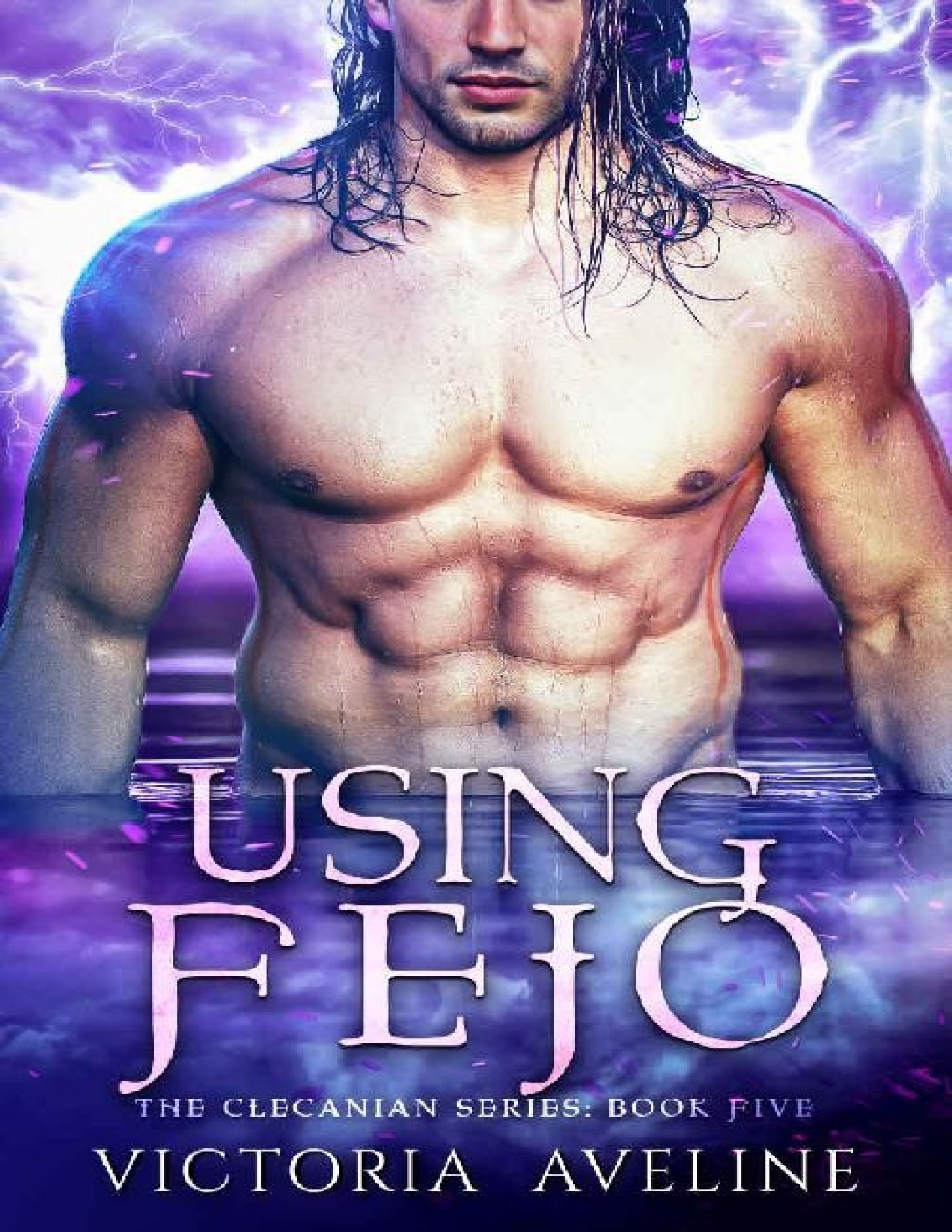

USING FEJO
THE CLECANIAN SERIES: BOOK FIVE
VICTORIA AVELINE

Fejo'yu Kullanma

Victoria Aveline

Telif Hakkı © 2021 Victoria Aveline

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde alıntıların kullanılması dışında, telif hakkı sahibinin yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya herhangi bir şekilde kullanılamaz. Bu bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler, olaylar ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı Mayhem Cover Creations'a ait

Ayrıca Victoria Aveline tarafından

Clecanian Serisi 1.

Kitap: Theo'yu Seçmek

2. Kitap: Luka'yı Özgür

Bırakmak 3. Kitap:

Verakko'yu Kurtarmak

4. Kitap: Auzed'i Baştan

Çıkarmak

İçindekiler

Ayrıca yazan Victoria Aveline

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Sonsöz

Yazar Hakkında

Bölüm 1

Vanessa hayatında alışveriş yapmaktan bu kadar mutsuz olduğu bir zamanı hatırlamıyordu. İttifak'ın dört bir yanındaki gezegenlerde bulunan harikulade eşyaların raf raf dizildiği kalabalık ıvır zıvır çadırına bakarken hiç heyecan duymuyordu.

Büyürken çok fazla alışveriş yapma imkânı olmamıştı. Kendisinin ve kız kardeşinin büyüdüğü çeşitli yetiştirme yurtlarında elden düşme giysilerin bulunduğu bir kutuya göz atmak, gençliğinde alışverişe en çok yaklaştığı andı. Sonra, ablası Julie on sekiz yaşına girdikten ve ikisi de evden taşındıktan sonra, alışveriş yapmak bir lüks olmuştu. Sadece gerekli eşyalar.

"Hadi içeri girelim," diye ısrar etti Daisy solundan.

Vanessa ona zayıf bir gülümseme attı, Daisy'nin sadece kendisini daha iyi hissettirmeye çalıştığını biliyordu. Neredeyse bir ay önce Clecania'ya ayak bastığından beri Vanessa gitmek için can atıyordu. Dünya'dan kaçırıldığı, bir hücreye kapatıldığı ve arkadaşlarıyla birlikte PRIC adını verdikleri haydut uzaylılar tarafından neredeyse üzerinde deney yapılacağı için değil. Ama Julie'ye geri dönmesi gerektiği için.

Julie, hayatı boyunca Vanessa için fedakârlık yapan ve onu kollayan kişi. Ve kaçırılmasından sadece birkaç saat önce, o anın sıcaklığıyla ağza alınmayacak şeyler söylediği kişi. Vanessa yutkundu. Julie, çoktan ölmüş olabilirdi.

Daisy'nin ısrarı üzerine büyük çadıra adım attı. Ona her dört haftada bir, Tremanta şehrini ikiye bölen ana yolun açılır kapanır çadırlar ve stantlarla dolduğu söylenmişti. Bazıları, içinde bulunduğu çadır gibi, basit kumaş yapılardı. Diğerleri ise bir şekilde katlanabilen ve camdan ya da birkaç çadır aşağıdaki kanatlı Clecanian örneğinde olduğu gibi kemik ve tüyden yapılmış fantastik şeylerdi. *Sıfır atık hakkında konuşun.*

"Hey, Luka sokağın aşağısındaki tüccarın bu kez hangi dünya dışı hayvanları getirdiğini kontrol etmek istiyor," diye bağırdı Alice sokak dedikleri çimenli, düz alandan. Klekanyalılar yüzen kruvazörlerle dolaştıkları için, yol denen şeylerin sadece temizlenmiş arazi parçaları olması ve

asfaltlanmamış olması mantıklıydı. Yine de, etrafta güneş ışığında parıldayan yüksek, dönen gökdelenleri görmek tuhaftı

ve sonra binaların arasında uzanan çimenleri görüyordum. Sanki doğa şehri geri alıyordu.

Daisy ayaklarının üzerinde zıpladı ve bakışlarını Alice'e doğru çevirdi. "Hadi gidip hayvanları görelim," diye cıvıldadı. "Oradan geçtiğimiz zamanı hatırlıyor musun? Şu garip kedi vardı. Çok tatlıydı."

"Şirin mi?" Vanessa kıkırdadı. "Bir metre uzunluğundaydı ve ayrılabilir bir çenesi vardı. Tam olarak bir kedi yavrusu sayılmaz." "Çok *sevimliydi* ve bunu sen de biliyorsun," diye karşı çıktı Daisy, çıkışa doğru ilerlerken. "Sen
Yoksa kendi başına idare edebilecek misin?" Vanessa el sallayarak onu uzaklaştırdı. "Ben iyiyim, git."

Daisy çadırdan dışarı fırladı ve Alice'le kol kola girdi, kahverengi bukleleri sağlıklı ve öğleden sonra güneşinde parlıyordu. Vanessa dükkâna girdiklerinde büyük, tozlu, yuvarlak bir aynada Daisy'nin yansımasına bakmış ve saçlarının düz olduğunu görmüştü. Donuktu. Teni tebeşir gibiydi. Uzun, uykusuz geceler ona çok zarar vermişti.

Daisy de eve dönmek istemiyor değildi. Özlediği bir ailesi ve kendine ait bir hayatı vardı ama Vanessa'nın aksine Daisy buraya alışmayı kafasına koymuştu ve son üç buçuk hafta içinde bunu başarmıştı. Vanessa onu kıskanıyordu. Aslında tüm arkadaşlarını kıskanıyordu.

Çekinceleri olmadan Clecania'nın sunduğu şaşırtıcı şeylerin tadını çıkarabiliyorlardı. Harika yemekler ve teknoloji. Güzel giysiler ve inanılmaz mimari. Vanessa'nın içinde ne zaman mutluluk kıvılcımı çaksa, suçluluk duygusu hemen onu söndürüyordu. Neşe hak ettiği bir şey değildi ve Dünya'ya dönüp işleri yoluna koyana kadar da olmayacaktı.

Ensesindeki tüyler diken diken oldu ve dükkânın köşesinden kendisine bakan dükkân sahibini fark etti. Yaşlı bir kadındı ama parlak turuncu saçları ve açık kahverengi gözleriyle muhteşemdi. Koyu lacivert teni pürüzsüz ve düzgündü ve vücudunun üzerinde kıvrılan parıltılı işaretler altın damarları gibi parlıyordu.

Vanessa ağzı sıkı bir şekilde başını sallayarak döndü ve dükkânın içine doğru ilerledi. Hava ağırdı ve eski kitapların sıcak, odunsu kokusu çadırı dolduruyordu, ama görünürde hiç eski kitap yoktu.

Ensesindeki tüyler diken diken oldu ve kadının hâlâ kendisini izlediğini bildiğinden kaşlarını çattı.

Normalde, sahibinin bir şey çalmadığından emin olmak için onu kontrol ettiğini düşünürdü, ama bu gezegende değil. Bu uzaylılar merak ettikleri için izliyorlardı.

Vanessa onların merakını anlayabiliyordu. Her gün soyu tükenme tehlikesiyle karşı karşıya olan gelişmiş bir tür, kendilerinden türemiş koca bir gezegen keşfetmiyordu. Anlaşıldığı kadarıyla insanların ataları Clecanian'larla ortaktı. Öyle ki, bu dünyanın liderleri onları Klekanyalılar *olarak* görüyordu.

Onları kendi insanları olarak görüyor ama Dünya'ya dönme özgürlüğünü vermiyordu. Tanıdık çaresiz hayal kırıklığı dalgası içinde yuvarlandı ve çenesini sıktı. Dünya'da üç yüz altmış iki dolarlık bir banka hesabı, stüdyo daireye dönüştürülmüş berbat bir garajı ve kovulmak üzere olduğu bir süpermarket işi vardı. Hayatı bir ödül değildi ve eve dönmek için endişe uyandıran bir ihtiyaç hissetmemeyi diliyordu ama buna engel olamıyordu.

Tıka basa dolu çadırın arka tarafında, rastgele eşyalarla dolu uzun bir masada durakladı. Bunun satış masası olup olmadığını sormasına gerek yoktu. Yabancı bir gezegende bile indirim alanını bir mil öteden fark edebilirdi.

Fildişi taşlarla işlenmiş dekoratif mor bir kutu gözüne çarptı. Kutuyu, aslında düğme olmadığından emin olduğu tuhaf kalınlıktaki düğmeler denizinde ileriye doğru sürükleyerek kapağını kaldırdı. İçinde, alt kısmında dar bir sapı olan güdük metalik bir silindir buldu. Bu ona ezilmiş bir buzlu dondurmayı hatırlattı. Çocukken, ne zaman yeterince bozuk para toplayabilse, yaz boyunca şehirde dolaşan dondurma kamyonundan bir tane alırdı.

Silindiri çevirdi, gözlerini kısarak ne olduğunu anlamaya çalıştı. Farkındalık onu sardı, kollarının arkasındaki deriyi karıncalandırdı ve kafa derisinden aşağıya doğru sıçradı. Dönmeden önce arkasında birinin olduğunu biliyordu.

Kendisine bakan dükkân sahibini görmeyi beklerken, onun yerine bir adamla karşılaşınca şaşırdı. Adam tahmin ettiğinden daha yakındı, yine de ona nasıl sinsice yaklaştığını anlayamıyordu. Vanessa hayatının büyük bir bölümünü çevresinin farkında olmayı öğrenerek geçirmişti ve bu adamın o farkına varmadan bir şekilde ona iki adım kadar yaklaşmış olması ruh halini daha da bozdu.

"Merhaba. Alışveriş mi yapıyorsunuz?" diye sordu derin ve yumuşak bir sesle.

Vanessa dilini ısırarak hazırda beklettiği iğneleyici cevabı bastırdı. "Kötü tutumu" ve "zayıf insan ilişkileri", bir işte uzun süre tutunamamasının nedenlerinden birkaçıydı. Ama insanların aptalca sorular sorması neden onun suçuydu?

"Evet. Bir şey mi satıyorsun, yoksa kadınlara zaten cevabını bildiğin soruları sormaktan mı hoşlanıyorsun?" Ve her zaman olduğu gibi, tavrı ortaya çıkmıştı. Kız kardeşi buna *kendini sabote etmek* diyordu. Julie, Vanessa'nın savunmacı tavrını herkesten ve her şeyden kaçmak için kullandığını iddia ediyordu.

Bir an için özür dileyip dilememe konusunda kendisiyle mücadele etti ama adam sırıttı. Adamın sağ yanağında beliren gamzeyi ve düzgün, beyaz dişlerini fark edince farklı bir farkındalık kapladı tenini. Buradaki pek çok erkek gibi iri yarı ve yakışıklıydı. Dağınık siyah saçları o gülünç erkek topuzlarından biriyle bağlanmıştı. Aslında bu topuzların görünüşüne bayılıyordu ama gerçekte böyle bir topuzu olan her erkek tahammül edilemezdi. Bir hipster ya da konuşmaktan çok kendi fotoğrafını çekmekle vakit geçiren kibirli bir spor salonu faresi.

Kıyafetine bakılırsa, bu adam ortalarda bir yerdeydi. Bol kahverengi tuniği bronzlaşmış göğsünde alçalıyor ve kollarında yükseliyor, kaslı vücudunu ve pürüzsüz, zeytin tonlu tenini gösteriyordu.

Gömlek tamamen buruşuktu ve bu şekilde mi satın aldığını yoksa bir süredir mi giydiğini anlamayı zorlaştıracak kadar yıpranmıştı. Gömleğin içine soktuğu koyu kahverengi pantolonu ve dizlerine kadar bağcıklı siyah çizmeleri ona eski zaman filmlerinden fırlamış bir liman işçisi ya da denizci görünümü veriyordu.

Gözleri adamın yontulmuş kolundan aşağıya doğru uzanan uzun, ince, kırmızımsı kahverengi bir çizgiye takıldı.

Diğer tarafında da aynı çizgi vardı. İzler boynunun yanlarından, kulaklarının hemen altından başlıyor, sonra omuzlarının üstünden geçerek gömleğinin gevşek yakasının altında kayboluyor gibiydi. Kelepçeli kollarında yeniden ortaya çıktılar ve dış kollarının uzunluğu boyunca bileklerine

kadar uzandılar. Şehirdeki birçok Lignas Clecanian'ın dönen, ışıltılı izlerinin aksine, görülebilen tek izler bunlardı.

Adamın kalın pazuları kızın bakışları altında esnedi ve kızın dikkati tekrar adamın yüzüne yöneldi. Adam bir adım daha yaklaştı ve üzerinden tuzlu deniz suyu kokusu yayıldı. Gerçekten bir denizci miydi? Bu gezegende bazı okyanuslar olduğunu duymuştu ama yakınlarda olduğunu bilmiyordu.

"Özür dilerim. Seni o nesneye bakarken gördüm ve yardıma ihtiyacın olup olmadığını merak ettim." Adam ona tekrar sırıttı, kızın buruşuk kızsı tarafını bayıltan hoyrat, orantısız bir sırıtıştı.

Vanessa hâlâ elinde tuttuğu parlayan buzlu dondurmaya baktı. "Ben iyiyim. Teşekkürler."

Kara kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Satın alacak mısın?"

Ona kaşlarını çatarak baktı. Adamın doğuştan çekici olan karizmatik kişiliklerinden biri vardı. Gülümsemediği zamanlarda bile sesindeki sırıtışı duyabiliyordunuz. Sanki yaptığı her şey kutlanmaya ve gülmeye değermiş gibi sıcaklık ve mizah yayıyordu. Onun muhteşem bir kahkahası olduğuna bahse girerdi.

O şeytani gülümsemeye uygun olarak dolu ve doyurucu.

Şu anda uğraşamayacağı kadar yakışıklıydı. Onun gibi erkekler, ağzı açık bırakan bakışlara ve iç çamaşırı düşüren çekiciliğe sahip olanlar, kadınları nasıl etkilediklerini bilirlerdi ve sesindeki çapkın sırıtış, onun da bildiğini söylüyordu. Adam tam bir kadın avcısıydı ve kızın böyle erkeklere tahammülü yoktu. Uzun zamandır herhangi bir erkeğe zaman ayırdığı da söylenemezdi, her zaman onlarda yanlış bir şeyler bulurdu.

"Alıp almayacağımı bilmiyorum ve bunun senin için neden önemli olduğunu da bilmiyorum." İlgilenmediğini belli etmeye çalışarak ses tonuna bir soğukluk kattı.

Başını bir o yana bir bu yana eğdi. Tek bir yumuşak adımla kadının yanına doluştu. Arkasındaki raf, yan tarafındaki masa ve adamın yüksek gövdesi arasında tek bir kaçış yolu vardı ama kaçmayı reddetti. Bu adam onun depresyon alışverişini bölüyordu ve gitmesi gereken biri varsa o da oydu.

Sesini alçalttı ve şu ana kadarki konuşmalarına pek de uymayan bir yoğunlukla kızın gözlerinin içine baktı. "Ah, şey, onu incelediğini gördüm ve onun yerine hizmetlerimi sunabileceğimi düşündüm... eğer arıyorsan."

Servis mi? Metal itme çubuğunu göğsüne doğru tuttu, yumruğu çubuğun üzerindeki çubuğa sarıldı

sanki biri ondan çalacakmış gibi. Adam öne doğru eğilirken başını ve boynunu geriye doğru eğdi, kitaplık omurgasında olduğu için olabildiğince geriye doğru eğildi.

"Bu arada *harika* kokuyorsun," diye gürledi.

Vanessa'nın bir anda söyleyecek sözü kalmamıştı. Küçümseyici bir söz ya da savunmacı bir ifade bulamadı. Bu adam, karanlık, delici gözleriyle tam bir belaydı. Saf kadınların aşık olduğu türden bir bela. Vanessa saf değildi, ama o bile adamın gitmesini isteyip istemediğine karar vermekte zorlanıyordu.

Kadının elindeki eşyaya odaklandı. "Bu zaten modası geçmiş bir model. İşimi görür ama insanlar üzerine yaptığım araştırmalar bana bu işi daha iyi yapabileceğimi düşündürüyor."

Tek yapabildiği "Ha?" demek oldu. Bu adam neden bahsediyordu?

Başını hafifçe eğdi, gözlerini kısarak kızın yüzünü inceledi. Bir an sonra ağzının köşesi muzip bir sırıtışla kalktı. Aralarına uzandı ve parmaklarını kızın yumruğuna doladı, ardından diğer eliyle silindirin kalın kısmını kavradı. Tenlerinin temas ettiği yer cızırdadı. Adamın güçlü ve sert avucunun kızın elinin etrafındaki hissi, kızın normalden daha derin bir nefes almasını sağladı.

Elindeki çubuğun dönmemesi için tutuşunu sıkılaştırdı ve üst silindiri çevirdi.

Nesne onun bükülmesiyle birlikte büyümeye ve eğilmeye başladığında Vanessa sıçradı. Yeni ortaya çıkan nesneye baktı, ucuna yakın bir yerden yukarı doğru kıvrılan uzun, kalın bir silindirdi bu ve kaşları birbirine çarptı. Bu bir sırt kaşıyıcı falan mıydı?

Hararetli bakışları hem aç hem de eğlenmiş olan adama baktı. Adam ağır siyah kaşlarını kaldırdı ve daha önce fark etmediği nesnenin alt tarafındaki bir düğmeye bastı. Nabız gibi atmaya başladı.

"Lanet olsun!" *Vibratör. Bu bir vibratör. Kocaman metal bir vibratör.* Onu göğsünden uzaklaştırdı ve eğer adamın eli hâlâ onunkine sarılı olmasaydı yere düşürecekti.

Adam yüksek sesle bir kahkaha attı ve kadın durdu, ona ters ters baktı. Ne küstah bir herifti. Şimdi onun çapkın tonu çok daha anlamlıydı. Clecanian erkeklerinin ileri görüşlü olduğunu biliyordu -özellikle de insanlara karşı- ama bu başka bir şeydi.

Bir seks oyuncağı almak yerine onunla yatmayı seçmesini sağlamaya çalışıyordu. Şey, bu hiç

değildi

onun işi. Bunun bir vibratör olduğunu *bilmiyordu.* Yine de, gerçekten bir vibratör alacak olsa, "daha iyisini yapabileceğini" iddia eden bir adam tarafından bombardımana tutulmak istemezdi.

Gözlerinde parlayan mizahtan, kızın ne olduğunu bilmediğini anladığı belliydi, ama yine de ona doğru eğildi ve gürledi, "Peki, satın almayı düşünüyor musun? Eğer düşünmüyorsan naçizane kendimi uygun bir yedek olarak sunuyorum."

Vanessa ona bön bön baktı. "Seni küstah, kibirli-"

"Kibirli mi yoksa kendinden *emin* mi olduğumu araştırmaya dayanarak yargılamanız gerektiğini düşünüyorum. Yeteneklerim konusunda sizi ikna etmek için gereken buysa, iddialarımı saatlerce desteklemekten mutluluk duyarım."

Vanessa'nın içi ısındı ve bunun öfkeden mi yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığına karar veremedi. Yüzü kızardı ve yanaklarına bir sıcaklık yayıldı. Kızarmak mı? Yüzü mü kızarmıştı?

Bakışları parlak pembe olduğunu hayal ettiği yanaklarında gezindi ve tembel bir gülümseme dudaklarını kıvırdı. Abartılı bir memnuniyet nefesi aldı. "İşte *bu* görülmeye değer bir manzara."

Midesi bulandı. *Söyleyecek iğneleyici bir şey düşündü. Çabuk, ona bunun bir parçası olmak istemediğini göster.* Ama aklına hiçbir şey gelmedi.

"Vanessa! Gitmeye hazır mısın?" Alice'in tanıdık sesi sokaktan seslendi.

"Geliyorum!" diye bağırdı neredeyse anında, sesi normalden biraz daha cızırtılıydı. Bir çekiştirmeyle elini onunkinin altından çekmeye çalıştı, ama adam sıkıca tuttu.

"Vanessa," diye mırıldandı, heceleri tadıyormuş gibi dilinin üzerinde yuvarladı.

Daha önce hiç hissetmediği bir şekilde telaşlanmış ve titreyerek elini kurtardı. "Evet, bu benim adım. Artık unutabilirsin." Hissettiği kadar ürkmüş görünmemeyi umarak hızla uzaklaştı.

"Mümkün değil!" diye kıkırdayarak arkasından seslendi.

Dışarı çıktıktan sonra Alice, Luka ve Daisy'ye katıldı ve müşterileri evlerine götürmek için bir sıra arabanın beklediği marketin çıkışına doğru yürüdüler.

"Yani, kedisi yoktu, ama-" Daisy Vanessa'nın yüzünü incelediğinde durdu. "Sen iyi misin? Ne oldu?"

Vanessa sıcak yanağındaki saçları fırçaladı ve adamın neden olduğu ateş basmasını üzerinden atmaya çalıştı. "Evet, iyiyim. Sadece çadırın arkası çok havasızdı, hepsi bu."

Alice ve Luka el ele önden yürüyorlardı. Alice'in arkadaşı Luka, sergilenen hayvanlardan biri hakkında gevezelik ediyordu ve Alice sanki dünyanın en ilginç adamıymış gibi ona bakıyordu. Daisy ona yan gözle bakmaya devam etti.

Vanessa omuzlarını silkeleyerek, "Gerçekten iyiyim," diye tekrarladı. Bir kruvazöre bindiler ve Alice ile Luka'yı dairelerine bıraktıktan sonra Daisy ile birlikte yaşadıkları İnci Tapınağı'na doğru yola çıktılar.

Daisy bugün pazarda gördüğü yeni şeyler hakkında mutlu bir şekilde sohbet ederken, Vanessa onu dinlemeye çalıştı ama başaramadı. Aklı, kalın, isli kirpiklerle kaplı koyu renk gözlere ve tuzlu su kokusuna takılıp kalmıştı. Sonunda Daisy'ye veda edip evinin kapısını arkasından kapattığında, utanç verici bir şekilde iç çekmeye yakın bir nefes verdi.

Muhtemelen sadece yarısını yiyebileceği yetersiz bir akşam yemeği hazırlarken, kapıda birinin olduğunu haber veren bir zil sesi duyuldu. Muhtemelen Rita'ydı. Çoğu gece gelirdi.

Rita bunun yalnız kalmaktan nefret ettiği için olduğunu iddia ediyordu ama Vanessa gerçeği biliyordu. O ve Daisy sırayla Vanessa'yı kontrol ediyor, yemek yediğinden ve depresyonun ağırlığı altında erimediğinden emin oluyorlardı.

Kapıyı açtığında kimseyi bulamadı. Aşağı bakınca bir kutu gördü. Tahta küpü kaldırdığında karnında bir beklenti oluştu. Kutunun içinde gerçek kâğıda basılmış, içindekileri kapsayan bir not vardı. Henüz Clecanian yazısını okumakta ustalaşmamıştı, bu yüzden aceleyle içeri girdi ve yazılı kelimeleri programlanmış bir dile çeviren büyüteç şeklindeki küçük nesneyi aldı. Dikdörtgen ekrandan kelimelere bakarken kalbi göğsünde gümbürdedi.

Nefes kesici Vanessa,

Yaptığım araştırmaya göre, bu modelin size çok daha uygun olacağını umuyorum. Kullanırken beni düşünün.

Senin kibirli hayranın

Bir an için, nerede yaşadığını nasıl bilebileceğini merak ederek zihni tekledi. Ama sonra çok sıkı korunan İnci Tapınağı'nın neredeyse tüm insan kadınların yaşadığı yer olduğunu hatırladı. Tek yapması gereken paketi ve kızın adını kapıdaki muhafıza vermekti, onlar da paketi tam olarak nereye teslim edeceklerini biliyorlardı.

Kutunun içine baktı ve başka bir metalik nesne buldu. Sıvı ısı çekirdeğine doğru aktı ve yutkundu. Şu anda neden bu kadar tahrik olmuştu ki? Onun için bir seks oyuncağı araması ve karşılığında hiçbir şey istemeden bunu teslim etmesi fikri, bir erkeğin onun için yaptığı en ateşli şeylerden biriydi.

Şey... *neredeyse* hiçbir şey istememişti. Gözleri notu tekrar yuttu ve son cümleye takıldı. *Onu kullanırken beni düşün.*

Adamın lezzetli sırıtışının ve keskin çene hattının bir görüntüsü aklına geldi ve sonunda bir nefes alıp kapağı kapatmadan önce uzun bir süre kutudaki nesneye baktı. Ayağa kalktı ve evinin etrafında volta attı. Bu lanet gezegenden gitmeli ve erkeklerin kolay çözülebilen pislikler olduğu Dünya'ya geri dönmeliydi.

Biblo dükkânındaki karşılaşmayı düşündü. Tremanta'yı büyük oranda dolduran ırk olan Lignas'a benzemiyordu. Muhtemelen farklı bir şehirden geliyordu ve sadece günübirlik oradaydı.

Rahatlamış bir nefes verdi ve kutuya baktı. Evet, onunla tekrar karşılaşma ihtimalinin çok düşük olduğunu bilerek rahatlayabilirdi... küçük bir parçası bunu istese bile.

Bölüm 2

Üç Hafta Sonra

"Bundan emin misin?" Daisy, Vanessa'nın yatağından devrilmekte olan giysi yığınına doğru manikürlü koyu renk bir kaş kaldırdı.

Nefes nefese kalan ve gözlerini göğe doğru yuvarlayan Vanessa arkasını döndü. "Bana bunu sormayı keser misin? Sana milyon kere söyledim, öyleyim. Tek yolu bu."

Daisy'nin yanındaki kanepeye uzanmış olan ve benzer şekilde şüpheci bir ifade takınan Alice, tatlı, sakin sesiyle konuştu. "Ama bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyoruz."

"Biliyorum." Vanessa, son on dakika içinde denediği milyonuncu gömlek olan pembe, dökümlü bir bluz giyerken inledi. "Ama bu gezegenden çıkıp Luka'nın adamının beklediği Lentri Limanı'na gitmemin tek yolu o."

Geçtiğimiz üç hafta boyunca Vanessa, bulabildiği her güvenilir kişiyi rahatsız ederek bir kaçış planı bulmak için yorulmak bilmeden çalışmıştı. Neyse ki, Luka'nın kardeşleri Theo ve Maxu, birkaç yasayı çiğnemeye hazır pek çok keyifsiz insan tanıyordu. Theo, Vanessa için yüklü bir ücret karşılığında Dünya'ya bir ulaşım ayarlamıştı, ama yine de büyük bir sorun vardı... adam Clecania'ya gelmeyecekti.

İttifak yüksek alarmdaydı ve dünya dışına yapılan olağandışı seyahatler için Clecania'yı yakından izliyordu. Clecanialıların Dünya'ya atlayıp kendilerine bir insan eş bulmalarını engellemek istiyorlardı. Dünya hala Dördüncü Sınıf bir gezegen olarak kabul ediliyordu ve ana gezegeniyle yapılan her türlü temas son derece yasa dışıydı. Eğer zaten düzenli olarak Clecania'ya gidip gelen bir gemide değilseniz, sıkı bir kontrolden geçiriliyordunuz ve çoğu zaman seyahat talebiniz reddediliyordu.

Vanessa'nın Dünya'ya dönmesine izin verilmediği için hissettiği hayal kırıklığı, bu yeni kısıtlamaları öğrendiğinde iki katına çıkmış ve akü asidi gibi midesinde yanmaya başlamıştı. Sonunda Dünya'ya bir ulaşım aracı vardı. Theo'nun standartlarına göre güvenilir olduğu anlaşılan

bir adam onu eve götürmek için bekliyordu ve o da

lanet gezegenden çıkamadı.

Theo, Luka ve arkadaşları Rhaego, kuralları çiğnemeye istekli bir kaptan bulma umuduyla limana giriş çıkışları izliyorlardı ama şimdiye kadar şansları yaver gitmemişti.
Ta ki düne kadar.

Bir ticaret gemisi dört gün içinde yola çıkacaktı ve gönderdikleri güzergâha göre Lentri Limanı'nda duracaktı. Bu mükemmeldi. Gemiye atlayabilir ve bir haftadan kısa bir süre içinde evine dönebilirdi. Yine de umutlarını tazeledikten sonra Luka kötü haberi verdi. Geminin kaptanı evlilik töreni için kayıt yaptırmıştı ve tören yarın gerçekleşecekti.

Vanessa yansımasını inceledi, ağzı yüzünü buruşturarak aşağı doğru çekildi. Pembe onun rengi değildi. Solgun teniyle korkunç bir uyum içindeydi ve gözlerinin altındaki koyu halkaları daha da belirginleştiriyordu. Dişlerini gıcırdatarak elbisesini yırttı ve giysi yığınını karıştırdı. Yarın için güzel görünen bir şeyler seçmek istiyordu ama tüm giysileri birdenbire ona yakışmaz olmuştu.

"Luka, bu kaptanın yasadışı ticaret yaptığına dair söylentiler olduğunu söyledi. Ya bu söylentiler doğruysa?" Alice nazikçe ama sert bir ses tonuyla itti. "Ya kötü bir adamsa? Ya bir İsyancı ise?"

"Biraz daha bekleyemez misin? Eminim başka bir çözüm bulabiliriz," diye ekledi Daisy, öne doğru eğilip Vanessa'nın normalde ilkokul öğrencilerine ayırdığını sandığı ses tonuyla konuşarak. "Ya seni hapseder ve limana adım atmana bile izin vermezse? Senden seks yapmanı beklerse ne yapacaksın? Yani, gerçekten mi Vanessa? Bu adama yalan söyleyeceksin. Öğrenirse ne olacağını sanıyorsun? Burada evlilik kutsaldır." Başını salladı. "Hayır. Gitmiyorsun. Bu kötü bir fikir."

Dışarıda telefonla konuşmakta olan Luka kapıdan içeri girdi. Bakışları hemen Alice'in üzerinde toplandı ve açık mavi gözlerinin etrafındaki gerginlik gevşedi.

"Lütfen Vanessa'ya bunun kötü bir fikir olduğunu söyle," diye ısrar etti Alice, Luka onun yanına otururken, iri gövdesi kanepenin kenarından sarkıyordu.

Hiç vakit kaybetmeden Vanessa'ya baktı ve "Bu kötü bir fikir," diye tekrarladı.

Vanessa'nın göz kapakları kapandı ve sakinleştirici bir nefes aldı. "Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorum, tamam mı? Anlıyorum.

Ama bu fırsatı görmezden gelmek bir seçenek değil. Gezegenden çıkmanın bir yolunu bulmak için haftalardır bekliyoruz. Bu adam bir tüccar. Her zaman dışarı çıkar. Yolculuğunu çoktan onayladılar! Theo'nun arkadaşının beni daha ne kadar bekleyeceğini kim bilebilir ki?"

"Neden ona soramadığını hâlâ anlamıyorum." Daisy kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Vanessa kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Çünkü onun gemisine refakatçi olarak binmeme izin vermiyorlar. Değil mi?" Luka'ya doğru eliyle işaret ederek gözleriyle yardım istedi.

Derin bir nefes aldı ve Alice ile Daisy'ye baktı. "Başka bir yol göremiyorum. Kontrol noktalarından geçip gemiye gizlice giremez. Tüm bu gelişmiş güvenlikle olmaz. Ve adam kabul etse bile ona refakatçi olarak eşlik edemez. Bir yıllık kısıtlaması henüz dolmadı. Ama bir eş olarak buna izin verilebilir."

Bir yıllık kısıtlama. Vanessa gözlerini devirdi. Clecanian'ların Dördüncü Sınıf gezegenlerden gelen insanları kabul etmekle ilgili bir kuralı vardı. Büyük evrenin nasıl işlediğini öğrenmek ve alışmak için bir yıl kalmak zorundaydınız, sonra isterseniz gezegeni terk etmekte özgürdünüz. Vanessa'nın bir yılı olmaması çok kötü.

"O zaman neden ondan sahte bir evlilik yapmasını isteyemiyor?" Alice zorladı. "Bir tür anlaşma yapabilir."

Luka ona nazikçe gülümsedi ve avucunu elinin üzerinde gezdirdi. "Onu kontrol ettik. Tören için elinden geldiğince sık kayıt yaptırıyor. Kız ona giderse bir anlaşma yapabilir ama gerçek bir evlilik yapmasını isteyeceğinden neredeyse eminim."

Vanessa, Luka'ya doğru eliyle işaret etti, sanki Luka onun ne demek istediğini kanıtlamıştı. "Kesinlikle! Ve benim bunun için zamanım yok. Üç ay çok uzun bir süre. Hatta üç hafta bile çok uzun. Lentri Limanı onların ilk durağı. Bu anlaşmayı yapıp birkaç gün sonra onu ekmeye çalışırsam ne yapacağını sanıyorsun? Hayır, bilmemesi daha iyi."

"O zaman *onun* yerine seni götürmesini iste!" Daisy ellerini havaya kaldırarak şöyle dedi. "Git kız kardeşini bul, onu gemiye götür ve onunla geçirdiğin zamanı tamamla."

Vanessa derin bir iç çekerek omuzlarını düşürdü ve Daisy ile Alice'in arasına baktı. Sert bakışları

Arkadaşlarının bunu önemsedikleri için can sıkıcı davrandıklarını kendine hatırlattığında yumuşadı. Ses tonunu güven verici bir hale getirdi. "Julie'ye bunu yapmayacağım. Biz hiçbir şey söylemeden alındık ve aynı şeyi ona yapmayı reddediyorum. Kimseye üç ay sözü veremem çünkü o Dünya'da kalmaya karar verirse ben de kalırım."

Vanessa'nın bir daha geri dönmemek üzere gidebileceğini hatırlayınca ikisinin de yüzünde bir irkilmenin gölgesi belirdi. Daisy'nin dudakları inceldi ve Alice Luka'nın elini daha sıkı kavradı.

Vanessa onlara doğru yürüdü ve önlerinde diz çöktü. "Bakın, siz isteseniz de istemeseniz de bunu yapacağım. Bu yüzden beni vazgeçirmeye çalışmak yerine, bunu mümkün olan en güvenli şekilde nasıl yapabileceğimi bulmama yardımcı olun."

Hem Daisy hem de Alice çelişkili görünüyordu ama Luka boğazını temizledi. "Onun hakkında biraz daha fazla şey bilebilecek birini aradım. Şu anda yolda."

Vanessa rahat bir nefes aldı ve diğer iki kadına bakarken elini Luka'ya doğru salladı. "Gördün mü? İşte düşünmek budur. İşte böyle yardım ediyorsun. Teşekkür ederim, Luka. Minnettarım."

"Peki." Daisy kollarını tekrar göğsünün üzerinde kavuşturdu ve tüm sağduyusuna rağmen beyin fırtınası yapmaya çalışır gibi tavana baktı. "Öncelikle, törende hangi adam olduğunu bildiğinden emin olmalısın. Adının Fejo olduğunu biliyoruz. Onun bir resmini ya da başka bir şeyini gördünüz mü?"

Vanessa katlanmış bir elbiseyi yeniden katladı ve "Hayır. Henüz değil" diye mırıldandı. Daha önce denemediği bir şey değildi bu.

Ama yemek sentezleyicisini zar zor çözebilmişti. Yabancı bir dilde kendi adını nasıl yazacağını bile bilmezken bir kişinin görüntüsünü veri tabanında aramaya çalışmak imkânsızdı.

Tavandaki mavi ışığın titremesi onlara ziyaretçileri olduğunu

haber verdi. Alice ayağa kalkıp kapıya doğru ilerleyerek, "Ben

bakarım," dedi.

Buna izin vermesine rağmen Luka oturduğu yerde kıpırdandı ve alnında çizgiler belirdi. Alice bu kültürdeki erkeklerin yapması gerektiğine inandığı bir şeyi yaptığında bu ifadeyi sık sık

takınırdı. Grup için yemek pişirdiğinde. Sonrasında temizlik yaptığında. Kapıya bakmak için ayağa kalktığında.

Böyle beklenmek nasıl bir şeydi? Vanessa bunu asla bilemeyeceğini kabul etti.

Bir yanı Alice ve Luka'nın sahip olduğu türden bir ilişkiyi arzulasa da, burada kalamazdı. Öyle ya da böyle Dünya'ya geri dönmek zorundaydı.

Fejo adındaki bu adamla evlenmeye çalışacağı doğruydu ama bunu sadece otostop çekmek için yapıyordu.

Eğer Luka'nın söyledikleri doğruysa ve Fejo gerçekten de törene olabildiğince sık kayıt yaptırıyorsa, bu onun bir eş istediği anlamına geliyordu... hem de çok. Dilinde ekşi bir tat kaldı. Bu adamın ona çok iyi davranmadığından emin olmalıydı. Bir erkeği kandırıp evlenmeye ikna ettiği için içinde kabaran suçluluk duygusu zaten sabitti.

Vanessa kendini çelikleştirdi ve sık sık bilinen soğuk şirretliğini yeniden kazanmaya çalıştı. Bu, gözünü ödülden ayırmamasına yardımcı olacaktı. Sadece Fejo'nun, her kimse, çok tatlı olmamasını umuyordu.

Kapıdaki sesler dikkatini çekti ve Rhaego'yu -yedi ayak boyunda, kırmızı, boynuzlu iblis- ön kapıdan içeri girerken buldu. Başlangıçta korkutucu olsa da, Rhaego burada tanıştığı en nazik ve düzgün adamdı. En azından onun gördüğü tek yönü buydu. Ancak Luka'nın görevdeyken Rhaego hakkında anlattığı hikayeler... bunlar onu çok daha karanlık bir ışığa boyuyordu.

Rhaego kapı aralığından çıktı, açık gri bakışlarını odanın içinde gezdirdi ve sırayla tüm kadınları selamladı. Vanessa sırıtmaktan kendini alamadı. Tam bir çelişkiydi. Yine de onun tipi değildi. Onunla başa çıkamayacak kadar tatlıydı. Kaşları çatıldı ve gülümsemesi azaldı. Yıllardır, onunla başa *çıkabilecek* birinin var olup olmadığını merak ediyordu. Kalbinin derinliklerinde cevabın hayır olduğunu biliyordu. Düzgün erkekler olmadığı için değil, sorun *kendisi* olduğu için.

Rhaego'nun ardından eve başka bir adamın girmesi onu şaşırttı. Luka'nın kardeşi Izzo. Dikkati hemen Daisy'ye kaydı ve kadının gülümsemesi solunca kalbi sıkışmaya başladı.

Daisy ve Izzo hemen kaynaşmışlardı ama aptal her şeyi berbat etmişti. Daisy'yle aralarındaki açık bağın tadını çıkarmak yerine, henüz çiftleşme izleri olmadığı gerçeğine sinirlenmişti. Izzo'nun şüphesi Daisy'nin içine sızmış, Daisy Izzo'nun ondan gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığını merak etmişti.

Yüzlerce yıldır bu gezegenin insanları için kayıp olan çiftleşme işaretleri artık geri geliyordu. Şimdilik sadece Clecanialılar ve insanlar arasında, ama Vanessa sonunda tüm Clecanialıların bunu bulabileceğini umuyordu.

yeniden mutluluk. Ancak işaretlerin mümkün olduğunu öğrenmenin heyecanı bazı Clecanialıların aptal gibi davranmasına neden oldu. Izzo, Daisy'nin işaretli ya da işaretsiz ne kadar harika olduğunu göremiyorsa, siktirsin gitsin. Ya bu şüpheyi Daisy'ye yansıtıp onun kendi değerini sorgulamasına neden olduysa? İki kere sikeyim onu.

Vanessa, Izzo'ya gitmesini söylememek için dilini ısırdı. Bunun yerine, ona ölümcül, irdeleyici bir bakış yöneltti. Sonunda bakışlarını Daisy'den ayırıp onun bakışlarını yakaladığında, Vanessa sözsüz saldırısının amacına ulaştığını anladı.

"Luka aradığında Izzo ile öğle yemeği yiyordum," dedi Rhaego sakin tonuna rağmen gürleyen bir sesle. Rhaego'yla birkaç kez karşılaştığında, sesinin seviyesini alçak ve tehditkâr tutmaya çalışıp çalışmadığını merak etmişti. Ses tonu her zaman ölçülü hissettiriyordu.

Vanessa'nın bakışları yine Daisy'ye bakan Izzo'ya takıldı. "Öyle mi? Ve sen de eğlence olsun diye peşlerine takılmaya mı karar verdin?" Keskin sözcükler ağzından çıkar çıkmaz ağzını kapattı ama sorusunu sahiplenerek çenesini dik tuttu.

Yanaklarının solgun derisi pembeleşti ve mırıldandı, "Fejo'yu öğrenmek istiyordun, değil mi? Yıllar boyunca onun hakkında birkaç şey duydum."

Vanessa etkilenmemiş bir homurtu çıkardı.

"Onun hakkında ne biliyorsunuz? Elinizde fotoğrafı var mı? Güvenliği konusunda endişelenmeli mi?" Daisy soruları cevapsız bıraktı ama Izzo'nun yoğun bakışlarına karşılık vermeyi reddetti.

Izzo biraz fazla hevesli bir şekilde, "Pek çok kötü karakterle ilişkisi olduğunu biliyorum," diye cevap verdi.

Rhaego omuzlarını dikleştirerek, "Bu kendi başına hiçbir şey ifade etmiyor," dedi. "Ben de umursamadığım pek çok kişiyle uğraşmak zorunda kaldım ama yine de kendimi onurlu biri olarak görüyorum."

"Fejo'yla ilgili sorun, sadakatinin nerede yattığından kimsenin tam olarak emin olmaması," diye konuştu Luka, yumuşak sesiyle herkesin bakışlarını üzerine çekerek. "Aslen Huvuita'lı ve söylentilere göre orada uzun yıllar üretken bir kaçakçı için çalışmış. Sonra birdenbire Tremanta'da

vatandaşlık için dilekçe vermiş."

"Kaçarken korkunç şeyler yaptığını duydum. Dışarıdaki ilkel gezegenlere iniş

İttifak koruması ve geçim kaynaklarını çalmak. Öldürüyorlar," diye ekledi Izzo.

Rhaego başını salladı ve saygın tavrını karanlık ve ışıltılı bir şeye dönüştüren bir sırıtış attı. "Sadece söylentiler; aksi takdirde sevgili Kraliçeniz onu hapse atardı. Eğer onun ne yaptığını kanıtlayamıyorsa, ortada bir şüphe olmalı."

"İşte sorun bu." Luka sert gözlerle Vanessa'ya baktı. "Onun kim olduğunu bilmiyoruz. Kimse bilmiyor, belki ekibi dışında. Körlemesine gideceksiniz."

Bir an düşündü, artıları ve eksileri gözden geçirdi. Bir yandan, gemisi olan ve otoriteye karşı rahat bir bakış açısı olan potansiyel bir korsan kulağa mükemmelden de öte geliyordu. Öte yandan, böyle bir adamın kandırılmayı hoş karşılayacağından şüpheliydi. İçini bir korku kapladı. Dikkatli olmalı, limana varana kadar rolünü oynamalıydı.

"Verdiğiniz bilgiler için hepinize teşekkür ederim," dedi Vanessa dalgın dalgın, hâlâ kendisini neyin içine soktuğuna dair tüm korkunç olasılıkları düşünüyordu.

Alice Rhaego'ya baktı. "Neye benziyor? Bir fotoğrafı var mı?"

Rhaego başını salladı. İletişim cihazını aldı, birkaç komut yazdı ve ona uzattı. Daisy ayağa kalktı ve gruba doğru ilerledi, daha iyi görebilmek için Izzo'ya yakın duracak kadar meraklıydı. Izzo'nun dikkati lazerle Daisy'ye odaklanmıştı. Bakışlarını Daisy'nin kalp şeklindeki yüzünde ve kehribar rengi gözlerinde gezdirdi.
Daisy onu görmezden geldi, ama vücudundaki sertlik Vanessa'ya onun varlığının fazlasıyla farkında olduğunu söylüyordu.

Ama şu anda onların karmaşık ilişkileri hakkında endişelenemezdi. Kendi sorunları vardı. Yavaşça gruba doğru yürüdü, boğazında bir düğüm sıkılıyordu. Fejo'nun neye benzemesini istediğine karar veremiyordu. Genç ya da yaşlı. Yakışıklı ya da çirkin - gerçi bu gezegende hiç kimse tamamen itici değildi. Acımasız görünen bir adamı kullanmak daha mı kolay gelirdi? İçini bir dilim suçluluk duygusu daha kesti. Herhangi birini kullanmak yanlıştı. Bu yanlıştı. Ama...

Başka seçeneği yoktu. İstemeye çalıştı. Pazarlık etmeye çalıştı. Hiçbiri işe yaramamıştı. Artık bu gezegenden kurtulmak için plan yapma zamanı gelmişti.

Alice iletişim cihazını avucunun içinde düz bir şekilde tuttu. Holografik bir görüntü yanıp söndü, sonra ekranın hemen üstündeki boşlukta döndü. Vanessa nefesini tuttu ve yavaşça dönen kafasına baktı.

yalan söylemek ve kullanmak üzere olduğu adam. Şaşkınlıktan tüyleri diken diken oldu. Yutkundu.

Siktir!

Bölüm 3

Klinara tırnaklarını göğüslerini örten ipeksi kumaşın üzerinde gezdirdi ve gülümsedi. Fejo kaşlarını çattı. Bunu onun gözlerini vücuduna çekmek için yapıyordu ve tüm çabalarına rağmen işe yaramıştı. Kendini bildi bileli böyle olmuştu. Onu nasıl bağlayacağını, bağlanmış olup olmadığını merak etmesini nasıl sağlayacağını biliyordu. Ama artık değil.

"Bu pikap oldukça büyük," diye hatırlattı ona, sanki sahip olduğu bir sanat eserine hayranmış gibi göğsünün açıkta kalan derisine bakarak. "Yeriniz olacağından emin misiniz?"

Fejo kollarını kavuşturup deniz kabukları ve mercanlarla süslü taş duvara yaslanarak, "Elbette," diye cevap verdi. Havadaki tuz ve salamura kokusu onu hem sakinleştiriyor hem de vücudunu geriyordu. Burası onun eviydi... en azından gemisine ayak basmadan önce bildiği tek evdi.

Huvuita'ya geri dönmek ona karışık duygular yaşattı. İçgüdüsel, ani ve kafa karıştırıcı. Huvuitian Ganglu Denizi ile koparılamayacak bir bağı paylaşıyordu. Tüm akıntıları ve mağaraları biliyordu, çocukken onları kapsamlı bir şekilde keşfetmişti. Ancak Klinara'nın küçük adasındaki müstahkem yerleşkede bulunmak tüylerini diken diken ediyordu. Eğer daha az kontrol sahibi bir erkek olsaydı, çalkantılı suya dalar ve hemen şimdi yüzerek uzaklaşırdı.

Yine de seyahatinden önce halletmesi gereken işleri vardı ve Klinara mecbur kalmadıkça bakımlı malikânesinden ayrılmaya nadiren tenezzül ediyordu.

"Güzel." Sonunda siyah gözlerini onun yüzüne doğru kaldırdı. "Umarım size eşlik eden fazladan erkeklere aldırmazsınız."

Umursasa da fark etmezdi. Klinara gitmelerini istiyordu, o yüzden gideceklerdi. Her zaman olduğu gibi, Klinara'nın gözüne girmek ve kontratlar almaya devam etmek istiyorsa, bu konuda çok az söz hakkı vardı. Ona en çekici sırıtışını fırlattı. "Eğer onları orada istiyorsan, benim için sorun değil. Bana olan inancınızı kaybetmediğiniz sürece tabii."

Başını ona doğru eğdi, gülümsemesi boştu ve hiçbir şey belli etmiyordu. "Bunun için bir nedenim var mı?"

Yıllar önce olsa bu fikirle alay ederdi. Kaybolmuş bir yavru gibi onun peşinden giderken alay ederdi.

Ama şimdi.

Eğildi, biberli kokusundan kaçınmak için ağzından nefes aldı ve mırıldandı, "Asla."

Kanatlarını esnetirken, beyaz tüylerinin soluk yanardönerliği doğrudan güneş ışığında parıldadı. Onu uzaklaştırdı ve sırıttı.

Fejo şakacı bir sırıtışla geri çekildi ve bu yakınlık karşısında midesinde oluşan düğümü görmezden geldi. Yine de tepkisini iyi gizlemiş olmalıydı çünkü kız sakinleşmişti. Yüz hatları kendinden emin ve rahatlamıştı; onun hâlâ kendisini istediğini ve söyleneni yapacağını düşünüyordu.

"Tüm teslimat ve teslim alma işlemlerinin çıkışta yapıldığından emin oldum. Bu şekilde, paketi aldıktan sonra doğrudan eve gidebiliyoruz" dedi.

Karanlık bir kapıdan kanatlı bir erkek çıktı ve Klinara'nın eline parlak turuncu bir ubla tutuşturdu. İçeceği yudumladı, Fejo'nun teslimatının mümkün olduğunca çabuk ulaşmasını sağlamak için fazladan çaba sarf ettiğini fark etmedi.

"Şimdi aldığım şeyin ne olduğunu bana söyleyecek misin?" Fejo, her zaman yaptığı gibi kanadının nazik kıvrımına hayranlık duyuyormuş gibi yaparak hevesini maskelemeye çalıştı.

Klinara bir sonraki yolculuğunda kısıtlı uzayda seyahat edeceğini ilk açıkladığında, ne alması gerektiğini sormuştu ama Klinara'nın işlerinin ayrıntılarını açıklama konusundaki istekliliği her zaman ruh haline bağlıydı. Yine de bu sefer, Klinara'nın onunla istediği gibi oynamak yerine bilgi sakladığı hissine kapıldı. Bu da birkaç anlama gelebilirdi.

Ona olan güvenini kaybediyor olabilirdi. Belki de artık bir Tremanta vatandaşı olduğu için ayrı geçirdiği uzun zamanın bununla bir ilgisi vardı. En sevdiği hayvanı başka bir şehrin vatandaşı olduğunda bunu büyük bir hakaret olarak algılamıştı. Tremanta'nın tüccarı olduğu için daha büyük bir gemiye ve daha uzun rotalara erişimi olduğunu hatırlatarak durumu yumuşatmıştı. Bu açıklama hoşuna gitmişti ama yine de o günden beri ona farklı davranıyordu.

Kargosunu ayrıntılı olarak tarif etmekteki suskunluğu, kendisinin de bilmediği anlamına gelebilirdi, ancak bunu asla kabul etmezdi. Mal sipariş etmek için ona gelen alıcılar genellikle önemli Clecanialılardı.

İsimlerinin yasadışı ticaretle anılmasını istemeyenler. Bystergian kristali gibi bir şeyin ticaretini yaptıklarına dair söylentileri bastırmanın kolay bir yolu, gemideki hiç kimsenin Bystergian kristali taşıdıklarını bilmediğinden emin olmaktı.

Ona cevap vermek yerine, dudaklarını büzerek içkisinden bir yudum daha aldı ve ardından, "Gitmeden birkaç gün önce törenin yaklaştığını duydum," dedi.

Ah. Bu yüzden mi böyle bir ruh hali içindeydi? "Beni seçmeyi kabul etseydin, başka bir yere bakmama gerek kalmazdı," diye sordu Fejo, kaşlarını kaldırıp bakışlarının Klinara'nın vücudunda gezinmesine izin vererek. Uzun zamandır Klinara'yı her gördüğünde onu rahatsız eden sevgi kabarması artık yoktu. Dişiye duyduğu arzunun nihayet ne zaman söndüğünü bilmiyordu ama söndüğü için Tanrıça'ya şükretti.

Çok uzun süre onu sadık ve kör tutmuştu. Ancak onu gezegenler arası yolculuklara göndermeye başladıktan sonra kendisine olan bağlılığı azalmıştı. Ama hâlâ ona vurgun olduğunu varsaymak onun için daha iyiydi. Eğer öyle olmadığından şüphelenirse, Fejo onu tekrar kendine bağlamak için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyordu.

Yatağının çarşafları arasında kıvranırken aşk ve bağlılık vaat ediyordu ve tam ona inanmaya başladığında onu kendinden uzaklaştırıyordu. Bunu her yaptığında, adam buna kanmış ve her seferinde bunun bir oyun olduğunu zor yoldan öğrenmek zorunda kalmıştı. Onu kullanmak ve kendi kibrini tatmin etmek için on yıllarca kendisine bağlı tutmuştu.

Yıllar geçtikçe ondan nefret etmeye başlamıştı ve bir daha asla onun oyunlarına kanmayacağını biliyordu ama öfkesinin patlayıp etraftaki herkesi haşlamasıyla sonuçlanmadan onun tekliflerini geri çevirmek yorucu ve karmaşık olacaktı.

"Birçok kez sordum," diye söze girdi, kadın hiçbir şey söylemeyince. Gözleri onun omuzlarına kaydı ve adam sırtını dikleştirdi. Onun ne gördüğünü -daha doğrusu görmediğini- biliyordu. Fejo'nun kanatları yoktu ama kaderin bir cilvesiyle kanatlı sakinlerle dolu çok adalı bir şehirde doğmuştu. Hayatı boyunca dışlanmış biriydi. Topluluk adasına yapılan yıllık uçuşlarda hep geride bırakılmıştı. Klinara'nın babası tarafından yanına alınmadan önce bile, lanet olası uçamayan

bedeninde kapana kısılmış gibi hissetmişti. Artık gemisinde, hepsinin üzerinde süzülerek evini kurmuştu.

Yine de eski yaralar derindi ve Fejo kürek kemiklerinin çocukken alay edildiği zamanlardaki gibi esneyip büküldüğünü fark etti. Suyun üzerinde yüzdüğünü ve bir gün sırtından kanatların çıkacağını hayal ettiğini hatırlıyordu.

"Şimdiye kadar kaç törene katıldın?" diye dürttü. Klinara iz bırakmak için nereye yumruk atması gerektiğini biliyordu. Fejo'nun sadece istendiğini hissetmek için çabaladığını biliyordu ve onun hiçbir zaman koca olarak seçilmediğini ve muhtemelen seçilmeyeceğini de biliyordu. Onun tüccarı olarak çalıştığı sürece olmazdı. Hiçbir kadın üç aylık evlilikleri boyunca kocasının çalışmasını istemezdi. Dahası, hiçbir kadın o çalışırken aylarca bir gemide sıkışık kamaralarda yaşamak istemezdi. Yine de, muaf tutulmak için son derece geçerli bir mazereti olmasına rağmen, boyun eğmeye devam etti.

En azından test odasında iyi vakit geçireceği bilgisinin üzerine çökmesine izin verdi. Bu kadarı yeterliydi.

Kendini durduramayarak çapkın bir sırıtış attı. "Sayılamayacak kadar çok. Ama testler her zaman çok lezzetli oluyor. Evrenler arası bir yolculuktan önce tam da ihtiyacım olan şey."

Klinara'nın yüzünde beliren kıskançlık ifadesi moralini yükseltti ve aynı ölçüde içine korku saldı. Onun başka kadınlarla birlikte olma hevesini bir meydan okuma olarak görebilir ve onu yatağına geri çekmeye çalışabilirdi. Şu anda bu durumdan tatlı dille kurtulacak enerjisi yoktu.

Yorgunluk damarlarında dolaşmaya başladı ve bir sonraki hamlesine karar veremeden konuştu. "Hepsi bu kadarsa, ben gidiyorum. Hâlâ gemiyi hazırlamam ve yeni adamlarınıza işlerin nasıl yürüdüğünü göstermem gerekiyor. Bilmem gereken herhangi bir özel yetenekleri var mı?" Fejo köşede gizlenen erkeklere bir göz attı. İkisi de leylak rengi tenliydi ve Klinara gibi Huvuitian değil Tetran görünümündeydiler. Kölelerinin kendi ırkından olmasından hiç hoşlanmazdı, en azından Huvuita'da yaşayanlardan. Bunu babasından öğrenmişti.

"Hayır," dedi basitçe.

Fejo iki erkeği tekrar inceledi. İri yapılıydılar. Çoğu Tetralıdan daha büyüktüler, şakaklarından uzanan ölümcül spiral boynuzları vardı. Ve yara izleri vardı. Bir hekime gidip o yaraları

iyileştirmeyi akıl etmediklerine göre, Fejo onları doğrudan şehirlerinden koparmış olabileceğini düşündü,

kusurların kabul edildiği ve iksir almanın hoş karşılanmadığı bir yerdi.

Mükemmel savaşçılar olmamaları için çok fazla yara izleri vardı. Kesinlikle bir yetenekleri vardı ama bunun barışçıl bir ticaret gemisini yönetirken sıklıkla ihtiyaç duyulan bir beceri olduğundan şüpheliydi.

Tekrar ona baktı ve onu bakarken yakaladı. Onu henüz kovmamıştı ve kovmak isteyip istemediğine karar veriyor gibi görünüyordu. Bakışları adamın vücudunda gezinip duruyordu. Midesi bulandı. Ondan kalmasını isteyecek miydi? Ve kalmamak için yeterince iyi bir bahane bulabilir miydi? Sonunda ilgisini kaybetmiş gibi göründü ve uzun, muhteşem bir kanatla onu süpürdü.

"Bu sefer her limanda temas kurduğunuzdan emin olun. İlerlemenizden haberdar olmak istiyorum." Fejo başını eğdi, onun bakışlarını tuttu ve rahatlamasını öfkeli bir bakışla maskeledi.

Klinara'nın çenesi flörtünü onaylarcasına yukarı kalktı ve dönüp yerleşkeye uçarak giremeyen misafirler için ayrılmış merdivene doğru yürüdü. Ganglu Denizi'ni çevreleyen binlerce adadaki pek çok evin kapısı, ziyarete gelen diğer Clecanian ırkları için hoş geldin işareti anlamına geliyordu.

Ama Klinara'nın evi değil. Burada hiç hoş karşılanmadığını hissetmişti.

Bölüm 4

Milyonda bir. İhtimaller bunlar mıydı? Ya da belki on milyonda bir.

Hayır. Aslında bu çok mantıklıydı. Elbette gizemli tüccar korsanın pazardaki adam olduğu ortaya çıkacaktı. Bu sadece onun şansıydı.

Görüş odasındaki cam duvara hançer gibi bakarken sinirli bir ejderha gibi oflayıp pufladı. Haftalar önce sinir bozucu, ukala bir gençle tanışmış ve onu tamamen unutmuştu; şimdi ise unutmamış gibi davranmak zorundaydı. Evliliğe adım atmak için fırsat kolluyormuş gibi davranacaktı.

Fejo. *Fey-ho.* Artık onun adını biliyordu. Şınavlı buzlu seks oyuncağıyla olan küçük etkileşimlerinden bu yana geçen haftalarda onu Tremanta'da dolaşırken bir kez bile görmemişti.

"İçini rahatlatmama yardım edemeyeceğinden emin misin?" Zikas, atanmış akıl hocası, arkasından mırıldandı.

Adamın sıcak gülümsemesine ve geniş omuzlarına baktı. Gözlerinin etrafındaki çizgiler, tanıştığı diğer Clecanian'ların çoğundan daha derindi ve kısa saçları griyle doluydu.

Gerçekten daha yaşlı görünen birini görmek tuhaftı ve iksirle görünüşünü neden korumamayı seçtiğini merak etti. İksirle bile böyle görünecek kadar yaşlı olabilir miydi? Yoksa iksiri almamayı seçen az sayıdaki kişiden biri miydi? Eğer öyleyse, Rita'yla iyi anlaşıyorlardı çünkü Rita da ömrünü uzatmakla ilgilenmiyordu. Vanessa onu tekrar düşünmeye çağırdığında sık sık ölümün ve yaşamın güzelliği hakkında hippi konuşmaları yapıyordu.

Vanessa için bu hiç de zor olmamıştı. İksiri almış ve tüm aşılarını da yaptırmıştı.

-Ve iyi bir önlem için bir doğum kontrol implantı. En azından Fejo'yla yatmak zorunda kalırsa, hastalıklara ve hamileliğe karşı korunacağını biliyordu. Kendinden çok emin ve flörtözdü.

Ağzı aşağı doğru kıvrıldı. Fejo şüphesiz tonlarca kadınla yatmıştı. Başka kaç kişi için vibratör almıştı? Muhtemelen gemisinde bir yığın stok vardı.

Zikas hâlâ açık ve hevesli bir ifadeyle ona bakıyordu. Vanessa, eğer kısa boylu adam

ve arkadaşı Rita'ya bu kadar aşık olmasaydı, hemen orada kendini kaybederdi. Geldiğinden beri ona durmadan "*Yardım edebilir miyim?*" sorusunun bir çeşidini sormuştu. Onun bu endişesinin tamamen kendi hatası olduğunu çok iyi biliyordu. Şu anda ruh hali çöplükteydi ve çok yakında kızarmış bir gelin gibi davranmak zorunda kalacaktı.

En azından şimdilik kızgınlığını dışarı vurabilirdi. Ne yazık ki Zikas onun sinirli aurasının çeperinde kalmıştı. "Hayır. Yine de teşekkür ederim." En iyi sahte sırıtışını takındı ve onun kendisine kızgın olduğunu düşünmemesini umdu.

Zikas ona tuhaf bir bakış atıp başını salladı ve odanın diğer ucundan onu incelemek için sendeledi.

Tek yönlü cama döndüğünde, Vanessa'nın dikkati birkaç metre ötedeki insan kadına takıldı. Uzun boylu, kıvrak, koyu kahverengi saçlı bu kadın, kendisiyle birlikte sığınakta mahsur kalan kadınlardan biriydi, ama Vanessa onu neredeyse tanıyamayacaktı. Sığınaktan kaçmak için yaptıkları çılgınca koşuşturma sırasında kadınla sadece on dakika kadar tanışmış olmasının yanı sıra, kadın daha önce içindeki ateşi söndürmüş gibi görünüyordu.

İçi boş görünüyordu. Vanessa'nın hissettiği gibi.

"Merhaba korkak kedi," dedi Vanessa, dikkatini dağıtmak için kadına doğru bir adım atarak. Değişiklik olsun diye kendisinden daha üzgün biriyle konuşmak iyi olabilirdi.

Kadının sıcak kahverengi gözleri ona kilitlendi ve sanki odada başka birinin olduğunu hiç fark etmemiş gibi kenarları kırıştı. "Hey... sen."

Eh, bu adil. Kendilerini esir alanlardan kurtulduktan sonra bilgi alışverişinde bulunmak için pek fazla zamanları olmamıştı. Özellikle de bu kız ve bir diğeri grupla kalmak yerine ormanda şanslarını denemeye karar verdiklerinden beri. Doğrusunu söylemek gerekirse, Vanessa onların ormanda öldüklerini düşünmüştü.

Hem bu kadına hem de Lily adındaki diğer kadına duyduğu saygı, ikisinin de hayatta kaldığını öğrendiğinde katlanarak artmıştı.

"Vanessa," diyerek diğer kadına gülümsedi.

"Alex," diye karşılık verdi kadın. Bakışlarını Vanessa'nın üzerinde gezdirerek hızlı bir

değerlendirme yaptı ve Vanessa kendini mahcup hissetmekten alamadı. Kendine pek iyi baktığı söylenemezdi ve

belli olduğunu biliyordu. Banyo aynasıyla yaşadığı birkaç korkunç karşılaşmadan sonra, yansımasına bakmayı tamamen bırakmıştı.

Vanessa siyah bluzuyla oynama isteğini bastırırken odadaki ışık söndü. İri yarı, yakışıklı Çekanyalı adamlar tek yönlü camın arkasından dışarı çıktılar. Alex camdan adamlara baktı, Vanessa'nın hissettiği kadar mutsuz görünüyordu.

"Ne yapman gerektiğini anlıyorsun, değil mi?" Zikas onun arkasından cıvıldadı.

Vanessa cevap verirken sesinin neşeli olması için çok uğraştı, "Evet, Zikas. Sen bir bebeksin."

Kahretsin, nazik olmaya çalışmıştı ama hem Zikas hem de Alex ona tuhaf tuhaf bakmıştı. Şaşkınlığını çabuk atlatmış gibi görünen Zikas sırıttı ve bir kez daha koşarak uzaklaştı.

Birlikte durmuşlar, mermerden oyulmuş adamların önlerinde yürümelerini ve duraklamalarını sessizce izliyorlardı, ta ki Alex bir sarsıntıyla ona doğru dönene kadar.

"Bekle. Sen mi? Evleniyor *musun?* Gönüllü olarak mı?"

O kadar şeffaf mıydı? Muhtemelen öyleydi. Onunla yarım saatten fazla zaman geçiren herkes, bu gezegende popüler olan geçici evliliklere hiç ilgi duymadığını anlayabilirdi. Neyse ki bu odadaki hiç kimse onunla yarım saatten fazla vakit geçirmemişti.

Hâlâ Alex'e söyleyeceği makul bir yalan üzerinde çalışıyordu ki gözüne ışıltılı bir şey takıldı.

Onu.

Göğsündeki zincirlerin üzerine serpiştirilmiş mücevherler ışığı yakaladı ve pervanelerin aleve yönelmesi gibi tüm gözleri ona doğru çekti. Vanessa'nın çenesi kendine rağmen sıkıştı. Zaman onun ne kadar küstahça davrandığını unutturmuştu, ama şimdi onu sırıtırken ve camın içinde poz verirken görmek her şeyi geri getirmişti.

Fejo'nun sol çizmesi, şimdiye kadar sahip olduğu her şeyden daha zengin bir giysiydi. İşlemeli erik rengi ceketi geniş göğsünün derin bronzluğunu daha da belirginleştiriyor ve ona baştan çıkarıcı bir hava veriyordu. Dışarıdan bakıldığında tamamen klas ve paralı, içten bakıldığında ise sert kaslara sahipti. Eğer gördüyse, uzaylı bir Kazanova'ydı. Ve onunla evlenmesi gerekiyordu.

Alex'in hâlâ ona baktığını ve bir cevap beklediğini fark etti. Sorduğu soru neydi? Ah, evet. O kadar insan arasında gerçekten evlenecek miydi? "Evet, o kibirli, kendini beğenmiş, aşırı şık et kafayla." Vanessa inledi, göğsünü şişirip yerinde dönerken Fejo'ya baktı. *En azından birkaç günlüğüne.*

Alex homurdandı. "İkiniz birbirinize gerçekten aşıkmışsınız gibi görünüyor."

Bakışlarını müstakbel kocasından ayıramayan Vanessa, onun koridorda yürüyüşünü izledi. Sanki bütün kadınların kendisine baktığını biliyormuş gibi cama doğru sırıttı. Vanessa etrafına baktı ve kaşlarını çattı. Hepsi ona bakıyordu. Kahretsin. Bu iş düşündüğünden daha zor olacaktı. Ya başka biri onu seçerse? Bir erkeği birden fazla kadın seçerse ne olacaktı?

Camdan sadece başı görünecek şekilde arkasına yaslanıp kelebekleri kışkırtan son bir sırıtma yaptığında neredeyse gözden kaybolmuştu. Vanessa'nın kadınlık organları bunu fark etti ve onlara lanet okudu.

***

Vanessa, Test odasının kapısının önünde nöbet tutarken, "Müsait değilim," diye homurdandı. Zikas Fejo'nun numarasını verdikten sonra, kendisini onu test etmek için kaydolan inanılmaz sayıdaki kadınla savaşmaya hazırlamış ve kesinlikle, tartışmasız, sorgusuz sualsiz Test odasına girmeyeceğine karar vermişti.

Deniz mavisi saçları ve iri göğüsleri olan kısa boylu, güzel bir Çekanyalı kadın ona dudak büktü ve kapıya baktı. Vanessa'nın şu anda buna tahammülü yoktu. Bu adamla yatmak gibi bir niyeti olmasa bile, bütün bu kadınların onu koca olarak seçme konusunda herhangi bir fikre kapılmalarını istemiyordu.

Amacına ulaşmanın en kolay yolu: potansiyel eşlerden hiçbirinin ona ulaşamayacağından emin olmak.

"Ama onu her yıl test ediyorum," diye sızlandı kadın, sanki suyun altındaymış gibi biraz boğuk çıkan bir sesle. Tuhaf.

"O zaman nasıl performans gösterdiğini zaten biliyorsun," diye homurdandı sıkılmış dişlerinin

arasından.

Vanessa medeni olmaya çalışıyordu. Gerçekten öyleydi. Ama bu onunla birlikte olan dördüncü kadındı.

tartışıyordu ve kötü görünüp görünmediğini umursama çıtası her geçen saniye düşüyordu.

Tam kadının akıl hocası Zikas'a dirsek atıp müdahale etmesini isterken Vanessa tısladı, "Devam et, onun için konuşuldu!"

Kadın ona ters ters baktı ama sonunda uzaklaştı.

Zikas ona doğru bir adım attı, kaşları çatılmış ve gözleri endişeyle kırışmıştı. "Ne yaptığınızı sorabilir miyim?"

Öfkesini topladı ve gülümsedi. "Fejo'yu seçmek isterdim. Ama-" Yutkundu. "Ama orada olup biten şeylerden utanıyorum. Biz, bilirsin, evlenmeden önce başka biriyle takılmamasını tercih ederim."

Zikas buna inanır mıydı? Tamamen gerçek dışı değildi. Eğer iş Vanessa'nın Fejo'yla yatmak zorunda kalacağı noktaya gelirse, onun birkaç gün önce bir harem dolusu kadını memnun etmediğini bilse çok daha rahat ederdi.

Zikas ağzını buruşturdu ve onu inceledi. "Bunu takdir edebilirim," dedi sonunda başını sallayarak. "Akıl hocalığı yaptığım ilk insan eş Jade de Sınav konusunda utangaçtı."

Vanessa nefesini bıraktı ve numara yapmak zorunda olmadığı için rahatlamış bir sırıtışla ona karşılık verdi.

"Ama yine de," diye devam etti Zikas, Vanessa'nın nefesinin boğazında düğümlenmesine neden olarak, "Jade bile erkeği selamlamak için Test'e girdi. Korkarım en azından bir süreliğine içeri girmezseniz diğer potansiyel eşlere erişiminizi engellemenize göz yumamam. Testler genellikle cinsel yeterliliği ölçmek için kullanılsa da her zaman öyle değildir. Her şey için test yapabilirsiniz. Konuşma yeteneği. Masaj. Evinizde stoklanmasından hoşlanabileceğiniz ürünler hakkında onu sorgulayın. Bu, uyumlu olup olmadığınızı görmek için bir fırsattır."

Vanessa'nın omurları birbirine kaynaklanmış gibi hissediyordu. *İçeri girmem lazım.*

"Gözleri bağlı, bu yüzden sonunda onu seçmezsen kendini suçlu hissetmemelisin," diye ısrar etti Zikas onun sert duruşuna bakarken.

Gözleri bağlı mı? *Bu işe yarayabilir.* Yavaşça olduğu yerde döndü ve kapıya baktı. Er ya da geç

onu seçtiğini öğrenecekti, değil mi? Omuzlarını yuvarladı.

Neden endişeleniyordu ki? Muhtemelen onu hatırlamayacaktı. Her gün düzinelerce kadına yaklaşıp ona teklif ettiği şeyin aynısını teklif ettiğine şüphe yoktu. Cazibesine kapılmayan tek kadını neden hatırlasın ki?

Tamam, arkadaşça ama aynı zamanda mesafeli ol. Onu gerçekten seçmek istediğimi düşünmesini istiyorum, ama çok iyi davranıp birkaç gün içinde onu terk edemem. Bu çok zalimce olur. Ama çok da kötü olamam, yoksa şüphelenir. Ben sadece-

"Vaness-"

"Bana bir saniye ver," diye tısladı biraz fazla agresif bir şekilde. Zikas'a doğru döndü. "Özür dilerim. Sinirlerim bozuk.

Buraya kimsenin girmesine izin vermeyeceksin, değil mi?"

"Hayır. Teklifi olduğunu ve ciddi değillerse yollarına devam etmeleri gerektiğini açıklayacağım."

Vanessa tam olarak anlamadan başını salladı. "Tamam. Tamam!" Yüzünü kapıya döndü, kalbi kaburgalarına çarpıyordu. "Tamam."

Terli avuçlarını dar siyah pantolonuna sildi ve kendini kontrol altına almaya çalıştı. Zaten gergin olmasını gerektirecek ne vardı ki? Burada bir şeyler kanıtlaması gereken kişi oydu. Kendini bundan vazgeçiremeden kapıyı açtı ve içeri girdi.

Kapı arkasından kapandığında nabzı yükseldi ve göğsüne kurşun gibi bir ağırlık çöktü.

Oda karanlıktı ve loş ışıkta parıldayan ağır patlıcan rengi kumaşlarla örtülüydü. Bomboş odanın ortasında uzun, geniş, siyah bir kanepe vardı. Ve işte oradaydı. Stark çıplaktı ve kanepeye uzanmıştı. Birinin içeri girdiğini fark ettiğinde yüzündeki derin kaşlar hemen geniş, dişlek bir sırıtışa dönüştü.

"Sonunda!" diye gürledi, koltuktan kalktı ve ona vücudunun tam görüntüsünü verdi.

Vanessa arkasını döndü. Gerçekten, bakmak doğru değildi, değil mi? Bekledikleri buydu. *Vücuduna bakmamı istemiyor da değil.*

Odadaki hava sıcak ve çok ağırdı, hatta boğucuydu. Sanki tenine sızmaya ve onu uyuşturmaya çalışıyormuş gibi ona baskı yapıyordu.

"Buraya gel, dişi." Daha önceden hatırladığı o yumuşak, gürleyen ses

ensesindeki deri karıncalandı.

Gözlerinin onun yüzüne odaklandığından emin olarak arkasına baktı ve Fejo'nun kendisine baktığına yemin edebilecek kadar başını çevirdiğini gördü. Gözlerinin üzerindeki o tuhaf siyah yapışkan maddeye rağmen sanki onun tam olarak nerede olduğunu biliyor gibiydi.

Kız kıpırdamayınca kara kaşları birbirine çatıldı ama sonra kocaman sırıttı. "Önce bakmayı mı tercih edersin?" Ağır, yontulmuş kollarını kaldırdı ve olduğu yerde döndü.

Vanessa zayıf, yenik bir iç çekiş yaptı ve ona hayran kaldı. Ne de olsa o sadece bir insan kadındı ve o... muhteşemdi.

Geniş yüzücü omuzları ve buna uygun sert göğüs kasları. Karnı dümdüzdü ve karın kasları, kızın parmağını çukurlarda ve vadilerde gezdirmek istemesine neden olacak şekilde şişkinleşmişti. Dönme hareketinin yarısını tamamlamıştı ve kız, onun sıkı kıçını ve uzun bacaklarını takdir ederek başını eğmekten kendini alamadı. Adamın tüm kasları pürüzsüz, bronz bir tenle kaplıydı. Bahse girerim şu anda ona dokunsa, güzel ve sıcak olurdu.

Bir adım daha attı ve kalçalarının arasından büyük ve uzun bir şey gördü. Nefesini eliyle bastırdı ve gözlerini tekrar kaçırdı. Bakabiliyor olması bakması gerektiği anlamına gelmiyordu. Eğer sürekli olarak geçici kocasının ne kadar asık olduğunu hayal ederse bu planını tamamen bozardı.

Yine de onun soluğunu duymuş olmalı, çünkü sırasını çabucak bitirdi ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Senin için ne yapabilirim güzelim?" Ellerini gururla kalçalarına koyup bekledi ama kızın ne diyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. "Belki ben..." İleri doğru bir adım attı ve aralarındaki havayı koklayarak durdu.

Kahretsin. Hayır. Koklama konusunda o kadar iyi olamaz, değil mi? Ve onun nasıl koktuğunu hatırlayamazdı. Bu imkansızdı.

Çenesi hafifçe aşağı eğildi ve şeytani bir sırıtış yüzünü böldü. Daha önceki gülümsemesi açık ve çekiciyse, bu seferki tamamen kendine güven ve açlıktı.

Biliyor olamaz-

"Vanessa," diye mırıldandı, sesi kısılmıştı.

Ürperdi. Gerçekten titredi ve amı sıkıştı. Kendini neyin içine sokuyordu?

Adam ona doğru yaklaştı ve kadın geri çekilerek kapıya doğru yöneldi. Sanki bunu sezmiş gibi sıçradı, bir metre kadar ilerledi ve onun çıkışını engelledi. "Seni *çok* düşündüm." Ona doğru sırıttı ve tekrar ona doğru adım attı.

"Uh. Bu güzel," diye denedi. Aralarındaki mesafeyi sadece bir ayak kalıncaya kadar kapattı. Bu da iyi bir şeydi, çünkü çevresel görüşünden adamın kaya gibi sert olduğunu ve biraz daha yaklaşırsa onu dürtebileceğini görebiliyordu.

"Sanırım bu senin de beni düşündüğün anlamına geliyor."

Yanakları kızardı ve adamın kendini beğenmiş ifadesine bakarken soğukkanlılığının bir kısmını geri kazandı. Bu tam da korktuğu şeydi. *Ben demiştim* tavrı. Ama ne yazık ki bunu inkâr edemezdi. Onu düşünmüştü. Çoğunlukla geceleri. Çoğunlukla odasındaki bir bölmeden oymalı bir kutu çıkardığında. Ama ona bunu bilmenin tatminini yaşatmadan önce ölürdü. "Evet, biraz," diye yalan söyledi rahat bir ses tonuyla.

Başını şaşkınlıkla geriye attı. Onun kendi üzerine düşmesini falan mı bekliyordu? "Lütfen bu sefer daha iyi bir izlenim bırakmama izin verin." Uzandı ve kolunu onun beline doladı. İçgüdüsel olarak, bakışları bir şeyin onu dürttüğü karnına kaydı ve ağzı kurudu. Tıpkı onun geri kalanı gibi muhteşemdi. Ve... bu mücevher miydi? Lanet olsun, piercingi var mıydı?

Adam onu vücuduna doğru çekip sikini aralarına sıkıştırırken tartışmayı unuttu.
Vanessa zihnindeki zevkli vızıltıyı bastırmak için yutkundu. Adam sıcaktı.

Fejo'nun uzun parmakları kayarak kadının çenesini kavradı ve yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi. "Ben *çok*
İnsan öpüşmesini merak ediyorum ve araştırmamı yaptım. Oradan başlayalım mı?"

Hayır! Hayır! Vanessa bunun sona ermesi gerektiğini biliyordu ama bakışlarının onun düzgün, beyaz dişlerine ve hınzır, güzel biçimli ağzına odaklanmasına engel olamıyordu.

Sıcaklık ve tuzlu su kokusu onu koza gibi sardı ve ellerini kaldırdı. Ellerini adamın kalın pazularının üzerine koydu, kollarının dış taraflarında ve gövdesinin yanlarında düz çizgiler halinde uzanan ince, koyu kahverengi dövmeleri okşadı.

Gırtlaktan bir inilti çıkardı. "Çizgilerime dokunurken dikkatli ol, yoksa bu iş başlamadan biter."

Vanessa'nın elleri onun sıcak ve pürüzsüz teninden ayrıldı ve beyni gerçekliğe geri döner gibi oldu. Çizgileri mi? O uzun dövmeler hassas mıydı? Gerçek bir uzaylı tarafından tutulduğunu ve onun kendisiyle öpüşme sanatını uygulamasına izin vermek üzere olduğunu bilmek biraz mantıklı geldi. Oyalanması gerekiyordu. Onun cazibesine kendini fazla kaptırmak kötü bir fikirdi. Özellikle de vücudu, kendi rızası olmadan, Fejo'nun tam da doktorun istediği şey olduğuna karar vermişken.

Ellerini adamın iz bırakmayan göğsüne götürdü ve iyi bir bahane düşünürken onu yerinde tutmaya yetecek bir baskıyla geri itti.

Sırıtışı bir an için kayboldu ama sonra çenesindeki eli ensesine gitti ve sıktı.
Sıcaklık ve zevk omurgasından aşağıya doğru yayıldı. Adam onu kavrayarak ağzını kendi ağzına doğru çektiğinde, zihninin gerisindeki en cılız ses bile onu durdurması için bağırdı.

Ağzı onunkiyle buluştuğunda bu ses bile kesildi. Dolgun dudakları yavaş ve sert bir baskıyla onunkilere doğru hareket ederken, avuç içi sahiplenici bir şekilde belinin etrafında kıvrıldı ve parmakları kalçasının etine saplandı. Adam sıcak dilini dudaklarının kenarından içeri sokup öpücüğü derinleştirdiğinde dizlerinin bağı çözüldü.

Beyni bulanıktı, kendini dengelemek için adamın kolunu kavradı ama adam onu ayakta tutuyordu. Parmakları bileğinden dirseğine kadar uzanan kadifemsi, koyu renkli çizgiye değdiği anda ürperdi ve onu daha sıkı kavradı, başını eğdi ve öpücüğünün yenilenen yoğunluğuyla onu eritti.

Göbeği her geçen saniye daha da kayganlaşıyordu ve karnına doğru bastırılan şişkinlik, vücudunun onunkine karşı gelgitiyle aynı anda karnından klitorisine doğru elektrik sarsıntılarına neden oldu.

Işık loş odayı aniden aydınlattı ve Vanessa geri çekildi. Fejo onu bırakmadan içeri kimin girdiğini görmek için döndü, görünüşe göre hâlâ gözlerinin bağlı olduğunu unutmuştu.

Az önceki o lanet olası ısrarcı kadın kapıda duruyordu.

Zikas telaşlı ve yüzü pembeleşmiş bir halde onun arkasında oyalandı. "Size bir teklifi olduğunu ve Vanessa'nın gizlilik talep ettiğini söyledim. Bu son derece-"

"Onların bitirmesini bekleyecek vaktim yok." Fejo'ya imrenerek baktı ve onun çıplak vücudunu tararken takdirini belli etti. Vanessa onu gözlerden korumak için tuhaf bir istek duydu. Sonra, şaşırtıcı bir şekilde, kadın Vanessa'ya çapkın bir bakış fırlattı. "Ayrıca, bu insanın ateşli olması hoşuma gitti. İkinize de katılabileceğimi düşündüm."

"Gheelia?" Fejo sırıtarak sordu.

Birden Vanessa'nın kaçma içgüdüleri harekete geçti ve Fejo sonunda onunla yüzleşene kadar kıpırdandı. Kara kaşları birbirine yaklaştı ve Vanessa onun gözlerini göremese de yüz ifadesi tamamen esrarengizdi. Sonunda onu bıraktı. Kadın kapıya doğru koştu, dolgun uzaylı güzel geldiğine göre şimdi ne olacağını görmekle hiç ilgilenmiyordu.

Hâlâ kendisini süzen kadına baktı ve bu davetsiz misafirliğe kızması mı yoksa gururunun okşanması mı gerektiğine karar veremedi. Yanakları kızardı, bakışlarını kaçırdı ve hızla odadan çıktı.

Beyni Zikas'tan gelen nefes nefese bağırışları algılayana kadar koridorun yarısına gelmişti, Tanrı bilir nereye giden bir koridor. Titreyen bacaklarını durmaya zorlayarak ona doğru döndü ve kendisine ulaşmasını beklerken birkaç sakinleştirici nefes aldı.

"Özür dilerim Vanessa. Gheelia hayır cevabını kabul etmedi." Zikas'ın yanaklarındaki pembelik alnına doğru ilerlemişti ve Vanessa alnında boncuk boncuk ter lekeleri gördü.

Vanessa adama kızmayı kendine yediremiyordu. Belli ki elinden geleni yapmıştı. "Anlıyorum. Sorun değil. Sanırım istediğini alacak." Vanessa elini umursamaz bir tavırla salladı ve Gheelia'nın Fejo'nun odasından atılıp atılmadığını görmek için koridorda ilerlemek yerine bakışlarını Zikas'ta kalmaya zorladı.

Çenesini sıktı. Neden onun bunu yapacağını düşündü ki? Ona karşı bir sadakati yok gibiydi. Aklınca, bir eş alabilecek kadar kendini kanıtlamak için savaşıyordu. Henüz ona bağlı değildi ve

Gheelia ile ne isterse yapabilirdi. Ve her halükarda, onu birkaç gün içinde terk etmeyi planlıyordu.

kalkıştan günler sonra, kiminle takıldığını neden umursasın ki? Vanessa için bunun bir önemi olmamalıydı, ama vardı.

Bakışları koridorda kadının hâlâ çıkmadığı yere kaydı. Geçen her saniye Vanessa'nın öfkesini daha da artırıyordu. Zikas kısık bir öksürükle dikkatini tekrar kendisine çekti.

Yüz ifadesi gergindi ve ellerini iki yanına bırakmadan önce birbirine vurdu. "Sanırım şimdi teklifinizi geri çekeceksiniz?" Soru umutla çınlıyordu. Reddedeceğini umuyordu.

İnkar *edecekti*. İnkâr etmek zorundaydı. Fejo hâlâ onun tek seçeneğiydi. Ve yine de ondan uzak durması gerekiyordu. Zihnini bulandırıp midesinin takla atmasına neden olan bir tarzı vardı. Gemisine bindiğinde onu sadece birkaç günlüğüne uzak tutması gerekecek olması iyi bir şeydi. İçini çekti ve omurgasını dikleştirdi. "Hayır. Yine de onu seçmek istiyorum."

Heyecan, Zikas'ın yüzündeki kısa süreli şaşkınlık ifadesinin önüne geçti ve ellerini birbirine vurdu. "Harika!"

Bir teklif. Fejo duyduklarını zihninde tekrar tekrar canlandırdı.

Bu Vanessa'nın onunla evlenmeye karar verdiği anlamına geliyordu... onu test bile etmeden. Bunu kabul etmişti ve eğer geleneklere uyulduysa, test etmek için başka erkek seçmemişti. Şu anda bile onu bekliyor olabilirdi.

Fejo dalgınca kanepeye doğru ilerledi ve yere düştü. Ciğerleri birden göğsüne sığmaz oldu ve yumuşak bir avuç omzuna konunca sıçradı.

Kahretsin, Gheelia. Onun odada olduğunu tamamen unutmuştu.

Gheelia'nın varlığını hiçbir zaman küçümsememişti, ama şu anda ona şakacı bir sırıtma bile yapamıyordu. Vanessa mahremiyet talep etmişti ama o yine de içeri dalmıştı. Ayağa fırladı. Ya Gheelia onun şansını mahvetmişse? Ya Vanessa artık onu seçmek istemezse?

Fejo, Vanessa'nın haftalar önce pazarda ne kadar ürkek olduğunu ve Gheelia odaya girdiğinde de ne kadar ürkek olduğunu hatırladı.

Gheelia avuçlarını onun sırtında gezdirdiğinde Fejo, "Merhaba tatlım," diye mırıldandı. Döndü ve bileğini kavradı, onu rahatsız etmeden uzakta tutacak bir hareketti bu. Gheelia kısa bir sevinç çığlığı attı, Fejo'nun bastırmaya çalıştığı aciliyetten habersizdi. "Her yıl yaptığımız ziyaretleri sevdiğimi biliyorsun ama insan benim için bir teklifte bulundu ve sanırım tek eşlilik konusunda daha rahat."

Gheelia onun pençesinde kaskatı kesildi.

Onu yatıştırmaya çalışsa da tek yapmak istediği arkasına bile bakmadan odadan çıkmaktı. "Eğer o benim karım olacaksa, onu üzecek bir şey yapmak istemiyorum. Anlıyorsunuzdur."

"Ama çok kabaydı. Eminim bunu daha sonra telafi edebilirsin." Fejo, Gheelia'nın sesindeki somurtmayı duyabiliyordu. Birlikte her zaman eğlenmişlerdi ama gururunun küçük bir parçası, hissetmesine izin vermediği darbeleri alarak onaher yıl onu test ettiğini ve bir kez bile seçmediğini hatırlattı. Bu dört gözle beklediği bir şeymiş gibi davranmaya çalışıyordu ama aslında kullanılmaktan

ve oyuna getirilmekten bıkmıştı. Vanessa onu seçmek istiyordu. Ve o da bu fırsatı kaçırmak istemiyordu.

"Ne yazık ki tatlım, yine de reddetmek zorundayım."

İç çekerek, Fejo bileklerini bıraktığında bir parmağını onun göğsünde gezdirdi. "Belki gelecek yıl, o zaman."

Fejo rahatlamış bir nefes verdi ve sırıttı. "Günleri sayacağım."

Yine de günleri saymayacaktı. Eğer insanlar hakkında duydukları doğruysa, Klinara'nın peşinden koşmaktan çok daha önemli bir işi olacaktı. İnsanların çoğu uzun süreli tek eşli ilişkileri tercih ediyor gibi görünüyordu. Belki Vanessa'ya yeterince iyi davranır ve ona bir koca olarak ne kadar tatmin edici olabileceğini gösterirse, onunla kalmayı seçebilirdi. Sonunda birine sahip olabilirdi. Bir yoldaş. Ona bakıp sadece elde edebileceklerini görmeyen biri.

Gheelia onun yanağına bir öpücük kondurdu ve o giderken Gheelia'nın yumuşak ayak seslerini dinledi.

Başını kadının gittiği yöne doğru eğdi ve biri gelip onu temizleyene kadar odada kalmak zorunda olduğu gerçeğine lanet okudu. Gelen her kimse ya ona seçilmediğini ve eve dönmekte özgür olduğunu söyleyecek ya da iyi haberi verecekti. Alacağını hiç düşünmediği bir haber.

Ama hangisi olacaktı? Tek bildiği, Vanessa'nın teklifini geri çekmiş olabileceğiydi.

Onun kollarına sarılmış halini, yumuşak ağzının altında hissettiklerini hatırladıkça teni ısındı. İnsanlar bu gezegene geldiğinden beri, Tremanta'nın bilim adamları *insan türü* İttifakı dosyasını öğrenebildikleri kadarıyla güncellemişlerdi. Fejo biriyle karşılaşma ve bir fırsat yakalama ihtimaline karşı kapsamlı bir araştırma yapıyordu. Özellikle anatomi ve kur yapma bölümlerine çok dikkat etmişti.

İnsanların hoşlandığı ilginç ağız oyunlarını okuduktan sonra öpüşmeyi seveceğini düşünmüştü ama Vanessa'yı, karaborsacının çadırında tanıştığı günden beri aklından çıkmayan dişiyi öpmek... En iyi hayalleri bile onu kendi elleriyle hissetmekle kıyaslanamazdı.

Kadının tatlı kokusu vücuduna sinmiş, doğum çizgileri kadının ellerini hatırlayınca dalgalanmıştı. Onun kendisini düşündüğü kadar o da onu düşünüyor muydu? İlk başta onun flörtüne açık olmadığı düşünülürse, bu onu şaşırtmıştı. Belki de sadece garip bir insan tarzı vardı

ilgi gösteriyordu. Belki de utangaçtı.

Yine de onun altında canlanma şekli utangaç görünmüyordu.

Yine de önemli değildi. Kız onun ilgisini çekiyordu ve onu istiyordu, o da kızın hareketlerini neyin yönlendirdiğini öğrenmek için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Duyuları yüksek alarmdaydı, bu yüzden kapının sesi duyulduğunda Fejo dikkat kesildi. Kokladı ve daha önce Gheelia geldiğinde burada olan adamın kokusunu tanıdı. Vanessa'nın tören hocası mıydı?

Bu iyiye işaretti. Bir erkeğin seçilip seçilmediğini genellikle akıl hocaları duyururdu. Nefesi boğazında düğümlendi. Bu pishot erkeği neden hâlâ konuşmuyordu?

"Merhaba, Fejo. Vanessa'nın seni seçtiğini bildirmek için buradayım-"

Fejo göğsünden kopan feryadı zapt edemedi.

Zihni bulandı. Yerinden fırlamaya hazır bir halde volta atarken, akıl hocası gözbağını çıkarmasına yardım etmek için onu durdurmaya çalıştığında bunu fark etmedi bile. Göz bağı çıkarıldıktan sonra kısa boylu, yaşlı erkeğe baktı ve onu belli belirsiz tanıdı.

Fejo'nun giysilerini ellerinin arasına aldı. Fejo sırıtmaktan kendini alamadı. Çıplak olmak umurunda değildi, ama normalde giyinmesi için hatırlatılmaya ihtiyacı olmazdı.

"Hazır olduğunuzda sizinle dışarıda buluşacağım. Vanessa spa odasında hazırlanıyor."

Fejo giysilerini bir çırpıda üzerine geçirdi ve telaşlı giysilerinin karmaşık kopçalarına ve bağlarına lanet okudu. İlk başlarda, karşılaştığı tüccarlarda şatafatlı, bencil bir elitizm duygusu uyandırmak için bu şekilde giyinmiş, kendisini sadece parayla ilgilenen biri olarak gördüklerinde onları daha kolay kandırabileceğini düşünmüştü. Ama zamanla güzel kıyafetlerden oluşan koleksiyonunu sevmeye, hatta ona tapmaya başlamıştı. Bu tamamen ona ait bir şeydi. Onu diğerlerinden ayıran ve birçok türün saygısını kazanmasını sağlayan bir şey.

Vanessa'ya hediye edeceği ışıltılı mücevherleri ve parlak kumaşları düşünerek sırıttı. Eğer Vanessa'nın yüz hatlarını doğru hatırlıyorsa, ki hatırladığından emindi, ona her şey yakışırdı. Uzun, ipeksi, siyah saçları ve kremsi, soluk bir teni vardı. Yüz hatları keskin ama narindi. Yüksek elmacık

kemikleri, sivri bir çene ve kavisli siyah kaşlar. Ama sıcak, ela gözleri ve dolgun dudakları sert hatları yumuşatıyordu.

Ve kızardığında... vücudundaki her sinir ucu o gün markette canlanmıştı.

Yapacak çok şey vardı. Hazırlanacak çok şey. Kamarasını doldurması, ona yer açması ve mürettebatını bilgilendirmesi gerekiyordu. Fejo durdu. Ayrıca gemisinde güvende olmasını da sağlamalıydı.

Ylare'deki tüm erkeklere güvenmiyordu. Çoğu Klinara tarafından ona itilmişti ve emirlerine uysalar da, bunun tek sebebi onlara zaman zaman ne kadar kalpsiz olabileceğini hatırlatmasıydı. Artık daha tutarlı bir şekilde o kişi olması gerekiyordu. Yumuşadığını düşünmelerine izin veremezdi. Ve Vanessa hakkında herhangi bir fikre kapılmalarına izin veremezdi.

Şakağını ovuşturdu ve göğsünü bir gerginlik kapladı. Vanessa'nın kendisine aşık olmasını sağlarken aynı zamanda mürettebatının temkinli yaklaştığı değişken kaptan olmayı nasıl başaracaktı?

Bu endişeleri sildi, kararlılık damarlarında dolaşmaya başladı. Bir şekilde halledecekti. Sonunda bir karısı vardı ve Tanrıça'nın izniyle onu elinde tutmanın bir yolunu bulacaktı.

***

Fejo ayaklarının üzerinde zıpladı ve Zikas'ın kaybolduğu yöne doğru hevesle sırıttı. Bunun için bir saatten fazla beklemişti ve kadın her an köşeyi dönebilirdi. Karısı. İfadesini düzeltti, yüz hatlarını çekici ve davetkâr tuttu, kadınların onu tercih ettiğini öğrenmişti. İlk karşılaşmalarından sonra Vanessa'nın kendisiyle ilgilenmediğini düşünmüştü ama yanılmış olmalıydı. Yoksa neden onu seçsin ve ona bir teklifte bulunsun ki?

Theo, Jade'in kendisini seçtiğini öğrendiğinde böyle hissetmiş olmalıydı. Ne Jade'i ne de Theo'yu iyi tanıyordu ama Theo'nun da Fejo kadar seçilme ihtimali olmadığını biliyordu. Ama Jade yine de onu seçmişti.

Aklına bir düşünce geldi ve sırıtışı soldu. Yakın zamanda, başka bir erkeğe tutulmuş başka bir insanla tanışmıştı ve bu iki erkeğin tek ortak noktası genellikle huysuz ve asık suratlı olmalarıydı. İnsanlar bunu mu tercih ediyordu? Fejo öyle biri değildi. Dişilere karşı değil.

En azından iş yapmıyordu. Vanessa'nın ilgisini çekmek için ona böyle mi davranmalıydı?

Ne yapacağına karar veremeden köşede Zikas belirdi, Vanessa da arkasından geliyordu. Gözleri kısıktı ve kaşları kararsızlık içindeymiş gibi çatıktı.

Kömür siyahı elbisesi içinde göz alıcıydı. Kumaş tül gibiydi ve kıvrımlarında uçuşuyordu. Sadece birkaç saat önce kavradıklarının aynısı. Aşağıya bakarken düz siyah saçları bir omzunun üzerinden savrulmuştu ve parmakları göründüğü kadar yumuşak olup olmadığını görmek için kaşınıyordu. Ama kadının görünüşündeki bir şey koruyucu içgüdülerinin kabarmasına neden oldu. Hatırladığından daha zayıftı.

Çok az uyuyan ve çok endişelenen birinin çizilmiş, perili bakışı vardı.

Bunu görecekti. Karısı iyi uyuyacaktı. Adını haykırdıktan sonra uykuya dalacak kadar bitkin düşene kadar onu orgazmın kıyısında tutacaktı. Sırtını dikleştirdi ve sinsi bir gülümsemeyi yüzünden uzak tutmak zorunda kaldı.

Ama insan dişileri Clecanian dişilerinden farklıydı, değil mi? Birden fazla kez orgazm olabiliyorlardı. Görünüşe göre sınırsız sayıda. Eğer durum buysa, üzülecek enerjisi kalmayana kadar onu tekrar tekrar boşaltırdı. Sonra da onu hediyeler ve zengin yiyeceklerle uyandırırdı.

Kız yaklaştıkça onun tatlı kokusu üzerine siniyordu ve kendini büyük bir nefes çekmekten alıkoymak zorunda kaldı. Onun ne kadar güzel koktuğunu unutmuştu. Sıcak ve şurup gibi. Ganglu kıyılarında yetişen deniz eriklerinin yaz güneşinde piştikten sonraki halleri gibi.

Sonunda ona doğru baktığında, Fejo onun iri ela gözlerinin güzelliğinden ve dudaklarının yumuşak kıvrımından o kadar etkilendi ki ona geniş bir gülümseme fırlattı. Sonra, bir aptal gibi, insan dişileri başarıyla baştan çıkaran erkeklerin ne kadar az gülümsediğini hatırladı ve sırıtışını solmaya ve sert bir çizgiye dönüşmeye zorladı.

Ağzının köşesi aşağı doğru kıvrıldı ve kaşlarını kaldırarak ona baktı.

Kahretsin! Şimdiden çuvallamış mıydı? Bir kişilik seçmeli ve onunla devam etmeliydi. İlk tanıştıklarında çapkın ve biraz da saldırgandı. Eğer onu kendine çeken şey buysa, belki de kendini sorgulamayı bırakmalı ve yine o erkek olmalıydı.

Kararını vermişti, Zikas onları doğru düzgün tanıştıramadan ona doğru adım attı ve selam verdi.

"Merhaba karıcığım. Seni son gördüğümden daha nefes kesici görünüyorsun."

Bu iltifat karşısında kızın dudaklarında bir kaş çatma hayaleti belirdi ama kızın tepkisi karşısında en ufak bir endişe göstermeyerek kendini tuttu. "Hazır mısın?" Kolunu uzattı ve kızın bakışları sanki dirseği yanıyormuş gibi koluna kaydı.

Pekala, utangaç mı? Kolunu geri çekti ve onun yerine kapıya doğru işaret etti.

"Ben..." diye başladı. Boynunun narin kaslarının yutkunmak için çalıştığını gördü ve dudaklarını yalamasına engel oldu. "Geminize mi gidiyoruz?"

Olamaz. Farklı mı düşünmüştü? Elbette Zikas Fejo'nun karısı olmanın koşullarını açıklamıştı. Şu anda aylarca izin alamazdı ve zaten gezegende bir evi de yoktu. İstese bile onu götürebileceği bir yer yoktu. *Ylare*'deki küçük kulübesi ona sunabileceği tek şeydi.

"Evet ama sizi temin ederim ki çok rahat edeceksiniz." Ona doğru bir adım attı ve sesini alçalttı. "Bundan emin olacağım." Yakınlığı istediği etkiyi yarattı ve bir an için yükselen uyarılma kokusundan zevk aldı.

Ama yine de gergin görünüyordu. Bakışlarını odanın içinde gezdirdi ve yanaklarını renklendiren hoş pembe renk alnına yayıldı. "Demek istediğim, eğer uzun süre bir gemide yaşayacaksam, bazı eşyalarımı almak istiyorum. Ve arkadaşlarıma veda etmek istiyorum."

Fejo'nun omuzları gevşedi ve Zikas'a başıyla selam vererek onu ileriye ve kapıya doğru yönlendirdi. "Kesinlikle, güzelim! Eşyalarını almak için seni Tapınağa geri götürebilirim, sonra da gidebiliriz."

Her ne kadar saklamaya çalışsa da Fejo, onu kapıya kadar geçirip geceye uğurlarken Vanessa'nın yüzünde yüzünü buruşturan ifadeyi görebiliyordu. Neyi yanlış yapıyordu?

"İkinizi de tebrik ederim!" Zikas arkalarından seslendi.

Vanessa boynunu eğdi ve Zikas'a baktı. Fejo onun küçük dalgasının neredeyse paniklediğine yemin edebilirdi. Ama yine de onun kendisine rehberlik etmesine izin verdi.

Kruvazöre ulaştıklarında ve kapı açıldığında Fejo onun binmesini bekledi ama kadın taş gibi kaskatı kesilmiş, gözlerini kocaman açmış ve dudaklarını büzmüştü. Adam onun önüne geçti ve

parmağıyla

çenesinin altından bakarak bakışlarını onunkilere doğru kaldırdı. "Bir sorun mu var?"

Gözlerini çevreleyen güzel, koyu kirpikler dalgalandı ve bir an için adamın dudaklarına odaklandı. "Hayır. Hiç de değil."

Yalan mı? Fejo gözlerini kıstı. Hayatı boyunca karaborsa tüccarları ve vicdansız alıcılarla uğraştığı için, birinin yalan söylediğini fark etmeyi öğrenmişti. Ama Vanessa bir insandı. Hakkında çok az bilgiye sahip olduğu bir tür. Onun yalan söyleyip söylemediğini anlaması zaman alacaktı. "Bana söyleyebilirsin, güzelim." Sırıttı.

Kaşları, kadınların çoğu zaman yardım edemediği ama karşılık verdiği sırıtışıyla çatıldı. Elini kaldırdı ve adamın elini nazikçe çenesinden çekti, sonra da ona ağırbaşlı bir gülümseme verdi. Yüzüne hiç yakışmamıştı. Ona ukala ve kibirli diyen ve şimdi zihnine kazınan ateşli bir yoğunlukla bakan kadın neredeydi?

Belki o da onun kadar gergindi. Olmadığı bir şey olmaya çalışıyordu.

"Açık konuşmadıysam özür dilerim," dedi Vanessa. Sözler yeterince kibardı ama alttan alta gelen alaycı ton yüzüne gerçek bir sırıtış yayılmasına neden oldu. *İşte orada.* "Tapınağa tek başıma dönmek ve eşyalarımı özel olarak toplamak istiyorum demek istedim. Gerçekten ne zaman ayrılmayı planlıyorsun?"

"Büyüleyici bir yabancı tarafından sana verilen güçlü bir şeyi mi topluyorsun?" Fejo onun içinde bir yerlerde gizlendiğini bildiği ateşi ortaya çıkarmaya çalıştı.

Gözleri genişledi ve çenesi sıkıştı. Yanaklarındaki güzel pembe tonun derinleşmesini izledi ve aletinin takdirle kıpırdadığını hissetti. "Hayır," diye homurdandı, hoş bir gülümsemeyi yerinde tutmak için elinden geleni yapıyordu.

Fejo başını eğdi ve ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Sanırım bu mantıklı, çünkü hazır ve bekleyen bir kocan olacak ve... onun çok daha iyi bir yedek olacağından *eminim.*"

Vanessa'nın sivri çenesi düştü ve adam onun güzel, pembe dudaklarından çıkmaya hazır keskin kelimeleri hissedebiliyordu. Dudakları bunu yapamadan Vanessa nefes aldı ve ağzını tekrar kapattı. "Ne zaman ayrılmayı planlıyorsun?"

"Üç gün."

"O zaman üç gün içinde gelip beni alabilir misin? Üç aylığına ayrılmadan önce arkadaşlarımla kaynaşmak için biraz zaman geçirmek benim için iyi olur."

Fejo onun isteğini düşündü. Belki de yollarını birkaç günlüğüne ayırmaları daha iyi olacaktı. Onu eğlendirme kaygısı olmadan mürettebatının bilgilendirildiğinden ve kamarasının iyi stoklandığından emin olabilirdi. Dürüst olmak gerekirse, bunu istemesi bile bir mucizeydi. Karısı olarak onun onayına ihtiyacı yoktu.

Onu reddetmek istese bile yapamazdı. Ama görünüşe göre kız bunu tam olarak kavrayamamıştı ve ondan izin istemesinin tatlı yolu ona karanlık ve lezzetli bir şey yaptı. Yakın zamanda onu düzeltmeyecekti.

Fejo bir savurganlığa izin veren birinin havasıyla, "Sanırım yapabilirsin," dedi. Gülümseyerek onun yanından hızla geçti ve kruvazöre atladı. "Teşekkürler, gerçekten minnettarım. Yani, bir sonrakini alabilirsin, değil mi?"

Bu insan çok kafa karıştırıcıydı ama Fejo bundan hoşlandığını fark etti. "Bekle," dedi, kruvazörün kapısını kapanmadan önce engelleyerek. "En azından gitmeden önce seni memnun edebilir miyim?"

Vanessa'nın boğazından tiz ve gergin bir kahkaha koptu ve arabanın iç kısmındaki uzun bankta otururken yumruklarını iki yanında sıktı. "Ben...hayır...hayır. Ben..." Tuhaf, manik bir kıkırdama daha çıkardı. "Hayır. Teşekkür ederim. Bu benim için biraz hızlı oldu."

Fejo kaşlarını çattı. "Evli insan çiftler genellikle ne kadar yavaş hareket ederler?"

"Yavaş. Çok yavaş. Buz gibi yavaş." Kendisiyle aynı fikirdeymiş gibi başını salladı ama gözleri iri ve kırpışmıyordu. Bunun başka bir yalan olduğu açıktı. Belki de insanları okumak o kadar da zor değildi.

Fejo kruvazöre biraz tırmandı ama vücudunun büyük bir kısmının dışarıda kalmasına izin verdi. "Serbest bırakılmaya ihtiyacın olduğunun kokusunu alabiliyorum, dişi."

Vanessa dizlerini birbirine vurdu ve yanaklarında açan narin pembe kızıla döndü. "Hiçbir işe yaramayan iç çamaşırı," diye neredeyse Fejo'nun duyamayacağı kadar sessiz tısladı.

Kıkırdadı ve ayakları dışarıda yere basarken ona olabildiğince yaklaştı. "O zaman bir öpücüğe ne

dersin? Ben seni alana kadar ikimizi de idare eder."

Vanessa kruvazörün kabinine şöyle bir baktı ve kaşları çatıldı. "Şey... Sanırım."

Fejo ona hararetli bir bakış attı ve bekledi. Ne kadarını yanına bırakabilirdi? İsterse ona gelir miydi? Hatta talep ederse? Yönlendirmek zorunda olmadığı bir dişiyle birlikte olmak nasıl bir şey olurdu?

Bir şekilde onun ne beklediğini anlayınca kara kaşlarının çatıklığı keskinleşerek kızgınlığa dönüştü. Yine de ona doğru ilerledi ve gözlerini sımsıkı kapatarak öne doğru eğildi. Fejo sırıttı.

Ağzını onunkine bastırdı ve Vanessa geri çekilemeden avucu boynuyla omzunun birleştiği yere geldi. Vanessa'nın gözleri parlayarak açıldı ve adam onun bir anlık şaşkınlığını kullanarak öpücüğü derinleştirdi. Omzuna uyguladığı baskı hafifti ama onu yerinde tutuyordu. Birkaç dakika boyunca dudakları sıkı ve inatçı kaldı, ama başparmağını köprücük kemiğinin kıvrımında gezdirdiğinde, küçük bir inilti çıkardı ve yumuşayarak ona tamamen açıldı.

Tadı da güzeldi. Tıpkı Ganglu deniz erikleri gibi. Kendini ona doğru bastırırken buldu ve ayaklarının yere bastığını unuttu. Bir dizini kruvazörün zeminine dayadı ve kızın yumuşak saçlarını yumruğunun etrafına sardı. Uyarılmayla ıslanan amının kokusu onu uyuşturdu ve zevkini hırıldayarak haykırmasına neden oldu.

Kafasının içindeki uzak bir ses onu durması için uyardı ve geri çekildi. Vanessa ona o kadar yaslanmıştı ki, kendini onun göğsünde yakalamadan önce öne doğru devrildi. Kadınlarla birlikteyken kendini bu şekilde unutmazdı. Tatmin olduklarından emin olmak için onları nasıl memnun edeceğini bilmek için farkında ve hazır olması gerekiyordu. Daha önce hiç Vanessa'ya dokunurken olduğu gibi kendini kaybetmemişti. Bu onu korkutmuştu.

Onu arzulamasını sağlamalıydı. Başka kimseyi istememesini sağlamalıydı. Ve bunu yapmanın tek yolu kafasını dik tutmaktı. Bu hayatının fırsatıydı ve o bunu mahvetmeyi reddediyordu.

Kızın ağır göz kapaklarındaki sersemlemiş, boğucu bakışa ve şişmiş dudaklarını boyayan koyu kırmızıya bakarak sırıttı.

Bunu yapabilirdi. Onunla kalması için onu ayartabilirdi.

Bakışları aniden netleşti ve oturduğu yere geri döndü, yüzündeki saçları taradı ve adamın

bakışlarına karşılık vermedi. Bu utangaçlık kendi gezegeninde yaygın bir flört tekniği miydi? Onu cezbetmişti

ve o bunu biliyordu. Ona her dokunduğunda yükselen uyarılma kokusundan ve onu öperken çıkardığı küçük inlemelerden anlıyordu.

"Üç gün sonra görüşürüz," dedi, ses tonuna söylenmemiş bir söz yükleyerek. "İyi uykular, karıcığım."

Kruvazörün kapısı kapanırken kadının şaşkın ve biraz da dehşete düşmüş bakışları adamın yüzünde geniş bir sırıtışa neden oldu.

Bölüm 6

Kalbi hızla çarpan Vanessa yatağına oturdu ve tırnaklarını karıştırdı. Üç gün bir anda geçmişti. Keskin bir acı dikkatini küçük bir kan damlasının oluştuğu başparmağına çekti. Kaşlarını çatarak tırnak etindeki kanı emdi, sonra da daha kötü görünmesini engellemek için ellerinin üzerine oturdu.

Bunu gerçekten yapacak mıydı? Her an Fejo gelebilirdi. Birkaç saniye, dakika ya da saat içinde gerçek bir uzay gemisine doğru yola çıkacaktı. Neye benzeyecekti? Uzay istasyonunda yaptıkları gibi zarifçe süzülmeyi öğrenmek zorunda kalacak mıydı? Küçük, sıkışık ve soğuk mu olacaktı? Clecania'ya muhtemelen bir uzay gemisiyle getirilmiş olmasına rağmen, tüm bu süreç boyunca bilinci yerinde değildi.

Dünya'dan hatırlayabildiği son şey, özellikle korkunç bir gecenin ardından yağmur altında eve yürümekti. Julie ile olan kavgasının anıları canlandı ve bacakları sıkıştı, midesi döndü. Boğazındaki yumruyu aşan bir safra yükseldi. Gözlerini sıkıca kapattı. *Bunu düşünme! Bunu düşünme!*

Anıları gömülene kadar bastırmak Vanessa'nın son bir ay içinde iyi becerdiği bir şeydi. O geceyi sürekli hatırlamanın, suçluluk duygusunun ağırlığı altında ezilmesine neden olduğunu çabuk öğrenmişti. Şu anda parçalanmayı göze alamazdı. *Şimdiye odaklanmalıydı.*

Uzay nasıl bir yerdi? O uçsuz bucaksız boşlukta aklını kaybetmeden uçabilecek miydi? Astronotlar uzaya gidebilmek için onlarca *yıl* eğitim almışlardı, değil mi? Ya havalandıktan sonra tam bir çöküş yaşar ve herkes için bir tehlike haline gelirse? Uzayı hiç deneyimlemeden seyahat etmişti. Şimdi, her şeyi deneyimliyor olacaktı.

Kolları karıncalandı ve ellerini uyluklarının altından çekerek karıncalanma hissinden kurtuldu. Bir an için omuzlarını da esnetti. Bunu neden Luka'ya sormamıştı ki? Neden bunu *kimseye* sormamıştı?

Son üç günü Luka, Rhaego, Daisy ve Alice ile birlikte Lentri Limanı'na ulaştığında kaçışını planlayarak ve yeniden planlayarak geçirmişti. Fejo'ya karşı nasıl davranması gerektiği hakkında konuştular. Her ikisi de

Rhaego ve Luka ona işleri gereğinden fazla ileri götürmeden ilgi göstermek için nasıl davranması gerektiğine dair bazı ipuçları vermişlerdi. Başka bir deyişle, oyalamanın yolları.

Vanessa şimdi, Fejo'yu bir kol mesafesinde mutlu tutarken Vitash'la Lentri Limanı'nda nasıl buluşacağını bulmakla o kadar meşgul olduğunu fark etti ki, gerçek hayatta bir uzay gemisinde olacağı gerçeğini düşünmeye zaman ayırmamıştı. *Uzayda*.

Kıyafetini inceledi ve seçimlerini bir kez daha gözden geçirdi. Üstüne, her nasılsa inanılmaz derecede sıcak tutan tuhaf tüylü bir malzemeden yapılmış ince, uzun kollu beyaz bir gömlek ve aşırı ısınma ihtimaline karşı siyah bir atlet giymişti.

Altına yumuşak, bol siyah bir pantolon giymişti. Rahat bir seyahat için mükemmel bir malzeme. Sorgulamadığı tek giysi, giydiği üç çift kalın iç çamaşırıydı. Fejo'nun onu her tahrik ettiğinde kokusunu alabileceği gerçeği onu belirgin bir dezavantaja sokuyordu. Şu anda sahip olamayacağı bir dezavantaj. Gücü elinde tutması ve havasında olmadığı konusunda yalan söyleyebilmesi gerekiyordu.

Vanessa tören sırasında iki şey öğrenmişti. Birincisi, Fejo hatırladığı kadar çekilmez biri değildi. Ve ikincisi, o sadece konuşmuyordu. Daha önce hiç öpüşmediğini iddia ettiği düşünülürse, tam bir uzman gibi davranmıştı. Tıpkı haftalar önce ona söylediği gibi, kabadayılığı ukalalık değil, özgüvendi. İlk denemesinde böyle öpüşebildiyse, diğer konularda ne kadar yetenekli olabileceğini düşünmek bile istemiyordu. Hayır. Onunla yatmak çok kötü bir fikir olurdu ve mümkünse bundan kaçınacaktı.

Ama lanet olsun. Çekici ve yakışıklıydı ve onu yatağa atmaya hazır olduğu çok açıktı. Sadece birkaç günlüğüne bile olsa gardını yüksek tutmak başlı başına bir iş olacaktı. Ne zaman yakınına gelse tüm sinir uçlarında elektrik kıvılcımları çaktıran bir tarzı vardı. Fejo da bu gezegendeki diğer tüm erkekler gibi bir eş istiyorsa ve onu baştan çıkarmayı aklına koyduysa? Hay aksi. Bu neredeyse imkânsız olacaktı.

"Odada kal." Luka'nın ona verdiği tavsiyeyi düşündü. Birçok kadının kocalarıyla sosyalleşmeden önce birkaç günlüğüne yeni evlerine alışmak istediklerini söylemişti. Vanessa'nın

Planı, bu bahaneyi kullanarak mümkün olduğunca odasında yalnız kalmaktı. Eğer Fejo'yu görürse, hoş ama mesafeli davranacaktı ki Rhaego bunun ne memnun ne de hoşnutsuz olduğunu gösterdiğini açıklamıştı. Hepsi de bu tavrın Fejo'nun daha fazla çaba göstermesini sağlayacağını, böylece onunla Lentri Limanı'na gitmek istediğinde, gitmesini istemese bile onu mutlu etmek için kabul edeceğini umuyordu.

Mor ışık tavanda parlayarak kapıda birinin olduğunu haber verdi. Dondu kaldı. Bakışları, onu bir köpek yavrusu gibi takip etmeye programlanmış, bel hizasında, havada asılı duran beyaz bir küp olan "bavuluna" kaydı. Mektuplar oradaydı. Endişeyle defalarca kontrol ettiği için orada olduklarını biliyordu. Beynine bunu söylemesine rağmen parmakları hâlâ seğiriyordu.

Belki sadece bir kez daha. Küpün yanına sıçradı, avucunu üst panele koyarak baskıyla aktive olan cihazın kilidini açtı ve içindekileri karıştırdı. Orada, Rita'nın gizli bir cep diktiği ipek bir çantanın içinde, özel olarak konuşabildiği tüm insan kadınlar tarafından kendisine verilen mektuplar vardı.

Parmaklarını, kadınların genelde kâğıtsız olan tapınakta bir şekilde ellerine geçirdikleri tuhaf kalınlıktaki kâğıtların üzerinde gezdirdi. Birkaç tanesi kâğıda bile yazılmamıştı, yırtık kumaş parçalarıydı. Tavandan gelen mor ışık nefesinin kesilmesine neden oldu.

Vanessa'nın yaptığı şey önemliydi. Belli ki kendisi için önemliydi. Ama aynı zamanda bu kadınlar ve aileleri için de önemliydi. Kendinden daha büyük bir şey üstlenmişti ve gerçekte var olan tanrılara, hayatındaki diğer tüm önemli şeyler gibi bunu da berbat etmemesini umuyordu.

Avuç içleri terlemişti, keseyi kapattı ve titrek bir nefes verdi. *Değerli kargo.*

Birkaç adım attığında beyaz küp ona doğru yaklaştı. Ön kapıya doğru yürürken kendisine sağlanan güzel evin etrafına baktı. Yüksek teknolojiyle donatılmış mutfağın büyük cam kapıları, yüzen evinin üzerinde durduğu ışıltılı suyu gözler önüne seriyordu.

Kraliçe'nin konseyinin bir üyesi olan Metli, ona yılın bu zamanında İnci Gölü'nde yaşayan parlayan bilomların çiftleşme mevsimine hazırlandıklarını söylemişti. Pullarını dökecekler ve bu pullar da göl yatağını dölleyerek yüzen çiçeklerde muhteşem renkler üretecekti.

İçini bir hüzün kapladı. Bu gezegenden gitme konusundaki kararlılığına rağmen, itiraf etmeliydi ki

burayı sevmeye başladı. Clecania büyüleyiciydi. Güzel bir evi, arkadaşları ve sonsuz fırsatları vardı. Julie hâlâ hayattaysa ve Dünya'da kalmak istediğine karar verirse, Vanessa'nın başka bir çıkmaz iş ve başka bir küçük, köhne daire bulması gerekecekti. Ama burada kalırsa.

Öfkeyle pencereden uzaklaştı ve kapıya doğru yürüdü. Hayır. Hayatında bir kez olsun doğru olanı yapacaktı. Burada kalmak yapılacak en kolay şey olacaktı ama bu doğru olmayacaktı. Kapıyı gereğinden biraz daha fazla güç kullanarak açtı ve Fejo orada duruyordu.

Koyu renk saçları karakteristik bir şekilde dağınıktı ve göz kamaştırıcı gülümsemesi yanağındaki gamzeyi ortaya çıkaracak kadar genişti. Vanessa kendini onun göğsünün sıcak, zeytin rengi tenine bakarken yakaladı. Onu son gördüğünden beri bronzlaşmış mıydı?

"Ah, benim zarif karım!" diye o kadar büyük bir coşkuyla bağırdı ki, kadın kaşlarını çatmaktan kendini alamadı.

İltifatlardan hoşlanmadığından değil, ama bazen Fejo onunla konuşurken, sanki sözleri senaryoymuş gibi hissediyordu. Sanki rutin olarak herkese *enfes, sevimli* ya da *muhteşem* diyordu. Alıştıra alıştıra yaptığı gevezelikler ona söylediği hiçbir şeyin gerçek olmadığını hissettiriyordu.

Yüzünü buruşturmasını daha saklayamadan yakaladı. Geniş, dişlek gülümsemesi gevşedi ve köşesinden yukarı doğru kalkarak biraz çarpık ama aynı zamanda daha... gerçek bir hal aldı. "Gördüğüm kadarıyla beni gördüğüne her zamanki gibi sevinmişsin."

Vanessa içten içe lanetledi. Vanessa'nın onu okuduğu gibi o da Vanessa'yı okuyordu. "Özür dilerim. Ben... sadece 'karım' diye çağrılmaya alışmaya çalışıyorum."

"Sana başka bir şey diyeyim mi?" Adam yaklaştı ve kokusu kadının burnuna çarptı. "Rüyalarıma giren ilahi Vanessa'ya ne dersin?"

Gözlerini devirmemek için gösterdiği çabadan dolayı gözleri yaşardı. Fejo onun yüz ifadesine baktı ve gülümsemesini biraz daha parlatan bir şey gördü.

"Karım iyi," dedi onun yanından geçerken. Bavuldan yüksek bir bip sesi geldi ve ikisi de aşağı baktıklarında bavulun evin içinde sıkışıp kaldığını, Fejo'nun deri pantolonla kaplı sağlam bacakları tarafından engellendiğini gördüler. *Buralarda deri hangi hayvandan elde ediliyor?* Vanessa siyah,

tereyağı yumuşaklığındaki kumaşa bakarak düşündü. Hiç gerçek deriye sahip olmamıştı. Çok pahalıydı.

Kenara çekildi ve yanına koşan bavul robotunun arkasından kapıyı kapattı. "Tüm sahip olduğun bu mu?"

Bu dünyada sahip olduğum tüm eşyalar. "Evet. Beni kaçıran uzaylılar gardırobumu da yanlarında getirmiş değiller."

Fejo'nun yumuşak bir hareketiyle yan yana yürüdüler. "Beğeneceğinizi umduğum pek çok yeni eşya seçtim. Hepsi gemide bekliyor, beğenmediklerinizi ilk liman durağımızda değiştirebiliriz."

Vanessa dinlemeye çalışıyordu ve adamın kendisine karşı ne kadar cömert davrandığını uzaktan da olsa fark ediyordu ama bakışlarını yere sabitlemek için neredeyse tüm konsantrasyonunu harcaması gerekiyordu.

Daisy, Alice ve Rita onu bugün uğurlamak için yalvarıp yakarmışlardı. Vanessa bir şekilde onları evde kalmaya ikna etmişti. Şimdiden kalbine bir hüzün çöktüğünü hissetti. Birlikte yaşadıkları onca şeyden sonra, onlar onun ailesiydi. Şu anda onlara veda etmek zorunda kalması her şeyi çok daha zorlaştıracaktı.

Evde kalmaya karar vermiş olsalar da, arkasında duran bavulun içindekilerle bahse girerdi ki hepsi şu anda Rita'nın verandasında, evlerinde çıkış yolunu iyi görebilecekleri tek yerde ona bakıyorlardı. *Sakın bakma.*

"-yatak..." Fejo konuşmaya devam etti ve tüm dikkatinin onun üzerinde olduğunu hissedebiliyordu ama söylediklerinin sadece bir kısmını yakalayabildi. Yatak kırmakla ilgili bir şey mi?

"Uh-huh. Kulağa harika geliyor." Artık Rita'nın evinin hemen yanındaydılar. Sakın *bakma.* Alt dudağını çiğnedi.

"Kulağa hoş geliyor mu? Bunu duyduğuma sevindim." Fejo onun önüne geçti ve sırtındaki güçlü elleriyle vücudunu kendi vücuduna bastırarak onu kendine doğru çekti. Kızın bakışları içgüdüsel olarak adamın yüzüne kaydı. "Daha fazla iknaya ihtiyacın olacağını düşünmüştüm."

Çok geç. Vanessa'nın çevresel görüşü bir hareket yakalamıştı ve farkına varmadan başını çevirmişti. Rita'nın evinin arka tarafındaki küçük yüzen verandada Alice, Luka, Rita ve Daisy duruyordu. Alice

gözlerini silerken, Luka'nın umutsuz dikkati

başının üstüne odaklandı. Onu göğsüne doğru çekti.

Rita her zamanki gibi şaşırmadan gülümsedi ve ona bir öpücük kondurdu. Daisy başını Rita'nın omzuna yaslamıştı. Ne Rita ne de Daisy ağlıyordu ama Daisy'nin bakışları bu mesafeden bile Rita'nın içine işliyordu. Bunun kötü bir fikir olduğu konusunda en açık sözlü olan oydu.

Vanessa'nın kalbi, gözleri yaşarana kadar kabardı.

"Ah, Vanessa." Fejo onun sulu gözlerinin içine baktı. Tutuşunu gevşetmedi ve Vanessa onun elinden kurtulmak istedi. İnsanların onu ağlarken görmesinden nefret ederdi. Özellikle de erkeklerden. Özellikle de bu adamdan. "İnsanların biraz daha duygusal olduğunu biliyordum ama ne kadar üzgün olduklarına baksana. Gerçekten ilginç bir türsünüz."

Gözlerini sildi ve adamın elinden kurtulup bir adım geri çekildi; adam onu anında serbest bırakınca şaşırdı. Kendini toparlayıp bakışlarını aşağıya çevirerek adamın yanından geçti ve yüzen cam platformlardan geçerek kıyıdaki yüksek İnci Tapınağı kapılarına doğru neredeyse koşarak ilerledi.

"Öyle mi-" Fejo konuşmaya çalıştı ama Vanessa bir mil öteden birinin onu teselli etmeye hazırlandığını duyabiliyordu ve bunu istemedi.

"Aracımız bu mu?" Birkaç metre ilerideki tek başına yüzen kruvazörü işaret etti ve cevap beklemeden ona doğru ilerledi.

Arkasından ayak sesleri geliyordu. "Öyle."

Araca binip uzun banka oturduğunda, adamın kendisiyle konuşmaya çalışmasını bekliyordu ama yapmadı. Minnettar oldu. Gerçi adam ona bu kadar sert bakmasaydı daha da minnettar olurdu.

Neyse ki Fejo tüm yolculuk boyunca sessiz kaldı ve değerlendirme yaptı. Boşa harcanan bir zamandı, biliyordu.

Adamların söylediği gibi sorular sormalıydı. İlgi göstermeli ama mesafeli durmalıydı. Bunun yerine, yeni Clecanian ailesini şimdiden özleyerek somurtmasına izin verdi.

Araç nihayet durduğunda dışarı çıktı ve olduğu yerde döndü. Neye bakıyordu öyle? Dev bir siyah kablo yeryüzünden yükseliyor ve şık bir devin fasulye sırığı gibi bulutların arasında kayboluyordu.

Küçük siyah arabalar kablonun bir tarafından yukarı doğru zum yapıyordu. Ve büyük arabalar.

yarı kamyonlar, yavaşça diğer tarafı yukarı kaldırdı.

"Bu da ne böyle? Gemi buralarda bir yerde mi?" Vanessa dönüp Fejo'nun arkasına baktı, Fejo hâlâ onu izliyordu ama bu kez yakışıklı yüzünde merak parlıyordu.

Onu hiç bitmeyen kabloya doğru ilerletti. "Gemileri yerden fırlatmayız. Clecanian uzay limanında inşa edilirler ve uzaya kilitli kalırlar. Sadece kişisel kapsüllerin ve birkaç küçük gemi türünün Clecanian topraklarına inmesine izin verilir. Ve onlar bile oldukça nadirdir."

Boynunu o kadar geriye atmıştı ki kuvvetli bir rüzgâr onu devirebilirdi. Kablo boyunca ilerleyen büyük bir arabanın çok yukarıdaki bulut tabakasının içinde kayboluşunu izledi. Dışarıdaki hava hoş bir şekilde ılık olmasına rağmen, tenini bir ürperti kapladı.

"Yani..." Fejo'ya baktı, panik göğsünü sıkıyordu. "Yani uzaya küçük bir metal kutunun içinde mi gideceğiz?"

"Hayır, hayır." Fejo başını salladı ve topuklarını toprağa saplamış olmasına rağmen onu ileriye doğru yönlendirmeye devam etti. "En azından orta diyebilirim."

Şakacı tonu onu sinirlendirmişti. Özellikle de tüm ilkel içgüdüleri ona kaçmasını söylerken. İnsanlar uzaya ait değildi. Bu delilikti. En azından bir uzay gemisinde bir köşeye saklanabilir ve sarsıntılı kalkışları sadece uçak türbülansıymış gibi davranabilirdi. Ama şimdi birden fazla basamak mı vardı? Uzayda iki ayrı nakliye aracına binmek için yeterli cesareti toplaması mı gerekiyordu?

Ondan uzaklaştı ve birkaç adım attı, ufuktaki ağaçların ve dağların sakinleştirici görüntüsüyle rahatladı. Bu yönde soğuk, ölü bir boşluğa doğru ürkütücü siyah fasulye sapları yoktu.

"Vanessa, bu tamamen güvenli. Öyle olmasaydı seni getirmezdim."

Ellerini dizlerinin üzerine koydu ve midesindeki bulantıyla mücadele etmek için burnundan birkaç nefes alıp ağzından verdi. "Bana sadece bir dakika verin."

Fejo hiçbir uyarıda bulunmadan kızın elini dizinden çekip aldı ve ustalıkla gerçekleştirdiği bir dönüşle onu etrafında döndürdü. Onu durdurup içine çektiğinde, dünyanın dönmeyi bıraktığını henüz fark etmemiş olan kızın görüşü bir an için dalgalandı. Öfke alevlendi ve yanaklarını ısıttı. Tek istediği lanet olası bir dakika-

Artık odaklanmış olan bakışları altın bir zincire asılı büyük, ışıltılı, kan kırmızısı bir mücevhere takıldı. Sanki cebinde taşıyormuş ve ona göstermek için en uygun anın bu olduğunu düşünmüş gibi, geniş avucunun içindeki parlak siyah kumaştan açılmış bir parçanın üzerinde duruyordu.

Fejo dönüşü sırasında göğsüne dökülen uzun siyah saçlarını bir kenara savurdu ve parmak uçlarının üstünü örten kumaşın üzerinde biraz fazla bastırarak kaymasına izin verdi. "Bu güzelliği Furufet Denizi'nin dibinde, Hedety'deki kayıp kargoyu kurtarmak için daldığım sırada buldum."

Zinciri Vanessa'nın boynuna geçirdi. Vanessa bakışlarını şimdi göğüslerinin arasında sallanan mücevherden ayıramıyordu. Işığı yakaladı, yanıp söndü ve parıldadı. Ortası güneşte küçük bir alevi hapsetmiş gibi parlıyordu.

"Yanlışlıkla Nuglisli bir genci gemiye hapsetmiştik ve annesi oldukça mutsuzdu. Gövdede bir delik açtıktan sonra gemimizin yan tarafını onarmak ve mallarımızı geri almak tam bir haftamızı aldı."

Sonunda sersemliğini üzerinden atan Vanessa başını salladı ve kolyeyi çıkarmak için harekete geçti. Çok güzeldi. Ne kadar çok isterse istesin, bunu kabul edemezdi.

"Ah-ah." Fejo ellerini bıraktı ve yaklaştı.

Keskin, tuzlu kokusu, karanlık, çalkantılı bir okyanusa dalıp kolyeyi bulduğu zihinsel görüntüyü neredeyse canlandırıyordu. Ellerini kızın boynunun iki yanında gezdirdi ve saçlarını kaldırarak zincirin ensesindeki sıcak tene oturmasını sağladı. Kadın titrek bir nefes çekti içine.

"Sana aitmiş gibi görünüyor. Gerçi..." Zinciri gevşekçe sıkıştırdı ve aşağı doğru takip ederken parmaklarının arasında kaymasına izin verdi. Parmak eklemlerinin arkası kadının örtülü göğüslerine değdi ve tişörtünün üzerinden bile teninde yakıcı bir iz bıraktı. Parmakları mücevherin üzerinde durdu. "Bunu sende ilk gördüğümde daha az takmanı ummuştum."

Vanessa, "O zaman neden bana şimdi verdin?" diye sorarken sesinin nefessiz çıkmasından nefret ediyordu.

Adam kızın yüzünü inceledi ve kız onun burun deliklerinin hafifçe açıldığını fark etti. Kaşları

çatıldı ve onu tekrar koklamak için eğildi.

Sikeyim. Neden tahrik olmamış gibi koktuğunu merak ediyor muydu? Üç takım iç çamaşırı işini yapıyor olmalıydı çünkü Vanessa yanıyordu, seksi sıkılaşmış ve ıslaktı ve bu yakışıklı, mücevher veren Lothario'nun onu doldurması için hazırdı.

"Bazen korkumuzu yenmek için ihtiyacımız olan şeyin iyi bir sarsıntı olduğunu öğrendim." Sakince konuşuyordu ama kaşları çatıktı, ifadesi şaşkındı.

Adamın sözleri sonunda kızın üzerine çöktü ve kız bu kez utançtan yanaklarının yeniden ısındığını hissetti. Dikkatinin dağıtılması gereken bir çocuk değildi. Kendi başının çaresine bakabilirdi. Eğer ona bir dakika daha verseydi, iyi olacaktı. Yine de bunları ona söylemek yerine çenesini kaldırdı ve onun şaşkınlığının tadını çıkardı. Sonunda, nazik hareketleri istediği etkiyi yaratmıyordu ya da en azından yaratmadığını düşünüyordu.

"Bir sorun mu var?" Vanessa büyük siyah kabloya doğru ilerlerken tiz bir ses çıkardı. Onun küçük numarasının işe yaradığını kabul etmek her zamanki gururunu incitmişti. Hediyeye ve onun lezzetli varlığına o kadar dalmıştı ki, korkusu uzak bir anı gibi gelmişti.

Fejo onlar yürürken bakışlarını kadının vücudunda gezdirdi ve leğen kemiğinde durakladı. Onun bakışlarıyla tekrar buluştu.

Bu sefer bakışları değerlendiriciydi. Dikkatli. Onu çözmeye mi çalışıyordu? Gerçekten neden burada olduğunu biliyor muydu? Ve ciddi, zeki Fejo nasıl oluyor da çekici Fejo'dan daha seksi görünüyordu?

Vanessa göz temasını kesti ve arkasındaki uçuşan bavula yaklaşmamak için kendini zorlayarak dikkatle önüne baktı. Büyük siyah bir kapının yanında sıraya girmiş bir avuç insan gördü ve kapının arkasında bir teleferiğin yavaşça durduğunu fark etti. "Burası bineceğimiz yer olmalı." Kapıyı işaret etti ve onunla yüzleşti.

Sırıtışı belirgin dudaklarına geri dönmeden önce bir süre daha onu incelemeye devam etti. "Gerçekten de öyle." İleriye doğru yürüdü ve onun kendisini takip ettiğinden emin olmak için arkasına döndü.

Sıradaki yerlerini aldılar ve Vanessa terlemeye başladı. Güvenlik görevlisi birini geri çeviriyordu.

Yüksek sesle.

Sıranın başındaki öfkeli adama küçük bir ekran tutarken "Aklanmadınız," diye tekrarladı.

"Üç hafta önce aklandım!" diye itiraz etti solgun Lignaslı adam, göğsünü dışarı çıkararak.

Ekranı yanına bırakan gardiyan kaşlarını çattı. "Artık değilsin. Yoldan çekil, yoksa sana eşlik ettiririm."

Fejo eğilip fısıldadığında Vanessa sıçradı, "Merak etme. Biz temiziz."

Titrek bir baş hareketiyle onu selamladı ve boynunda asılı duran muhteşem mücevherle oynadı. Mücevheri zincir üzerinde ileri geri sürükledi, metalin metal üzerinde çıkardığı ses onu rahatlattı.

Sıra hızla ilerledi ve neyse ki başka kimse geri çevrilmedi. Ön tarafa ulaştıklarında Fejo kapıdaki görevliyi omzuna içten bir tokat atarak selamladı. Birbirlerini tanıyor gibiydiler. Rahat bir nefes aldı ve alnını sildi.

Eliyle geniş bir alanı işaret etti. "Karım, Vanessa."

Muhafız önce ona, sonra da *aferin* der gibi Fejo'ya sırıttı. Fejo'nun uzattığı iletişim cihazını taradı ve Vanessa nefesini tuttu, cihaz bip sesi çıkarıp muhafız başını sallayınca tekrar bıraktı. "Tarayıcıdan geçmeden önce lütfen Port Clecania'ya uygun olmayan silahlarınızı teslim edin," diye sanki günde yüzlerce kez söylüyormuş gibi tekrarladı.

Silah mı? Vanessa'nın silahı yoktu, hele uyumsuz olanlardan hiç yoktu. Bu ne anlama geliyorsa artık. "Bende hiç yok," dedi başını hafifçe sallayarak.

Tatmin olmuş bir şekilde başını salladı ve kaşlarını kaldırarak Fejo'ya baktı.

Fejo onu şaşırtarak ceketini açtı ve küçük bir bıçak koleksiyonu ortaya çıkardı. "Burada sadece uyumlu silahlar var."

Buz gibi korku ensesindeki tüyleri diken diken etti. Bunları her zaman taşıyor muydu? Ve eğer öyleyse, neden? Izzo ona Fejo'nun tehlikeli olduğunu söylemişti. Öldürdüğünü ve başka korkunç şeyler yaptığını söylemişti. Ona gerçekten inanmamıştı. O büyüleyici sırıtışıyla Fejo'nun birine zarar verebileceğini düşünmek zordu.

Ama ya karanlık bir tarafı varsa? O bıçakları kendini korumak için mi kullanıyordu? Yoksa başkalarının korunmaya ihtiyaç duyduğu kişi o muydu? Onu bir araç olarak kullandığını öğrenirse ona nasıl davranırdı?

Vanessa'nın ağzı kurudu.

"O zaman lütfen tarayıcıdan geçin." Korumanın arkasındaki yüksek metal kapılar açıldı.

Uzay limanına giden metal teleferiklerden biri sadece birkaç metre ötede yolcularını bekliyordu. Bir zamanlar büyük metal kapıların olduğu yerde soluk yeşil bir yanardönerlik parıldıyordu.

Vanessa parıltıya baktı. X ışını gibi bir şey miydi? Sarsıntıyla, silahı olmamasına rağmen çantasında bir yığın gizli mektup olduğunu hatırladı. "Tarayıcı neyi tarıyor?" diye sordu, bir yandan da gardiyan X-ışınında harfleri görse bile, onlar hakkında bir şey söylemek için bir nedeni olmayacağına dair zihinsel olarak kendini rahatlatmaya çalışıyordu. Onlar zararsızdı.

"Silahlar." Fejo omuz silkti ve kapı aralığında sallanan yeşil filmin içinden geçti. "Ya da limana zarar verebilecek ve binlerce yolcunun hayatını riske atabilecek herhangi bir şey."

O zaman ben iyiyim. Bu kadar endişeli davranmayı bırak, yoksa bir şeyler olduğunu anlayacak! Omurgasını dikleştirerek kendini kapıdan geçmeye zorladı. Hiçbir alarm çalmadı ve kapıdaki iri yarı gardiyan onlara el salladı. Vanessa bir nefes verdi.

Küçük metal kutuya bindiler -kesinlikle küçük, orta boy değil- ve araba yükseldi. Hızlı gidiyormuş gibi hissetmiyordu ama büyük camdan görünen ve hızla küçülen manzara ona aksini söylüyordu.

Gözlerini pencereden ayırmadan bakarken nefes alış verişi hızlandı. Bir anlık soğuk ter onu titretti. Gezegenin gerçek eğriliğini görebileceği kadar yükseğe çıktıklarında, acınası bir guruldama sesi çıkardı.

Geniş bir göğüs aniden görüşünü kesti. "Dikkatli ol, yoksa zinciri kırabilirsin." Fejo öne doğru bir adım attı ve sırtı pencereye gelene kadar kendi hareketleriyle ona rehberlik etti.

Onun bakışlarını takip etti ve kendisine verdiği mücevheri sıkıca kavradığını fark etti. Fark etmemişti. "Ah, özür dilerim," diye mırıldandı dalgınca. Mide bulandırıcı, meraklı bir şekilde dönüp pencereden dışarı bakma dürtüsü güçlüydü ama bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Her şey çok erken, çok bunaltıcıydı. Neden bunu yapabileceğini düşünmüştü ki?

"Bana bak güzelim," diye mırıldandı Fejo.

Öyle yaptı. Gözlerinin kenarları nazik bir gülümsemeyle kırıştı. Endişeli de görünüyor muydu? Kalpsiz katiller endişelenmez, değil mi? Ona doğru bir adım attı ve belini kavradı.

çok az bir çabayla onu kaldırdı ve yüzen bavulunun üzerine oturttu.

Vücudundan yayılan sıcaklığı hissedinceye kadar eğilerek ona çarpık bir gülümseme verdi. Sıcak avuçlarını onun üst baldırlarında gezdirdi ve "İstersen *dikkatini dağıtabilirim"* diye gürledi.

Vücudunda yükselen adrenalin ve bu uzaylının küstahlığı arasında kahkaha patlamasını engelleyemedi. "Dostum, hiç pes etmiyorsun, değil mi?"

Kaşlarını kaldırdı ve retorik sorusunu düşünerek ağzını yana çevirdi. "Sen benim karımsın. Vazgeçmek kutsala saygısızlık etmekle eşdeğer olur. Ayrıca..." Bakışlarını yavaşça onun vücudunda gezdirdi. "Beni suçlayabilir misin?"

Alçak, tıkırtılı bir vızıltı duyuldu ve Vanessa ellerinin dışarı fırlayıp Fejo'nun kollarını kavramasına engel olamadı. "O da neydi?" diye ciyakladı.

"Ne yazık ki yolculuğumuz sona ermek üzere." Geri çekildi ve kızın bavulunu indirmesine yardım etti. "Sakıncası yoksa, doğruca gemime gitmek istiyorum, böylece sizi yerleştirebilir ve ayrılışımız için her şeyi hazırlamak için acele etmeden önce sizi mürettebatımla tanıştırabilirim."

"Bana uyar." Vanessa gözlerini odanın kapısına dikmiş, pencerenin diğer tarafından kendisine dik dik bakan açık alana bakmayı bile reddediyordu.

Bölüm 7

Karısı solgunlaşmıştı. Kişiliğindeki keskinlik -her zaman yüzeyin hemen altında yanan ve öfkesini ateşleyen o kıvılcım- endişesinin ardından sessizleşmişti.

Fejo sempati duyuyordu. Uzay yolculuğunun normal olduğu bir gezegende yetişmiş olmasına rağmen, ilk uzay taşıma aracındayken hastalanmıştı. Uzay yolculuğu hakkında en ufak bir bilgisi olmayan bir gezegenden gelen bir insan olarak bu durumu atlatması onun gücünün bir göstergesiydi.

Onun sıkıntısını hafifletmek için daha fazlasını yapabilmeyi diledi ama kadın garip bir şekilde onu rahatlatmasına izin vermek istemiyordu. İnanılmaz derecede sinir bozucuydu. Sadece ona ne kadar iyi bir koca olabileceğini göstermek istiyordu. Tüm insanlar zevk almaya bu kadar ilgisiz miydi?

Kesinlikle öyle olmamasını umuyordu çünkü vücudu Vanessa'yı ne kadar çok istediğini unutmasına izin vermiyordu. Onu öpmeyi her düşündüğünde neredeyse salyaları akıyordu.

Kapılar kayarak açıldı ve kız korkuyla nefesini içine çekerken kalbi sıkıştı. Hiç düşünmeden elini ona dokunmak için kaldırdı. Tekrar indirmek için kendini zorladı. Her şeyi kendi başına halletmek istiyor gibi görünüyordu.

Bu, takdir etmediği bir özellikti. Onu memnun edemiyordu. Onu rahatlatamıyordu. Onun hoşuna gidecek bir iltifat bulamıyordu. Ne işe yarıyordu ki? Tanrı aşkına, hediyesini geri vermeye bile çalışmıştı!

Vanessa çok kışkırtıcı bir gizemdi ve onu bir an önce çözmesi gerekiyordu.

Gözleri yuvarlak ve çenesi sıkılıydı, gözleri şu anda sahip oldukları limanın küçük görüntüsünde dolaştı.

Ona bakmaktan başka bir yere bakamıyor gibiydi. Dikkati ona yöneldi ve sarsak bir şekilde başını salladı. "Ben hazırım."

Güzelliğinin cesaretiyle yarıştığı iltifatını geri çekti ve onu ileriye doğru yönlendirdi.

Vanessa'nın bakışları limanın orta derecede kalabalık girişinde dolaştı ve o da onun gözlerinden görmeye çalışarak bölgeyi taradı.

Gün ışığı simülatörleri şu anda yürürlükteydi. Bu da tavanın güneşli bir günde Clecanian gökyüzünden farklı görünmediği anlamına geliyordu. Limanın uzayı net bir şekilde gören başka bölümleri de vardı ama kızın henüz bunu görmekten memnun olmayacağını düşündü. Hele de nakliye aracının penceresinden bakmayı bu kadar hararetle reddetmişken.

Esasen, Clecanian limanının bu bölgesi uzun, düz bir koridordan ibaretti. Yolcular sağa sola koşuşturuyor, koridorun iki yanında sıralanan çok sayıda kapıdan girip çıkıyorlardı.

Bioshifting kıyafeti giymiş iri bir Trilum dişisi, limanın kurak Buterious bölümünden sürünerek çıktı. Vanessa'nın adımları yavaşladı ve açıkça yanından geçen dişiye baktı. Neyse ki Trilum dişisi bunu fark etmemiş görünüyordu.

Karısını düzeltmeli miydi? Kendisi kötü bir davranış modeliyken ona uygun liman görgü kuralları hakkında ders vermek yanlış görünüyordu, ancak güzel kafasını vücudundan ayırmaya daha meyilli olabilecek bir türe nasıl saygı göstereceğini öğrenmesi gerekiyordu.

Nazik bir parmakla çenesine dokunarak başını kendisine doğru çevirdi. Kız onun bu hareketi karşısında yüzünü buruşturdu ve çenesini çekti. "Ne?"

"Şüpheye düştüğünüzde bakışlarınızı kaçırın. Trilum da dahil olmak üzere pek çok tür, bakmayı bir saldırganlık ya da... flört eylemi olarak görür."

"Ah." Bakışları yere kaydı ve o güzel pembe yanaklarına doğru süzüldü. "Hiç böyle bir şey görmemiştim... uh, böyle birini. Demek istediğim, Clecania'da çoğunuz çok... şey, bilirsiniz, insan gibi görünüyorsunuz."

Koridorda yavaş bir tempoda yürüdüler. Vanessa gizlice kendi dünyalaştırılmış bölümlerine giren ve çıkan tüm varlıklara baktı. "Bence, daha doğrusu, çok Çekanyalı görünüyorsun," diye yorum yaptı.

Ona yan gözle baktı. "Sanırım bu doğru. Özellikle de konu sen olunca. Dünya'da olsaydınız insan olmadığınızı anlamakta zorlanırdım. Yarı Lignas mısın?"

Tremanta'yı evleri olarak gören Lignas ırkı, görünüş olarak ona o kadar yakındı ki, onun kafa karışıklığını anlayabiliyordu. Ne de olsa o da bir Tremanta vatandaşıydı. Ama ırkı meselesi

henüz yüzleşmek istemediği gömülü bir acıyı gündeme getirdi. Yine de, ona kendisi hakkında sorular sorması, bunu önemsemesi onu çok tuhaf hissettirmişti. Neredeyse rahatsız.

Neyse ki, cıvıldayan, sarı dört ayaklı bir Ftur sürüsü yanından geçerek Vanessa'nın dikkatini dağıttı. Onların küçük biyo-değişken giysilerine baktı. "Neden böyle giysiler giymeyen bir tek biz varız?"

"Burası Clecanian limanı. Her limanın yapay atmosferinin ait olduğu gezegeni taklit etmesi tipiktir. Belirlenen terraform bölümümüze girene kadar ziyaret ettiğimiz diğer limanlarda takım elbise giymemiz gerekecek. Eğer varsa tabii." Kız ona şaşkın bir bakış fırlattı, o da açıkladı: "Duvarlar boyunca uzanan bu kapıların her biri farklı bir yapay ortama açılıyor. Ziyaretçiler limanı keşfetmek ve işlerini yapmak için giysilerini giyerler, ancak genellikle giysileri olmadan dinlenmek için bölümlerine geri dönerler. Bölümlerde genellikle ziyaretçi türlere özgü yiyecek ve içecek satan satıcılar da bulunur. Herkes Kolekanya yemeği yiyemez ya da tam tersi. Yolculuğumuzda bazı ilginç limanları ziyaret edeceğiz. Özellikle Renchuth Limanı'nı seveceğinizi düşünüyorum. Bizimkine benzer bir atmosferi olan birkaç limandan biri, bu yüzden ana alanlarda takım elbise giymek zorunda değiliz. Ancak Clecanialılar oradaki havanın kimyasal bileşiminden küçük bir keyif alıyorlar."

Fejo ilerideki rıhtımı gördü. Mürettebatından biri olan Orenag önlerinde yürüyordu, belli ki aynı yöne doğru gidiyordu. İri yarı erkeği görmek Fejo'nun bütün gün hissettiği tedirginliği geri getirdi. Günler önce mürettebatına iyi haberi verdiğinde, her birinin tepkisini ölçmüştü. Orenag, Vanessa'nın gemide olması fikrinden biraz fazla heyecanlanan erkeklerden biriydi.

Vanessa şakağını kaşıyarak, "Bunu kabul etmek çok zor," dedi. Tekrar ona doğru tuhaf bir bakış fırlattı ve dudakları büzüldü. "Peki, Renchuth Limanı'nda ne tür bir iş yapmayı planlıyorsun?"

Fejo sırıttı ama yine de içinde bir huzursuzluk vardı. Soru yeterince masumdu ama dile getirilmemiş bir suçlamayla doluydu. Birisi ona onun bir tüccardan daha fazlası olduğunu söylemişti. Ama kim? Ve ne zaman? Onunla evlenmeyi kabul etmeden önce mi? Yoksa sonra mı?

İşiyle ilgili söylentiler onun için bir entrika kaynağı mıydı? Yoksa yasaları çiğneme potansiyeli

olan bir erkekle evlendiği için üzgün müydü? Hangi tarafa meyilli olduğunu bilmek onu daha iyi hissettirirdi. Bir kere, eğer kızın ilgisini çekiyorsa, suçlu rolünü biraz daha öne çıkarabilirdi.

Onun *asıl* bilmek istediği bilgiyi açıklamadan dürüstçe cevap vermeye karar verdi. "Bir Renth satıcısından bazı kargolar alıyorum."

Bakışları adamın yüzünü taradı ve tatmin olmamış görünüyordu. Neyse ki son köşeyi de dönmüşlerdi ve görkemli gemisi ortaya çıktı. Gururla gemiyi işaret etti ve kızın evini gördükçe yüzündeki ifadenin komik bir hayranlığa dönüşmesini izledi.

Memnuniyet karnında kıvrıldı.

***

Bu onun gemisi miydi? Vanessa gördüklerini idrak edemiyor gibiydi.

Elbette, daha önce televizyonda uzay gemileri görmüştü ama bu farklıydı. Hâlâ bilimkurgu uzay gemileriyle bağdaştırdığı bazı unsurlara sahip olsa da, beklediği kadar köşeli ve soğuk değildi. Gerçekte, bir canavarın kafasına benziyordu. Sanki devasa bir deniz canavarı su yüzüne çıkmıştı ve o sadece bir anlık bir görüntüsünü görüyordu, gerisi suyun altında saklıydı.

Büyüktü ve keskin köşeler yerine kavisli kenarları vardı. Ön tarafa yakın iki büyük küre göze çarpıyordu. Üzerlerinde yüzlerce yuvarlak pencere varmış gibi görünüyordu. Geminin yanardöner, parıldayan siyah metali ışık vurdukça yer yer elektrik mavisi renginde parlıyordu. Geminin kavisli tepesi sığdı ve bulanık turkuaz ışıkla yanıp sönen ve titreşen sivri çıkıntılarla noktalanmıştı.

Geminin dibinde geniş bir yükleme kapısı açıktı ve adamlar bir rampada aşağı yukarı yürüyor, yüzen büyük paletleri geminin içine yönlendiriyorlardı. Ama daha çok geminin kendisi onları yutuyormuş gibi görünüyordu.

Vanessa'nın omurgasından bir ürperti geçti. Ama bu sefer korkudan değildi. Etkilenmişti. Fejo'nun yoğun bakışlarını yakaladı ve onun tepkisini ölçtüğünü fark etti. Zevk düşkünü ateşli bir adam- tamam. Biraz kötü çocuk çizgisi- tamam. Kendine ait muhteşem bir uzay korsanı gemisi vardı- tamam, tamam, tamam. Lanet olsun, her geçen dakika daha da sıra dışı oluyordu.

"Çok havalı," diye mırıldandı Vanessa, aslında ne kadar gülünç derecede etkilendiğini gizleyebilmeyi umarak

öyleydi.

"*Havalı* derken nefes kesici, ölümcül, hayranlık uyandıran işlevsel sanat eserini kastediyorsun sanırım?" Fejo'nun dudakları seğirdi.

Vanessa dudaklarını büzdü. "Çevirmeninin nasıl çalıştığını biliyorum. Bunun *havalı bir* şey olmadığını biliyorsun.

anlamına gelir."

Onun bıkkın ses tonuna karşılık olarak ağzı kıvrıldı. "İçeri girelim, seni gezdireyim. Sana daha *havalı* şeyler göstereyim."

Ugh. Onun etkilendiğini biliyordu. Bu onu neden bu kadar sinirlendirmişti? Çünkü zaten şişmiş olan egosunun daha fazla desteklenmeye ihtiyacı yoktu belki de?

Onu gemiye doğru takip etti ve düşüncelerini tanıdık bir ekşilik istila etti. Muhtemelen Fejo'nun bu kadar dikkat çekici olmasından bu kadar rahatsız olmuştu çünkü bu ona ne kadar önemsiz olduğunu hatırlatıyordu.

Üstüne üstlük, iyi bir insan olduğunu bile iddia edemiyordu. Bu dünyanın çaresizliğini kendi amaçları için kullanıyordu. Gezegendeki her heteroseksüel erkeğin istediği tek şeyi -bir eş- alıyor ve onu bunun gerçek olduğuna inandırıyordu.

Geminin uzak tarafında kimsenin kullanmadığı sessiz bir rampaya yaklaşırken omuzları utanç içinde kıvrıldı. Gemiye binene kadar birkaç saniye daha kendini bok gibi hissetmesine izin verecek, sonra bu duyguları tekrar bastıracaktı. Kendisi için üzülmesinin kimseye bir faydası olmayacaktı ve bunu neden yaptığına odaklanmaya devam etmeliydi.

İyi bir insan olmayabilirdi ama yaptığı şey doğruydu.

Kurtuluşu ya da kıyameti olacak bu yerin eşiğinden adımını atmadan önce kendini çelikleştirdi. Şimdiye kadar, olmayı planladığı hoş ama mesafeli eş olarak kalmamıştı.
Şaşırtıcı değildi. Her zaman berbat bir oyuncu olmuştu. Omurgasını dikleştirerek Fejo'yu takip etti ve ölse bile lanet olası bir kelime filtresini yerinde tutmaya yemin etti.

Çıktıkları rampanın tepesindeki koridor ürkütücüydü ve geminin dışıyla aynı parlak siyah

metalden yapılmıştı. İçeriyi aydınlatan ışık parlaktı ama sanki duvarların kendisi canlıymış gibi metal tarafından yutuluyor gibiydi.

Koridor genişleyip dört ayrı koridora ayrılırken Vanessa hayretler içinde kaldı. Geminin garip ama güzel havası, duygusal kalbini gotik yıllarına özlem duymasına neden oldu. Duvarın tam olarak uymayan bir bölümünde durakladı ve çizilmiş olduğunu fark etti. Ama rastgele değil. Çizikler, puslu dağların eteklerinde çalkantılı bir denizin güzel bir resmini oluşturuyordu. Resim sadece ışık tam olarak vurduğunda görülebiliyordu ve geminin her yerinde göz önünde saklı böyle sanat eserleri olup olmadığını merak etti.

"Önce bir tur ister misiniz? Yoksa sizi odamıza mı götüreyim?"

Başını çevirdi. "*Bizim* odamız mı?" Kahretsin, bu planın bir parçası değildi. Ona defalarca evli çiftlerin *ayrı* odalarda kaldığı söylenmişti. "Kendi odalarımızın olması gerektiğini sanıyordum."

Fejo sırıttı. "Şanslıyım ki bu yolculukta tam kapasite çalışıyoruz. Birkaç yeni mürettebat üyemiz aramıza katıldı ve son boş odayı da aldılar."

Lanet olsun. Birkaç günlüğüne saklanabileceği bir yeri olmasını umuyordu. Şimdi her zaman rolünü sürdürmek zorunda kalacak gibi görünüyordu.

"Kaptan," diye seslendi parlak beyaz kanatları ve kömür grisi teniyle iri bir erkek koridorun sonundan. Yaklaşırken gümüş gözleri onu taradı. Merak vardı ama çok yoğun değildi. Şehirde bazı insanların ona baktığı gibi değil.

"Ah, Uja!" Fejo sıcak bir şekilde selamladı. "Vanessa'yla tanış. Seyir hızına girdikten sonra onu mürettebatın geri kalanıyla tanıştıracağım."

"Seninle tanışmaktan onur duydum Vanessa. Fejo'da iyi bir erkek seçmişsiniz." Uja kanatlarını arkasında çırptı ve hızlı bir selam verdi.

Vanessa kibarca gülümsemeye çalıştı. Sadece bir tane daha kanatlı Clecanian'la tanışmıştı - kendisini kilit altında tutan adamlardan biriyle- ve bu karşılaşmanın Uja hakkındaki düşüncelerini etkilemesine izin vermediğinden emin olmak istiyordu. "Ben de sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Fejo, "Yola çıkmadan önce ona ortak alanları gösteriyorum," diye açıkladı.

"Korkarım beklemeniz gerekebilir," dedi Uja ona anlamlı bir bakış atarak. "Bir telefonunuz var

geliyor."

Vanessa, Fejo'nun gözlerinin çevresindeki derinin hafifçe gerildiğini gördü.

"Bekleyebilir mi?" Uja Vanessa'ya bir bakış fırlattı. "Şimdiden üç kez aradılar."

Fejo'nun duruşundaki sertlik arttı. "Pekâlâ, bir dakika içinde orada olacağım." Uja başını sallayarak uzaklaştı, büyük kanatları geniş koridoru dolduruyordu.

Fejo onu ileriye doğru yönlendirdi ve sıkı bir gülümsemeyle, "Seni odamıza götüreceğim. Turun daha sonraya kalması gerekecek. Müşteriler oldukça talepkâr olabiliyor."

Bir müşteri miydi? Belli ki bundan daha fazlası vardı, tabii özellikle seçici bir müşteri değillerse. Vanessa henüz Fejo'nun karizmatik kişiliğini gölgeleyebilecek pek bir şey görmemişti.

Adam onu hızla geminin içinde dolaştırdı ve o da elinden geldiğince farklı odaların yanıp söndüğünü fark etmeye çalıştı ama kapıların çoğu kapalıydı. Koridorların birbirinin aynısı olmasının bir faydası olmamıştı. Aynı parlayan siyah metal. Aynı loş, rahatlatıcı ışık. Aynı sert ama kauçuk zemin. Farklı görünen tek şey duvarlara kazınmış çizik çizik sanat eserleriydi.

"Bunlar nereden geldi?" Vanessa, çıplak ve omzunun üzerinden bakan güzel boynuzlu bir kadının tavandan tabana resmine hayranlıkla bakarken sordu.

"Vrok onları oymayı seviyor. İlk başta buna karşıydım ama yeni mürettebatın gemide yol bulmasına yardımcı oluyor ve daha da önemlisi öfkesine iyi geliyor."

"Sanat terapisinin harika olması gerekiyor."

Fejo ona meraklı bir bakış fırlattı. "Bir tür sanat eseri yaratmaktan hoşlanıyor musun?" "Ha! Hayır. Bir kaya parçası kadar sanatseverim."

Fejo ilerideki, etrafını saran siyah metale kıyasla tuhaf bir şekilde mavi olan bir kapıyı işaret etti. "Sahip olduğun diğer gizli yetenekleri öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

"Yeteneklerimin ne olduğunu öğrenmek yerine, neden gemiyi sürmeye ve bizi buradan canlı çıkarmaya konsantre olmuyorsun?" diye takıldı Vanessa, ama ses tonundaki alaycılığın sinirlenmekten çok dalga geçtiğini fark etti. Adam şimdiden ona ısınmaya mı başlamıştı?

Adamın ağzının kenarı kalktı ve sanki kız çok sevimli bir şey söylemiş gibi ona baktı. "İşte

Yaptığımız pek fazla *uçuş* yok. Gemi hemen hemen kendi kendini yönlendiriyor. Elbette, acil bir durum olursa, manuel olarak devralacak bir ekip var, ancak bu çok nadir. İnsanlar kendi ulaşımlarını manuel olarak yönlendiriyorlar mı?"

Vanessa bunu pek düşünmemişti, ama bütün Clecanian ulaşım araçları otomatikti. Gezegendeki kruvazörler kendi kendilerini sürüyorlardı ve hatta onları İnci Gölü'nde yönlendiren platformların bile kendi akılları varmış gibi görünüyordu. Nedenini bilmiyordu ama bir uzay gemisi kadar gelişmiş ve tehlikeli bir şeyin manuel bir pilota ihtiyacı olduğunu varsaymıştı.

Şu anda ona ne kadar ilkel göründüğü düşüncesi aklına geldi. Bunun farkına varması omurgasını dikleştirdi ve kesin bir ifadeyle, "Hayır, tüm ulaşım araçları değil," dedi.

Küçük bir ses çıkardı ve omuz silkti, cevabını sorgulamadı, sonra avucunu kapıya bastırdı ve bir fermuarla kapı açıldı. İçeri adım atmadan önce bir süre içeriye baktı.

Vanessa ne beklediğini bilmiyordu ama mekânla ilgili her şey Fejo diye bağırıyordu. Oda, dışarıdan gördüğü büyük küre gözlerden birinin içinde olmalıydı, çünkü yüzlerce küçük, yuvarlak pencere tavanı ve duvarı süslüyordu. Neredeyse bir böceğin gözünden bakmak gibiydi.

Geminin dış cephesinin tepesindeki çıkıntılardan yayılan deniz mavisi ışık pencerelerden içeri süzülüyor ve darmadağınık mekânı yukarıdan aydınlatarak hazinelerle dolu kendi kişisel mağarası gibi görünmesini sağlıyordu. Odanın neredeyse her köşesinde zengin kumaşlar ve oymalı biblolar vardı. Canlı giysiler ve ışıltılı mücevherler siyah duvarlar boyunca özenle yerleştirilmişti ve büyük bir yatağı barındıran bir çatı katının altında pelüş eflatun bir kanepe oturuyordu. Zemindeki siyah kauçuk neredeyse görünmüyordu ve kat kat dokunmuş kilimlerle kaplıydı.

İçeri birkaç adım attı ve Fejo'nun kokusu duyularını istila etti. Koku hafif ve keskindi, ama çok netti. Burada ne kadar zaman geçiriyordu? Sanki bütün bir evin hatıralarını saklamış gibiydi.

Dönüp gülümsemesi gerginleşen Fejo'ya baktı. Bakışları odanın içinde gezindi ve tekrar ona baktı, gözlerinde açık bir soru vardı. Fejo'nun gözlerindeki sıcaklığa engel olamadı.

göğsüne sızdı, bu yüzden yumuşak bir gülümseme verdi ve "Çok

havalı" dedi. Duruşu anında düzeldi ve sırıtışı parlaklaştı.

İçinden küfrederek yüz hatlarını düzeltti. *Uzak ve hoş!*

"Nasıl isterseniz öyle düzenleyin. Taşınmasını istediğiniz bir şey varsa, bunu yapabilirim. Ya da benim bazı eşyalarımı almak istersen, söylemen yeterli. Yatağın yukarıda. Paylaşmak isterdim ama siz aksini söylemediğiniz sürece aşağıda yatacağım." İki kişinin yan yana rahatlıkla sığabileceği ama Fejo'dan sadece birinin sığabileceği büyük eflatun kanepeyi işaret etti.

Bir yanı onu kendi odasındaki kanepede uyuttuğu için kendini kötü hissediyordu ama diğer yanı da kendi yatağında olsaydı yirmi dört saat geçmeden seks yapmama kuralını unutacağını hatırlatıyordu.

"Şimdi gitmem gerekiyor. Tek başına iyi olacak

mısın?" "Sanırım. Bu odada kilitli miyim?"

Fejo kapıya doğru bir adım attı ve başını salladı. "Hayır, kolayca çıkabilirsiniz ama çıkarsanız, biz parmak izinizi yükleyene kadar tekrar giremezsiniz. Ancak giriş yetkisi olan tek kişi benim. Eğer biri kapıyı çalarsa, görmezden gelin." Şimdi odanın girişindeydi ve çıkmadan önce bakışlarını Vanessa'nın vücudunda gezdirdi, karanlık gözlerine sıcaklık geri döndü. Vanessa içinin ısındığını ve göğüs uçlarının sertleştiğini hissetti. Tek bir bakışla bunu nasıl yapabilmişti?

Kapı nihayet arkasından kapandığında, Vanessa rahat bir nefes aldı ve odayı bir kez daha taramak için birkaç dakika ayırdı. Bütün çekmecelere ve nasıl çalıştığını anlayabildiği bütün bölmelere baktı. Her aralık bir şeylerle doluydu. Hiçbiri kişisel değildi; hepsi zaman içinde birikmiş şeylerdi.

Bu odada bulunarak onun hakkında pek bir şey öğrenemeyeceği açıktı. Ne bulmayı bekliyordu ki zaten? "*Yaşamak için çalıyorum ve öldürüyorum,* bu *yüzden beni ekerken kötü hissetmemelisin"* gibi *bir* şey yazan büyük bir beyaz tahta mı?

Ama tabii ki bu o kadar kolay olmayacaktı. Bir hayvanın küçük bir cam heykelciğini gördü. Denizatı ile balık arası bir şey. Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve parmağını pürüzsüz camın üzerinde gezdirdi.

boynunu. Bunu neden satın almıştı? Evinde böyle hayvanlar var mıydı?

Eli sanki yanmış gibi heykelcikten uçtu.

Kes şunu! diye azarladı. Fejo hakkında yumuşamak ve meraklanmak yok. Vanessa kendini onun göğsüne saplanmış bıçakları hatırlamaya zorladı, bu da karnındaki çırpınmayı yatıştırdı. Belki onun hakkında ve yaptığı korkunç şeyler hakkında daha fazla şey öğrenirse, bu küçük aşkı atlatabilirdi.

Üç gün. Seyahat programında böyle yazıyordu. Lentri Limanı'na kadar üç gün. Kendini o kadar uzun süre ondan hoşlanmamak için tutabilirdi, değil mi? Ne de olsa nadiren birinden hoşlanırdı. Kolay olmalı.

Bölüm 8

Vanessa onun odasındaydı. Etrafı eşyalarıyla çevriliydi. Ve lanet olası Klinara'yla konuşmaya gidiyordu. "Ne istiyormuş?" Fejo biraz fazla agresif bir şekilde sordu.

Uja ona baktı. "Görevlendirdiği erkeklerle tanışıp tanışmadığını bilmek istiyor. Daha fazlası var gibi görünüyordu ama söylemedi."

Fejo *başka ne olduğunu* biliyordu. Klinara'nın evlendiğini duymamış olmasına imkân yoktu. Ama bunu nasıl karşılayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu onun gururunu incitebilirdi. Onun üzerinde başka hiçbir kadının sahip olamayacağı özel bir etkisi olduğunu düşünmekten hoşlanıyordu. Uzun yıllar boyunca bu doğruydu. Ama mesafe, netlik anlamına geliyordu. Zamanla onun ne olduğunu anlamıştı.

Ayak sesleri koridorun şok emici kalın zemininde bile yankılanıyordu ve sonunda özel, güvenli iletişim odasına ulaştığında teni ısınmıştı.

Uja'nın ağır adımları koridorda ilerlemeye devam etti ve omzunun üzerinden "İyi şanslar" diye bağırdı.

Fejo hırlamaya çok yakın keskin bir nefesle kollarını ve bacaklarını silkti ve Klinara ile konuşmaya hazırlandı. Aramayı bağladı ve bekledi. Ve bekledi. Ve bekledi.

Cevap yok. Sinirli bir nefes verdi ve tekrar aradı. İnsanlarla oynamayı severdi. Üçüncü aramada cevap verdi.

"Klinara, beni aradığını duydum." Fejo ses tonunu her zamanki gibi hafif ve çekici tuttu. "Evet, arıyordum. Her şeyin yolunda gidip gitmediğini öğrenmek istedim. Erkeklerim nasıl oluyor? birlikte?" Ses tonu sıkıcıydı, sanki onun araması bir rahatsızlıkmış gibi.

"Onlarla henüz tanışmadım. Geminin düzenini öğrenmek için bir hafta önce gelmelerini istemiştim ama birkaç saat öncesine kadar gelmediler. Gemiye yeni bindim ve yerleşiyordum."

Tanıdığına dair bir nefes çekti içine. "Bu doğru! Artık bir karın var, değil mi? O nasıl biri? Ve neden galaksiler arası bir yolculuğa çıkmak istesin ki?"

Fejo'nun göğsünde güvensizlik alevlendi. O da aynı şeyi merak etmişti. Üç gündür kendine

Vanessa'nın da kendisiyle aynı şeyleri hissetmiş olması gerektiğini söylüyordu. Onun da kendisi gibi

onun da ilgisini çekmişti. Ama kızın davranışları bu düşünceleri doğrulamıyordu.

Aksine, onun yanında ürkek ve temkinliydi. Daha önce de korunmuştu ama bu kadar değil. Önceden aklına ne gelirse söylerdi. Şimdi ise kelimelerini dikkatle seçiyor gibiydi. En azından onu yeterince kızdırana kadar. O zaman keskin zekâsının bir parıltısı kısa bir an için ortaya çıkıyor, sonra yine kendini korumaya alıyordu.

Neden onu seçmiş *olabilirdi* ki? Bu durum kafasını giderek daha fazla karıştırıyordu. Klinara'nın bu konuyu açması da belirsizliğini daha da artırdı. "Eminim ne kadar ikna edici olabildiğimi hatırlıyorsundur, Klinara. Ayrıca, o bir insan. Onlar farklı şeyler yaparlar. Partnerlerine farklı bir şekilde değer verirler."

"Bu doğru mu?" Fejo, Klinara'nın sesindeki hoşnutsuzluğu duyabiliyordu. Vanessa'dan bahsetmemesi gerekiyordu ama elinde değildi.

"Evet ve ona geri dönmem gerekiyor, yani başka bir şey yoksa..."

"Evet. Var. Teslimatı beklediğimden daha erken yapmam gerekiyor. Bazı duraklarınızı kesmenizi bekliyorum."

Fejo'nun elleri yumruk oldu. "Rüşvetlerimi çoktan ödedim. Şimdi iptal edemem. Bu kurduğum ilişkilere zarar verir."

"İki katını ödüyorlar. Kaybettiğin parayı geri kazanacaksın. Merak etmeyin." Sesindeki kesinlik sessizlikte çınladı. "Ayrıca," diye ekledi kayıtsızca, "bu sana gemide yeni uzaylı evcil hayvanınla daha fazla zaman kazandıracak, değil mi?"

Ve işte oradaydı. Fejo gözlerini kapadı. Klinara'nın pakete gerçekten daha önce ihtiyacı olup olmadığı konunun dışındaydı. Onu cezalandırmak istiyordu. Onu, seçilecek kadar şanslı olduğu için galaksinin dört bir yanındaki tüccarlarla kurduğu ilişkilere zarar vermeye zorlamak istiyordu. Hem de bir insan tarafından.

Klinara önemsiz biri değildi.

"Peki," dedi, hırıltısını sesinden uzak tutarak. Yine cazibesini konuşturmalı, onu mutlu etmeliydi ama Fejo bu oyunlardan bıkmıştı. "Birkaç durak keseceğim."

Klinara küçük bir memnuniyet mırıltısı çıkardı. "Güncellenmiş seyahat programınızı gönderin ve her durakta ilerlemenizden beni haberdar etmek için benimle iletişime geçin."

Telefon bağlantısını kesti ve Klinara'yla ne zaman iletişim kurmak zorunda kalsa hissettiği içgüdüsel nefreti üzerinden attı.

İletişim cihazını tekrar kaldırdı ve başka bir arama programladı. Beklerken Vanessa'yı odasında hayal etti. Nerede olacaktı? Etrafta dolaşıyor ve eşyalarına hayranlıkla bakıyor muydu? Ya da belki kanepeye yayılmış? Koyu renk saçları kumaşın zengin rengiyle hoş bir kontrast oluştururdu. Ya yatakta olsaydı?

"Fejo."

Bir başlangıçla, birinin adını tekrarladığını fark etti. "Evet, Kraliçem. Özür dilerim."

"Haberleriniz mi var?"

"Klinara liman duraklarımda biraz kesinti yapmamı istedi. Müşterisinin bunun için baskı yaptığını ve iki katını ödediğini söyledi. Yakında yola çıkacağız. Ne alacağımız hakkında daha fazla bilgi edinebildin mi?"

"Hayır. Sadece alıcısı çok nüfuzlu biri."

Fejo dişlerini sıktı. Kraliçe daha fazlasını biliyordu. Örneğin Klinara'nın alıcısının nüfuz sahibi olduğunu nasıl keşfettiğini ona anlatabilirdi. Ama başka bir şey söylemeyeceği açıktı. Bunca yıl onun için çalıştıktan sonra bilmeyi hak etmiyor muydu? Şimdiye kadar sadakatini kanıtlamamış mıydı? Yeterince uzun süredir Klinara'nın uşağı gibi davranıyordu. "Hâlâ aynı fikirdeyiz, değil mi? Bundan sonra, başka yok."

Kraliçe bir an sessiz kaldı. "Korkarım bu sözü veremem. Daha fazlasına ihtiyacımız var. İsyancılar hâlâ dışarıdalar. Onlardan haber almamış olmamız var olmadıkları ya da bir şeyler planlamadıkları anlamına gelmez. Farklı şehirlerdeki bazı güvenilir meslektaşlarımdan garip raporlar aldım. Güçlü insanlar sabırsızlanmaya başladı. Silah toplayıp toplamadıklarını ve istediklerini almak için hazırlık yapıp yapmadıklarını bilmem gerekiyor."

Fejo kaslarının öfkeyle şiştiğini hissetti. Neden şaşırdığını bilmiyordu. Etrafındaki herkes onu sadece kendi amaçları için kullanmak istiyor gibiydi. Yaptığı şeyin önemli olduğunu anlıyordu ama ne zaman kendi hayatı üzerinde söz sahibi olacaktı? Ne zaman kendi hayatını dikte edebilecekti?

Kiminle çalıştı ve nereye gitti?

Kraliçe'nin niyeti iyi olmasına ve zalim bir kadın olmamasına rağmen, onu kendi planı olan makinenin bir dişlisi olarak gördüğü açıktı.

Yıllar önce ona gelip vatandaşlık istediğinde, çok fazla soru sormadan buna izin vermişti. O zamanlar sadece Klinara'dan uzaklaşmak istemiş ve daha önemli müşterilerle bağlantı kurabilmek için Tremanta dışında ticaret yapmaya başlamasını önermişti. Klinara'ya ihanet etmeye hiç niyeti yoktu.

Ancak zaman geçtikçe Kraliçe onu ziyaret etmeye ve hayatı hakkında sorular sormaya devam etti. Bir şekilde Klinara'nın neyin peşinde olduğunu öğrenmiş ve ona bir teklifle gelmişti. Gerekli eğitimi almadan Tremantian evlilik törenlerinde uygunluk, hayallerindeki gemiyi inşa etmek için fon ve Klinara ve tüm kaçakçılık girişimi ortadan kaldırıldıktan sonra özgürlük.

İlk başta onun teklifini reddetmişti ama sonunda kendine ait bir hayatı ve muhtemelen bir karısı olabileceği fikri aklından çıkmamıştı. Sonra, Klinara'nın bir kez daha kanatsız bedeni ve belirsiz soyu yüzünden onunla alay ettiği o uğursuz günden sonra, içinde bir şeyler kopup gitmişti. Ertesi gün Kraliçe'ye gitmişti. Bu beş yıl önceydi ve girebildiği her törene girmiş ve görkemli gemisine sahip olmuş olsa da, vaat edilen özgürlüğünün yakın zamanda verileceğini düşünmüyordu.

Kraliçe hattın öbür ucunda konuşmaya devam etti ve o da asla tartışmadan, asla açıklama istemeden, bastırılmış bir sessizlik içinde onun talimatlarını dinledi. Sonra telefonu kapattı. Kapıya doğru adım attı ama çıkmadan önce avucunu geminin pürüzsüz Askait metaline bastırdı. Evinin enerjisi parmaklarının altında titreşiyordu. Tanıdık gümbürtü ruhuna merhem oldu. Gözlerini kapattı.

Bu işi başarabilirdi. Klinara hakkında onu açığa çıkaracak kadar bilgi toplayabilirdi. Bu koşunun önemli olduğu açıktı. Tek yapması gereken daha fazla zorlamaktı. Daha fazla bilgi edinin.

Kendine güveni arttı ve Vanessa'yı da evliliklerini uzatmaya ikna edebileceğine karar verdi. Her şey bittikten sonra kendi mürettebatını işe alacak ve istediği seferleri yapmak için gemisini kullanacaktı. Vanessa'yı mutlu edebilirdi. Belki bir çocukları bile olurdu.

Bu büyük planlardan herhangi birini gerçekleştirmek için odaklanması gerekiyordu. Yenilenmiş bir kararlılıkla odasına doğru kararlı adımlarla yürüdü.

***

Fejo'yu telefon görüşmesi için ayrılmadan önce tedirgin eden her neyse, geri döndüğünde ortadan kaybolmuştu. Binlerce watt'lık gülümsemesini tekrar takınarak Vanessa'yı yakaladı ve geminin içinde ona eşlik ederek mürettebatının onu karşılamak için beklediği anlaşılan köprüye doğru ilerledi.

"Adamlarla tanışmadan önce sana bir şey söylemem gerekiyor," dedi ona bakarak.

Olamaz. Şimdi ne olacak? Suçlu olabilecek ya da olmayabilecek mürettebatla tanışacağı için zaten yeterince gergindi. "Uh-huh. O da ne?"

"Onların önünde farklı davranabilirim. Ne de olsa patron benim ve hiçbiri senin kadar lezzetli değil."

Vanessa buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Biraz daha profesyonel olması gerektiğini düşünmüştü, ama o da bir geminin kaptanı değil miydi? *Eksantrik ve şamatacı olmak* da iş tanımının bir parçası değil miydi? Onu koridorun en sonundaki, çift genişlikte ve donuk çıkıntılarla dolu bir kapıya götürdü.

Kapı sürgüyle açıldığında, gözlerini dikmiş bakan bir sürü adam onu durdurdu. İçinde bulundukları odanın geminin diğer küresi olduğu belliydi ama bu oda Fejo'nun odasından daha büyüktü ve içinde çok daha fazla adam vardı.

Fejo'nun bakışlarının yoğun olduğunu düşünmüştü. Şimdi ona bakan adamlardan bazıları Fejo'yu yoğunluk konusunda utandırıyordu. Özellikle kel kafalı ve ateş gibi turuncu tenli bir adam sırıttı ve kız jilet gibi keskin dişleri görünce irkilmemek için kendini zor tuttu.

Uja'nın odanın uzak köşesinde durmuş, sanki her an ayaklanmalarını bekliyormuş gibi tüm adamların sırtına baktığını gördü. Fejo bir adım öne çıktı ve daha çok kısa bir hırıltıya benzeyen bir sesle boğazını temizledi. Şaşırtıcı bir şekilde, ona bakan adamlardan bazıları hızla başka tarafa baktı. Açık bir teslimiyet gösterisiydi bu. Bu onu neden tahrik etmişti ki?

Fejo'ya baktı ve onu daha dik dururken buldu, omuzları geriye atılmış ve elleri

arkasında kenetlenmişti. Bir şekilde vücudunu normalden daha büyük ve heybetli göstermişti. Ya da belki de onun önünde kendini hep daha küçük gösteriyordu.

Ceketinin düğmelerini de açmıştı, böylece duruşuyla birlikte genişleyerek kumaşın altında saklı duran çok sayıda bıçağı ortaya çıkardı. Onları son gördüğünden beri daha fazlasını mı biriktirmişti?

Adamın ağzının sert çizgisine ve buz gibi bakışlarına bakarken, bir kez daha ne kadar tehlikeli olduğunu merak etmekten kendini alamadı. Ve vücudunda dolaşan tahrik edici ürpertiyi durduramadı.

Bir an için ona döndü ve kaşları birbirine çarptı. Sonra tekrar mürettebatıyla yüzleşti ve konuştu. "Bu benim karım, Vanessa. Kaçışımız boyunca bizimle birlikte olacak. Kendisi insan ve uzay yolculuğuna aşina değil. Eğer herhangi birinize bir soru sorarsa, ona saygı ve dürüstlükle cevap vermenizi bekliyorum. Eğer bana herhangi birinizin uygunsuz davrandığını söylerse, sizi kilidin içine atar ve çöplerle birlikte dışarı atarım."

Vanessa'nın nefesi göğsünde sıkıştı ve yere odaklandı. Fejo'dan gelen açıklama çok beklenmedik ve çok şiddetliydi ama yine de çok kesin bir şekilde söylenmişti. Nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. Adam ciddi miydi? Kendisine uygunsuz davrandığını söylediği birini gerçekten öldürecek miydi? Yoksa bu sadece bir deyim miydi?

Kalabalığın üzerine çöken sessizlik, ekibin Fejo'nun ne kadar ciddi olduğuna inandığını merak etmesine neden oldu.

Bir kez daha etrafına kara bir bulut gibi tedirginlik çöktü. Vitash'a ödeme yapmak için Alice ve Luka'dan aldığı kredileri zihninde hesapladı ve Lentri Limanı talimatlarını kafasında okudu.

Büyük yeşil kuleye doğru yürüyün. Sağdaki yedek parça dükkanından sola dönün...

"Şimdi, sorusu olan var mı?" Fejo açıkça retorik bir tonda sordu.

Kimsenin cevap vermemesi onu şaşırtmadı. Odaya bir kez daha göz gezdirdi ve çok daha az sayıda gözün kendisini incelediğini gördü. Bu fırsatı değerlendirerek köprüyü inceledi ve her duvarda holografik ekranların sıralandığını fark etti. Bunun dışında oda bomboştu. Sandalyeler, fiziksel kontroller ya da herhangi bir şey yoktu. Tamamen açıktı. Herkes gün boyunca burada mı

duruyordu?

Kimse konuşmayınca Fejo başıyla onayladı. "Karıcığım," diye hitap etti ona. "Bir şeyiniz var mı

söylemek istediğin bir şey var mı? Mürettebata vermek istediğiniz herhangi bir talimat var mı?"

Talimatlar mı? Onlara ne söylemesi gerekiyordu? Clecanialıların kadınlara derin bir saygı duyduğunu biliyordu ama bu adamlara karşı söz sahibi olacağını düşünmek gülünçtü. Yine de uysal görünmek istemiyordu, bu yüzden boğazını temizledi ve yalan söyledi. "Hepinizle tanıştığıma çok memnun oldum. Yolculuk sırasında sizi daha yakından tanımayı umuyorum."

Sessiz bir mırıltı koptu, sonra aniden durdu. Dudakları kasılmış olan Fejo'ya baktı. Yanlış bir şey mi söylemişti? Üç ay boyunca birlikte yaşayacağı insanları tanımaması mı gerekiyordu? Bu aptalcaydı. Erkek olmaları onlarla hiç konuşmaması gerektiği anlamına gelmiyordu. Fejo dışında etrafındaki tek insan onlardı.

İnci Tapınağı'na döndüğünde erkek muhafızlarla konuşmasına izin verilmişti. Artık bir eş olduğu için durum farklı mıydı?

Fejo eğildi ve ona fısıldadı, "Biz ayrılırken burada kalmayı mı yoksa odada beklemeyi mi tercih edersin?"

Vanessa'nın vereceği cevabı düşünmesine gerek yoktu. Uzay boşluğuna doğru yola çıktıklarında yorganın altına saklanmayı tercih ederdi. "Eğer senin için bir sakıncası yoksa odama dönmek istiyorum."

Başını salladı ve büyük bir avucunu kızın beline koyarak dışarı çıkmasına rehberlik etti.

Normalde erkeklerin bunu normal bir şeymiş gibi yapmasından nefret ederdi ama o artık kocasıydı ve güdülmek endişeleneceği en son şey gibi görünüyordu. Ayrıca onun dokunuşundan da nefret etmiyordu. Adamın iri eli sırtının alt kısmında geziniyordu ve gömleğinin içinden sızan sıcaklığı hiç de keyifsiz bulmamıştı. Yine de şirret beyni onu çocuk gibi yönlendirdiği için azarlamasını istiyordu.

Sessizce onun odasına doğru yürüdüler ve kız bir şey için özür dilemesi gerekip gerekmediğini merak etti. "Bir şey söylemeye hazır değildim," diye söze başladı, ses tonunda biraz savunmacı bir ifade vardı.

Onu izledi ve o muhteşem sırıtışını takındı. "Yanlış bir şey yapmadın. Sanırım burada geçirdiğin süre boyunca benim dışımdaki insanlarla etkileşime geçmek istemen mantıklı. Ama gemimdeki

erkekler Clecania'dan gelen kadınların kendilerine ilgi göstermesine alışık değiller. Özellikle de eşlerinin."

"Nedenmiş o?"

"Gemimdeki erkeklerin çoğu evliliğe uygun değil. İndiğimiz farklı gezegenlerde ve limanlarda çeşitli flörtleri var ama eşleri yok."

"Peki bundan memnunlar mı?" diye sordu. Clecania'daki erkeklerin sayısının kadınlardan çok fazla olması gerçekten çok kötüydü. Aslında Dünya ile işlerin yoluna girmesini ve tüm Clecanialıların isterlerse insanlar arasında eş bulabilmelerini umuyordu. Sadece bu olasılığı bekleyecek zamanı yoktu.

"Hayır," dedi basitçe.

Odasına ulaşıp geniş ama kalabalık alana girdikten sonra Fejo durdu ve ona baktı.
Sık sık bakıyordu ama bakışlarında başka bir şey vardı. Daha önce görmediği bir belirsizlik. Adam hiçbir şey söylemedi ve kadın onun bakışları altında rahatsız oldu.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu gergin bir sesle.

"Bizi gümrükten geçirmem ve seyir hızına girmemizi sağlamam gerekiyor. Normalde buna gerek duymazdım ama Clecania limandan çıkarken kaptanın gözetimini gerektiriyor. Kısa süre içinde döneceğim. İstersen evliliğimize düzgün bir şekilde başlayabiliriz." Konuşurken biraz daha yaklaştı.

Paltosunun lüks koyu bordosu, saçlarının siyahını ve koyu renk gözlerini tamamlıyordu. Gerçekten de muhteşem bir adamdı. Ona doğru uzandı ve sık sık yapmayı sevdiği bir hareketle saçlarını omzunun üzerinden süpürdü. Sonra ensesinden kavradı ve şefkatli bir öpücük için onu yukarı çekti.
Gardını alacak zamanı olmamıştı, bu yüzden adamın sıcak dilini dudaklarında hissettiğinde çıkardığı iç çekiş daha da utanç vericiydi.

Adam öpücüğü derinleştirip onu daha da yakınına çekerken karnında bir sıcaklık birikti. Onun ensesini sıkıca kavramasını bu kadar sevmesinden nefret ediyordu. Mantıklı beyninin vücuduna karşılık vermemesi için bağırmasına rağmen, ıslandığını hissetti. Adamın göğsünde yankılanan küçük gümbürtü onu sersemliğinden kurtardı ve ayrıldı.

Aç bakışları yüzünde gezindi, dudaklarında oyalandı ve derin bir nefes aldı. "Bir sorun mu var

güzelim?"

Tam tersi. Çok fazla şey doğruydu. Başını dik tutması gerekiyordu ve Fejo odadayken bunu yapamıyor gibiydi. Bu işi bir an önce halletmesi gerekiyordu. Eşlerin ilişkiden sorumlu olması gerekmiyor muydu?

"Fejo," dedi kararlılıkla, "işleri kendi hızımda götürmeliyim. Böyle şeyler yapmadan önce seni biraz daha tanımam ve alışmam gerekiyor. O yüzden bir dahaki sefere dudaklarını kendine sakla."

Kız onun üzgün görünmesini ummuştu ama o sadece çenesini yukarı kaldırdı ve onu bir kez daha inceledi. "Benim hakkımda bilmen gereken bir şey var," dedi çarpık bir sırıtışla. "Dediğiniz gibi pek Çekanyalı gibi görünmesem de çok Çekanyalıyım. Aslında koku alma duyum çoğu Klekanyalıdan daha iyidir. Bu yüzden beni istediğini anlayabiliyorum." Onun göz hizasına gelecek şekilde eğildi. "Ve beni ne kadar istediğini bilmemi istemediğini de söyleyebilirim."

Vanessa'nın yanaklarına kavurucu bir sıcaklık yayıldı. Aptal iç çamaşırı numarası işe yaramamıştı. Onun üzerinde nasıl bir etkisi olduğunu çok iyi biliyordu.

Muhtemelen pancar kızılı olan yüzünü tekrar taradı ve sırıtışı genişledi. "Benim yanımda neden bu kadar ürkek olduğunu bilmiyorum küçük karıcığım ama seni kazanmayı planlıyorum."

Vanessa'nın damarlarında dolaşan utanç duygusu öfkesini yüzeye çıkardı. Dudaklarından dökülen küfürleri ağzından kaçırmamayı başardı; ne yazık ki bu, bakışlarının ve sıkılmış çenesinin kaçınılmaz olduğu anlamına geliyordu.

Fejo doğruldu ve kapıya doğru geri çekildi, sırıtışı bir an öncesinden bile daha parlaktı. "Sonunda seni altıma aldığımda içindeki ateşin alevlenmesini görmek için sabırsızlanıyorum."

Bir anda öfkesinin yerini şok ve lanetli bir uyarılma aldı. Lanet olsun.

Bölüm 9

Yola çıkışları normalden uzun sürmüştü. Fejo bundan memnun değildi. Vanessa'dan zaten istediğinden çok daha uzun süredir uzaktı ve onun yokluğunu hakaret olarak görmemesini umabilirdi.

İnatçı bir Clecanian liman görevlisiyle kalkış belgeleri hakkında tartışmanın ve yeni güzergâhını sunmanın yanı sıra, sonunda Klinara'nın erkekleriyle tanışmak için bir noktaya gelmişti. Çok az konuşmuşlardı ve *Ylare* mürettebatının değerli üyeleri olmak için burada olmadıkları açık olsa da, fazla homurdanmadan onun verdiği işleri yapmayı kabul etmişlerdi.

Fejo gemisine geçici olarak yerleştirilmelerinin olumlu yönlerine odaklanmaya karar vermişti. Tetralıların güçlü ve tükenmez oldukları bilinirdi. Bu gücü kargo bölümünde kendi avantajına kullanabilirdi. Zaten yeniden düzenlenmesi gerekiyordu.

Odasına yaklaştıkça temposu artarken, özür mahiyetinde taşıdığı yiyecek ve içecek dolu devasa tabağın Vanessa ile arasını düzeltmeye yardımcı olacağını umuyordu. Odasına varıp içeri girdiğinde Vanessa'nın kokusunu alabiliyordu ama bir an için onu fark edemedi. Paniğe kapıldı. Vanessa gitmiş miydi? Gemide dolaşıyor muydu?

Keskin burnu, uyku odasının altındaki oyukta bulunan büyük kanepenin yanındaki kokuya odaklandı ama onu orada göremedi. Sonunda onu bir battaniyeye sarılmış ve karanlık bir köşeye kıvrılmış, uyurken gördüğünde kalbi sıkıştı.

Neden orada yatıyordu? Bir yatakta uyumuyor muydu? Yemeği bıraktı ve bir şekilde kendine zarar vermediğinden emin olmak için yanına koştu, ancak odada hiçbir şey yerinde görünmüyordu.

Adam onu kollarının arasına alıp kanepeye çekerken yumuşak bir inilti çıkardı. Sonra birden uyandı, elleri dışarı fırladı ve sanki düşecekmiş gibi kanepenin kenarını kavradı.

"Lovely, sadece benim," diye mırıldanarak onun çılgın bakışlarını yakalamaya çalıştı.

Büyümüş göz bebekleri ona kilitlendi ve nefes alış verişi yavaşladı. "Özür dilerim," diye nefes nefese kaldı. Kendini toparlamaya çalışırken yüzünün rengi solmuştu.

"Ne oldu? Neden köşedeydin?"

Dudakları, duygularını saklamaya çalıştığı zaman yaptığı o güzel şekilde büzülmüştü. Bunu daha önce de sinirlendiğinde, korktuğunda ya da eğlendiğinde ama bunu belli etmek istemediğinde fark etmişti.

"Şey, odaya yerleşiyordum ve uyuyabileceğimi düşündüm, ama sonra sanırım ayrılmaya başladık ve pencereden uzayı gördüm ve... Yani, bu çok saçma, ama artık görmek istemedim." Ona bakmaktan kaçındı, bunun yerine yere odaklandı.

Fejo bunu daha önce düşünemediği için kendine lanet etti. Elbette pencerelerden dışarı bakmak istemiyordu. Nakliye aracının penceresinden de dışarı bakmak istememişti. Neden ikiyle ikiyi bir araya getirmemişti?

Gerçekten de onu altına almakla o kadar ilgileniyordu ki, diğer ihtiyaçlarıyla ilgilenmeyi unutmuş muydu? Belki de koca olmaya uygun biri değildi. Ayağa kalktı ve duvardaki kontrol paneline doğru ilerledi, ardından pencere panjurlarını yerine oturması için programladı.

"Artık bakabilirsin," dedi ama kadın hemen dönmedi. Omzuyla boynunun birleştiği yerde sık sık oluşan bir düğüm baskı yapıyordu.

Sonunda ona bir süre daha baktıktan sonra dönüp pencerelere baktığında üzerindeki baskı azaldı. "Bunca zamandır böyle bir seçenek var mıydı?" Sesi suçlayıcı olmaktan çok kızgındı ama yine de bunu daha önce düşünmediği için utanç duydu.

Ayağa kalktı ve utanmış gibi etrafına sardığı battaniyeyi beceriksizce katladı.
Utanması gereken tek kişi kendisiydi. Ama somurtacak zamanı yoktu. Bunu telafi edecekti.

Gülümseyerek duvardan açılır kapanır bir masa çıkardı ve boş kalan her santimi onun için getirdiği yiyeceklerle doldurdu.

Ona baktı ve yumuşak bir sırıtma yaptı. "Harika görünüyor," dedi ama oturmak için hareket etmedi.

Onun iyi beslenip beslenmediğini merak etti. Marketteki o günden beri kilo kaybetmişti. Bu da

açıkça görülüyordu. Ama bu kasıtlı mıydı? Yoksa iştahı bir sebepten dolayı mı etkilenmişti?

Belki de henüz sevdiği yiyecekleri bulamamıştı. Birçok türün yeni kültürlere asimile olmakta zorlandığını ve tercih ettikleri yiyecekleri bulmanın sürecin aceleye getirilemeyecek bir parçası olduğunu biliyordu. Ama tercih taramasını tamamlamıştı ve gemide hoşuna gidebilecek tüm yiyecekleri bulabilmek için taramayı incelemeyi ihmal etmemişti.

"Yemek yiyelim mi?"

Vanessa derin bir nefes alarak başını salladı ve masaya doğru ilerledi. Masanın her iki yanındaki duvardan iki koltuk uzattı, sonra kendisi oturmadan önce Vanessa'nın oturup rahat etmesini bekledi.

"Bunlardan herhangi biri size tanıdık geliyor mu? Bu yiyeceklerden herhangi birini seviyor musunuz?"

Ona küçük bir gülümseme attı. "Sanırım bana var olan her yiyeceği getirdin. Eminim hoşuma gidecek bir şeyler bulabilirim."

Göğsünde zevk dalgaları uçuştu. "Mott'a ne dersin?" diye sordu, metal bir fincanı ona doğru uzatarak. "Damak tadınıza göre bunu daha tatlı içeceklere tercih edersiniz."

Başını sallayarak fincanı kabul etti. "Teşekkür ederim." Tabağını doldurdu ve oradan buradan küçük ısırıklar alarak etrafı karıştırdı ama sessiz kaldı.

Fejo buna alışık değildi. Ona kendisi ve hayatı hakkında sorular sormak istiyordu. Giysilerini çıkarmasının ne kadar süreceğini tahmin ediyordu. Ama Vanessa'ya nasıl yaklaşacağını bilmiyordu. Karşılaştığı tüm kadınlardan çok farklıydı.

İlgi, hediye, iltifat ya da hizmet istiyor gibi görünmüyordu. Onun bir şey yapmasını istiyor gibi görünmüyordu. Buna sevinmesi mi yoksa endişelenmesi mi gerektiğine karar veremedi. Herhangi bir beklenti içinde olmamak güzeldi. Ama aynı zamanda korkutucuydu da. Yapmak için eğitildiği şeyler dışında ne yapabilirdi ki?

Kavrulmuş, tuzlu etten bir ısırık alırken, "Bana Dünya'daki hayatından bahset," diye denedi.

Bakışları ona yöneldiğinde garip bir şekilde gergindi. İnsanlar ona geçmişi hakkında soru sorduğunda da aynı ifadeyi takınır mıydı? "Hayatım mı? Anlatacak pek bir şey yok."

"Birbirimizi tanımamızı istediğini söylemiştin," diyerek onun tepkisini ölçmeye çalıştı.

Ağzının kenarı kalktı ve yeşilliklerden minik bir ısırık aldı. "Öyle demiştim." Koyu renk kirpiklerinin arasından ona baktı ve başını salladı. "Yine de seninle başlamaya ne dersin? Tremanta'da mı büyüdün?"

Daha ilk soruda kendini rahatsız hissetmeye başlamıştı. "Hayır, Tremanta'ya altı yıl önce geldim. Ondan önce Huvuita'da yaşıyordum."

Mott'tan bir yudum daha aldı, sonra kaşları kalktı. "Orayı sevdin mi?"

Omzundaki düğüm zonkladı. Kendi mottosundan bir yudum aldı, onun aldığından çok daha büyük bir yudum. "Cazibesi vardı ama orada kendimi hiç evimde hissetmedim."

Dirseğini masaya dayadı ve onu inceledi. "Tremanta'da kendini evinde hissediyor musun?" Zorla sırıttı ve etrafını işaret etti. "Kendimi en çok burada, gemimde evimde hissediyorum."

Dudakları büzüldü ve adam doğru şeyi söylemediğini anladı. Kendisi hakkında konuşma konusunda pek pratiği yoktu. "Peki bu gemide tam olarak ne yapıyorsunuz? Bana tüccar olduğun söylenmişti. Biri için mi çalışıyorsun?"

Hayal kırıklığıyla homurdanmamaya çalıştı. Kolayca cevaplayamayacağı bir soru daha. Çoğu Tremantialıya verdiği cevabı ona da verebilirdi ama ona karşı yalan söylemeye devam etmek doğru gelmiyordu. Çoğunlukla dolu olan tabağına baktı. "İstersen sana başka yiyecekler de getirebilirim."

Onun bakışlarını takip etti ve başını salladı. "Sorun değil. Ben böyle iyiyim. Üzgünüm, fazla yemem." "Bunları denediniz mi?" diye sordu, tarayıcının bir hamur işi olduğunu tahmin ettiği bir favori.

Vanessa böreğe sanki ona hakaret etmiş gibi baktı ama yine de yemeye kararlı görünüyordu. Daha ilk tadışında gözlerinde parlayan ışık göğsünün kabarmasına neden oldu. Hamur işinin geri kalanını iki ısırıkta bitirdi, sonra parmaklarını emerek sikinin pantolonunun içinde kıpırdanmasına neden oldu.

Adamın sivri bakışlarını ağzının üzerinde yakaladı ve ellerini hızla indirdi. Yanakları bir kez daha pembeleşti. "Bu çok güzeldi. Daha önce hiç böyle bir şey tattığımı sanmıyorum."

Her fırsatta ona bunlardan dağlar getirirdi. "Şimdi bana evinizden bahsedin."

"Ben Denver'lıyım. Ülkenin ortasında yüksek bir yer ve etrafı dağlarla çevrili." O

başka bir pastaya uzanırken ona baktı. "Güzel bir şehir. Bol güneş ışığı ve açık hava etkinlikleri var." Sözlerini yarıda kesti ve böreğini kemirdi.

"Orayı sevdin mi? Özlüyor musun?" Fejo onun memleketini pek sevdiği hissine kapılmadı. Onun Huvuita hakkında konuştuğu gibi konuşuyordu. Hoş yanlarını kabul ediyordu ama her zaman kendini ait hissettiği bir yerden ziyade ziyaret edilecek güzel bir yeri tarif ediyormuş gibi mesafeli bir şekilde.

"Bazı şeyleri özlüyorum." Vanessa kaskatı kesildi ve yutkundu, dudakları az önce iğrenç bir şey tatmış gibi büzüldü. Elindeki böreği yavaşça bir kenara bıraktı ve ona anlaşılmaz bir bakış fırlattı. Yüz hatlarını düzelterek tekrar ona baktı. "Şu anda bu konu hakkında konuşmamayı tercih ederim, eğer sorun olmazsa? Dünya hakkında düşünmek çok zor."

Fejo kendini tokatlamak istedi. Özlediği şeyler hakkında konuşmak elbette onun için acı vericiydi. Sessizlik içinde yemek yediler ve Fejo beynini kurcaladı. Kız kendinden bahsetmek istemiyordu, adam da kendinden bahsetmek istemiyordu. Bu onları nereye götürüyordu?

Aklına parlak bir fikir gelmedi, onun yerine karnını yemediği tüm yiyeceklerle doldurmaya devam etti. Sonunda masadaki yemeğin çoğunu yemiş oldu. Fejo'nun her zaman olağanüstü bir iştahı vardı.

Mott'unu yudumlarken sessizce onu izledi. Bu garipliği nasıl tersine çevirebilirdi? Masadaki yiyecekleri temizledikten sonra ellerini birbirine vurdu. "Bir masaja ne dersin? Stresli bir gün geçirdin."

Vanessa cevap vermeden önce biraz tıkandı. "Ah, hayır, ben-"

Tartışmaya başlamadan önce onun sözünü kesti. "Omuzlarının ne kadar gergin olduğunu buradan görebiliyorum. Neden korkuyorsun? Dokunuşumun seni heyecanlandırdığını zaten biliyorum. Sadece masaj yapacağıma söz versem nasıl olur?"

"Evet, bunu daha önce duymamıştım," diye mırıldandı.

Ayağa kalktı ve paltosunu çıkarıp bıçaklarını sakladıktan sonra gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvadı. "Ama bunu hiç bir Clecanian'dan duydun mu?"

Şimdi açıkta olan kollarına baktı ve giydiği engellerden sızan bir miktar uyarılma kokusu aldı. Doğal kokusunu neden ondan saklamak istediğini hâlâ anlayamıyordu ama bunu insani bir alçakgönüllülük olarak değerlendirdi. "Bilmiyorum."

"Gömleğin üzerinde kalabilir." Kadın hâlâ bir şey söylemeyince, "Kocalar karıları için böyle yapar, tatlım" diye ekledi.

Dudakları büzüldü ve burnundan derin bir nefes aldı. "Sanırım sadece birkaç dakikalığına."

Evet. Sonunda biraz yetenek gösterebilecekti. Tremanta'daki gıpta edilen hayvancılık okullarına gitmemiş olsa da, kendi yöntemleriyle çalışmış ve çoğu alanda yeteneğinin herhangi bir Tremantlı erkekle eşit, hatta daha iyi olduğunu hissetmişti.

Adam ona doğru bir el uzattı ve kadın eli tutmadan önce temkinli bir şekilde baktı ve adamın onu kıvrımlı merdivenlerden yatağa doğru yönlendirmesine izin verdi.

"Uzan." Yatağı işaret etti.

Bacak bacak üstüne attı ve yatağın kenarına tünedi. "Onun yerine otursam nasıl olur?" "Benim muhteşem, özel karım ne isterse."

"Ben özel biri değilim. Ben sadece-"

Elleri omuzlarına iner inmez, söylediği her neyse kekeledi ve yerini yumuşak bir inilti aldı.

Şaftı pantolonuna karşı sertleşti ve acı verdi ama bunu görmezden geldi. Kadının narin omuzlarını avuçlarının altında hissetmek muhteşemdi ve onun dokunuşuna ne kadar ihtiyacı olduğuna hayret etti. Derin düğümler ve sıkı kaslar hemen hemen her yerde bulunabiliyordu.

Onu bu kadar strese sokan neydi? Zihinsel olarak kendini tekmeledi. Direnişçiler tarafından evinden alınmış, bir hücreye kapatılmış ve ardından hiçbir şey olmamış gibi normal topluma karışması beklenmişti. Elbette stresliydi.

Yumuşak iniltileri sanki elinde değilmiş gibi dışarı sızmaya devam etti ve vücudu adamın ellerinde gevşeyip uysallaştı. Hâlâ sağ elinde tuttuğu mottosu yatağa doğru eğilmiş, unutulmuştu. Adam onu elinden kaptı ve kadın fark etmemiş gibi görünüyordu.

Fejo onun saçlarını bir kenara savurdu ve kokusunun tatlı patlamasının tadını çıkardı, sonra boynuyla çalışmaya başladı. Fejo onun uykuya daldığından emin olana kadar vücudu gittikçe daha uzağa eğilmeye devam etti.

Elinden geldiğince nazikçe onu yorganın altına soktu, sonra ayağa kalktı. Oradan ayrılıp çatı katının altındaki oyuğuna gitmesi gerektiğini biliyordu ama olduğu yere yapışmış, onun güzel ama bir şekilde tekinsiz yüzüne bakıyordu.

Uykusunda bile kaşları kırışır, dudakları alaycılığı ve zekâsıyla hayali bir tehdidi savuşturuyormuş gibi büzülürdü. Onun için bu savaşları vermek ve yüzünde gerçek bir gülümseme görmek istiyordu. Sonunda bakışlarını ayırdı ve alt kata doğru ilerledi.

Bir gün olacaktı. Sadece denemeye devam etmeliydi. Koltuğuna uzandı ve kollarını başının arkasında kavuşturdu, kendine hayatın güzel olduğunu hatırlattı. Bir gemisi vardı. Parası vardı. Saygınlığı vardı. Ve bir karısı vardı.

Bugün evliliklerinin sadece ilk günüydü. Daha önce hiç evlenmemişti ve aynı gezegenden bile değillerdi. Gariplik beklenebilirdi. Ama sorun değildi. Eninde sonunda birbirlerine nasıl açılacaklarını öğreneceklerdi. Zamanları vardı.

Bölüm 10

Vanessa bir sıçrayışla uyandı ve ayağa fırladı. Uyku sisinin dağılmasını beklerken bakışları etrafı taradı. Sonunda nerede olduğunu hatırladı, ancak uykuya daldığını hatırlayamıyordu. Yorganı kaldırdı ve bir gün önceki kıyafetinin hâlâ üzerinde olduğunu görünce rahatladı.

Olabildiğince sessiz bir şekilde yataktan kalktı ve parmak uçlarına basarak çıkıntıya doğru ilerledi, ardından vücudunu parmaklığın üzerinden geçirerek aşağıdaki kanepeyi görmeye çalıştı. Tam olarak seçemiyordu.

Kulaklarını dikti ama hiçbir şey duyamadı. Gitmiş miydi? Yine mi çalışıyordu? Önceki gecenin anıları zihnine sızdı. Ona masaj yapmıştı. O da buna izin vermişti.

O zamanlar, şüphelenmemesi için bir *şey* yapmasına izin vermesi gerektiğine kendini ikna etmişti ve masaj yeterince masum görünmüştü. Ama gerçekte, onun kendisine dokunmasından hoşlanıyordu. Hem de çok fazla.

Şimdiye kadar aldığı en iyi masajdı. Gerçi hayatında çok fazla masaj yaptırmamıştı. Adam o elleri nasıl kullanacağını biliyordu. Onu rahatlatmış ve uzun zamandır gördüğü en derin uykuya dalmasını sağlamıştı.

Odanın hiçbir yerinden ses gelmiyordu, bu yüzden sessizce alt kata indi ve kanepeye baktı. Boştu. Hayal kırıklığı dudağını kemirmesine neden oldu. Bu duyguyu fark eder etmez kendini çimdikledi. *Hayır! Kötü Vanessa!*

Sadece birkaç gün kalmıştı. Fejo'dan gerçekten hoşlanmaya başlamasına izin veremezdi. Eğer normal bir programa uymuş ve gece uyuyakalmışsa, bu onun hayatından sonsuza dek kaybolmasına iki gün kaldığı anlamına geliyordu.

Dün gece kızın istediği gibi onu tanımaya çalışmıştı. Bu plan çok iyi olmuştu. Daha fazla konuşmalarını isteyerek onun cinsel yaklaşımlarını uzak tutmak o zamanlar iyi bir fikir gibi görünmüştü ama Fejo'yla konuştukça ona karşı daha da yumuşadı. Ve kendini daha suçlu hissetti.

Planını kabul etme dürtüsü içini tırmalıyordu. O iyi bir adamdı. Anlayış gösterecektir. Yapabilirlerdi

Karşılıklı saygı çerçevesinde arkadaş olarak yollarımızı ayıralım.

Ama ya bunu iyi karşılamazsa? Fejo'nun acımasız kaptan tarafını henüz görmemiş olması, onun var olmadığı anlamına gelmiyordu. Ya ona söylerse ve o da onu burada tutmaya karar verirse? Vanessa kanepeye çöktü ve başparmağının tırnağını kemirdi. Hayır. Ona yalan söylemeye devam etmeliydi. İşi şansa bırakamazdı.

Kapılar açıldığında sıçradı.

"Günaydın güzelim," diye gürledi Fejo, gürültülü ses tonu onun çelişkili beynini gıcıklıyordu. "Sana yemek getirdim."

Normalde bu cümle pek ilgisini çekmeyecek olsa da, bir gece önce yediği böreğin aynısını gördü ve kendine rağmen ağzı sulandı. Sol duvarın içine yerleştirilmiş küçük masada ona katıldı ve gözlerindeki uykuyu sildi. Fejo ona orman yeşili bir içecekten dumanı tüten bir fincan doldurdu ve önüne bir yığın hamur işi koydu. Kız kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Beni şişmanlatmaya mı çalışıyorsun?"

Kendi dumanı tüten içeceğinden bir yudum aldı ve kenarından sırıttı. "Bunlardan ne kadar çok yersen, seni o nefis parmaklarını yalarken o kadar sık göreceğim."

İçeceğinden belli belirsiz bir yudum almadan önce sırıtmasını bastırdı ve başını ona doğru salladı. Kötü *değildi* ama ilginçti. Henüz sevip sevmediğine karar verememişti. Tuzla karıştırılmış çok sert bir chai gibiydi. Tatlı ve tuzlunun birleşimi tadı dengeliyordu ama yine de alışması biraz zaman alacaktı. Hamur işiyle birlikte daha çok sevdi.

Parmaklarını yalamamak için elinden geleni yaptıktan sonra "Peki nasıl yıkanacağım?" diye sordu.

Odanın tuhaf bir şekilde boş olan bir köşesine doğru başıyla işaret etti. Yanındaki kontrol panelinde birkaç düğmeye bastı ve iki duvar yerden tavana doğru uzanmadan hemen önce duvardan bir tuvalet ve duş kabini kayarak küçük ama işlevsel bir köşe banyosu oluşturdu. "Siz duş alırken eşyalarınızı yerleştirmemi ister misiniz?"

Kalp atışları hızlandı ama bir şekilde hemen "Hayır" dememek için kendini zorladı. "Sorun değil.

Bavulumu daha sonra boşaltmak istiyorum." Eşyalarını saklamak için en iyi yerin neresi olduğuna henüz karar vermemişti.

mektuplar olurdu.

Fejo omuz silkti ve hamur işlerinden üçünü birbiri ardına ağzına tıktı. Daha önce bu kadar çok yiyen bir insan gördüğünü sanmıyordu. Yine de bunları yakabilecek bir cüsseye sahipti.

Etkileyici bir lokmayı yuttuktan sonra, "Bugün gemiyi gezmek ister misiniz?" diye sordu.

"Bu harika olur," dedi neşeli görünmeye çalışarak. Bunun yerine odada yalnız kalmak için bir bahane bulmalıydı ama aklına hiçbir şey gelmedi. *Hoş ve uzak.*

Bir şey söylemek ister gibi uzun bir süre ona baktı ama sesini çıkarmadı. "Ne?" diye sordu ayağa kalkıp kapalı banyoya geçerken.

"Önce yapmam gereken birkaç iş var ve ayrılmadan önce sana orgazm olmayı ya da belki bir öpücük vermeyi teklif edecektim ama bu konuda yardımımı istemiyor gibisin."

Zaten yüzü ona dönük olduğu için gözlerini devirmekte bir sakınca görmedi. "Haklısın. Bu konuda yardımını istemiyorum."

"Henüz," diye ekledi hemen arkasından. Kadın sıçrayıp döndü ve adam bir kolunu onun beline doladı. "Zaten çok sıkı bir şekilde şişelenmişsin. Yakında patlamaya ihtiyacın olacağına eminim. Ve patladığında ben de orada olacağım."

Mümkün değil. *Hiç şansı yok.* Dudaklarından bir dizi başka iğneleyici söz döküldü ama ağzından düşmelerini engellemek için dişlerini birbirine geçirdi ve bunun yerine gülümsemeye zorlayarak hiçbir şey söylemedi.

Kaşlarını çattı ve başını eğerek onu inceledi. "Sen hoş bir gizemsin, Dünyalı Vanessa."

"Evet, evdeki tüm erkekler böyle söylüyor. O kadar gizemliyim ki, ne zaman yanlarında olsam orgazm olmamak için kendilerini zor tutuyorlar." İçinden gelen bir iniltiyle ağzını kapattı ve onun tepkisini bekledi.

Başını arkaya attı ve gürleyen harika bir kahkaha attı. Onun ukala kişiliğine duyduğu kızgınlık azaldı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. Adam o kadar sempatikti ki. Ve ona sinirlendiğini kendine hatırlatmakta giderek daha da zorlanıyordu.

Kızın tepki vermesine fırsat vermeden öne doğru eğildi ve dudaklarına hızlı bir öpücük kondurduktan sonra kapıya doğru ilerledi. "Elini yüzünü yıka. Yakında döneceğim."

Dudaklarını yalayarak, öpücüğün kısalığından duyduğu hayal kırıklığını bastırdı. Sonra mektuplarını saklama ihtiyacını hatırladı ve teni endişeyle karıncalandı. Odayı tarayarak zihnini sakinleştirmeye çalıştı. Onları adamın kontrol etmeyeceği bir yere saklayabilir miydi? Zaten ne kadar zamanı kalmıştı ki?

"Bu arada ilk durağımız ne zaman?" diye ağzından kaçırdı ve adamın kapı aralığında duraklamasına neden oldu. Bu doğal bir soruydu, değil mi? Bunu sorarken sesi doğal geliyordu, değil mi? Vanessa avuçlarını terleten endişe ve hevesin yüzüne yansımasını engellemeye çalıştı.

"Yarın," diye cevap verdi, kapının metal çerçevesine yaslandı ve sanki onu bir an daha hayranlıkla seyretmekten memnunmuş gibi bakışlarını onun üzerinde kaydırdı.

Ne oldu? Bu çok erkendi, değil mi? Yoksa düşündüğünden daha uzun süredir uzayda mıydılar? Ya çok erken gelmişlerse ve Vitash hazırlıklı değilse? Panik boğazını sıktı. Kaygan avuçlarını pantolonunun buruşuk kumaşına sürttü. "Nerede duracağız?"

Fejo onun yüzüne baktı. Burun delikleri genişledi. Kahretsin. Kızın ne kadar terlediğinin kokusunu alabiliyor muydu?

Korku koku yayar mı?

"Innaka Limanı." Kaşlarını kaldırdı ve ona doğru birkaç adım attı. "İyi misin güzelim?"

Doğru liman değil! Doğru liman değil! Başı dönüyordu ve bir anda nefes almadığını fark etti. Geniş bir nefes çekerek, şoku daha hızlı atlatmak için zihnine yalvardı. "Evet. Özür dilerim. O içki beni biraz tuhaf hissettirdi. Sıcak."

Titremelerini önlemek için dizlerini kilitledi ve nefesini kontrol etmeye çalıştı. Neler oluyordu böyle? Programda ilk duraklarının Lentri Limanı olduğu açıkça belirtilmişti. Kendini toparlamak zorundaydı. Bu sadece yoldaki bir pürüzdü ama eğer dağılırsa, adam bir şeylerin ters gittiğini anlayacaktı.

Ya yolda sadece fazladan bir mola vereceklerse? Lentri Limanı hâlâ programda olabilirdi ve

zamanında gelmese bile Vitash onu birkaç gün bekleyebilirdi. Tek yapması gereken sakinleşmek, beş dakika boyunca normal bir insan gibi davranmak ve bazı cevaplar almaktı

Fejo'dan.

Kaşları endişeyle çatıldı ve bir adım daha yaklaştı. "Seni doktora götüreyim mi? Kendini hasta mı hissediyorsun?"

"Hayır, hayır. Ben iyiyim. Sadece bir dakikalığına kendimi kötü hissettim. Bazen kahve içtiğimde de oluyor. İçinde kafein var mıydı?" Masaya geçti ve tekrar oturdu. Rahat davranmak neden bu kadar zordu?

Fejo ona doğru ilerledi, karşısına oturdu ve çenesini eline aldı. Yüzünü bir o yana bir bu yana çevirdi, gözbebeklerini bir doktorun yapacağı gibi inceledi. Genişlemişler miydi?

Aklıma bir fikir geldi. "Dürüst olmak gerekirse, yabancı bir limana gitmek beni geriyor. Ama bunu gerçekten aşmak ve bahsettiğin bazı harika şeyleri görmek istiyorum. Tüm duraklarımız hakkında bilgi edinmemin bir yolu var mı? Her yer hakkında daha fazla şey bilirsem kendimi daha iyi hissedebilirim. Hangilerini ziyaret etmek isteyip hangilerini istemediğime karar verebilirim, biliyor musun?"

Kızın çenesini son bir kez sıktı ve nazikçe gülümsedi. "Neden olmasın anlamıyorum." Ayağa kalktı ve en sağ duvardaki süslü oymalı dolabı karıştırdı. "Dün seyahat programımızı değiştirmek zorunda kaldım. Çalıştığım müşterilerden birinin mallarına planladıklarından daha acil ihtiyaçları varmış. Üzülerek söylüyorum ki birkaç durağımızı iptal etmek zorunda kaldık. Renchuth Limanı da dahil. Görmek için heyecanlandıklarınızdan biri de buysa özür dilerim." Doğruldu, yanında bir okuma bardağı ve küçük bir ekran getirdi. Bardağı havaya kaldırdı. "Yazımızı okuyabiliyor musun?"

Başını salladı, yutkunmaya ve kuruyan boğazını yağlamaya çalıştı. Adam ekrana bir şeyler yazdı ve iki cihazı da ona uzattı. Ellerinin ne kadar titrediğini gizlemek için eşyaları hızla masanın üzerine koyarak kayan yazıya baktı.

Sırtına doğru eğildi, bir avucunu masanın üzerine koydu ve parmağıyla yatay bir listeyi işaret etti. "Bu duraklarımızın bir listesi. Eğer birine basarsanız, size liman hakkında daha fazla bilgi verecek ve orada ne tür şeyler sunulduğunu gösterecek." Ekrandaki kısa bir isme basarak ne demek istediğini

ona gösterdi. Metin satırları aydınlandı.

Okuma bardağını metnin üzerine tuttu ve kelimeler İngilizceye dönüştü.

"Hangilerinin size en ilginç geldiğini duymak için sabırsızlanıyorum. Birkaç gün içinde dönmüş olurum.

saat." Adamın birkaç şey daha söylediğini duydu ama sözlerini anlayamayacak kadar duraklar listesine odaklanmıştı.

Kapı kapandıktan sonra uzun dakikalar boyunca donmuş bir şekilde oturdu. Lentri Limanı'na yaptıkları yolculuk yarıda kesilmişti.

Bölüm 11

Vanessa ne kadar süre panik halinde kaldığını bilmiyordu. Volta atıyor, ağlıyor ve geniş, kırpışmayan gözlerle kanepede oturuyordu. Beyni uğultulu bir sisin içindeydi ve kahvaltısı boğazında düğümlenip duruyor, her an dışarı çıkmakla tehdit ediyordu.

Bir süre sonra nihayet sakinleşti ve düşünceleri elindeki soruna odaklandı. Hâlâ bir yolculuğu olduğu anlaşılıyordu ama ulaşabileceği bir yerde değildi. Ama Vitash'ın bir gemisi vardı. Yani tek yapması gereken bir şekilde onunla temasa geçmek ve kendisiyle başka bir yerde buluşmasını istemekti.

Kulağa geldiği kadar kolay olamazdı, ama Vanessa öyle olduğuna inanmak zorundaydı. Dağılamazdı. Bu sadece yoldaki bir tümsekti. Julie'ye zamanında dönecekti. Yapmak zorundaydı.

Bakışları kapıya kaydı. Ne kadar zaman geçmişti? Fejo ne zaman dönecekti? Devre dışı bırakılmış ve köşede masumca duran bavuluna baktı. Vitash'la buluşmasının ne kadar süreceği belli değildi. O mektupları saklamak zorundaydı.

Etrafta koşuşturdu, mobilyaları kaldırdı ve her dolaba baktı ama bu gemide herhangi bir şeyi saklayacak çok az yer vardı. Her boş yeri işgal eden çok fazla eşyası vardı. Onları bavulda tutup diğer her şeyi açmak daha mı güvenli olurdu? Boş olup olmadığını kontrol edecek miydi? Boş olduğunu düşünürse, bavulu burada mı tutacaktı yoksa gemide başka bir yere mi saklayacaktı?

Mektupları oldukları yerde bırakmak için çok fazla bilinmeyen vardı. Çatı katında yatağının yanında çekmeceli alçak bir bank gördü ve koruyucu ailelerinden birindeki çocukluk düşmanı Loretta bulmasın diye günlüğünü sakladığı yeri hatırladı. Çekmecelerden birini çıkardı ve mektupları çekmecenin yerine oturduğu alttaki boşluğa düz bir şekilde yerleştirdi. Mükemmel değildi ama daha iyi bir yer bulana kadar şimdilik işe yarayacaktı.

Vanessa aceleyle banyoyu kullandı, temizlendi ve eşyalarını yerleştirdi. Henüz eşyalarını tam olarak nereye koyacağını bilmediğinden, onları yatağın üzerine serdi ve daha sonra Fejo'ya onları nereye koyabileceğini sormak için aklına bir not aldı. Sonra hâlâ liman duraklarıyla ilgili bilgilerle

aydınlanan ekrana koştu ve Fejo'nun sorma ihtimaline karşı ilginç gelen birkaç tanesini not aldı.

Nefes alış verişi nihayet normale döndüğünde ve kendini yapacak hiçbir şey bulamadan volta atarken bulduğunda, Clecania'da satın aldığı güzellik ürünlerinden birkaçını kullanmaya karar verdi. Saçlarını yumuşatmak ve parlatmak için yumuşak, yağlı bir sıvı uyguladı. Kendine biraz renk katmak için makyaj yapmaya başladı, ancak uygulamanın ortasında kaşlarını çattı ve şiddetle sildi.

Biraz daha insani ve az önce hayalet görmüş biri gibi görünme içgüdüsü mantığıyla savaştı. Fejo onun bu çabasını saçma bir flört girişimi olarak görebilirdi ve buna izin veremezdi.

Planının birinci adımını gerçekleştirmişti. Clecania'dan uzaktaydılar. İkinci adım tahmin ettiğinden daha zordu. Ya her şey dağılırsa? Vitash'a ulaşamaması ihtimaline karşı yedek bir plana ihtiyacı vardı.

Başka seçeneği yoksa Fejo'yu onu Dünya'ya götürmeye ikna etmesinin akla yatkın bir yolu var mıydı? Onun hakkında hâlâ çok az şey biliyordu. Gerçekten yasadışı şeyler yapıp yapmadığını bile bilmiyordu. Şimdiye kadar yaptığı her şey kurallara uygundu. Bu kulağa bir korsanın yapacağı bir şeymiş gibi gelmiyordu ama emin de olamazdı.

Belki de Vitash'la temas kurmaya çalışırken Fejo ve bu gemi hakkında öğrenebildiği kadar çok şey öğrenmeliydi. Bu gemide gerçekten de yasadışı şeyler olup olmadığını anlamaya çalışmalı ve eğer *varsa*, bir yasadışı şey daha yapıp onu eve götürmeye razı olup olmayacağını öğrenmeliydi. Ne kadar kızardı? Onun kötü bir adam olduğunu düşünmesini sağlayacak hiçbir şey yapmamıştı. Ama aynı zamanda onun pantolonuna girmeye çalışıyordu, bu yüzden en iyi davranışını sergilemesi mantıklıydı.

Adamın yatak olarak kullandığı kanepeye oturdu, beklemekten başka ne yapacağını bilmiyordu. Dün giydiği palto kanepenin kolunda duruyordu. Kapıya hızlıca bir göz atarak onu kaldırdı ve güzel işlemeleri inceledi.

Gözüne yaklaştırdığında, alışık olduğu gibi bir nakış olmadığından şüphelendi. Hiç de iplikle dikilmiş gibi görünmüyordu. Narin altın, küçük ve karmaşık bir desenle işlenmiş ve bir şekilde cekete tutturulmuş gerçek ince metal gibi görünüyordu. Bu ne kadara mal olmuştu?

Ceketin iç astarını inceledi ve saten kumaşın birçok gizli cebi olduğunu gördü

ve kılıflar, hepsi boş. Ceketi burnuna yaklaştırdı ve derin bir nefes aldı. Fejo'nun kalıcı kokusu duyularını istila etti ve kafa derisinin farkındalıkla karıncalanmasına neden oldu. Kapının sürgüyle açıldığını duydu ve hemen nakışları tekrar inceliyormuş gibi yaptı.

Yüzünün ısındığını hissediyordu ve kızarıklığının geçmesi için dua etti. Uygunsuz bir şey yapmıyordu, sadece ceketi inceliyordu, görecek başka bir şey yoktu.

Neyse ki onu fark etmemiş olmalıydı, çünkü kapıda durdu ve "Hazır mısın?" diye sordu.

Vanessa başını salladı, midesi düğümlenmişti ve ona katıldı.

"Ziyaret etmek istediğin herhangi bir liman buldun mu?" diye sordu onu karanlık koridorlarda gezdirirken.

Vanessa ezberlediği birkaç soruyu, her biri için gerekçeleriyle birlikte sıraladı. Verdiği cevaplar kendi kulağına ezbere geliyordu, ama Fejo tuhaf bir şey fark etmiş gibi görünmüyordu. Zihinsel notlar alıyormuş gibi başını salladı.

"Ayrıca," diye başladı, sesini eşit ve meraklı tutarak, "Clecania'daki arkadaşlarımla iletişim kurmamın bir yolu olup olmadığını merak ediyordum. Onlara gemiden, limanlardan ve her şeyden bahsetmek isterdim."

Bir cevap beklerken nefesi göğsünde sıkıştı. Alice'e ulaşabilirse, belki Vitash'la başka bir yerde buluşma şansı olabilirdi. Ne de olsa arkadaşlarıyla konuşmak istemesi şüphe uyandırıcı değildi, değil mi?

"Burada değil. Uzayda nispeten kopuk durumdayız." Özür dilercesine ona sırıttı. "Ama yarın limana vardığımızda yapabilirsin. Bugünlerde çoğu limanda dünyalar arası bağlantılara izin veren iletişim sistemleri var."

Vanessa'yı bağlayan düğümler gevşedi. Her şey kaybolmamıştı. Omuzlarından bir ağırlık kalktı ve zihni, sıkı bir antrenmanı bitirdikten ya da hız trenine bindikten sonra olduğu gibi uğuldadı.

Sonraki birkaç saati gemiyi keşfederek geçirdiler. Bazı adamların uzun masalarda oturup yemek yediği büyük bir kafeterya dikkatini çekti. İçeri girdiklerinde, Fejo'yla göz göze gelmeden önce

hepsi bir anlığına ona baktı ve tekrar arkalarını döndüler.

Onun diğer erkekler üzerindeki etkisinden hem nefret ediyor hem de seviyordu. Nefret ediyordu çünkü o kimdi ki

onunla kimin konuşup konuşamayacağını söyleyebilir miydi? Ama öte yandan, bu seksi bulmaktan kendini alamadığı bir baskınlık gösterisiydi.

Ona bir sonraki odayı göstermeden önce, kapının dışındaki bir deftere bir şeyler yazdı. Kanepeler, oyun masaları ve içkilerle dolu bir dinlenme alanına benzeyen bir yere girdiklerinde, pencerelerin kapalı olmasından şikayet eden adamların gürültülü sesiyle karşılaştılar. Ayrıldıklarında pencereleri tekrar açacağına söz verdi ve ekip sakinleşti.

İçine bir zevk ürpertisi yayıldı. Ne kadar düşünceli bir jestti. Sormamıştı bile. Sadece o odaya girmeden önce yapıldığından emin olmuştu.

Büyükçe bir spor salonu olan bir sonraki odayı gezerken de aynı şeyi yaptı. Bu odadaki erkekler pek aldırmıyor gibiydi. Onlar da çeşitli egzersizler yapmakla meşguldü. Uja'nın kanatlarıyla garip bir ağırlık kaldırma rejimi yaptığını gördü. Diğer birkaç adam, sanki kauçuk paspasın içine bir koşu bandı programlanmış gibi ayaklarının altında hareket eden zeminde koşuyordu.

Gemide dolaşırken sorular sormaya devam etti ve adam cevap vermekten çok mutlu görünüyordu. Bir harita getirmek için pedleri kullanarak ona koridorlarda nasıl yol bulacağını gösterdi. Ve dışarıda birçok büyük ticaret gemisi olmasına rağmen, kendisininkinin en iyisi olduğunu rahatça açıkladı.

Kendini beğenmiş ses tonuyla alay etti ama içten içe abartıp abartmadığını merak etti. Gemi inanılmazdı. Çok sayıdaki geniş odanın hepsi dekore edilmiş, rahat ve işlevseldi ve gemideki adamlar hallerinden memnun ve meşgul görünüyorlardı. Yaşamak için o kadar da kötü bir yer gibi görünmüyordu.

Hiçbir kadının evlenmeyi ve burada yaşamayı tercih etmediğini bildiği için göğsüne bir acı saplandı. Eğer gerçek bir koca arayışında olsaydı, Fejo'nun sevgiyle inşa ettiği bu gemide yaşamayı umursamazdı.

Geminin merkezine doğru ilerlediklerinde, ona reviri gösterdi ama dehşet içindeydi, o iyileştirme tüplerinden birini görememişti. Eğer geri döndüğünde Julie'yi hâlâ hayatta bulursa, ilk işi onu dünya dışına çıkarıp iyileştirmeye çalışmak olacaktı. Tabii Vanessa onu gitmeye ikna edebilirse. Ve eğer hâlâ hayattaysa.

Sağlık bölümünün yakınında, içinde tam boy bir havuz bulunan büyük bir odada durmuşlardı ve Vanessa'nın merakı daha fazla dayanamadı. Ne tür bir uzay yük kamyonunun lanet olası bir havuzu vardı? Bir şekilde kova dolusu para kazanıyor olmalıydı.

"Gemide yasadışı bir şey yapıyor musun?" diye sordu birkaç sessiz saniye boyunca cesaretini topladıktan sonra.

Suya öyle bir dikkatle bakıyordu ki, sorusu onu hazırlıksız yakalamış gibiydi. Kaşlarını kaldırarak ona döndü ama şaşkınlığını hemen bir sırıtışla maskeledi. Ona hemen cevap vermedi, sadece baktı, yüzünü inceledi ve bir şeye karar vermeye çalıştı. Sonunda başını salladı. "Evet, öyle."

Vanessa yutkundu. Teyit edilmesi onu düşündüğü kadar rahatlatmamıştı. Her şey başarısız olursa, Dünya'ya yasadışı bir yolculuk yapmayı umursamayabilirdi, ama bu söylenti doğruysa, başka hangi söylentiler de doğru olabilirdi?

"Ne tür yasadışı işler yapıyorsunuz?"

Omuz silkti, sanki tepkisini merak ediyormuş gibi hâlâ ona bakıyordu. "Her şeyden biraz. Sormak istediğin özel bir şey var mı?"

"Tehlikeli misin?" Onun tehlikeli olduğunu düşünmüyordu ama Fejo'yu da tam olarak okuyamıyordu. Onun bambaşka bir yönünü sakladığı hissine kapıldı. Ya o tarafı tehlikeliyse? Ya tüm mürettebatın ona baktığında gördüğü şey bu tehlikeli yanıysa?

Sırıtışı baştan çıkarıcı bir hal aldı ve uzanıp saçlarını omzunun üzerinden süpürdü. Hafif dokunuşu boynunu sıyırdı ve tüyleri diken diken oldu. "Senin için değil, güzelim."

Turun geri kalanında biraz şaşkınlık içinde onu takip etti. Bu ne anlama geliyordu? Sadece karısı olduğu için onun için tehlikeli olmadığı anlamına mı geliyordu? Yoksa ondan hoşlandığı ya da kadın olduğu için onun yanında tehlikeli olmayacağı anlamına mı geliyordu? Onunla neden evlendiğini ve ne planladığını bilseydi bu ifade hâlâ geçerli olur muydu?

"Şimdi *sana* bir soru sorabilir miyim?" diye sordu geminin yeni bir alanında daha gezinirlerken.

"Elbette." Kadının endişesi bir parça daha arttı.

"Neden beni seçtin?"

Bunu planlamıştı. Bir noktada sorup sormayacağını merak ederek önceden düşünmüştü. Karar verdiği cevabı tekrarladı. "Grupta tanıştığım tek kişi sendin ve biraz küstah olsan da en azından konuşmuş olmamız hoşuma gitti."

Bunu anladı ama cevabından çok da heyecanlanmış görünmüyordu.

"Peki neden evlenmeyi tercih ettiniz? Normalde bir kocanın sağladığı hiçbir şeyi istemiyor gibisiniz."

"Ben... Ben yalnızdım." Yere baktı ve yalanının içine bir parça gerçeğin karışmasına izin verdi. Vanessa yalnızdı. Kendini bildi bileli yalnızdı. "Tapınakta arkadaşlarım vardı ama hepsinin kendi hayatları vardı ve ben onlar kadar kolay bir şekilde Tremantian toplumuna karışamadım. İnsanlar benden pek hoşlanmıyor." Ona baktı ve omuz silkti, sanki bu onu gerçekten rahatsız etmiyormuş gibi. Gerçekte, insanları sürekli kendinden uzaklaştırmaktan nefret ediyordu ama bunu nasıl durduracağını da bilmiyordu.

Onu bir kapıya doğru yönlendirip tuş takımına bir şeyler tuşlarken gergin bir sesle "Anlıyorum," dedi.

"Gerçekten mi? Sen şey gibi görünüyorsun..." Söylemek istediği şeyi kırıcı olmadan nasıl söyleyebilirdi?

"Çok fazla *arkadaşım* var gibi görünüyor." Adam kelimeyi vurgulamıştı ve kadın ikisinin de Gheelia'yı ve test sırasında odasına girmeye çalışan diğer tüm kadınları düşündüklerini biliyordu.

"Evet, *arkadaşlar*, ayrıca mürettebatınız ve seyahat ederken tanışmanız gereken tüm insanlar." Girdikleri karanlık odaya baktı ve geminin tepesine yakın bir yerde olması gerektiğini gördü çünkü korumalı cam tavana kadar uzanıyor, odanın tüm dış duvarının etrafında kıvrılıyordu. Buradan uzayın manzarası muhteşem olmalıydı.

Yastık yığınları, şilteler ve minderli yumuşak zeminler odayı kaplıyordu ve havayı hafif, sakinleştirici bir çiçek kokusu sarmıştı. Bu oda bir tür dinlenme alanı olarak kullanılıyor olmalıydı. Meditasyon yapmayı seven biri olsaydı, seçeceği oda burası olurdu. Tabii eğer pencereden dışarı

bakmak gibi saçma bir korkusu olmasaydı.

Kendisine duyduğu kızgınlık zihnini işgal etti. Korkusunu yenmeyi öğrenmesi gerekiyordu. Bir kez yaptığında, o

parıldayan gökyüzünün yeni favori manzarası olacağından emindi.

"Etrafım hep insanlarla çevrili, bu doğru. Ama yalnızlığın nasıl bir his olduğunu bilirim."

Vanessa ona baktı ve gözlerinin ardında gerçek bir acının parıltısını gördü. Bu onu şaşkına çevirdi.

"Benim gibi kimsenin olmadığı bir yerde büyüdüm. Bir ailem yoktu ve şehrimdeki insanların çoğu benim tuhaf olduğumu düşünüyordu." Kelimeleri içinden çekip çıkarıyor gibiydi ama sanki onları gerçekten çıkarmaya çalışıyordu. Yastıklarla dolu çukur bir alana doğru yürüdü ve onların üzerine yerleşti, ardından kıza kendisine katılmasını işaret etti.

"Yetim miydin?" diye sordu. Çenesi

gerildi ve gözlerini kaçırdı.

"Sorun değil, bana söylemek zorunda değilsin," diye güvence verdi, ancak meraktan yanıp tutuşuyordu. Bir iç çekti ve omuz silkti. "Hiç anne baban olmadıysa yetim olabilir misin?"

Vanessa ona baktı, kendi iyiliği için çok fazla meraklanmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Şehrimde yapay rahimde yetiştirilen az sayıdaki başarılı fetüsten biriydim. Bilim insanları yüzyıllardır bu teknolojiyi mükemmelleştirmeye çalışıyor ve bazen işe yarıyor ama çoğu zaman yaramıyor. Donörlerimin DNA'larının birleşimi, bir deney olması açısından özeldi. Beni büyüten laboratuvar, eski gezegenden gelen DNA örneklerinin eski bir zulasını buldu ve farklı ırk kombinasyonlarının yaşayabilir bir fetüs yaratacağını umarak onları yıllardır karıştırıyorlardı. Ve işe yaradı, ama sadece bir kez."

"Seni onlar yaptı." Dünyaya gelmek için ne tuhaf bir yol. Kalbi Fejo için acıyordu. En azından büyürken Julie'si vardı. Onun hiç kimsesi yoktu.

"Benim yaratıldığım ırklar artık yok. Ya yeni gezegene hiç gelemediler ya da başka bir yere iniş yapıp soyları tükendi. Sahip olabileceğim ebeveynlerim çoktan öldü. Bu beni ne yapar bilmiyorum."

Vanessa onu teselli etmek istedi. Sesinin yumuşak tonundan bu konuda konuşmaktan hoşlanmadığı anlaşılıyordu. Savunmasız olmaktan hoşlanmıyordu. Vanessa'nın tanıdığı o kibirli,

çekici korsan, geçmişinin bu bölümünde yoktu.

Eğer daha cesur olsaydı, hikayesini onunla paylaşırdı. Kız arkadaşının hamile olduğunu duyan babalarının nasıl ortadan kaybolduğunu anlatırdı. Ve sonra annelerinin onlar küçükken nasıl hastalanıp öldüğünü. Boktan çocuklukları hakkında dertleşmek onu daha iyi hissettirebilirdi. Ama kendini savunmasız olmaya ikna edemiyordu. Bu, tüm yetişkinlik hayatı boyunca mücadele ettiği bir şeydi.

Savunmasız olmak, birine size karşı kullanabileceği bir silah vermek demekti.

"Bana söylediğin için teşekkür ederim." Başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. Daha fazla zorlamak istiyordu ama eğer karşılık vermiyorsa, bu adil görünmüyordu.

"Hüzünlü hikâyemi paylaşmam karşılığında ne alacağım?" Adam ona doğru eğildi, ne demek istediğini açıkça belli etti ve ona geniş, parlak bir gülümseme daha verdi. Adamın gamzesi patladı ve kadın da ona sırıtmamak için dudağını ısırdı.

Hiçbir şey. Cevabı bu olmalıydı. *Konuştuğun için bir şey alamazsın*.

Bunun yerine kendini "Ne istiyorsun?" diye sorarken buldu.

Sırıtışı genişledi ve abartılı bir iç geçirdi. Adam ona yukarıdan aşağıya baktı ve kadın ne olacağını bildiği için nefesini tuttu. Ama adam onu şaşırttı. "Burada benimle oturmanı ve pencereleri açmama izin vermeni istiyorum."

Vanessa'nın gülümsemesi soldu ve avuçları terlemeye başladı. Gözleri pencerelere kaydı, nefes alış verişiyle birlikte kalp atışları da hızlandı. Dün çatı katının altına saklanmadan önce sadece bir anlık bir görüntü yakalamıştı ama bu yeterince korkutucuydu. Bir derin deniz dalgıcıyla film izlemek gibiydi. Etraflarında o kadar çok *şey* vardı ki. Tüyleri diken diken olmuştu.

"Korktuğunu biliyorum ama ben burada olacağım. Söz veriyorum hiçbir şey olmayacak. Bunu ne kadar erken denersen, bu yolculuk o kadar kolay olur. Pencereleri senin için kapatmak için her zaman yanında olamam ve gideceğimiz bir sonraki liman da Clecanian limanı kadar kapalı değil."

Ona dönüp bakarak nefes alışını kontrol etmeye çalıştı. Kuru bir yutkunmayla başını salladı. Adam, geniş sırtı pencerelere bakacak şekilde onun önüne geçti. Gözlerini yere dikti ve adamın cebinden dikdörtgen bir bloknot çıkardığını gördü. Geminin tamamına her an erişebiliyor olmalıydı.

İlginç. Adamın üzerinde dört kare olan küçük bir düğmeye basışını dikkatle izledi, ardından hızlı olmadığı bir düğmeye daha bastı.

görmek için yeterli.

Odadaki değişen ışık ona perdelerin kaldırıldığını söyledi ve gözlerini yere dikti. Ciğerleri aniden çok küçük gelmişti. Ona yaklaştı ve çenesini kaldırarak doğrudan gözlerinin içine bakmasını sağladı. Ellerini yüzünün iki yanında at gözlüğü olarak kullanarak sadece kendisini görmesini sağladı.

"Ethereal, görkemli Vanessa," dedi gülümseyerek ve onun ağzına bakarak.

İltifat onun sinirlenmesine neden oldu ve kaşlarını çatarak ona baktı. Adamın sırıtışı genişledi.

"Sağ elimi kaldıracağım ve senden sadece çevresel görüşünle görmeye çalışmanı istiyorum."

Başını utanç verici derecede titrek salladı. Elini indirdi ve sağ tarafından içeri siyahlık sızdı. Pek bir şey seçemiyordu. Sadece karanlık gökyüzü... ama aslında gökyüzü değildi.

İyiydi. Bu iyiydi. Bunu yapabilirdi. Artık tepkisini saklamakla ilgilenmiyordu, derin bir nefes aldı ve Fejo'nun yatıştırıcı, keskin kokusunun onu daha da sakinleştirmesine izin verdi.

"Şimdi sol elimi çıkaracağım." Adam diğer elini indirdi ve kadın bir dayanak noktası arayan gözlerine odaklandı. Karanlıktılar ama güzeldiler ve düşündüğü kadar kahverengi değillerdi. Aslında koyu mordular. Neredeyse siyahtı, çok derindiler ama beklenmedik bir sıcaklıkları vardı.

Pencereden görünen manzara görüş alanının sınırlarını zorluyordu. Bunu aşması gerekiyordu. Bir ara bakması gerekecekti, şimdi de olabilirdi. Derin bir nefes daha alarak cesaretini topladı. Fejo uzanıp ellerini kavradığında ve onu cesaretlendirici bir şekilde sıktığında gözleri kucağına kaydı. Normalde insanların onu rahatlatmasından hoşlanmazdı ama şu anda güçlü, yetenekli ve yetkin birine ihtiyacı olduğunu kabul edebilirdi. Fejo bunların hepsi ve daha fazlasıydı.

Vücudunu hafifçe eğdi ve pencereden dışarı baktı. İlk gördüğü manzara bunaltıcıydı. Şimdiye kadar gördüğü en koyu siyah, zihninin kekelemesine neden oldu ve beynine kavraması için bir an vererek gözlerini sıkıca kapattı. Gözlerini tekrar açtığında, kendini bakmaya zorladı. Fejo uzaklaştı ve onun yanına kaydı. Kadının kolunu, bacağının üzerinde duran kalkık önkolunun üzerine çekti. Parmaklarını yavaşça bileğinden dirseğine doğru gezdirdi.

Bakışları önündeki inanılmaz manzaraya odaklanmıştı. Çok büyüktü. Orada

Her yerde yıldızlar vardı, parlak, sert ve daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyorlardı. Renkli bulutsular ya da göz kamaştırıcı kara delikler manzarayı bozmuyordu. Sadece karanlık ve milyonlarca parlak ışık noktası vardı. Daha önce bakamamıştı ama şimdi gözlerini kırpamıyor gibiydi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, parmaklarını hâlâ hayal ettiğinden çok daha rahatlatıcı bir şekilde kolunda gezdiriyordu.

Hissettiği korku ve dehşeti nasıl kelimelere dökeceğini bilemiyordu. Tek yapabildiği, "Parıldamıyorlar." demek oldu. Bakışlarını ayırdı ve ona döndü. "Yıldızlar. Parıldamıyorlar."

O da uzaya baktı ve başını salladı. "Onları bozacak bir atmosfer yok. Sadece bir gezegenin atmosferinden baktığınızda parıldıyorlar. Hayal kırıklığına mı uğradın?"

Garip bir kahkaha attı. Hayal kırıklığına mı uğramıştı? "Kendimi... suçlu hissediyorum."

Parmakları bir an için onun kolunda gezinmeyi bıraktı. "Bu cevabı beklemiyordum. Neden suçlu?" "Bunu görecek kadar önemli biri değilim. Bunu tam olarak takdir edemeyecek kadar korkuyorum. Benim için boşa gitti,

ve daha fazla sevmediğim için kendimi suçlu hissediyorum. Dünya'dan seçilebilecek ve ömür boyu uzayı görme hayalini gerçekleştirebilecek onca insan arasından beni seçtiler." Tekrar yıldızlara odaklandı, saçma bir duygu patlamasıyla boğazı düğümlendi.

Kızın çenesini kendisine bakması için çevirdi. "Sen önemlisin. Zekisin. Ve dürüstsün. Benim için önemlisin."

Adamın sözlerindeki samimiyet karşısında göğsünde farklı bir suçluluk duygusu kabardı. Bunlar gerçek iltifatlardı. Etrafa kolayca savurduğu abartılı iltifatlar gibi değillerdi. Adamın her gerçek iltifatı onu biraz daha derinden yaralıyordu. Hiçbir şey söylemedi, sadece pencereden dışarı baktı ve adamın sözlerinin yalan olmasına izin verdi.

Bu noktada ne söyleyebilirdi ki?

Ona gerçeği söylemek istiyordu. Ama aynı zamanda onun gerçekte nasıl bir insan olduğunu bilmesini de istemiyordu. Onun kendisine şu anda baktığı gibi bakmayı bırakmasını istemiyordu.

Korkak.

Duyguları boğazını tıkayınca kolunu çekti ve ayağa kalktı. "Artık başka bir yere gidebilir miyiz?" Ona zayıf, zoraki bir gülümseme verdi. "Sanırım bu, onun gerçek dünyasına bir bakış

bir gün boyunca idare edebileceğim kadar evren."

Gülümsemesine karşılık verdi ve başını salladı. "Kesinlikle."

Bölüm 12

Fejo, geminin son koridorunda Vanessa'ya rehberlik ederken onu endişelerinden uzaklaştırmaya çalıştı. İçgüdüleri ondan ayrı kalması gerektiğinde onu odalarına kilitlemek için bağırsa da, kendisi çalışırken gemiyi kendi başına keşfedebileceği konusunda ona güvence vermek için kendini zorladı.

Çoğunlukla. Kargo bölümünün kesinlikle yasak olduğunu açıklamayı ihmal etmedi. İki Tetran erkeğine güvenmiyordu ve onları kurallarını çiğnemenin sonuçlarından henüz korkutmamıştı.

"Odada mı yemek istersin yoksa kafeteryada mı?" diye sordu ve Tanrıça'ya kızın odayı seçmesi için dua etti. Diğer erkekler ona her baktığında sinirleri bozuluyordu. Özellikle de henüz onu sahiplenemediği için. Eşleri memnun etmenin, geçici arkadaşlık arayan kadınları memnun etmekten daha zor olduğunu biliyordu ama Vanessa'yı nasıl etkileyeceğini öğrenmek tahmin ettiğinden çok daha yorucu olmaya başlamıştı.

Doğumunun ayrıntılarını açıklamaktan nefret ediyordu ama kadının tepkisi onu şaşırtmıştı. Aslında ona karşı yumuşamıştı. Bunu gözlerinde görebiliyordu.

Henüz açıklamadığı çok daha fazla şey vardı. Birincisi Klinara. Klinara'nın babası, bir diğeri. Onu kazanmak için gereken şey bu muydu? Onun görmesi için kendini kesip açmak ve genç bir erkek olarak ne kadar zayıf ve değersiz olduğunu ortaya çıkarmak mı?

Vanessa kaşlarını çatarak, "Kafeterya," dedi.

İçinden sövdü, sahte bir gülümseme takındı.

Onu adamlarının yarısının yemek yiyor olabileceği kafeteryaya yönlendirirken omzundaki düğüm iyice gerildi. Günün bu saatinde vardiyalarını yeni değiştirmiş olurlardı. Zihninde özellikle hangi adamların orada olacağını bulmaya çalıştı. İki Tetran erkeğinin bu saatte yemekte olacağını fark ettiğinde adımları duraksadı.

Vanessa bir odaya girdiğinde her zaman olduğu gibi tüm gözler ona çevrildi. Sırtını dikleştirip çenesini kaldırdığında gülümsemesini bastırdı. Kimse onu korkutamazdı.

"Ne yemek istersin?" diye sordu ve onu odanın sol tarafındaki küçük bir masaya götürdü

Ortadaki uzun topluluk masalarından daha az kalabalıktı. Bakışları Vanessa'yı izlemeye devam eden iki Tetran erkeğine kilitlendi, ancak diğer erkeklerin çoğu geri dönmüştü. Bununla ilgilenmesi gerekecekti.

Fejo boş tehditlerin zayıf bir lider yarattığını hayatının erken dönemlerinde öğrenmişti. Bu erkeklerden saygı görmek istiyorsa, onlara itaatsizlik ya da saygısızlık kabul etmeyeceğini göstermesi gerekiyordu. Kolu Vanessa'nınkine değdi ve doğum çizgisi boyunca bir his dalgası gönderdi.

Bu gece. Vanessa saklandıktan sonra onlarla bu gece ilgilenecekti.

"Emin değilim. Sen ne düşünüyorsan," dedi dalgınca, odayı tarayarak. Çenesini kaldırmış ve çenesini dik tutuyordu ama dudaklarının büzülmesinden ve gözbebeklerinin hafifçe büyümesinden rahat olmadığı anlaşılıyordu. Oturana kadar bekledi, elinin omzunda gereğinden fazla kalmasına izin verdi, sonra o gelmeden önce kurdurduğu özel yemek sentezleyicisine doğru yürüdü. Pahalı bir modeldi ama mutfak kullanılmadığı için bakımsız kaldığından başka bir seçenek görememişti.

Tremanta'daki çoğu erkek yemek yapmayı bilirdi. O hiç öğrenmemişti. En azından bir eş için yemek pişirecek kadar iyi değildi. Makineyi, eşinin sevdiği hamur işlerinden birkaçını ve henüz ona vermediği diğer çeşitli yiyecekleri yapacak şekilde programladı.

Bu sentezleyicinin tek dezavantajı diğerlerinden daha yavaş olmasıydı. Omzunun üzerinden bakmaya devam etti, omzundaki düğümler kasılıyor ve zonkluyordu. Bir sarsıntıyla, iki Tetran erkeğinden biri olan Capra'nın oturduğu yerden kalkıp Vanessa'ya doğru baktığını fark etti. O da itaatkâr bir şekilde ellerine bakıyordu.

Fejo ayaklarının üzerinde kıpırdandı ve dişlerini birbirine geçirdi. Capra Vanessa'ya doğru sırıttı ve iki Tetralıdan daha iri olan Maladek'e bir şeyler fısıldamak için eğildi. Fejo'nun gövdesine saplanan bıçakların ağırlığı, içinde alevlenen öfkeyi yatıştırdı.

Capra sanki Fejo odada yokmuş gibi davranıyordu. Sanki herhangi bir erkek için müsaitmiş gibi karısını süzüyordu. Maladek'e başka bir şey daha söyledi ama erkek yüzünü buruşturup başını salladı ve yemeğine yeniden odaklandı. Fejo'nun çizgileri ısındı, Capra'nın omuz silkip ona doğru yürümesini izlerken onu kavurdu.

Vanessa.

Fejo gözlerini kapatarak yiyecek sentezleyicisine döndü ve derin bir nefes aldı. Bunu onun önünde yapmak zorunda kalmak istemiyordu. Ona nasıl bir erkek olması gerektiğini göstermek zorunda kalmak istemiyordu. Ama pishot Tetran ona çok az seçenek sunuyor, herkesin görmesi için ona meydan okuyordu. Üretilen yiyecekleri aldı ve geri kalanını yakalamak için bir tabak bıraktı.

Yakındaki masalardan hafif bir mırıltı yükseldi. Arkadaşı Uja'yla göz göze geldi ve Uja neredeyse belli belirsiz bir baş sallaması yaptı. Fejo onu görmezden geldi. Eğer daha zeki bir erkek olsaydı, bunu görmezden gelirdi. Bunlar normal mürettebat değildi. Klinara tarafından gönderilmişlerdi. Ama Capra'nın koltuğuna oturup Vanessa'yla konuşmaya başladığını görünce artık umursamadı. Özellikle de kaşlarını çatmış olan Vanessa dönüp onunla göz göze gelince.

Vücudundan bir zevk dalgası geçerek Capra'ya yönelttiği öfkenin alevlerini körükledi. Rahatsız olduğunda onu arayıp bulmuştu. Onu aramıştı. Capra aniden uzanıp onun elini tuttu ve dikkatini tekrar kendisine çekti.

Fejo'nun içi buza dönüştü.

***

Bu herif ona dokunarak ne yapıyordu? Vanessa elini çekti ve karşısındaki adama ters ters baktı. Kendisini Capra olarak tanıtmıştı ama bu isim görünüşüyle pek uyuşmuyordu. Kafasından çıkan ve sivri uçlarla son bulan uzun, spiral boynuzlarından

Yara izleriyle kaplı grimsi mor teni ve sarı gözleri vardı. Sırıtışı saçlarını diken diken etmişti.

Birkaç masa ötedeki daha iri yarı, daha ağır yaralı ve kan kırmızısı gözleri olan arkadaşı kadar korkunç görünmüyordu ama bu adam ısrarcıydı. Ve kız ısrarcılardan hoşlanmıyordu.

Fejo'nun geri dönüp baskın erkek bakışlarını üzerine dikmesini umarak odayı tekrar taradı ve onu yürüyüp gelirken buldu. *Acele etme, neden yapmıyorsun?*

Bu adamın ilk etapta yanına gelmesine bile şaşırmıştı. Odadaki erkeklerin çoğu onunla göz teması kurmazdı.

"Gemiyi beğendin mi, küçük insan?" dedi adam, yüzü yerine kolyesine ve göğüslerine bakarak.

"Evet. Yalnızlığı seviyorum. En azından geminin *bazı* bölümlerinde." Elini tekrar çekmeye çalıştı. Fejo artık sadece birkaç adım uzağındaydı. Onun yüzündeki gülümsemeyi görünce rahatlaması yerini kızgınlığa bıraktı. Hiçbir şey yapmayacak mıydı? Bunu kendi başına halledebileceğini düşündü.

Adam masaya vardığında Fejo'ya sırıttı ama onun karşısındaki koltuğundan kalkmadı. Sonunda onun elini bıraktı. "Merhaba Kaptan. Ben de tam sevgili eşinizle konuşuyordum."

Fejo ona öfkeli bir bakış fırlattı, sonra rahat sırıtışını kolunu sandalyeye atmış ve sanki bir süre daha kalmayı planlıyormuş gibi arkasına yaslanmış olan Capra'ya çevirdi. Vanessa kaşlarını çattı. Bakışlarını odadaki diğer insanlara çevirdi ve onların da Fejo'ya dikkatle baktıklarını gördü.

Kaşları birbirine çatıldı. Tekrar Fejo'ya döndü ve onun her zamanki gibi rahat olduğunu gördü. Yemek tabağını onun önüne koydu. Yine de bir şeyler doğru değildi.

"Evet, hem konuştuğunuzu hem de *dokunduğunuzu* gördüm." Sırıtışı yerinde kaldı, hatta biraz daha genişledi, ama Vanessa onun gözlerine bir kez daha baktı ve sertleşip öldüklerini fark etti. Omurgasından aşağı buzlar kaydı. Bir şeyler çok yanlıştı.

Capra oturduğu yerden yavaşça kalktı ve Vanessa'ya tekrar bakmak için zaman ayırdı. "Şey, onun üzerinde kokunu almadım, yani-"

Capra cümlesini bitirmeye fırsat bulamadı. Fejo yıldırım hızıyla ona doğru atıldı, boynuzlarını kavradı ve yankılanan bir gürültüyle Capra'nın kafasını masaya çarptı. Masanın köşesini kullanarak Capra'nın kafasını yana doğru eğdi ve vücut ağırlığını kullanarak boynuzlarından birinin ucunu kırdı.

Vanessa yüzünü buruşturdu ve ağzını kapatarak sandalyesini masadan uzaklaştırmaya çalıştı.

Boynuzunun kırılması çok acıtmamış olmalı, çünkü Capra hâlâ inliyor ve bir eliyle başını tutuyordu. Diğer eliyle de kendini masadan kaldırmaya çalışıyordu. Ama sonra Fejo, Capra'nın kırık boynuzunun uzun, keskin ucunu kullandı ve adamın masadaki düzleşmiş avucuna saplayarak onu deldi.

Capra o anda çığlık attı, vücudu bir anda uyandı, kasları şişti ve bakışları vahşi ve öfkeliydi. Kazığa oturtulmuş eline baktı. Parmakları ne yapacağını bilemiyormuş gibi irkildi ve titredi.

Vanessa dehşet içinde önündeki sahneye baktı. Gözlerini Capra'dan ayıramıyordu, ama sonra Fejo ceketinin altından uzun bir bıçak çıkardı ve adamın çenesine dayadı. "Eğer ona bir daha böyle dokunursan ya da bana böyle bir saygısızlık yaparsan, elini tamamen keserim."

Vanessa'nın midesi guruldadı ve titremeye başladı. Masadan kalkıp kapıya doğru koşmaya başladı.

Koştu ama nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Arkasındaki adımları dinlemeye çalışmaktan kulakları ağrıyordu ama hiçbir ses duymuyordu. Bir eliyle karnını tutarak etrafına bakındı, tanıdık bir şey var mı diye baktı.

Az önce gördüğü adam Fejo'ya hiç benzemiyordu. Çok hızlı dönüşmüştü ve çok acımasızdı. Capra onun eline dokunmaktan başka bir şey yapmamıştı, Fejo ise... bunu yapmıştı. Artık adamların ona neden öyle baktıklarını biliyordu. O odadayken neden gözlerini kaçırdıklarını da. Ve şimdi, kendini ne kadar aptalca bir işe bulaştırdığını her zamankinden daha iyi anlıyordu.

Kalbi hâlâ hızla atarken, tanıdığı çizik bir sanat eserinin önünde durdu. Uzay görüntüleme odası buraya yakındı. Arkasına titrek bir bakış atarak koridorda aceleyle ilerledi. Üç ayrı kapıyı denedikten sonra -biri dolu bir dolaba açılıyordu, diğeri kilitliydi- üçüncüsü onu uzay görüntüleme odasına götürdü. Aceleyle köşeye gidip büyük bir yastığın üzerine çöktü ve dizlerini göğsüne çekti. Birden, önündeki uzayın kasvetli görüntüsü artık en korkunç şey değildi.

***

Fejo, Vanessa'nın kafeteryadan dışarı fırlayışını izlerken kalbi göğsünde burkuldu, dehşet ve tiksinti solgun yüzünden okunuyordu. Döndü ve sağlık görevlilerinden biri olan Velusi'nin ayakta durduğunu ve gergin bir çeneyle baktığını gördü. Mürettebatından hiçbiri şaşırmış görünmüyordu. Hepsi ne olacağını biliyordu ve şimdi

Tetrans da öyle.

Maladek Fejo'ya baktı, iri vücudu kaskatı kesilmişti. Arkadaşına yardım etmeye gelmemişti ve Fejo onun akıllıca mı davrandığını yoksa umursamadığını mı merak etti. Capra bir kükremeyle boynuzu elinden aldı ve kanlı avucunu göğsüne dayadı.

Fejo Velusi'nin gözüne takıldı. "Onu yedi saat içinde iyileştirin. Bir dakika

önce değil." Sıhhiye başını salladı ve onun emirlerine uyulacağını

biliyordu.

Fejo bıçağını ceketinin içine geri soktu ve havayı koklayarak kafeteryadan dışarı çıktı. Vanessa'nın hangi yöne gittiğini anlamıştı ama ayakları onu takip edemiyordu. Ne söylemesi gerekiyordu? Onun hayatında işler böyle yapılırdı. Başkalarına böyle öğretilirdi.

Eğer mürettebatına karşı acımasız olmasaydı, uzun zaman önce öldürülmüş ya da gasp edilmiş olurdu. Ünü bu kadar korkunç olmazdı ve Klinara'dan iş almayı bırakırdı.

Ama bundan nefret ediyordu. Herkesin ona korku ve tedirginlikle bakmasından nefret ediyordu.

Ayaklarını birbiri ardına sürüyerek onun kokusunu takip etti ve bunun ona daha fazla yalnız zaman kazandıracağını bahane etti. Bundan geri dönüp dönemeyeceğini bilmiyordu. Yüzünün aldığı şekle bakarak değil. Kızın kokusu onu izleme odasına götürdü.

Neden buraya gelmişti? Onu burada aramayacağını mı düşünmüştü? Kalbi biraz daha sıkıştı. Kendisiyle tartıştı ama yine de doğru şeyi yaptığını biliyordu. Tetralılar güce ve hâkimiyete saygı duyarlardı. Neredeyse her gün savaşırlardı. Ve eğer hiçbir şey yapmasaydı, Capra ona saygısızlık etmeye devam edecekti.

Yine de gereğinden fazla sert davrandığını biliyordu. Niyeti sadece Capra'nın eline bir bıçak saplamaktı ama erkek Vanessa'nın üzerinde kendi kokusunun eksikliğine dikkat çekince son kontrolünü de kaybetmişti. Yorum, bir koca olarak uygunluğuna açık bir eleştiriydi ve derine gömülü bir sinire çarpmıştı. Böylece erkeğin şerefini lekelemişti. Boynuzunun bir parçasını kırmıştı ki bu Tetralıların gurur duyduğu bir şeydi. Tekrar uzayacaktı ama bu yüzüne inen bir tokattı.

Saçlarını ensesinde topladı ve ellerini kalçalarına koydu, sonra gözlerini kapıya dikti. Burnundan nefes verdi ve içeri girdi. Onu bir köşede toplanmış, gözleri kocaman ve

birkaç adım sonra durmasına neden oldu.

"Özür dilerim," dedi, bunun başlamak için iyi bir yer

olduğunu umarak. Kadın küçük bir kahkaha attı. "Tam

olarak ne için üzgünsün?"

İyi bir noktaya değindi. Erkeği incittiği için gerçekten üzgün değildi. "Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

Dudakları büzüldü ve dizlerini göğsüne doğru biraz daha sıkı kavrayarak ona baktı. "Bunu çok sık yapar mısın?"

İçini çekti ve ona doğru bir adım attı. Yaklaştığında vücudunun daha da sertleştiğini fark etti ve çenesi sıkıştı. Birkaç dakika önce gergin olduğunda onu aramıştı. Şimdi onun varlığıyla gerilmişti. Tam bir pishot'tu.

Yine de yaklaşımını durdurmadı. Bunu aşmaları gerekiyordu, daha doğrusu *onun* bunu aşması gerekiyordu. Onun böyle şeyler yaptığını görmeden bu yolculukta üç ay geçirmeleri pek olası değildi. Muhtemelen daha kötü şeyler, yine de elinden geldiğince onu bunlardan korumaya çalışacaktı.

Onun önünde diz çöktü. Onun hareketlerini takip ederken gözlerini kırpmadan bakıyordu. "O yeni bir mürettebat üyesi ve burada işlerin nasıl yürüdüğünü öğrenmesi gerekiyordu."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu biraz soluk soluğa. "*Burada işler nasıl yürüyor.* Bu, istediğin şeyi yapmadıkları her seferinde insanları incittiğin anlamına mı geliyor?"

Konuşurken ellerinin yumruk haline gelmesini engelledi. "Hayır, ama suçları yeterince ağırsa, o zaman evet. Sen benim karımsın. Mürettebatımla dolu bir odanın önünde sana dokundu. Ve senin onu orada istemediğin çok açıktı. Bu ikimiz için de bir hakaretti. Yalan söylemesine izin veremezdim. Eğer yapsaydım, gelip aynı şeyi yapabileceklerini düşünen başkaları da olurdu. Belki daha kötüsünü."

Söylediklerini anladığında kaşları çatıldı ve ela gözleri hâlâ sert ve acımasız olsa da yüz hatlarında bir anlayış pırıltısı gördüğünü sandı.

Kadının ellerini zorla ayırdı ve kendi elleriyle kavradı. "İyi bir insan olduğumu iddia etmiyorum. Yapmak zorunda olduğum ve yapmaktan hoşlanmadığım bazı şeyler var ama sana iyi bir koca olacağıma söz verebilirim. Benimle güvendesin ve eğer bu senin güvenliğini tehdit eden birkaç erkeğe zarar vermem anlamına geliyorsa, bunu yapacağım. Sorgusuz sualsiz. Her seferinde."

Parmakları onunkilerde kıpırdadı ve yüzünü inceledi. Neredeyse duyamayacağı kadar sessiz bir şekilde, "Ya hoşuna gitmeyecek bir şey yaparsam?" diye fısıldadı.

Onun hoşlanmayacağı bir şey yapabileceğinden şüpheliydi ama yine de ona küçük bir gülümseme verdi. "Eğer bir şey yaparsan, bunun bir önemi olmaz. Sen benim karımsın ve bir ayaklanmaya neden olacak bir şey yapabileceğine inanmıyorum. Onlara karşı sertim çünkü bu geminin sorunsuz işlemesini sağlamak için öyle olmak zorundayım. Sana asla zarar vermem, Vanessa. Asla. Ne yaparsan yap."

Nefesini tuttu ve bekledi. Bunu atlatamayacaktı. Göğsü acı verici bir şekilde sıkıştı. Bu çok büyük bir şok olmuştu. Beklemeli ve Capra'yla daha sonra ilgilenmeliydi.

Konuşmak için ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Sonunda başını salladı. "Tamam."

"Tamam mı?" diye sordu, zihni uğulduyordu. Onu affediyor muydu? Bu kadar

kolay mı?

"Anlıyorum. Korktum ama ne dediğini anlıyorum ve sana inanıyorum."

Fejo ne diyeceğini şaşırmıştı. Daha birkaç dakika önce karısı ondan kelimenin tam anlamıyla kaçmıştı ve şimdi onu sakince affediyor muydu? Karısı eğilip onu öptüğünde hâlâ şaşkın şaşkın ona bakıyordu. Kısa sürmüştü ama tüm vücudunun zevkle şarkı söylemesine yetmişti.

"Sadece birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacım var, sonra seninle odada buluşuruz," dedi nazikçe, ellerini onunkilerden çekerek.

Yalnız mı? Onu anlamıyordu. Ama bunun iyi bir şey olduğunu öğreniyordu. Tanıştığı diğer kadınlara benzemiyordu. Dürüstlük istiyordu. Buna saygı duyuyordu ve ona karşı dürüst ve savunmasız olduğu birkaç seferde, en harika şekilde tepki vermişti. Beklentiyle ona bakmaya devam etti ve bir sarsıntıyla başını salladı. "Odamızda görüşürüz," diyerek ayağa kalktı.

Onun yanında dururken kendini garip hissetti. Konuşmuyordu ve gitmesini istediğini biliyordu ama o gitmek istemiyordu. Yine de kalmak için iyi bir bahane bulamadı, bu yüzden kapıdan çıktı ve akılsızca manevralar yaparak odalarına geri döndü. İçeri girdiğinde hareketsiz kaldı.

Ne yapacağını bilmeden etrafı taradı. Vanessa çok anlayışlı davranmıştı. Bir şeyi hak etmişti.

Bir sevgi gösterisi. Bir hediye. Bir şeyi. Scaper Limanı'ndan satın aldığı dövülmüş metal bir dolaba doğru yürüdü ve omzundan aşağıya doğru uzanan büyük bir kol bileziği çıkardı.

parmak ucu. Mücevher parçası narindi, gemiyle aynı Askait metalinden üretilmişti ve mürekkep siyahı taşlarla süslenmişti. İnce, solgun kolunda harika görünecekti.

Yatağına gitti, eşyalarını ortada düzgünce katlanmış halde buldu ve onları onun için kaldırmayı kendine görev edindi. Örtüleri düzeltti, sonra bileziği yastığının üzerine koydu. Bir an daha onun kokusunun yoğunluğunun tadını çıkararak geçirdi. Onun kokusu çarşafların her tarafına sinmişti. Kendi kokusu, hâlâ yatak takımında duruyordu ve onunkiyle en ilahi şekilde karışıyordu.

Kendini uzaklaştırmak üzereydi ama sonra durdu ve eğilip çarşaflarını tekrar kokladı. O oradaydı, her zamanki gibi tatlı ve sarhoş ediciydi ama başka insanların kokusunu aldığını düşündü... başka kadınların.

Başka birçok kadın. Tanımadığı kadınlar.

Zamanında başka insanlar gibi kokan birkaç eşya almıştı, ama bunlar solmuştu ve hepsini tanımıştı. Bu yeniydi. Odanın içinde dolaştı, pencereli duvara yaslanmış uzun, alçak banka odaklanana kadar garip kokan bölgeyi izole etti.

Fejo orada fazla eşya saklamıyordu. Belki de bazı eşyalarını paketlemişti ve onlar da Tapınak'taki kadınlar gibi kokuyordu. Çekmeceleri açtı ama kaynağı bulamadı. Omzundaki düğüm sıkılaştı ve çenesi sertleşti. Kokusunu aldığı her neyse buradaydı.

Gizli.

Bölüm 13

Vanessa kararını vermişti. Fejo'ya her şeyi anlatacaktı. Kafeteryadaki patlamasından sonra dehşete kapılmıştı, haklı olarak. Daha önce hiç kimsenin böyle soğukkanlı, kontrollü bir saldırganlıkla tepki verdiğini görmemişti ve kendi payına düşen kavgalara hem tanık olmuş hem de içinde bulunmuştu. Yaptığı şey hesaplı ve etkiliydi. Ama onu görmeye geldiğinde, ne kadar parçalanmış olduğunu fark etmişti.

O adamı incittiği için kendini suçlu hissetmemişti. Boynuzlu adamdan bahsederken çenesinin sertleşmesinden de bu anlaşılıyordu. Ama bu hoşuna gittiği anlamına da gelmiyordu. Yaptıklarının nedenlerini açıkladığında ve onu asla incitmeyeceğine yemin ettiğinde, sözlerindeki dürüstlüğü duymuştu.

Bir rol oynuyordu. Şimdi fark ediyordu ki, oynamaktan pek de hoşlanmıyordu. O korkulan kaptandı. Herkesin takip ettiği ve saygı duyduğu adamdı çünkü affetmeyen ikinci kişiliğini oluşturmuştu.

Bu, onunla neden evlendiğini açıkladığında kızmayacağı anlamına mı geliyordu? Hayır. Ama artık ona yalan söylemeyi hazmedemiyordu ve kendini açıkladığında nereden geldiğini anlayacağına gerçekten inanıyordu. Belki de acısı geçtikten sonra Vitash'la iletişime geçmesine bile yardım edebilirdi.

Fejo'da savunmasız bir şeyler vardı. Empati kurabildiği hasarlı bir şey. Her fırsatta ona karşı dürüst olmaya çalışmıştı ve ondan hoşlanmamak giderek zorlaşıyordu. Onu şu anki haline getiren zarara katkıda bulunmaya devam etme fikrine dayanamıyordu.

Vanessa oturduğu yerden kalktı, pencereden uzayın derinliklerine baktı ve sadece içinde kısa süreli bir korku hissetti. Bunu Fejo yapmıştı. Kabadayılığının altında şefkatli ve nazik biriydi. İyi bir adamdı.

Oturduğu yerden kalkarak odalarına doğru ilerledi. Yarın ilk liman duraklarına varacaklardı ve o zaman Fejo ile eşit şartlarda olacaklardı. Kapılarının önünde durdu ve Fejo'nun ona verdiği

kolyedeki mücevheri sıkıca kavradı. Bu hâlâ bir riskti.

Güven Vanessa'nın kolay kolay verdiği bir şey değildi, yine de Fejo'ya güvenmek *istediğini* fark etti. Sadece birkaç gün olmuştu ama Fejo Vanessa'nın gözüne girmeyi başarmıştı. Burada kalıp yalan söyledikçe, kaçıp gitmesi onun için daha da zor olacaktı. Ona söylemek yapılacak en doğru şeydi.

Odalarının kapısından içeri girdiğinde onu hemen fark etmedi. Uyuduğu çatı katından gelen sesleri duydu ve ona seslendi. "Fejo?"

Tek söylediği sıkı bir "Buraya" oldu.

Korku midesini sarmıştı. Merdivenlerden uyku odasına doğru yürürken kendini toparladı. Bunu başarabilirdi. İlk başta kızabilirdi ama eninde sonunda bunu atlatacağından emindi. Yüzde doksan emin. Belki yüzde yetmiş beş. En azından yüzde elli. Evet, kesinlikle yarı yarıya şansı vardı.

Son basamağı tırmanırken yarı yolda onu fark etti. Bulduğu şey başını döndürdü ve avuçlarını terletti. Yatağında oturmuş, mektupları önüne yaymış, elinde bir çevirmen camı tutuyordu.

Fejo yerde bir deliğe bakıyordu. Boynunda ve yüzünde öfkeli bir kızarıklık vardı. Adamın vücudunu taradı ve ceketini çıkardığını ama gövdesine bağlı bıçakları henüz çıkarmadığını gördü. Elini korkuluğun üzerine koyarken eli titredi, kalbi göğsünde bir tavşan gibi çırpınıyordu.

"Bunları açıklayabilirim," dedi sesi titreyerek.

Adamın yumruğu sıkılıp elindeki okuma bardağını kırınca irkildi. Yine de bu onu kendine getirmiş gibi görünüyordu çünkü yumruğunu açarak bardağın yere düşmesine izin verdi ve ayağa kalkarak ona doğru döndü.

Dizleri titremeye başladı ama adam ilerlemediği için kendini dik tutmayı başardı. Çenesinde bir kas kıpırdadı ve kaşları aşağı doğru inerek gözlerini ve buz gibi bakışlarını kapattı. Saçlarının bir kısmı ensesindeki topuzdan çözülmüştü, sanki parmaklarını saçlarında gezdiriyormuş gibiydi.

"O zaman açıkla," diye homurdandı ona bakarken, zaten çözmüş olması gerekenden daha iyi bir açıklama olmadığını çok iyi biliyordu.

Daha iyi kelimeler bulmaya çalışarak ona baktı ama bir şey bulamadı. Parmaklık boyunca ilerleyerek yatağı aralarında tuttu. "Sana şimdi söylemeye geliyordum. Ve..." Bir öfke patlaması

oluştu

kendine güveni. "Hem zaten eşyalarımı karıştırmaman gerekirdi."

Esprili olmayan bir kahkaha attı, ellerini kalçalarına koydu ve öfkesini dizginlemeye çalışıyormuş gibi sertçe tavana bakarak döndü. Yavaş, kontrollü adımlarla ona geri döndü. "Bana ne söyleyecektin?" diye sordu, sesi sertti.

Harflere baktı ve sonra tekrar ona döndü. Ne dediklerini biliyordu ve ikiyle ikiyi bir araya getirecek kadar zekiydi. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve kız onun bir şekilde yeniden daha iri göründüğünü fark etti.

"Söylediğini duymak istiyorum," diye bağırdı kadın cevap vermeyince.

Yutkundu. "Bunlar Tremanta'daki insanlardan. Ailelerine yazdıkları mektuplar. Onlara... onları ailelerine vereceğimi söyledim..."

Kadın daha gözünü kırpamadan, adam sıçrayıp yatağı aşarak önüne düştü. Omurgası parmaklıklara çarpana kadar geri çekildi ve ona baktı. Adam ellerini korkuluğun iki yanına koyarak onu sıkıştırdı ve aralarında bir karış mesafe kalana kadar eğildi. "Dünya'ya döndüğünde," diye bitirdi onun yerine. "Peki bunu nasıl yapmayı planlıyordun?"

"Ben...uh..." Vanessa düşünemiyordu. Tek gördüğü, adamın gözlerinde alevlenen öfkeydi. Korkuları doğrulanmıştı. Adam ona dünyanın en kötü insanıymış gibi bakıyordu. Göğsü daraldı.

Öfkesini hak ediyordu ama ona zarar vermezdi, değil mi? Hayır. Vermezdi. Yine de yaklaştığında, sessizlikte omuzları kasıldı ve kasları gerildi, içine şüphe girdi.

"Beni mi kullanıyordun? Otostop çekip seni oraya götürüp götürmeyeceğimi mi görüyordun? Yoksa kaçmayı mı planlıyordun?" Adamın soğuk bakışları kızın içine işledi ve vücudundan yayılan sıcaklık kollarında tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Adamın dudağı, kızın yüzünde yazılı cevabı görmüş gibi kıvrıldı. "Bu yüzden mi daha önce programımızla bu kadar ilgilendin? Hangi durak? Ne kadar sürecek? Birkaç hafta mı? Günler mi?"

"Lentri Limanı," diye fısıldadı.

Vücudu kaskatı kesildi, parmaklıkları kavrarken kollarındaki kaslar şişti. "Üç gün mü?" diye bağırdı. "O durağı iptal etmeseydim, benimle evlendikten üç gün sonra beni terk mi edecektin?"

Kalbi göğüs kafesine çarptı, göğsünden dışarı fırlamak üzereydi. Ona zarar vermezdi,

yapar mıydı? Başını omzunun üzerinden eğdi ve odanın dibine doğru inen aşağıya baktı. Ona döndüğünde bıçaklarının parıltısı gözüne çarptı ve hiç düşünmeden birini kapıp karnına dayadı. Hemen pişman oldu.

Yüz hatları sertleşti, vücudu katılaştı ve hareketsizleşti. Başını eğerek kadının bıçağın ucunu göğüs kafesinin altında tuttuğu yere baktı. Yavaşça bakışlarını tekrar onunkilerle buluşturdu ve ağzının kenarı acı bir sırıtışla kalktı. "Bunu ne zamandır planlıyordun? Pazardaki o günden beri mi?" diye sordu, bıçağı fark etme zahmetine bile girmeden.

Vanessa'nın eli bıçağın etrafında titriyordu. Onun bunu yapacağını sanmıyordu. Umduğu kadar güçlü olmayan bir sesle, "Geri çekil," dedi. Biraz bastırarak bıçağın ucunu adamın gömleğine sapladı, böylece adam onun ciddi olduğunu anladı.

Adamın eli kadının bileğine gitti ve bir çığlık atarak bıçağı düşürmekten başka çaresi kalmayana kadar kolunu büktü. Sonra kadının her iki elini de kendi ellerinin altına sıkıştırdı ve korkulukta vücudunun iki yanına yerleştirdi.

"Ne kadar sürecek?" diye tekrar sordu.

"Bir... bir hafta," diye atıldı Vanessa, sözcükler boğazında düğümlenmeden önce. Söyleyecek başka bir şey bulamıyor gibiydi.

"Peki şimdi planın mahvolduğuna göre ne olacak? Bu yüzden mi bana gerçeği söylemeye geliyordun? Başka seçeneğin olmadığı için mi? Benden kocanı terk etmene yardım etmemi mi *isteyecektin*?"

Ne diyebilirdi ki? Haksız değildi ama bu gerçekler tüm gerçeği yansıtmıyordu. Acı sözleri onu çok kalpsiz ve bencil gösteriyordu. Boğazı tıkandı.

Fejo'nun yüzünde hiç yeri olmayan boş, taş gibi ifadeye odaklandı. Onun ne düşündüğünü anlayamıyordu ve bu onu deli ediyordu. Onlar hararetli bir sessizlik içinde birbirlerine bakarken hava gerginlikle doluydu.

Birkaç dakika daha geçtikten sonra vücudu gevşer gibi oldu, ellerini tutuşu gevşedi ama yine de onu bırakmadı. Biraz daha dik durdu ve kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Sor o zaman," diye talep etti. Ses

tonu eskisi kadar sert değildi. Bu sefer meydan okuyordu.

Neyi sorayım? Bir an düşündü. Sonra onun ne demek istediğini anladı. "Fejo," diye başladı, "bana yardım etmeyi düşünür müsün? Gerçekten kız kardeşimin yanına dönmem gerekiyor. O-"

Bir elini kaldırarak onun sözünü kesti. Doğruldu ve sert bakışlarını kızın üzerine dikti. "Ne alacağım?"

Onu bir aşağı bir yukarı süzdü, gözleri giderek ısınıyordu. Kalbi daha hızlı atmaya başladı ve damarlarında dolaşan son korku kırıntıları yerini ani bir sıcaklığa bıraktı. Onunla bu tür bir anlaşma yapmak için heyecanlanmaması gerekiyordu ama vücudu bu mesajı almamıştı.

Fejo'nun kendisine öfke ya da incinmişlik dışında bir şeyle bakmasının verdiği rahatlama tüm mantığı bir kenara itti. Şu anda neye ihtiyacı varsa ona vermek istiyordu. Elleri uzanmak, onu kendine çekmek ve ne kadar üzgün olduğunu söylemek için kaşınıyordu. Ona yalan söylemekten nefret ettiğini söylemek istiyordu.

Daha önce uzay izleme odasında, onun tatlı, destekleyici ve içten olduğu zamanlarda söylediği sözleri yineledi. "Ne istiyorsun?"

Sanki onu hayal kırıklığına uğratmış gibi kaşlarını çattı. Fejo'yu kaşlarını çatarken görmek tuhaftı ama bu ifade onu eskisinden daha az muhteşem yapmıyordu. Aralarındaki mesafeyi kapattı ve çömelerek ellerini Fejo'nun kalçalarında gezdirdi. Nefesleri kısa kısa kesiliyordu ve korkulukları kavradı. Adamın bakışları kızın üzerinde kilitli kaldı, sonra kız parmaklıklara tüneyene ve geriye düşmemek için boynunu tutana kadar onu kaldırdı.

Uzaktan, adamın kolunun beline dolandığını fark etti ama damarlarında dolaşan adrenalin tüm duyularını aşırı hızda harekete geçirdi. Hem korkusu hem de uyarılmışlığı ikiye katlandı ve birbirini besledi.

Derin bir nefes aldı ve yumuşak bir hırıltı çıkardı. "Beni öpmeni istiyorum Vanessa," diye mırıldandı, gözlerini ona dikerek.

Kendine rağmen dudaklarını yaladı ve gözleri adamın ağzına kaydı. Bunu yapabilirdi. Bunu yapmak *istiyordu.* Sırtını kamburlaştırarak ona doğru eğilebildiği kadar eğildi, sonra elini boynuna doladı ve dudaklarını kendisiyle buluşması için aşağı çekti.

İnledi ve ona doğru açıldı, kolunu beline doladı ve öpücüğü derinleştirdi. Elleri daha önce hiç yapmadıkları bir şekilde cesurca vücudunun üzerinde dolaştı. Vanessa'nın göğüsleri ağırlaştı ve

baskıyı hafifletmek için ona doğru bastırdı.

Gövdesine bağlı kılıflı bıçaklar göğsüne sertçe yaslanmıştı. Potansiyel olarak tehlikeli, ama şu anda güvende, kılıfında. Fejo gibi. Parmaklarını adamın omzuna gömdü ve elini diğer kolunda gezdirdi.

Adam düzensiz bir tıslamayla geri çekildi ve kadın adamın kollarının kenarlarındaki çizgilerin hassas olduğunu hatırladı. Adam onu sadece bir saniye daha inceledi, sonra kaldırıp döndürdü ve sırtı yatağa gelecek şekilde ayaklarının üzerine yatırdı.

"Kıyafetlerini çıkar," diye emretti, korkuluklara yaslandı, gözleri onun vücuduna perçinlenmişti. Parmakları seğirdi.

Bu bir öpücükten daha fazlasıydı. Bunu ne kadar ileri götürecekti? Umursaması gerektiği aklına geldi ama umursamadı. Testten beri ondan uzak duruyor, ona yalan söyleyerek onunla yatmanın yanlış olduğunu biliyordu. Ama artık biliyordu.

Daha önce hiç böyle biri için soyunmamıştı. Hep o anın sıcaklığıyla olmuştu.
Ama Fejo'nun onu böylesine dikkatle izlemesi karnında bir sıcaklık yaratmıştı. Önce kolyesini çıkarmak için hamle yaptı ama Fejo başını hafifçe sallayınca durdu. Onun yerine gömleğinin eteklerini tuttu.

Gömleğini kaldırırken gözleri göğüslerine sabitlendi. Adam dudaklarını yaladı ve kızın klitorisine bir elektrik şimşeği çaktı. Bordo pantolonunu, giydiği üç takım iç çamaşırıyla birlikte sıyırarak çıkardı ve önünde tamamen çıplak bir şekilde doğruldu. Göz kapakları kapandı ve derin bir nefes aldı. Sanki dünyanın en güzel kokan şeyiymiş gibi göğsünden bir memnuniyet gümbürtüsü yükseldi.

Gözlerini tekrar açtı ve onun arkasından başını salladı. "Arkana yaslan."

İçinden bir ses tartışmasını söylüyordu. Vanessa kendisine patronluk taslanmasından hoşlanmazdı. Aslında bundan nefret ederdi. Öyleyse neden adam konuşmayı kestikten bir milisaniye sonra kendini yatağa geri düşerken bulmuştu?

Bu yükseklikten, pantolonunun kumaşı altında zorlanan şaftının sert hatlarını net bir şekilde

görebiliyordu. Adamın üzerinde hiçbir kıyafet olmadan nasıl göründüğüne dair görüntüler zihninden geçti ve

Elleri onu soymak için kaşınıyordu. Birkaç adım daha yaklaştı. Adamın kendisine doğru sinsice yaklaştığını görünce karnında bir şeyler kıpırdadı.

Onun üzerine eğilerek ayak bileklerinden tuttu ve dizleri yatağın kenarından sarkana kadar onu öne doğru çekti. Göğsü şimdi büyük nefesler alarak inip kalkıyordu.

"Bacaklarını aç," dedi, sesi kısılmıştı. Kadın dizlerini birbirinden ayırdı. "Daha geniş," diye hırladı adam.

Bacaklarını tamamen açtı ve sıcaklığın teninde gezindiğini hissetti. Aynı anda hem bu kadar utanıp hem de nasıl bu kadar tahrik olabiliyordu?

Muhtemelen, dar bakışları vücudunun açıkta kalan her santimini süzerken gözlerindeki açlık yüzünden. Fejo'nun hayranlık uyandıran bakışları altında kendine dair duyduğu tüm şüpheler yok oldu.

Yere çömeldi ve her iki avucunu da kadının beline koyarak sert bir baskı uyguladı ve ayağa kalkamayacağını açıkça belirtti. Adamın odak noktası hiç değişmiyordu. Neredeyse sadece gözleriyle tenini ısıtıyormuş gibi hissediyordu. Kukusu sıkıştı, meme uçları o kadar sertleşti ki acıdı. Adamın kendisine dokunmasını isteyip istemediğini bilmeden ellerini iki yanında birleştirdi.

Eli aşağı kaydı ve bir parmağını kadının göbeğinde gezdirdi. Kadın kıpırdandı ve bu his karşısında bir inilti çıkardı. Şimdi zonkluyordu ve yüzünü girişine indirdiğinde, ihtiyaçla nabzının attığını görüp göremediğini merak etti. Her nefeste çıkardığı düşük beklenti inlemelerini umursamadan örtüleri yumrukladı.

Ağzı üzerine inmeden bir an önce parmakları belinde kıvrılıp sıkılaştı. Kadın bir nefes verdi. Tek bir yumuşak yalamayla, klitorisine ulaşana kadar sıcak diliyle onun seksinin dikişini izledi ve burada sert, ıslak bir öpücük bastırdı.

Vanessa başını geriye attı ve bir inilti çıkardı ama baskı devam etmeyince bakışlarını tekrar ona çevirdi. Adamın arkasına yaslandığını ve anlaşılmaz bir ifadeyle kendisine baktığını gördü. Ayağa kalktı, vücudunu onunkinin üzerine doğru eğdi ve onu öptü. Ayak parmaklarının kıvrılmasına neden olan sert, ağzı açık bir öpücük. Adamın dilinde kendi tadını alabiliyordu. Kadının tadı adamın sıcak,

tatlı tadına karıştı ve kadın daha da yaklaşmak için sırtını dikleştirdi.

Ama sonra ayağa kalktı.

Dik oturdu, kafası karışıktı. "Nereye gidiyorsun?"

"Dışarı," dedi omzunun üzerinden, paltosunu parmaklıklardan alıp merdivenlerden inerken. Dönüp aşağıdaki kattan ona baktı. Hâlâ yatakta oturuyordu ama bacaklarını kapatmış ve açıkta kalan vücudunun geri kalanını örtmemek için mücadele ediyordu.

Yanaklarını kavuran sıcaklık göğsüne ve boynuna yayıldı. "Ama biz-"

"Bedenini Dünya'ya geri dönmek için takas edebileceğini düşündün," diye bitirdi, çenesinde bir kas kasılıyordu. "Benim böyle bir anlaşma yapabilecek bir erkek olduğumu düşündün. Kullanılmaktan hoşlanmam Vanessa," diye hırladı çıkışa doğru ilerlerken. Kapıdaki panele bir şeyler yazdı. Vanessa'nın beyni kulaklarına yetişemeden adam gitmişti.

Farkına vardı ve Vanessa'nın kızarması, derisinin altında yanan öfkeli bir ateşe dönüştü. Onu bilerek utandırmıştı. Kısa bir tıslamayla giysilerini yerden kaptı ve giyindi. Utanç içindeydi, öfkeliydi ve çok azmıştı ve eğer Fejo bundan kurtulabileceğini sanıyorsa, başına başka bir şey gelmişti.

Kapıya doğru hışımla yürüdü, gerekirse bir ölüm perisi gibi çığlık atarak peşinden koşmaya hazırdı ama kapı kapalı kaldı. Avucunu tekrar gizli kilide bastırdı. Hiçbir şey yoktu.

Parmaklarını iki yanında yumruk yaparak kapıya ölümcül bir bakış fırlattı. *O. Yapmadı. Lanet olsun.*

Cesaret.

Bölüm 14

Yine kandırılmıştı. Fejo, temiz hava almak ve Vanessa'nın sarhoş edici kokusunu daha fazla solumamak için geminin içinde tepindi. O mektupları okuduğunda, kaburgalarına metal bir çizme çarpmış gibi hissetmişti. Elbette onunla hoşlandığı için evlenmemişti. Bunu Dünya'ya geri dönebilmek için yapmıştı. O kadar aptaldı ki. İşaretler gözünün önündeydi ve o sadece onları görmezden gelmişti.

Bir dişinin onu seçeceğine o kadar inanmak istemişti ki kendini kör etmişti. Ve en kötüsü? Bunu neden yaptığını anlamıştı. Diğer kadınlardan gelen mektuplardaki acı ve kalp ağrısı, Vanessa'nın neler yaşıyor olabileceğini ona göstermeye yetmişti.

İnsanların Dünya'ya geri dönmelerine izin verilmiyordu ama bu önceki yaşamlarının artık var olmadığı anlamına gelmiyordu. Sevdikleri geride bırakılmıştı ve muhtemelen en az kaçırılan insanlar kadar acı çekiyorlardı.

Fejo'nun onu bu kadar özleyen biri hiç olmamıştı. Belki de bu yüzden hiçbir şeyden şüphelenmemişti. Clecania'dan ayrılma şansına balıklama atlamış olmalıydı.

Durarak çevresini taradı ve ayaklarının onu havuza götürdüğünü fark etti. Pahalı, ustalıkla işlenmiş giysilerini yırtarak saygısız bir yığın halinde yere düşürdü. Bıçaklarının fayanslara çarparak çıkardığı çınlama sesi odada yankılandı. Soğuk, tuzlu suya girdi ve ağır bedeninin derinlere batmasına izin verdi.

Kulaklarının altından geçen gizli solungaçlar ortaya çıktı ve ilk kez su soludu. Soğuk sıvı boğazından girip solungaçlarından çıkarken yaktı. Yine de hava solumaktan su yoluyla oksijen filtrelemeye geçişin acısı tanıdık ve rahatlatıcıydı.

Solungaçlarının ilk ortaya çıktığı zamanı hatırladı. Doğduğu laboratuvardaki bilim adamları, yaratıldığı kadim Clecanian ırkının hiçbir fiziksel özelliğini göstermediği için üzülmüşlerdi. Kadim DNA'dan canlı bir fetüs yaratma konusundaki başarısızlıkları onları kopuk ve çaresiz hale getirmişti. Onu durmadan test etmişler, her zaman tek bir soruya cevap aramışlardı.

Neden o? Neden diğerleri doğmamışken Fejo doğmuştu?

Bir teoriyi test etmeye ilk karar verdiklerinde altı ya da yedi yaşındaydı. Onu okyanusa götürüp yüzdürmüşler, suya dalması ve nefesini tutması için teşvik etmişlerdi. Yine de güçlü dalgalardan çok korkmuş, kıyıya dönmek için yalvarmadan önce başını nadiren birkaç saniyeden fazla daldırmıştı.

Sonunda, Gured adında yaşlı bir erkek onu suyun altında tutmuştu. Fejo erkeği pençelemiş, korkusundan elinden geldiğince sert tekmeler atmıştı. Tam ilk ağız dolusu suyu yuttuğu ve öleceğinden emin olduğu anda boynunun yan tarafında kesici bir acı hissetti.

Şimdi boğaz kapağının suyun ciğerlerine girmesini engellemek için kapandığını bildiği hissi hatırladı. Ama çocukken bunu anlamamıştı. Normal nefes almaya çalışmış, istemeden kapağı açmış ve her şey kararana kadar daha fazla su yutmaya devam etmişti.

Kumların üzerinde, ciğerlerindeki tuzlu okyanusu kusarak uyandığında, Gured'in geniş sırıtışını görmüştü. Fejo o anda kaçmak istediğini anlamıştı. Erkek neredeyse ölecek olmasını umursamamıştı. Küçük bir çocuğun korkmuş ve acı çekmiş olmasını umursamamıştı. Sadece Fejo'nun solungaçlarına kendinden memnun bir gülümsemeyle bakmış, Fejo'yu çözülmesi gereken bir gizemden başka bir şey olarak görmemişti.

Zamanla nefesini kontrol etmeyi öğrenmişti. Boğazının kapanmasına ve suyun solungaçlarından geçerek kanına oksijen göndermesine izin vermeyi. Bu konuda ustalaştığında, çok ilginç bir şey öğrenmişti. Kanatlı gözetmenleri su altında nefes alamıyordu. Suya çok uzun süre bile giremezlerdi, yoksa kanatları doymuş ve ağırlaşmış olur ve boğulurlardı.

Böylece daha derinlere doğru yüzmeye başladı. Saatlerce okyanus tabanında ulaşamayacağı bir yerde oturup karanlık suyun uzaklarına baktı. Sonunda bir gün cesaretini topladı ve Clecanian şehri Huvuita'yı oluşturan diğer yüz adadan birine ulaşana kadar yüzmeye devam etti. On bir yaşındaydı.

Şimdi özel yapım tuzlu su havuzunun dibinde oturuyor ve kendini bir o kadar yalnız hissediyordu. Vanessa pazar yerinde ilk karşılaştıklarında planını yapmış mıydı? Ona gideceğini bildiğini söylemişti.

sadece bir hafta önce onunla evlenmek istediğini söyledi, ama yalan söylüyor olabilirdi.

Fejo böyle hissetmekten bıkmıştı. Sanki iyi olduğu tek şey bir deney, haberci ya da kiralık bir elmiş gibi. Tek yapmak istediği onu mutlu etmek ve sonunda kendisi için de biraz mutluluk elde etmekti. Görünüşe göre, ikisinde de hiç şansı olmamıştı.

Arkasına yaslandı ve suyun dalgalanan yüzeyine baktı. Daha da kötüsü zayıf düşmüştü. İhanetine rağmen, aslında onu umursamadığı gerçeğine rağmen, hâlâ onu istiyordu. Onun güzel, çıplak bedenini terk etmek her şeyini almıştı.

Emirlerini o kadar tatlı bir şekilde yerine getirmişti ki, hatta bu emirlerden tahrik bile olmuştu. Eğer isteseydi, onu hemen orada elde edebileceğinden emindi. Ama seksin aralarında bir alışveriş olmasını istemiyordu.

Şimdi ne yapması gerekiyordu? Öfkeli, utanmış ve incinmişti. Ama daha çok öfkeliydi. Ruhundaki kesikleri çok uzun zamandır sarıyordu. Hep sabırlı olmuştu. Her zaman şefkat ve onay aramıştı. Ama şimdi, nihayet, içinde bir şeyler değişmişti. Bu bardağı taşıran son damlaydı. Artık bunu yapamazdı. Vanessa'nın yaptığı şey onu etkilememiş gibi davranamazdı.

Belki de uzun zamandır taklit ettiği erkek olma zamanı gelmişti. Bu, Kraliçe'ye son kez bilgi verişiydi. Bu, Klinara'ya yapacağı son yasadışı ve tehlikeli kaçıştı. Ve geri döndüğünde -ve Vanessa'dan kurtulduğunda- bir daha hiçbir törene katılmayacaktı. Onunla oyun oynanmasından bıkmıştı.

Sağ kolundaki hat kıllandı ve odaya birinin girdiğini anladı. Ağır adımların titreşimi suyun içinden geçerek hassas çizgilerini gıdıkladı ve ona yeni kişinin odanın tam olarak neresinde durduğunu söyledi.

Suyun içinden yukarı baktı ve parlak beyaz kanatlar gördü. Uja.

Erkek gemideki tek arkadaşıydı. Sahip olduğu birkaç arkadaştan biri. Her şeyi bilen tek kişi. Fejo'nun kaçtıktan sonra kendini içinde bulduğu korunaklı ada yerleşkesinde çocukken tanışmışlardı.

Fejo yüzeye fırladı ve sudan çıktı.

Uja onun yüzüne bir kez baktı ve "Karınla sorunların mı var?" diye gürledi.

Islak saçlarını silkeleyen Fejo kapıya doğru baktı.

"Kilitledim," diye güvence verdi Uja. "Bugün Capra'ya bunu yapmamalıydın. Çok öfkeli."

Omuz silkti. Capra'yı elinden bıçaklamak şu anda endişeleneceği en son şey gibi görünüyordu. "Sence misilleme yapacak mı?"

Uja başını salladı. "Sanırım Maladek onu kontrol altına aldı."

"Onun güvenilir bir erkek olduğunu mu düşünüyorsun?" Fejo kıyafetlerini giyerken sordu. Giysiler aşırı hassas nemli tenine sürtündü.

"Hayır. Capra'dan daha zeki olduğunu düşünüyorum ve bu da ona güvenmediğim anlamına geliyor. Bir şeylerin peşinde olabilir. Ya da ne zaman gürültü yapması ve ne zaman sessiz kalması gerektiğini daha iyi anlamış olabilir," diye açıkladı duygusuzca, gözlerini Fejo'ya dikerek.

Homurdandı ama cevap vermedi.

"Ne oldu?" Uja alçak bir ses tonuyla sordu.

Fejo'nun gururu hâlâ yaralıydı ve boynundaki ateş alev alev yanıyordu ama birine içini dökmesi gerekiyordu. Vanessa'yla nasıl başa çıkacağını gerçekten bilmiyordu ve beyninin ona sunduğu tüm öneriler çok karanlıktı. Şu anda mantıklı bir sese ihtiyacı vardı. "Onu Dünya'ya götürmemi istiyor," diye homurdandı yere bakarken gergin dudaklarının arasından.

Uja kaşlarını kaldırarak başını salladı. "Ah."

Fejo havuzun etrafında volta attı. "Evet. *Ah*, gerçekten. Daha önce fark

etmeliydim." "Onu geri götürecek misin?"

"Hayır!" Fejo havladı, hem Vanessa'nın yaptıklarından sonra istediğini elde etmesi fikrine öfkeliydi hem de onu bir daha asla göremeyecek olma fikri onu hasta ediyordu - yine de bu tepkiyi karısı olduğunu düşündüğü kadına karşı devam eden sadakatine bağladı. "Bilmiyorum," diye nefes aldı. "Hayır. Yapamam. Şimdi olmaz." Sessizce onun adımlarını takip eden Uja'ya baktı. Fejo kollarını havaya kaldırdı. "Önerilere açığım."

"Dünya'ya seyahat etmek akıllıca değil. İttifak insanlar hakkında bir şeyler öğrendiğinden beri o

galaksiye girişler daha sıkı denetleniyor. Klinara'nın bize ne aldırdığını bilmiyorum ama her ne ise,

Büyük bir şey ve bu konuda gergin. Her ne ise onunla yakalanmak istemiyoruz." Uja'nın çenesi gerildi. "Ayrıca, emirlerine uymadığınızı düşünürse..."

Fejo sustu. Yetkililere gidebilirdi. "Eminim çok uzun zaman olmuştur?"

"Birini öldürdün," diye hatırlattı Uja ona, sesi sertti. "Onun babasını. Ve eğer isteseydi, en yüksek cezaya çarptırılması için baskı yapabilirdi. Kendini korumanın tek yolu onun operasyonunu ifşa etmek."

"Hâlâ söyleyebilirdi," diye mırıldandı Fejo, Dawten'ın odasına gizlice girip hayatına son verdiği geceyi hatırlayarak. O sırada asil bir şey yaptığını düşünmüştü. Yıllar sonra ancak manipüle edildiğini öğrenebilmişti.

Uja omuz silkti ve yerden bir bıçak parçası aldı. "Yapabilir. Ama hapse atılırsa ve alıcı halkası ortaya çıkarsa, sözü çok daha az ağırlık taşıyacaktır. Ve Kraliçe o noktada seni koruyacağını söylemedi mi?"

Fejo bıçağı Uja'dan kaptı ve bir kenara koydu. "O 'dedi'," diye alaycı bir ifadeyle karşılık verdi. "Kimsenin söylediği hiçbir şeyin ağırlığı olmadığına inanmaya başlıyorum." Kapıya doğru yürüdü ama Uja onu durdurdu.

"İnsanla ne yapacaksınız?"

Onunla ne yapacaktı? Aklından sinsi fikirler geçti ve ağzını bir sırıtış kapladı. "Ben ne istersem."

***

Vanessa kapıyı kırmak için aklına gelen her şeyi yaparak birkaç saat geçirdikten sonra, yorgunluktan bitkin bir halde yatağa yığıldı. Dizlerini göğsüne bastırdı ve zihnini sakinleştirmeye çalıştı.

Fejo'nun bundan sonra ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama ne olursa olsun yarın bu gemiden inip limana gitmesi gerekiyordu. Oradan Alice'i arayabilir ve işleri çözmesine yardımcı olabilirlerdi.

Tabii Fejo bir daha odadan çıkmasına izin verirse. Kapı açılıp da Fejo içeri girdiğinde döndü.

Saçları ıslaktı ve elinde bir tepsi yemek vardı. Durdu ve odayı incelemeye çalıştı.

tutarsızlıkları tespit etti. Kadınları kilit altında tutmakla ilgili bir noktayı kanıtlamak için her şeyi yok etmeyi düşündü ama öfkesini kontrol altında tuttu.

Tek kelime etmeden tepsiyi yere bıraktı ve eliyle küstahça bir hareket yaptı. Sonra da banyoya girerek gözden kayboldu. Karnı guruldadı. Kafeteryada daha önce yaşanan kargaşa bugün fazla bir şey yememesini sağlamıştı. Alt kata doğru ilerledi ve tepsiye baktı. Hiç hamur işi yoktu. Ona gerçekten kızmış olmalıydı.

Midesine bir şeyler girsin diye diğer yemeklerden de birkaç ısırık aldı. Sonunda vücuduna girdiğinde, bir yorgunluk dalgası onu koltuğuna daha da gömülmeye zorladı. Sanki gün hiç bitmeyecekmiş gibi hissediyordu ve saatlerdir adrenalin ve dumanla çalışıyordu.

Banyodan gelen bir hareket dikkatini çekti ve bir anda yeniden uyandı. Fejo tamamen çıplak bir halde muhafazadan çıkmıştı. Bir an için gözlerini kaçıramadı. Tanrım, adam çok güzeldi. Sert kaslar, pürüzsüz bir cilt ve bacaklarının arasından sarkan büyük, kadifemsi bir penis. Yine de ilginç bir şey vardı. Başını yana doğru eğdi. Kalın başı delinmişti ve şaft boyunca simetrik kabarık desenler oluşturan sığ çıkıntılar vardı. Vanessa şaşkına dönmüştü.

"Yemeğini bitirdin mi?" diye sordu alçak bir sesle ve ona doğru yürüdü. Adamın siki seğirdi ve kadının beyni yeniden çalışmaya başladı. Sonunda bakışlarını ayırdı ve şaşkınlıkla ona baktı. Adamın bakışları ateşli ve açtı.

"Evet. Neden?" diye sordu, bakışlarından duyduğu utanç yanaklarını ısıtıyordu.

"Çünkü yatma vakti geldi," dedi soğukkanlılıkla. Adam onu yumuşak bir hareketle omzuna alıp yatak odasına doğru ilerlemeden önce kadının cevap verecek vakti olmadı.

"Beni yere bırak," diye soluk soluğa adamın sırtını kavradı. Sonra dünya dönmeye başladı. Adam onu omzundan fırlattı ve kız bir sıçrayışla yatağa düştü. Sırada ne varsa ona karşı kendini hazırladı ama adam onu sadece kaydırdı ve yanına uzandı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu, ayağa kalkmak için gerilmişti. Göz kapakları kapandı ve kollarını başının arkasında kavuşturarak uzun bacaklarını uzattı. Vanessa dikkatini onun yüzünde tutmaya zorlasa da, onun ne kadar yıkıcı olduğunu ancak hayal edebiliyordu.

yatakta böyle yayılmış görünüyordu.

"Kendi yatağımda uyumak." İnlemekle iç çekmek arası bir ses çıkardı ve yatağa daha da gömüldü.

Kendi kendine başını salladı. Adil olan buydu. Bir beyefendi gibi kanepede uyuyor ve yatağı ona veriyordu. Şimdi geri istiyordu.

"Tamam," dedi içinden, yatağın kenarına doğru ilerledi, kanepede uyumak istiyordu, ama adam bir kolunu beline doladı ve onu göğsüne doğru çekerek kaşıkladı. Vanessa donup kaldı, bu yeni gelişme karşısında ne yapacağını bilemiyordu. Sarılmayı seven biri değildi ve terk etmeyi planladığı adamla kesinlikle sarılmak istemiyordu.

Kıpırdanarak ayağa kalkmaya çalıştı ama adamın kolu belini saran bir bant gibiydi. "Bırak beni kalkayım. Alt kattaki kanepede uyuyacağım," diye karşı çıktı ve tüm gücüyle adamın kolunu çekti.

Homurdandı. "Hayır, burada kalacaksın, *karıcığım*." Son kelimeyi kesik bir ses tonuyla söyledi.

Vanessa neler olduğunu anlayamıyordu. Ondan nefret etmiyor muydu? Onun toplumundaki en kutsal şeyi suistimal etmişti. Onun her zaman istediğinden emin olduğu bir şeyi. Onu hapse atması gerekirdi, sıkı ama nazik bir kucaklamayla tutması değil. "Neden?" diye sordu.

"Çünkü daha önce hiç bir kadınla yatmadım. Ve seni koklamaktan zevk alıyorum." Yer değiştirerek onu kendine daha sıkı çekti ve kalçalarını onun kıçına doğru kıvırdı.

Vanessa'nın vücudu sertleşti ve kafa derisi karıncalandı. Birden adamın sikinin sert çubuğunun poposuna ve sırtının alt kısmına değdiğini fark etti. Adamın sıcak nefesi boynunun ve kulağının üzerinde geziniyordu ve Vanessa ürperdi, ama içindeki uyarılmanın artmasına engel olamadı.

Memnun bir gümbürtü çıkardı ve burnunu kızın saçlarına, ardından boynunun kıvrımlarına sokarak belini sıktı. "Mmm, evet. Bu koku."

Yanakları ısındı ve dişlerini sıkarak gözlerini kapadı, zihinsel olarak libidosunu soğutmaya çalıştı. Adamın vücudunun sıcaklığı tenine sızıyor, kokusu -sıcak bir yaz günündeki kumsal gibi- duyularını istila ediyordu.

Adam onu sıcak ve rahatsız bir halde bıraktıktan sonra rahatlamamıştı ve şimdi bunun için

pişmanlık duyuyordu. ile

Ne zaman döneceği hakkında hiçbir fikri yoktu, içeri girip onu kendini tatmin ederken yakalayacağından çok korkuyordu, bu yüzden uyarılmasının yavaşça dağılmasına izin verdi.

Büyük hata. Bir dahaki gidişinde, meseleyi kendi ellerine almak zorunda kalacaktı. Oluşan baskının bir kısmını hafifletmek için kalçalarını birbirine bastırdı.

Parmakları kızın karnının yumuşak kısmında sıkılaştı ve ağzını kızın boynunda gezdirdi. "Benden seninle ilgilenmemi iste, ben de yaparım." Sesi alçalmış ve başka bir meydan okumayla çınlamıştı. Kalbinin iyiliğinden dolayı teklif etmiyordu. Şimdi ona acı çektirmeye çalışıyordu. Bacaklarını birbirine daha sıkı kenetledi. Hayır. Yıkılıp ona yalvarmayacaktı.

"Beni Dünya'ya geri götürecek misin?" diye sordu bunun yerine, ne için çalıştığını kendine hatırlatma ihtiyacı duyarak.

Diğer kolu başının altından kayarak omuzlarına dolandı ve onu göğsüyle aynı hizaya çekti. "Hayır."

Yutkundu. "Arkadaşlarımı aramama izin verecek misin?"

"Hayır."

Ayrıntı vermedi ve Vanessa gözlerinin ıslandığını hissetti. Gözyaşlarını tuttu, hıçkırıklara boğulmak için boğazı ağrıyordu. Ve lanet olsun ona, ama kafa derisine bir öpücük kondurduğunda, boğazındaki gerginliğin bir kısmı azaldı.

Uyanık yatıyor, yarın için bir kaçış planı yapmaya çalışıyordu ama aklına gelen her fikir imkânsız görünüyordu. Arkadaşlarını aramasına izin vermiyordu, bu yüzden nasıl yapacağını kendi başına bulması gerekecekti. Bu mümkün müydü ki? Ve *yaptığı her* plan büyük ölçüde çok önemli bir faktöre bağlıydı: Fejo onunla limana gitmesine izin verecek miydi?

Zihni, düşünceleri dağınık ve odaklanmamış hale gelene ve göz kapakları kapanmaya devam edene kadar faaliyetle dolup taştı. Fejo'nun derin nefesleri ve onu saran sıcak, rahatlatıcı kolları onu uyuttu.

Julie ile olan kavgasının anıları rüyalarını istila etti. Gecenin köründe uyandığında, Julie'nin güzel, harap olmuş yüz ifadesi zihninde netleşmişti. Vanessa'nın içi suçluluk ve çaresizlikle

çalkalanıyordu. Kalbini bir mengene kavradı.

Fejo'nun ön kolu omuzlarına sarılmıştı. Nefes alış verişinin derin ve düzgün olduğundan emin olmak için onu dinledi. Onun uyuduğundan emin olunca ellerini kaldırıp kolunu kavradı ve köprücük kemiğine yaklaştırdı, başını eğerek dirseğinin kıvrımına yasladı. Gerginliğinin bir kısmı azaldı ve bir süre sonra tekrar uykuya daldı.

Bölüm 15

Fejo banyodayken Vanessa, Alice ve Luka'nın ona verdiği tüm kredileri içeren cihazı cebine koydu. O sabah yatakta yalnız uyanmış ve kendini alçaktan da alçak hissederek yatmıştı. Fejo'nun ona neden kızgın olduğunu anlamıştı ama bu hiçbir şeyi değiştirmemişti. Eğer ona yardım etmezse, başka bir yol bulacaktı.

Durdukları limanın adı Innaka Limanı'ydı. Görünüşe göre, biyo-yer değiştirme kıyafeti giymelerine gerek olmayan birkaç limandan biriydi.

Kahvaltıyla birlikte odaya dönmüş ve Vanessa'ya gitmek için hazırlanmasını söylemişti. Vanessa onu da götüreceği için çok rahatlamıştı, ama aynı zamanda sinirleri de gerilmişti. Onu neden götürüyordu? Onun bir şeyler deneyeceğini fark etmemiş miydi? Yoksa ona göz kulak olabileceğinden bu kadar emin miydi?

Daha fazla soru sormak istese de şansını zorlamamaya karar vermişti. Adam onun gelmesine izin vermeye karar vermişti ve yanlış bir şey söyleyip fikrini değiştirmesine neden olmayacaktı.

Vanessa onun süslü giysiler ve mücevherler toplayarak odanın içinde dolaşmasını izledi. Gözlerinin ve ağzının etrafında bir gerginlikle, kalın, ışıltılı yüzükleri uzun parmaklarına geçirdi. Yedinci sınıfta yaklaşık bir yıl boyunca kız okuluna gitmiş ve her gün sıkıcı bir üniforma giymek zorunda kalmıştı. Beyaz bir düğme ve lacivert etek. Pantolona izin verilmiyordu. Fejo her sabah o üniformayı giyerken ne kadar mutluysa giyinirken de o kadar mutlu görünüyordu. Kalbi sıkışmıştı.

İkisi de sessizce hazırlanırken onunla tekrar konuşmak için doğru zamanı kolluyordu ama adam onunla göz teması bile kurmamıştı. Kendi başına gitmeye kalkışmadan önce son bir kez onu ikna etmeye çalışmak istedi. Galaksiler arası bir uzay limanında hiçbir şey bilmeden hayatta kalmaya çalışmak aptalcaydı. Gerçekten aptalca. Bunun aptalca olduğunu ve Dünya'ya gitmektense ölme ihtimalinin daha yüksek olduğunu biliyordu ama Fejo ona kesin bir dille hayır demişti.

Ne yapması gerekiyordu? Clecania'ya geri gönderilmeden önce üç ayını onun gemisinde kaşıklaşarak ve durmaksızın tahrik olarak mı geçirecekti? Bunu yapamazdı.

Her halükârda, bugün kaçmak için bir fırsat bulamayabilirdi ama bulursa da hazırlıklı olmalıydı. Yırtık bir kumaş parçasını kullanarak topladığı mektupları gövdesine sardı.

Fejo banyodan çıktı, saçları mükemmel bir dağınıklıkla şekillendirilmişti ve o da bunun için en iyi zaman olduğuna karar verdi. "Dün açıklamama izin vermedin. Kız kardeşim hakkında."

Parlak yeşil gömleğini düzeltirken ona baktı. Ağır bir kaş kaldırdı, çenesi dik ve bakışları sabitti. Her parçası yerli yerindeydi. Toparlanmıştı ama yine de bir şekilde rahattı ve zahmetsiz bir şekilde seksiydi. Uzun kollu gömleği pazularına yapışmış ve göğsünü açıkta bırakacak şekilde düşük kesilmişti. Ceketini sandalyenin üzerine koydu. Bugün siyah bir ceketti ve kollarında gümüş metal işlemeler vardı. Kollarını düzeltirken, ayaklarını meydan okuyan bir duruşla iki yana açarak onun devam etmesini bekledi.

Vanessa yutkundu. "Kız kardeşim... o ölüyor. Ona geri dönmem gerekiyor. Seni yanlış yönlendirdiğim için özür dilerim ama... ona geri dönmem gerekiyor." Adamın yüz ifadesinde bir sempati pırıltısı gördüğünü sandı, ama sonra yüz ifadesi yeniden sertleşti ve anlaşılmaz bir hal aldı.

"Biz limandayken yanımda kal," dedi sakince, sonra duvara doğru yürüdü ve elini düz bir kısma koydu. Bir çekmece açıldı ve bıçakları çıkarıp gömleğin üzerindeki yeşil kumaş şeritlerin içine sokmaya başladı.

Onu görmezden gelmişti ve tanıdık bir utanç duygusu midesindeki öfkeye dönüştü. Söylediklerini kabul etmemişti bile.

Vanessa hayatında yeterince hayal kırıklığı yaşamıştı. Koruyucu aileden koruyucu aileye geçtikten sonra kimseye güvenmemeyi öğrenmişti. İnsanlar sizi sadece hayal kırıklığına uğratır. Fejo'nun da bir istisna olmadığı ortaya çıkmıştı. "İyi bir eş gibi mi demek istiyorsun?" diye tersledi, çaresizlik ve öfke sözlerini buz gibi yapmıştı.

Adam durdu ve tekrar ona baktı. "Hayır, daha önce hiç galaksiler arası bir limana gitmemiş ve yakın durmazsa muhtemelen başını belaya sokacak iyi bir insan gibi."

Bu kesici söz, ne kadar doğru olduğu için daha da kötüleşti.

Fejo onun çapraz kollarına ve meydan okuyan çenesine baktı. Kıyafetlerini düzeltmeyi bıraktı.

ve ona doğru eğildi, bakışları sertti. "Sakın bir şey denemeyi aklından bile geçirme. Seni tekrar bu odaya kilitlemememin tek nedeni odayı dağıtmanı istememem. Ama inan bana, eğer uslu durmazsan, bir dahaki sefere seni daha değersiz şeylerin olduğu başka birçok odaya kapatabilirim."

Paltosunu giydi ve kapıya doğru yürüdü. Kadın da onu takip etti, omuzları geride ve çenesi dikti. Tam açıklıktan geçmek üzereydi ki, adam onun pazusunu tuttu ve onu geri çekti. Önce adamın eline, sonra da ona baktı.

Sırıtarak, ona verdiği kolyeyi başından kaldırdı ve odaya geri koydu. "Bu çok değerli," dedi onun bakışlarını tutarak. "Çalınmasını istemem."

Vanessa yanağının içini ısırdı ve kapıdan çıktı. Gerekirse son çare olarak onu rehin verebileceğini düşünerek temkinli davranıyordu.

Fejo ürkütücü bir şekilde boş olan gemide ilerleyerek Clecania'da gemiye bindiklerinde kullandıkları rampaya geldiler. Çıkışta iki adam daha onları bekliyordu. Uja ve kısa boylu, kızıl tenli, güzel yeşil gözlü başka bir adam. Vanessa derin bir nefes aldı. Yepyeni bir uzaylı limanı görmek üzere olduğunu aniden fark etti.

Uja'yı, sanki camın altında bir böceği inceler gibi, tuhaf ve mesafeli bir ifadeyle onu incelerken yakaladı. Gümüş rengi bakışları nüfuz ediciydi.

Onlar yaklaşırken kısa boylu adam Fejo'yla konuştu. "Battino Geceyarısı Buvwa Tavernası'nda bekliyor."

Fejo Uja'ya baktı ama başıyla onu onayladıktan sonra kısa boylu adamla konuşarak ilerledi. Uja ona döndü ve Fejo'nun sözsüz olarak ona bir koruma atamış olması gerektiğini fark etti. Hay sikeyim.

Hareket etmeye başladılar ve Vanessa da onu takip etti, Uja da yanındaydı. Bir yandan dinlemeye ve mümkün olduğunca çok şey anlamaya çalışırken, bir yandan da kendini bu yeni limanın sunacağı her şeye hazırlıyordu. İnsan beyninin kaldıramayacağı kadar yabancı bir şeyin onu korkutup hareketsiz bırakması ve kendini Fejo'nun gemisinde bulması tamamen olasıydı.

Kapıdan içeri adım attılar ve kadın duraklamak zorunda kaldı. Fejo ona bu limanın daha açık olduğunu söylemişti,

ama bu çok saçmaydı. Tavan o kadar berraktı ki neredeyse görünmüyordu. Karanlık ve ürkütücü uzay, üzerinde yayılıyordu. Derin bir nefes aldı ve kendini bunun yerine limanın zeminini incelemeye zorladı.

Farklı türlerden binlerce insan, uzun koridorlara sıkışmış yüksek yeşil ahşap binaların arasında dolaşıyordu. Şu anda bulundukları alan bir iniş pistine benziyordu. Birkaç gemi birbirine sıkışmış, malları yüklüyor ve boşaltıyordu.

Sıcak havanın kokusu burnuna çarptığında burnu sızladı. Tatlı baharatlarla karışık hafif bir sülfür kokusu vardı.

"Kokuya alışacaksın," dedi Uja.

Vanessa sıçradı, bu kadar yakın durduğunu fark etmemişti. Önüne baktı ve Fejo'nun omzunun üzerinden ona baktığını gördü. Onunla göz göze geldiğinde, arkasını döndü ve kısa boylu adamla konuşmaya devam etti.

Uja'ya başıyla onay verdi. "Burada ne topluyoruz?"

Liman katına çıkan rampadan indiler ve Uja'nın kanatları biraz parladı. Tekrar irkildi. Son iki gündür olan her şey sinirlerini diken diken etmişti.

"Üzgünüm," dedi Uja. "Kanatlarım bir süre sonra seğirmeye başlıyor. Haftalardır uçamıyorum. Bugün Martria kristalini alacağız. Clecania'daki pek çok elektronik cihazın üretiminde kullanıyoruz. Oldukça manyetiktir, bu yüzden özellikle kruvazörlerimizde işe yarar."

Vanessa başıyla onayladı. "Yani her şey yasal, öyle mi?" diye sordu, bir cevap merak ediyordu ama aslında beklemiyordu.

Uja omuz silkti ve aval aval ona bakmaya devam etti. Bu bakışlar karşısında sinirlendi ve ona çıkışmamak için kendini zor tuttu. "Kristalin kendisi yasadışı değil ama genellikle uygun kanallar aracılığıyla elde edilir. Buluştuğumuz erkek bu kanalları kullanmıyor."

Vanessa kaşlarını kaldırarak ona baktı, cevap vermesine şaşırmıştı. Fejo işinin yasadışı kısımları konusunda ona karşı oldukça dürüst davranmıştı, gerçi ayrıntı vermemişti ama Vanessa onun kendisini elde etmeye çalıştığını düşünmüştü. Uja'nın ona bilgi vermek için hiçbir nedeni yoktu,

Yine de. Özellikle de tüm mürettebata karşı kullanabileceği yasadışı şeyler hakkında bilgi.

"Burada... bu limanda çok fazla yasadışı faaliyet oluyor mu?" diye sordu şansını test ederek.

"Sizi Dünya'ya götürmek isteyebilecek çok sayıda yasadışı ticaret gemisi var mı demek istiyorsunuz?"

Uja yüz ifadesi taş gibi katı bir şekilde sordu.

Avuçları ısındı ve gözlerini Uja'dan ayıramadığı için neredeyse takılıp düşüyordu. Birkaç adım ileride yürüyen ve ona aldırış etmeyen Fejo'ya doğru baktı. "Bunu sana o mu söyledi?"

"O yaptı. Bu konuda oldukça üzgündü."

Vanessa kaşlarını çatarak yere baktı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ona da söylediğim gibi, bunun iyi bir nedeni vardı."

Devasa sümüklüböcekler gibi jöleden yapılmış gibi görünen büyük bir mor insan grubunun geçişini izledi, sonra Fejo'nun ona bakmakla ilgili söylediklerini hatırladı ve hızla başka tarafa baktı.

Grubu doğru sokağa saptı. Yoğun bir şekilde çürük yeşil ahşap binalarla kaplıydı ve daha güçlü bir şekilde sülfür kokuyordu. Her birkaç adımda bir yerde ızgaralar vardı ve onlar geçtikçe koku onlardan yükseliyordu.

"Eminim öyledir," diye kolayca kabul etti Uja. "Fejo'nun kimin için çalıştığını biliyor musun?" diye sordu bir süre daha sessiz kaldıktan sonra.

Ona doğru baktı. "Kendisi için çalıştığını sanıyordum."

"Hayır." Uja düşünceli bir şekilde başını salladı. "Küçüklüğünden beri kendi şehrinden bir aile için çalışıyor. İlk başta Dawten adında bir erkek için çalıştı. Sonra, o erkek öldükten sonra, Fejo onun kızı Klinara için çalıştı."

"Yani?" diye sordu, ne demek istediğini anlamamıştı. Yakınlarda iki kadın gördü ve konuşmalarının bir kısmı ona doğru süzüldü. Biri gemisine yakıt ikmali yapmanın fiyatından bahsediyordu. Kadın uzun boyluydu ve biyo-değişken bir giysiyle kaplıydı. Sanki suyun içinde hareket ediyormuş gibi el kol hareketleri yaparken uzuvları havada süzülüyor gibiydi. Kısa boylu, koyu siyah tenli ve gümüş çilleri parlayan başka bir kadınla konuşuyordu.

"Fejo ile ilk orada tanıştım. Ben de Dawten için çalışıyordum. Fejo'yu çocukken bulduğunda ben de oradaydım."

Vanessa'nın dikkati geri çekildi. "Bulundu mu? Fejo'nun bir grup bilim adamıyla birlikte büyüdüğünü sanıyordum."

Uja'nın sağ kanadı uzandı ve sağ omzunun etrafında kıvrıldı, onu kendisine yaklaştırdı ve başka bir büyük mor sümüklü böcek insandan uzaklaştırdı. "Bir süre onlar tarafından büyütüldü ama sonunda kaçtı ve Dawten tarafından bulundu. Bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu bilmiyorum."

Vanessa perçinlenmiş bir halde Uja'ya baktı. *Kaçmış mıydı?* Fejo çocukken yalnız olduğundan söz etmişti, ama ne olmuştu da kaçma ihtiyacı duymuştu? Ve neden bu Dawten bir şekilde daha kötü görünüyordu?

"Görüyorsunuz, Dawten Fejo'nun potansiyelini gördü. Kabul görmeye muhtaç bir çocuk gördü. Bundan faydalandı. Sonra kızı Klinara, genç bir adamın kendisine asıldığını gördü ve ondan da faydalandı. Hâlâ onun kontrolü altında. Nasıl göründüğüne rağmen sefil durumda. Oysa sadece birkaç gün önce onu mutlu gördüm."

Vanessa'nın içi sızlıyor, suçluluk duygusu karnında bir solucan

gibi kıpırdanıyordu. Uja ona baktı, söze dökülmemiş imasının

içine işlemesine izin verdi.

"Başka seçeneğim yoktu. Kız kardeşim ölüyor ve fazla zamanı kalmadı. Onu öylece bırakamam. Başka bir yolu olsaydı, yapardım."

"Sana katılmıyorum," dedi Uja, yüzü tekrar öne dönük bir şekilde. "Ama sen aylar önce Dünya'dan alındın ve kim bilir ne kadar süre boyunca stazda tutuldun. Kız kardeşin çoktan ölmüş olabilir. Dünya'ya geri dönmeye çalışarak onun ve hepimizin hayatını riske atıyorsun, verdiğin diğer zararlardan bahsetmiyorum bile."

Öfke suçluluk duygusunu yakıp yok etti. Bundan daha fazlası vardı. Julie ölse de ölmese de geri dönmek zorundaydı ama bu pisliğe kendini açıklamaya çalışmaya devam edecek değildi.

Olduğu yerde durdu ve ona döndü, elleri kalçalarında, tam boyuna doğru doğruldu. Sadece göğsüyle aynı hizada olacak kadar uzundu. "Yani, bu kadar mı? Zor bir çocukluk geçirdiği için kız

kardeşimin öldüğünü kabul edip ona iyi bir eş mi olacağım? Ben de zor bir çocukluk geçirdim ve yanımda olan tek kişi kız kardeşimdi. Onu korumaya çalıştığını anlıyorum ama ben de ailemi kollamak zorundayım."

"Aslında gitmenizin daha iyi olacağını düşünüyordum. İki sokak ötede doğru fiyata Dördüncü Sınıf gezegenlere seyahat edeceğini bildiğim bir kadın var. Sarı bir fırında çalışıyor.

Kapı. Adı Sulo."

Vanessa ona bön bön baktı. Onun gitmesini Fejo'ya ihanet edecek kadar çok istediği için aşağılanmalı mıydı? Muhtemelen. "Neden... neden bana bunu söylüyorsun? Fejo'yla arkadaş olduğunuzu sanıyordum?"

Uja tokat yemiş gibi doğruldu. "Biz arkadaşız. Bu yüzden gitmeni istiyorum. Beladan başka bir şey olmadın ve bu işin peşini bırakmayacağını görebiliyorum. Ortadan kaybolup herkesi baş ağrısından kurtarsan iyi olur."

Vanessa'nın kalbi küt küt atıyordu. "Beni götürecek biri var. Sadece Clecania'daki arkadaşlarımı nasıl arayacağımı bulmam gerekiyor. Onlar her şeyi organize edecekler, ben de o beni almaya gelene kadar burada bekleyeceğim."

Uja ona karşı dudağını kıvırarak keskin bir diş gösterdi. Sanki kız aptalca bir şey söylemiş gibi kaşları çatıldı. "Senin gittiğini öğrendiğinde Fejo'nun ne yapacağını sanıyorsun? Gerçekten de gemiye dönüp sensiz gideceğini mi sanıyorsun? Eğer koklama mesafesinde olursan burayı darmadağın eder ve seni geri getirir. Diğer aracının buraya gelmesini bekleyecek vaktin yok. Tavsiyemi dinle ya da dinleme ama bu konuda aptal olma. Kaçmaya çalışıp başarısız olarak onu daha fazla incitme."

Teslimat berbat olsa da Uja haklıydı. Fejo'dan burada saklanamazdı. "Ama nasıl kaçacağım? Sulo için yeterli param olup olmadığını bile bilmiyorum."

Uja konuşmak için ağzını açtı ama Fejo önlerinde belirdi. Aralarına bakarak, "Burada her şey yolunda mı?" diye sordu. Vanessa sertçe başını salladı.

Bir süre daha onu inceledi. "Güzel, işte geldik." Tepesi kemerli, bodur kırmızı bir kapıyı işaret etti. Binanın kendisi özel bir şeye benzemiyordu. Sadece kırık yeşil ahşap ve içeriyi görmeyi engelleyen perdeleri olan kirli bir pencere.

Uja ona sözsüz bir yalvarış içeren bir bakış daha attı, sonra çömeldi, kanatları bir akordeon gibi katlanarak kapıdan içeri girdi. Kırmızı tayfa da onu takip etti.

Fejo geride kaldı ve onun önüne geçerek girişi engelledi.

Bir elini kızın sırtına doladı ve onu kendine doğru çekti. "Neden bahsediyordun?" diye sordu, alnında bir kırışıklık belirmişti.

Vanessa omuz silkerek onun elinden kurtuldu. "Bir şey yok."

Duygularını bastırmaya ve kalbini katılaştırmaya çalıştı ama işe yaramıyordu. Normalde dışarıdan ne kadar soğuk görünüyorsa içeriden de o kadar soğuk görünmek için kendini kandırabilirdi ama Fejo'nun o gittikten sonra limanı darmadağın ederek onu aradığı görüntüsü yumuşamasına ve onun için yanıp tutuşmasına neden olmuştu. Onun tereddütsüz bakışlarına karşılık veremiyor gibiydi.

Bu kişisel bir şey değildi. Uja ona bir çıkış yolu vermişti. Tek yapması gereken Fejo hakkında ona söylediği her şeyi unutmak ve duygularını kapatmaktı, böylece tüm bunları geride bırakabilecekti.

Meyhanenin içine doğru ilerledi ve ezici tarçın kokusu karşısında öksürdü. Dışarıdaki hafif sülfür kokusunun bu ağır kokudan daha mı kötü yoksa daha mı iyi olduğuna karar veremedi. Fejo'nun vücut ısısının onu arkadan sardığını hissetti ve onu ileriye doğru yönlendirmek için elini sırtının alt kısmında kullandığında şaşırmadı.

Diğer adamlar çoktan ilerlemiş, dört gözü ve bir dizi kıpır kıpır anteni olan, oldukça tombul, soluk sarı bir uzaylıyı selamlıyorlardı. Fejo onu yanındaki koltuğa çekti ve elini bir selamlama hareketiyle salladı, kaygan derili adam da aynısını yaptı. Vanessa da kibar olmaya çalışarak bunu yaptı ama yeni sarı uzaylı dikkatini Fejo'ya vermeden önce ona sadece göz kırptı.

Ağzı kısıldı ve dudaklarını büzdü. Bu adamın Fejo'ya ve diğer erkeklere olduğu gibi ona da selam vermeyi reddetmesi, kadınlara karşı olduğu anlamına gelmiyordu. Ama yine de öyle hissettirdiği kesindi. Dikkatini dağıtmak için odaya göz gezdirdi, çünkü burada kimsenin onunla konuşmak istemediği açıktı.

Masaların üzerindeki büyük fıçılar ve zeminin, duvarların ve tavanın her santimini kaplayan koyu renkli ahşapla Orta Çağ'dan kalma bir bara benziyordu. Ya da her tarafta koşuşturan böcek sürüleri olmasaydı öyle de olurdu. Parlak yeşil kabuklu böceklerden bazıları gruplar halinde koşuşturuyor, içkileri taşıyor ve müşteriler için masalara bırakıyordu. Diğerleri ise tezgâhların üzerinden geçerek arkalarında pırıl pırıl temiz bir yüzey bırakıyorlardı. Vanessa ürperdi. Böcekler tarafından işletilen bir restoran. Ne oluyor lan?

"Bu benim karım, Vanessa." Fejo onu normalden daha az tantanayla tanıttı ve Vanessa biraz soldu.

Battino, antenli adam, ona anlayamadığı bir şeyler gargara yaptı. Bütün gözler

sanki cevap vermesini bekliyormuş gibi onun

üzerinde kaldı. "Özür dilerim, anlayamadım,"

dedi.

Fejo başını eğdi. "Ah, senin dilini yüklememiş olmalı, Battino. Bunun için özür dilerim." Tekrar onunla yüzleşti. "Hamile olup olmadığını sordu."

Vanessa irkildi ve Battino'ya doğru kaşlarını kaldırdı. "Hayır, öyle mi?" diye sordu savunmacı bir tavırla.

Fejo elini kızın dizine götürdü ve uyarırcasına sıktı. Battino'yla konuştu. "Hayır. Hamile olmadığını söylüyor."

Böcek adam başka bir şey daha mırıldandı. Fejo sırıttı ve ona teşekkür etti.

Yüzlerce iri yeşil böcek aniden yuvarlak masalarının garip eğimli kenarlarına tırmanıp her birinin önüne içki bıraktığında Vanessa bir çığlık attı. Vanessa yüzünü buruşturmaktan kendini alamadı ve Battino da seğiren antenleri ve kısılmış gözleriyle gücenmiş görünüyordu.

"Özür dilerim. Tuvalete gidebilir miyim?" diye sordu nefesini tutarak. Kimseyi gücendirmek istememişti ama Tanrım. Etrafta sürünen böcekler, pek çok insanın tepki verebileceğini tahmin etmediği bir şeydi. Onu uyarmadığı için gerçekten Fejo'nun hatasıydı. Clecania'da da bu normal bir şey değildi.

Fejo kanatlı adama dönerek, "Uja, ona nerede olduğunu göster," dedi.

Uja başıyla onayladı ve oturduğu yerden kalktı. Üç kapının bulunduğu odanın arka köşesine kadar onu takip etti. Kapılardan birinde aşırı derecede şişkin bir karınca resmi vardı. Diğerinde dört ayaklı bir yılana benzeyen bir şey vardı. Üçüncüsünde ise altı kanatlı uçan bir böcek.

Resimlere baktı. "Bunlardan biriyle mi uyum sağlamam gerekiyor?"

Uja ona cevap vermedi. Bunun yerine, içinde durdukları koridoru taradı ve yana doğru adım atarak binanın sonundaki bir kapıyı gösterdi. "Gideceksenız, şimdi gidin."

Bir adım geri çekildi ve tırnaklarını yedi. Küçük bir parçası beklenmedik bir şekilde isyan etti. Uzaklaşma ve Fejo'nun yanına oturma isteğini bastırdı. Ama Uja'nın sözleri zihninde çınladı. Onlar

doğruydu.

Yaklaşık üç aydır durağanlıkta olduğunu biliyordu. Julie hâlâ hayattaysa, fazla zamanı kalmamıştı. Doktor ona en fazla altı ay demişti. Pişmanlık göğsünü sıktı. Başka seçeneği yoktu. Onların

Aklına son bir tartışma daha geldi ve onu da kapattı. Şu anda bununla başa çıkamazdı. Ne kadar bencil ve acımasız olduğunu hatırlayamıyordu. Sadece kendini toparlaması ve ona geri dönmesi gerekiyordu.

Uja gözlerini koridora dikti. "Fazla vaktin yok," diye uyardı.

"Gitmeme izin verdiğini anlamayacak mı?" diye sordu

oyalanarak.

"Muhtemelen."

Kalbini sertleştirerek dudağını ısırdı. "Tamam, bana tam olarak nereye gideceğimi söyle. Nefes alamayacağım bir yere girmek istemiyorum."

Uja birkaç yol tarif etti ve dikkat etmesi gereken bazı sembolleri tarif etti. "Kimseyle konuşmayın. Gözlerini aşağıda tut. Gülümseme. Fırına gittiğinde Sulo'yu sor."

Vanessa yönergeleri kafasında yankıladı ve geriye dönüp bakmadan koridorda yürüdü ve kapıyı iterek açtı.

***

Fejo bakışlarının Vanessa'nın kaybolduğu köşeye kaymasını engelleyemedi. Battino onunla konuşuyor, daha yüksek bir fiyat için pazarlık yapmaya çalışıyordu. Normalde Fejo erkeği ikna etmekten heyecan duyardı ama şu anda zihnini zar zor odaklayabiliyordu. Kadın henüz geri gelmemişti. Tuvalete gitmesi bu kadar uzun sürmemeliydi.

Kaçmaya çalışacağını çok iyi bildiği için onu limana getirmişti. Ama bunu gerçekten yapıp yapmayacağını görmesi gerekiyordu. Bir yanı yapacağına inanmıyordu. Çok tehlikeliydi ve çok fazla bilinmeyen vardı. Vanessa aptal değildi. Kız kardeşi hakkında söyledikleri doğru olsa bile, kendi başına geri dönebileceğini düşünmesi mümkün değildi. Gerçekten bu kadar çaresiz olabilir miydi? Ve eğer öyleyse, bu onun davranışları hakkında daha iyi ya da daha kötü hissetmesine neden olur muydu?

Yine de oturmaktan ve onu gözünün önünden ayırmaktan derisi kaşınıyordu.

Sonunda, onun harika kokusunu artık tanımlayamadığında, Battino'ya sırıttı. "Bugün keyfim yerinde olduğu için şanslısın. Üç bin grun ve anlaştık."

Erkek dört gözünü kırpıştırdı, sonra mutluluktan adeta titreşti. "Kristali hemen geminize getirteceğim," dedi ve bir kolunu uzatarak ödemeyi bekledi.

Fejo kredi kartını erkeğinkinin üzerinde taradı ve uygun ödemeyi girdikten sonra geleneksel veda için elini salladı.

"Ashop," diye seslendi kendisine başını kaldırıp bakan tayfasına. "Battino'yu gemimize yönlendirebilir misin? İlgilenmem gereken bir şey var."

Ashop başını salladı ve şaşkınlığını çabucak gizleyerek ayağa kalktı. Normalde Fejo tüm teslimatları kendisi denetlemeyi severdi.

"Ondan uzak duramıyorsun, ha?" Battino, Ashop'u takip ederken ve Fejo'ya bilmiş bir sırıtış atarken hırıltılı bir şekilde kıkırdadı.

Fejo sırıtışa karşılık verdi. "Çok yoruldum," diye abartılı bir nefes verdi. Battino tekrar kıkırdadı ve Fejo oradan ayrıldı. Adımlarını rahat ve telaşsız atarak arka tarafa doğru ilerledi.

Oraya vardığında, Uja'nın duvara yaslanmış, kanatlarını çıplak tahtanın üzerine açmış olduğunu gördü.

Uja gözüne çarpana kadar bir an için rahatladı. Kasları sertleşti.

Uja sessiz kalınca Fejo yumruklarını sıktı. "Nerede o?"

Uja kollarını önünde kavuşturarak, "Gitmesine izin verirsen daha iyi olur," diye karşı çıktı.

"Onca insan arasında... sana güvenebileceğimi sanmıştım." Fejo öfkelendi. "Onu nereye gönderdin?"

"Bu ikiniz için de daha iyi. O eve gitmek istiyor. Fikrini asla değiştirmezdi. Özlem duymana gerek yok. Başka bir insan sana tek kullanımlıkmışsın gibi davrandığı için mutsuz olmalısın."

"Vanessa Klinara değil. Bunu eğlence ya da güç için yapmıyor," diye bağırdı Fejo. Uja'nın yanından geçip gitti, arkadaşıyla konuşmaya çalışmaktan bıkmıştı ve cebinden iletişim cihazını çıkardı. Üç sokak ötede mavi bir nokta yanıyordu.

Fejo yüzünü buruşturdu. Uja'nın onu nereye gönderdiğini çok iyi biliyordu.

Bölüm 16

Vanessa nefes nefese, kalabalığın arasında sallana sallana ilerliyor ve doğru yöne gittiğinden emin olmak için arada bir başını kaldırıp bakıyordu. *Kızarmış et standından sola. Kızarmış et standından sola. Kızarmış et standından sola.* Eti görmeden önce kokusunu aldı ve aceleyle ilerledi. Sola dönünce durakladı. Fırın bu sokakta bir yerde olmalıydı. Uzakta, bloğun uzak köşesinde sarı bir kapı gördü.

"Vanessa," diye seslendi derin ve öfkeli bir ses arkasından.

Donup kaldı, döndü ama kimin konuştuğunu çoktan biliyordu. Sokağın sonunda Fejo duruyordu, elleri cebindeydi ve sanki bu hayatında yaptığı en sıradan şeymiş gibi ona bakıyordu.

Vanessa kaçtı. Belki fırına girip Sulo'yla konuşursa saklanabilirdi. Belki kadın ona yardım ederdi. Uzaylı kadınların uzaylı kadınları desteklemesi falan.

Kapıya ulaştı ve kalbinin göğsünden fırlayacakmış gibi attığı ve derisinin uğuldadığı bir sesle kapıyı yumrukladı. Onu uzun burunlu ve sivri kulaklı iri yarı bir kadın karşıladı. Gür kuyruğu arkasında sallanıyordu ve Vanessa onun mutant bir sincaba benzediğini düşünmekten kendini alamadı. Tüylü kahverengi kadın Vanessa'yı aşağı yukarı süzdü ve burnunu oynattı.

"Saklanacak bir yere ve Dördüncü Sınıf bir gezegene götürülmeye ihtiyacım var," diye ağzından kaçırdı Vanessa. Kurnazlık için zaman yoktu. İstediği zaman ne kadar hızlı hareket edebildiğini bildiği Fejo'nun çoktan burada olmamasına şaşırmıştı.

Kadın ona tekrar baktı, yüzünü ve kabaran göğsünü inceledi. "Seni anlayamıyorum, kızım."

Kahretsin! Vanessa derin bir nefes aldı ve omzunun üzerinden baktı. Fejo sokakta ona doğru yürüyordu, adımları yavaş ve kasıtlıydı. Buz gibi bakışları onu delip geçiyordu.

Zayıf bir baş sallamasıyla kadınla yüzleşti. *Sessiz sinema o zaman.* Önce kendini, sonra kadını işaret etti ve kadının anlayacağını umarak elini bir uçak gibi salladı.

Sülo onunla senkronize görünüyordu çünkü başını salladı ve "Krediler?" dedi.

Vanessa rahat bir nefes aldı ve elini cebine attı. Midesi bulandı. Tekrar cebini yokladı, kumaşı karıştırdı ve ters çevirdi. Hiçbir şey yoktu.

Astarın içine baktı ve daha önce orada olmayan kalın gümüş bir etiket gördü. Başını kaldırınca farkına vardı. Dehşet içinde kıvrılarak döndü ve Fejo'yu bir metre ötede, sırıtarak Luka ve Alice'in ona verdiği kredileri orta ve işaret parmakları arasında tutarken buldu. Siyah dikdörtgeni hafifçe salladı ve başını eğdi.

Bir şekilde ondan çalmıştı. Tavernanın girişinde Uja'yı sormak için onu yanına çektiği anı düşündü. Adam doğrudan onun cebini çalmıştı! Ceketine yapıştırdığı küçük etiket aslında bir takip cihazı olsaydı hiç şaşırmazdı.

Görünüşe göre hiç kredisi olmadığını fark eden Sülo sessizce evine girdi ve kapıyı Vanessa'nın yüzüne kapattı. Vanessa bir süre gözlerini kırpıştırarak sarı tahtaya baktı.

Başaramamıştı. Kaçamamıştı. Bundan sonra Fejo'nun bir daha odadan çıkmasına izin vereceğinden şüpheliydi. En azından Clecania'ya dönene kadar. Hayal kırıklığı ve öfke damarlarında elektrik gibi dolaştı. Tekrar Fejo'ya döndü, yüzünü çevirdi ve kaşlarını çattı. Fejo kredileri cebine geri koydu ve kaşlarını çatarak ona karşılık verdi.

Onu neyin ele geçirdiğini bilmiyordu ama o anda tek yapmak istediği kaçmaktı. Arkasında dönerek fırladı, köşeden olabildiğince hızlı döndü ve şans eseri, ıslak bir *sıçramayla* mor sümüklü böcek insanlardan birine çarptı. Sümüklüböcek tiz bir çığlık attı ve kız geriye düştü; yüzü, kolları ve vücudu yapışkan pembe bir maddeyle kaplandı. Mor sümüklüböcek hafifçe geri çekildi, hala yüksek ciyaklama sesi çıkarıyor ve kollarını oynatıyordu.

Ayağa kalkmaya başladı ama yere düştü, bacakları uyuşmuştu. Kalp atışları hızlandı, kaburgalarına çarptı ve tekrar denedi.

Nefes alamıyordu. Bacakları hareket etmiyordu. Onları hareket ettiremiyordu. Şimdi kolları da uyuşmaya başlamıştı.

Sümüklüböcek kişi görüş alanından çıkana kadar rekor bir hızla uzaklaştı.

Vanessa yerde yatıyor, uzayın derinliklerine bakıyor, tamamen felç olmuş bir haldeydi.

bir şekilde hâlâ vücudunu hissedebiliyordu. Teni sıcaktı ve Arnavut kaldırımlı liman zemininin serin taşı sırtını serinletiyordu.

Fejo onun üzerine basarak gökyüzünü görmesini engelledi. Çömeldi ve tısladı.

Artık tutamadığı sıcak gözyaşları gözlerinin kenarlarından sızdı. Gözlerini kırpıştırdı, çalışıyormuş gibi görünen tek parçası göz kapaklarıydı.

"Bunu gerçekten yapacağını düşünmemiştim," diye fısıldadı. Kadın ona bakmayı reddetti. "Ve her şeyin ötesinde, kendine ilaç verdin."

Boğazında acı dolu bir hıçkırık düğümlendi ve uzayın karanlık görüntüsüne odaklanarak onun ötesine bakmaya devam etti. Hâlâ dehşet vericiydi ama her nasılsa şu anda Fejo'nun gözlerinin içine bakmaktan daha kolaydı. İçini çekti ve uzaklaştı. Gözyaşları daha hızlı akmaya başladı. Onu burada mı bırakacaktı? Bırakabilirdi ve o da bunu hak ediyor olabilirdi.

Ama sonra, sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, yine karşısında durdu. Elinde bir bioshifting giysisi ve bez vardı. Vücudundaki ve yüzündeki balçığı sildi, ardından ölü uzuvlarını elbisenin içine doldurdu ve kaskı çıkardı.

Sonra onu omzuna aldı. Adam onu limanda taşırken ileri geri sallandı, yüzü adamın sırtına yaslandı, ceketinin soğuk metal işlemesi yanağında buz gibiydi.

İnsanlar yanından geçerken ona bakıyordu. Utanç duygusu onu dümdüz etmekle tehdit ediyordu. Yokuş yukarı çıkmaya başladılar ve gemisinin tanıdık metal rampası ayaklarının altında belirdi. Onu geri götürüyordu ve söylediği gibi onu kilitleyecekti. Asla eve dönemeyecekti. Asla işleri yoluna koyamayacaktı. Yumruk büyüklüğünde bir taş boğazına kalıcı olarak saplanmıştı.

"Ne oldu?" diye soran bir erkek sesi duydu.

"Bir Boshie'ye rastladı," diye yanıtladı Fejo ve sesinde bir sırıtma duyduğunu sandı.

Parmaklarını yumruk yapmak ya da dişlerini sıkmak istiyordu ama vücudu tepki vermiyordu. Diğer erkek güldü ve yanlarından geçti.

Fejo yürümeye devam etti. Koridoru tanıdı ama içten içe kaşlarını çattı. Bu onun odasına giden yol değildi. Nereye gidiyorlardı? Turlarında gördüğü küçük bir odaya girdi. Revir.

"Boshie slime için bir şeye ihtiyacım var," dedi Fejo birine -çalışanlardan doktor olduğunu tahmin ediyordu. "Ne kadar oldu?" diye soran hırıltılı bir sesten önce biraz itiş kakış duydu.

"Yaklaşık on beş dakika." Fejo homurdanarak kalçasını biraz daha sıkı kavradı.

"Balçık şu anda etkisiz hale gelmiş olmalı ama tekrar hissetmeye başlaması yaklaşık bir saat sürecek. Nasıl kullanılacağını biliyor musun?"

Teni çöl güneşinin altında yatıyormuş gibi yanıyordu ve yoğun duygular içinde dalgalanmaya devam ediyor, çarpıp dağılmadan önce bir dalga gibi yükseliyordu. Yakalandığı için öfke. Başarısızlığa karşı umutsuzluk. Eğlence... nedenini bilmiyordu. Kendini yersiz hissediyordu ama yine de içinde kabarıyorlardı. Sinir krizi mi geçiriyordu, yoksa bu balçığın bir yan etkisi miydi?

Sanki çok fazla içmiş gibiydi. Sanki içinde tuttuğu iyi ya da kötü tüm duygular yüzeye çıkmış, en küçük bir itici güçle patlamayı bekliyordu.

Utanç ve yenilgi ön plandaydı ve gözlerinden yaşlar döküldü. Cansız bir beden. Gözyaşlarının yere damlamasını izledi. Daha önce hiç bu kadar işe yaramaz hissetmemişti. Her zaman beladan kurtulmanın bir yolu vardı. Ama şimdi... umudunu kaybetmişti.

"Biliyorum. Teşekkür ederim." Fejo döndü ve köşedeki keskin dişli turuncu adamı gördü. Doktor o muydu? Fejo çıkmadan önce ona sivri bir gülümseme daha verdi ama kızın yüzünü görünce gülümsemesi soldu.

Gözlerini kapattı. İnsanların onu ağlarken görmesinden nefret ederdi. Şimdi herkesin görmesi için hüngür hüngür ağlıyordu. Sadece uzay hakkında hiçbir şey bilmeyen, zehirlenmiş ve ağlayan aptal bir insandı.

Gözlerini kısarak etrafına baktı ve rotalarını tanıdı. Hapishanesine geri döndüler. Vanessa gözlerini tekrar kapattı. Nefesleri daralan boğazından geçerken canını acıtıyordu. Fejo odasına girip onu ters çevirerek eflatun kanepeye yatırırken sessiz kaldı.

"İlacın işe yaraması için balçığın geri kalanını da temizlememiz gerekiyor."

Ağır göz kapaklarının altından adama baktı ve onu başında dikilmiş, bir eliyle çenesini ovarken buldu. Ceketini çıkardı ve gözden kayboldu. Geri döndüğünde botları ve bıçakları yerinde yoktu.

Kollarını sıvadı ve diz çöktü, ardından takım elbisesini çıkarmaya başladı. Elbise gittiğinde

kıyafetleri üzerinde çalıştı.

Gömleğini kaldırdı ve harfleri belinde tutan sarılı kumaşa baktı. Dikkatlice düğümleri çözdü. Kadın onun yüzüne baktı. Dolgun dudakları sert bir çizgi halindeydi, kaşları konsantrasyon içinde çekilmişti.

Mektupları bir kenara bırakıp pantolonunu ve iç çamaşırını çıkarırken, "Bunları yakmalıyım," diye mırıldandı.

Boğuk bir hıçkırık daha boğazına takıldı ve bakışları ona doğru fırladı. Kısa bir nefes vermeden önce bir an çenesinde bir kas gerildi. Vanessa şimdi tamamen çıplaktı ve teni aşağılanmayla daha da ısındı.

Onu koltuktan kaldırdı ve kapalı köpük duş kabinine taşıdı. Güçlü bir kolunu beline dolayarak üniteyi açtı, köpüğün vücudunun her santimini kapladığından emin olmak için onu bir o yana bir bu yana döndürdü.

Başı adamın omzuna yaslandı ve adamın vücudu sertleşti, elleri onu tuttuğu yerde sıkılaştı. Onun iç çektiğini duymasa da göğsünün sırtında yükselip alçaldığını hissetti ve onu bu şekilde tutmanın bile ona bir tür zevk verip vermediğini merak etti. Uja'nın Fejo'nun yalnız çocukluğuyla ilgili anlattıklarını düşündü ve kalbine saplanan acı gözlerinden süzülen yaşları ikiye katladı.

Temizlendiğinde Fejo onu çatı katına taşıdı ve yatağın baş ucundaki duvara yasladı. Duvarın soğuk metali çıplak sırtını acıtıyordu ama yerinden kıpırdayamadı. Cebinden küçük yeşil bir şişe çıkardı, sonra ona doğru ilerledi ve içindekileri ağzına attı.
Sıvı boğazından aşağı akarken yaktı.

Fejo uzun bir nefes verdi ve Vanessa ilk kez onun ne kadar yorgun olduğunu gördü. Ellerini dizlerine koymuş, yatağın üzerine oturmuştu. Omuzları öne doğru çökmüştü, yorgunluk her gözeneğinden sızıyordu. Her zaman içini dolduran ve yemek yemeyi, uyumayı ya da gülümsemeyi imkânsız kılan o içi boş, mide bulandırıcı suçluluk duygusu, Fejo'nun yenik ifadesine bakarken vücudunun geri kalanına yayıldı.

Köpükte ıslanan gömleğini çıkarırken, "Birazdan konuşabilirim," dedi.

Duş.

İddiasını sınamak için yutkundu ve dudaklarına biraz his geldiğini hissetti ama bu korkunçtu. Şimdiye kadar yaşadığı en kötü karıncalanma ve iğnelenme vakası gibiydi. Titrek bir nefes aldı ve ağzını tekrar hareket ettirmeye çalıştı. Fejo baktı, dizini kaldırdı ve vücudunu ona doğru çevirdi. Şimdi konuşabilecekmiş gibi hissediyordu ama başka ne söyleyeceğini bilmiyordu.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu sakin bir sesle.

Boğazını yağlayarak yutkundu. Kelimeleri önce bulanıklaştı, bu yüzden tekrar denedi. "Sana söyledim-" "Evet, bana söyledin ama bence daha fazlası var," diye araya girdi.

Elleri cehennemi bir iğnelenme hissiyle karıncalandı ve yüzünü buruşturdu. Parmaklarını kıpırdatırken dikkati parmaklarına kaydı. Bakışlarıyla tekrar buluşan adam ona doğru yaklaştı, bacaklarını kalçasının üzerine attı ve kolunu tutarak parmaklarını ellerinin arasında ovuşturdu. Masaj yaptıkça ağrı azaldı ama göğsündeki sızı arttı. Bunu yapmak zorunda değildi ama her şeye rağmen hâlâ acısını dindirmeye çalışıyordu.

"Parayı nereden biliyorsun?" diye fısıldadı.

Avucuna yeniden odaklanmadan önce bir an için ona baktı. "Sana söyledim, harika bir koku alma duyum var. Üzerindeki harflerin kokusunu aldım. Bir şeyler deneyeceğini düşündüm. Bir tahminde bulundum."

Vanessa, adam bileğini ve ön kolunu yoğururken onun yüzünü inceledi. Onu yine incitmişti. Kaçmaya çalıştığına pişman olmasa da, şimdi onun alnında kalan derin kırışıklıktan nefret ediyordu. Normalde gülümseyen yüzüne hiç yakışmıyordu.

Onun sahte ya da gerçek gülümsemesini tekrar görmek için yanıp tutuşuyordu. Şu anda ikisini de kabul ederdi. Gözlerinin ardında kalan keskin acıdan başka her şeyi. Belki onun neden bu kadar çaresiz olduğunu anlarsa, ihanete uğramış gibi hissetmezdi.

Onun kendisini kullanma ve terk etme isteğini anlayamıyordu çünkü haklıydı - ona hikâyenin tamamını anlatmamıştı. Ama bunu yüksek sesle söylemeye dayanamıyordu. Kendi kendine bile söylememişti.

Belki de artan duyguları kararlılığını zayıflatıyordu. Ya da belki de Fejo'nun onun umurunda olmadığını düşünerek hayatına devam etmesi düşüncesine dayanamıyordu. Ama o Fejo'nun içine yeniden hayat

Uzuvları, kalbi ona neler olduğunu anlatmak için çığlık atıyordu. Ona her şeyi anlatmak için. Konuşmak onu öldürse bile gerçeği hak ediyordu.

Dudaklarını yaladı ve kısık bir sesle, "Sana kız kardeşimden bahsetmiştim," diye başladı. Adam ona baktı, kolunu yatağa indirdi ve diğer elini geniş avucunun içine aldı. Sanki daha önce söylediklerinin aynısını söyleyeceğini düşünmüş gibi ağzı gerildi, bu yüzden hızlıca konuştu. "Ayrılmadan önce... kaçırılmadan önce... konuşmuştuk. Hasta olduğunu o zaman öğrendim."

Fejo sessizliğini koruyor, ona büyük bir dikkatle bakıyordu.

Vanessa'nın boğazı daraldı, acıdı, ama zorladı. "Beni evine çağırdı. Bana daha iyi bir iş bulmam, okula gitmem ya da biriyle çıkmam konusunda yine nutuk çekeceğini sanmıştım. Bunu hep yapıyordu. Beni iyileştirmeye çalışırdı. Kendi sorunları vardı ama onlardan hiç bahsetmezdi. Sadece benim sorunlarıma odaklanırdı. Bu beni deli ediyordu." Vanessa kaşlarını çattı, girdikleri tüm o aptalca ve anlamsız kavgaları düşündü.

Fejo bacaklarına doğru ilerledi ve artık koluna da his geri döndüğü için onu göğüslerinin üzerine örttü. Şu anda zaten yeterince savunmasızdı. Tamamen açığa çıkmasına gerek yoktu.

Ağzını açtı ama tekrar kapattı. Göğsü sanki bir mengene tarafından sarılmış gibiydi. "Babamız ben daha bebekken bizi terk etti. Annemin dediğine göre bir bağımlıymış. Sonra annem hastalandı. Beyninde bir tümör buldular. Bize bakamadı, biz de koruyucu aileye verildik." Vanessa yanağının içini çiğnedi, vücudundaki iğnelenme uzak bir anıya dönüşmüştü. "Birkaç yıl sonra öldü. Julie -kız kardeşim- ve ben bazen birlikte yerleştirildik. Bazen de değil, ama ben istemesem bile o hep yanımdaydı. Onda da tümör olduğu ortaya çıktı."

Fejo'nun avuç içleri yavaş ve düzgün vuruşlarla kadının kalçalarında gezinerek vücudunun yeniden uyanışının acısını dindirdi. Bakışları onun üzerinde sabit kaldı. Vanessa dudağını sertçe ısırdı ve adamın ellerine baktı. Ona bakıp gerisini anlatamazdı.

"Çok güzel," dedi okşar gibi, çenesini kaldırdı ve başparmağını dudağının üzerinde gezdirerek yatıştırdı. "Ne oldu?" diye fısıldadı.

Titrek bir nefes aldı. "Yıllar önce bir adamla tanıştı. Tam bir baş belasıydı. Çok parası varmış ama içki içiyormuş ve kötü davranıyormuş. Hamile kalmadan önce bu ilişkiden kurtulmuş. Küçük bir kızı var. Adı Mia."

Vanessa başını salladı. Boğazından küçük bir hıçkırık kaçtı. Yere baktı ve tekrar başını salladı. "Julie bana hasta olduğunu söylediğinde, söylememem gereken bazı şeyler söyledim. Sadece çok üzgündüm. Hayatımda sahip olduğum tek kişi o. Denemiş olmama rağmen asla kendimden uzaklaştırmadığım tek kişi. Hep yanımda kaldı. Her zaman yanımda oldu ve onsuz bir hayat düşünemiyorum."

Tekrar Fejo'ya baktı, göğsünde yükselen duyguyla ağzının aşağı doğru çekilmesini engellemeye çalışıyordu.

"Öldüğünde Mia'yı alıp alamayacağımı sordu. Eski sevgilisine gitmesini istemedi." Vanessa elleriyle yüzünü kapattı, artık nefesleri keskin hıçkırıklarla girip çıkıyordu. "Bana yalvardı, Fejo. Ve ben... ben ona hayır dedim. Ona... hamile kalarak bencillik ettiğini söyledim. Annemizin nasıl öldüğünü biliyordu ve yine de risk alıp çocuk sahibi olmayı seçti."

Fejo sıcak avucunu yanağının altından geçirdi ve yüzünü okşadı. Julie'ye davranış biçiminden sonra teselli edilmeyi hak etmediği için başını geri çekti ama Fejo onun için çok güçlüydü. Onu göğsüne doğru çekti ve kız yıkıldı.

"Öyle demek istemedim," diye hıçkırıklar arasında nefes aldı. "Öyle demek istemedim. Ertesi gün geri döner ve özür dilerdim. Mia'yı alırdım. Götürürdüm. Sadece Julie'yi kaybetmekten çok korkuyordum. Bunu tekrar yaptığı için evrene çok kızgındım. İkimiz arasında tümör ona bulaştığı için çok kızgındım. Ben olmalıydım."

Vanessa Fejo'nun omuzlarını tutarak ağlamaya devam etti ve uzun zamandır içine bastırdığı tüm utanç ve acıyı dışarı attı. Kendini boşlukta kaybolmuş, kontrolden çıkmış gibi hissediyordu. Daha önce hiç kimseye karşı bu kadar savunmasız olmamıştı. Çıplak, yaralı, ağlayan ve ne kadar korkunç bir insan olduğunu ortaya koyan.

Ona sarılmaması gerekirdi. Tiksinmiş olmalıydı ama yine de oradaydı, saçlarını okşuyor ve

sanki işe yaramaz bir ahmak değilmiş gibi onu göğsüne bastırıyordu. Onunla nasıl

Ama o bundan faydalandı ve onu olabildiğince sıkıca kavradı.

Yorgunluktan ağlamaya devam etti, zihni bulanıklaşıyordu. Uzaktan, "Geri dönmeliyim." diye tekrarladığını duyabiliyordu. Mia'yı almalıyım."

Sonunda ateşli bir uykuya daldı. Sürekli soğuk terler içinde sarsılarak uyanıyordu. Ama her uyandığında Fejo oradaydı, titreyen bedenini tutuyordu.

***

Fejo, Vanessa'nın kollarına sarılmış bir şekilde yanarak yatıyor ve onun hikâyesini aklından çıkaramıyordu. Bu onunla ilgili değildi. Onu zalim olduğu için kandırmamıştı. Onu kullanıyordu ama daha asil bir neden düşünemiyordu.

Onun ve hissettiği acının acısını çekiyordu ama yine de tüm bunları görmesine izin vermesi onu hem heyecanlandırıyor hem de göğsünde korkunç bir kıskançlığın yükselmesine neden oluyordu. Birinin kendisine bu kadar bağlı olması için neler vermezdi. Sırf ona geri dönebilmek için ağlamak, yalvarmak, çalmak ve hile yapmak.

Boshie sümüğünden kaynaklanan ateşi, kendi kendilerine dayattıkları "sabahın" erken saatlerinde nihayet düşmeye başlamıştı. Ona temiz çarşaf ve biraz daha ilaç getirmesi gerekiyordu. Derin bir uykuya daldığından emin olduktan sonra üzerine örtüleri yığdı ve oradan ayrıldı. İlerlemelerini kontrol ettikten ve tüm kristallerin teslim edildiğinden emin olduktan sonra, yiyecek ve ilaç topladı ve odasına geri döndü.

Yolu, bir anda ortaya çıkan Maladek tarafından kesildi. İri yarı erkek kaşlarını çatarak ona baktı, kırmızı gözlü bakışları sert ve acımasızdı. "Klinara limandan ayrılmadan önce bir telefon bekliyor," diye gürledi cızırtılı, hırıltılı bir sesle.

Fejo erkeğin yanağından aşağı inen derin yara izine baktı. Fejo'ya henüz bir sorun çıkarmamıştı. Capra gibi değildi ama iki erkekten hangisinin lider olduğu belliydi. "Ben onu çağırırım," dedi Fejo basitçe, erkeğin etrafından dolanarak.

"Programımızı hızlandırmamızı istiyor. Doğruca onu almaya gidin."

Fejo döndü. "Programımı yeterince değiştirdim zaten. Böyle bir şey olmayacak."

"Onun istediği de bu. Eğer sorun istemiyorsan yaparım."

Fejo erkeğe doğru bir adım attı, boştaki elinin parmakları bir bıçağa uzanmak için kaşınıyordu. "Bu bir tehdit mi?" diye hırladı.

Maladek başını salladı, umursamaz görünüyordu. "Hayır. Benden değil. Sadece bir mesaj iletiyorum." "Sadece bir mesaj iletiyorum," diye alay etti. "Ama onun tehdidini yerine getirirsen emretti, değil mi?" diye sordu. Bu erkekler tehlikeliydi. Fejo onların gemiye gelmesine asla izin vermemeliydi.

"Kişisel bir şey değil. Sadece bir iş."

Fejo erkeğe kaşlarını çattı, sonra dönüp tepinerek uzaklaştı. Dolambaçlı bir yoldan giderek iletişim odasında durdu ve Klinara'ya bağlanmadan önce güvenli olduğundan emin oldu.

"Merhaba. Sonunda aradınız." Klinara'nın yumuşak sesi bağlantıdan geçti. Ses kafatasını gıcırdattı.

"Merhaba Klinara," dedi sesi gergin bir şekilde.

"Umarım yolculuğunuz sorunsuz geçmiştir. Karın nasıl?" diye sordu alaycı bir ses tonuyla. O zaman duymuştu. Vanessa'nın ondan kaçmaya çalıştığı haberi ona büyük bir zevk verecekti.

Fejo homurdandı.

"Bugünlerde çok alıngansın," diye uyardı. "Rotanı değiştirmeni ve hemen gidip paketimi almanı istiyorum."

Fejo'nun yumruğu sıkılaştı. Planlanmış teslimatları vardı ve bu kadar geç bir saatte iptal etmek itibarına leke sürmek olurdu. "Oraya gitmeden önce sadece iki durağımız daha var. Bekleyebilir mi?"

"Hayır, olamaz," dedi, sözleri buz gibi olmuştu. "Sana neler oluyor, Fejo? Bana kızgın gibisin. Bunu düzeltmek için ne yapabilirim? Evliliğin yürümüyor mu?" diye mırıldandı. "Her zaman eve, yanıma gelebilirsin. Seni çok özledim."

Midesi bulanıyordu. Fejo Klinara'ya geri dönme fikrine dayanamıyordu. Kendisini sevmesi için o kadar çok gece harcamıştı ki. Ama o kırılmıştı. Babası tarafından onarılamayacak kadar hasar görmüştü ve artık içinde yağlı bir hastalık vardı. Orada aşka yer yoktu. Onu sevdiğini sanmıyordu.

yetenekliydi.

Yine de kendi kendine, bunun onunla son kez uğraşmak zorunda kalışı olduğunu hatırlattı. Tek yapması gereken bu oyunu doğru oynamaktı ve sonunda özgür olacaktı. Tabii Kraliçe sözünü tutarsa.

"Özür dilerim güzelim," dedi ses tonunu gizleyerek. "Bu evlilik bana biraz sorun çıkarıyor. Sana karşı kısa konuşmak istememiştim. Elbette yarın rotamızı değiştireceğiz. Üzülme." Tartışmanın faydası yoktu. Sonunda istediğini elde edecekti. Bunu o da biliyordu, kadın da biliyordu.

"Güzel. Capra ve Maladek'e haber veririm." Sesinde kendini beğenmişlik dans ediyordu, onu eve geri getirme teklifi zaferinin ardından unutulmuştu.

Başka bir şey söylemeden bağlantıyı kesti ve Fejo kırılacak bir şey bulmak için odayı taradı. Bir anlık kararsızlıktan sonra Kraliçe'yi aramamaya karar verdi. Paketin ne olduğu hakkında yeni bir bilgisi yoktu ve Vanessa'ya geri dönmek için can atıyordu.

Şu anda yaşadığı hayatın ağır yükü onu yürürken ağırlaştırıyordu ama Vanessa her zaman aklının bir köşesindeydi. Omuzlarında ve boynunda düğümler -çok sayıda- oluşmuştu ve onları dalgınca ovaladı. Onunla ne yapacaktı?

Odasına giden tanıdık yolda ilerlerken, dünya daha sönük görünüyordu. Göğsünde bir şekilde hep yanık tutmayı başardığı umut ışığı sönmüştü. Uja ona ihanet etmişti. Vanessa onu asla geri istemeyecek olan görkemli, sadık, ateşli bir kadındı ve yakında tanıdığı diğer herkesle bağlarını koparacaktı.

Birkaç gün önce, bunu olasılıklarla dolu yeni bir başlangıç olarak görebilirdi. Ama şimdi? Şimdi iyi ya da kötü hiçbir bağı olmayan bir hayat her zamankinden daha yalnız görünüyordu.

Bölüm 17

Döndükten, yatak takımını değiştirdikten ve boğazına bir doz daha ilaç verdikten sonra bile Vanessa saatlerce dönüp durdu. Başka ne yapacağını bilemediği için ona sarıldı, saçlarını yüzünden sildi ve sakinleştirici sözler fısıldadı. Boshie balçığı her zaman baş belasıydı. Daha önce bir kez ona dokunmuştu ama söz konusu Boshie genç bir erkekti ve türün yetişkin dişileri kadar güçlü değildi.

Normalde balçıklarının hiçbir etkisi yoktu ama bir Boshie gafil avlanır ya da korkarsa, balçık felç edici bir işlev görüyordu. Vanessa hiç beklemediği bir anda yetişkin bir dişinin üzerine koşmuştu. Bu kadar kötü tepki vermesine şaşmamalı. Ve o bir insandı. Etkilerinin kendi türü için daha kötü olup olmadığını bilmiyordu, ama yumuşak inlemelerine bakarak öyle olduğunu tahmin etti.

Sonunda, taze yiyecek almak için birkaç dakika uzaklaştıktan sonra geri döndüğünde, onu uyanmış ve otururken buldu. Hâlâ biraz dağınık görünüyordu, dağınık saçları garip açılarla dışarı çıkmıştı ve teni normalden daha solgundu. Adam geldiğinde ona baktı ve gözlerini kaçırmadan önce gözleri hafifçe genişledi. Yanaklarına ve alnına biraz renk geldiğini gördü.

"Sana yemek getirdim," demeyi denedi, kadının kaskatı bedeninden yayılan gerginliği hissedebildiği için temkinli davranıyordu.

Ayağa kalktı, etrafına bakındı ve adamın gece yarısı üzerine örttüğü kocaman gömleği okşadı. "Bunu yapmak zorunda değildin," dedi nefesinin altında.

Sesinin tonu o kadar içine kapanık ve boğuktu ki. Dişlerinin gıcırdadığını buradan görebiliyordu.

Yanlış bir şey mi yapmıştı? Başarısız kaçışından dolayı kızgın mıydı? Yoksa bu, Boshie'nin balçığının ek bir etkisi miydi? Alt kata doğru yürüdü ve onu geçip banyoya doğru gitmeye çalıştı ama adam yolunu kesti. "İyi misin?" diye sordu, çenesinden tutup bakışlarını kendisiyle buluşturarak.

Yüzünü geri çekti, yanakları kırmızının daha da parlak bir tonuna büründü.

"Evet, ben iyiyim. Üzerime titremene gerek yok. Aptalca bir hata yaptım ve hak ettiğimi aldım."

Fejo'nun eli yanına düştü.

Ona ifşaatının kendisi için ne kadar önemli olduğunu söylemek istiyordu. Bunun hakkında konuşmanın ne kadar acı verici olduğunu görmüştü ve onun ne kadar suçluluk duyuyor olabileceğini hayal bile edemiyordu.

"Dün gece-" diye söze başladı ama kadın onun sözünü kesti.

"Dün gece bunları söylemek istememiştim. Balçık kafama bir şeyler yapıyordu ve bir anda dökülüverdi. Unutun gitsin. Bana acımanı istemiyorum."

Kaşları birbirine yaklaştı ve kızın yüzünü inceledi. Kız hâlâ onun bakışlarına karşılık vermiyor, bunun yerine kırmızı yanakları, sıkılmış yumrukları ve gergin çenesiyle yere bakıyordu.

"Sana acımıyorum," diye karşı çıktı. Gerçekten de sadece balçık mı konuşuyordu? Kızın ona kendi isteğiyle açıldığını ummuştu ama görünüşe göre yanılmıştı. Bu bilgiyle göğsü sıkıştı.

"Acıma, tiksinti, ne derseniz deyin, bunları duymak istemiyorum. Sadece yıkanmak ve bir daha asla bu konudan bahsetmemek istiyorum." Tekrar onun etrafından dolaşmaya çalıştı. Adam bir kez daha yolunu kesti.

"Vanessa, ben bunların hiçbirini düşünmüyorum." Adam kadının omuzlarına dokunmak için uzandı, ama kadın onu elinin tersiyle iterek geri çekildi, gözleri cam gibiydi.

"Bunları düşünmelisin." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve alt dudağını sıktı. "Dün gece yanımda olduğun için sana minnettarım ama şu anda tek istediğim yalnız kalmak. Lütfen gitmeme izin verir misin?"

Ona bakarken göğsündeki ağırlık daha da arttı. Başını salladı ve kapıdan çıkmak için döndü. Şu anda ona başka ne söyleyebilirdi ki? Onu yanında istemiyordu ama yine de tek istediği yanında *olmaktı.*

Bir gün önce olanlardan dolayı utandığını biliyordu. Nasıl utanmasın ki?
Birden fazla şekilde ifşa olmuş ve savunmasız kalmıştı ve ona açıkça çok fazla utanç ve kalp acısına neden olan bir şeyi açıklamıştı.

Yine de küçük, gülünç bir parçası onun farklı olmasını dilemişti. Ona sırlarını anlattığına pişman

olmamasını. Odasının dışında durdu, nereye gitmesi gerektiğinden emin değildi. Derin bir iç çekerek

Gemideki bazı işleri görmenin dağınık zihnine yardımcı olabileceğine karar verdi.

Innaka Limanı'ndan saatler önce yola çıkmışlardı, bu yüzden önce Maladek ve Capra'nın nasıl gittiğini görmek için kargo bölümüne indi. Capra ona sadece kaşlarını çatmış, Maladek ise hiçbir sorun yokmuş gibi davranmış olsa da, her iki erkek de para dışında bir şeyle ticaret yapması gerekirse diye elinde tuttuğu uzun vadeli kargoyu yeniden düzenlemek için iyi bir ilerleme kaydediyordu. Yakında onlar için yeni bir iş bulması gerekecekti.

Gemisinin etrafında iki tur daha attıktan sonra, tüm normal işlerinin halledilmiş olduğunu gördü. Mürettebatın hepsi çok çalışıyordu ve ona ihtiyaçları yoktu. *Şimdi ne olacaktı?*

Odaya geri dönemezdi. Vanessa'nın yanında olmak istese de, ona çoktan fazla bağlandığından endişeleniyordu. Belki de onu kendinden uzaklaştırması kendisi için daha iyiydi. Mantıksız tarafı, kısıtlı bir galaksiye girmenin içerdiği risklere rağmen, onu Dünya'ya geri götürmesi için feryat ediyordu. Belli ki istediği buydu ve önceki gece yaptığı itiraflar ona ağır gelmişti. Mia adındaki çocuğa karşı özel bir zaafı vardı.

Hem o hem de Vanessa ailesiz büyümenin nasıl bir his olduğunu biliyorlardı, gerçi Vanessa'nın kız kardeşi vardı.

Bu yalnızlığı kimsenin yaşamasını istemezdi, özellikle de masum bir çocuğun. Yine de şu anda Dünya'ya bir seyahati nasıl başarabileceğini göremiyordu. Ne ekstra güvenlik önlemleri ne de hem Klinara hem de Kraliçe için üstlendiği mevcut görevler yüzünden.

Sol taraftaki uzay izleme odasının önünden geçti ve birkaç adım geri çekilerek durakladı. Belki biraz sessiz düşünmenin faydası olurdu. Kapıdan çıkar çıkmaz damarları öfkeyle atmaya başladı. Uja içeride oturmuş, boş alanda kanatlarını geriyordu.

Göz göze geldiler ve o mektupları bulduğu andan beri hissettiği tüm öfke ve hayal kırıklığı içine doldu. Daha iyi düşünmesine fırsat kalmadan Fejo atılarak Uja'yı yere yapıştırdı ve yumruğunu erkeğin çenesine indirdi.

Kanatlar Fejo'nun çocukluğundan beri farkında olduğu bir avantajdı, bu yüzden Uja'nın kanatları ona her iki taraftan da uçtuğunda Fejo kaçtı, ayağa sıçradı ve kayarak yoldan çekildi.

Burnundaki kan izini silen Uja tükürdü ve dövüş pozisyonuna geçti. "Yani, bu

Ne yapmak istiyorsun? Sana yalan söylemekten başka bir şey yapmayan o kadın için mi?"

"Durum bundan daha karmaşık," diye gürledi Fejo, erkeğin etrafında dönerek. "Bu senin bana ihanet etmenle ilgili. Karımı tek başına göndermeye hakkın yoktu. Yaralanabilir ya da kaçırılabilirdi. Sulo'nun onu Dünya'ya geri götüreceğini bile kim söyleyebilir?"

Uja bir kanadıyla saldırdı. Fejo kaçtı, ama birkaç tüyünü koparmadan önce değil. Yüzünü buruşturan Uja'nın boğazından hırıltılar yükseldi. "O acı çekmeye değmez. Bu görev çok önemli ve o en kötü türden bir dikkat dağıtıcı. Ayrıca, onun istediği de buydu." Kanatlarını çırparak Fejo'nun sendelemesine neden olacak kadar güçlü bir hava akımı gönderdi, ardından sol kanadıyla vurdu ve Fejo'nun şakağına sapladı.

Fejo kanadı yakalayıp kendisine doğru çekti, sonra da aşağı doğru büktü. Uja öne doğru tökezledi ve o kendini düzeltirken Fejo sıçradı, sonra sağ kanadının altından yuvarlanarak Uja'nın omurgasının arkasına fırladı. Sırtı erkeğe dönükken, her iki kanadının altından birer dirseğini kürek kemiklerine yakın bir yerden geçirdi ve vücut ağırlığını bıraktı, böylece Uja dizlerinin üzerine düşmek zorunda kaldı.

Kanatlar. Güçlü ve ölümcül olsalar da kara savaşlarında her zaman bir dezavantaj olmuşlardı ve gemide uçacak bir yer olmadığı için Uja'nınkiler de kullanılmamaktan sertleşmiş olmalıydı.

Fejo öne doğru eğilip kanatlarını geriye doğru bükerken erkek bir hırıltı çıkardı. "Klinara'ya geri döndüğünü görmek istemedim!" Uja bağırdı.

Fejo sustu. "Neden ona geri döneyim ki?"

Uja cevap vermeyince Fejo kollarını tekrar öne doğru esneterek kanatları doğal olmayan bir açıyla büktü. Uja acı dolu bir homurtuyla cevap verdi, "Çünkü senin yaptığın şey bu. Ne zaman Huvuita'nın dışına çıkmaya cesaret etsen, hep sürünerek geri dönüyorsun. Yalnızken mantığını kaybediyorsun. O bunu biliyordu. Bunun olmasını bekledi. O dişi buraya gelmeden önce iyiydin, ama şimdi? Geminin etrafında dolanıp duruyorsun. Klinara'yı aramadan hemen önce sahip olduğun aynı bakışa sahipsin."

Fejo hırlayarak kollarını Uja'dan uzaklaştırdı ve elleri kalçalarında ileriye doğru adım attı. "Böyle

bir şey olmayacak," dedi derin nefesler alarak.

"Öyle değil mi?" Uja omuzlarına masaj yaptı, yüzünü buruştururken kanatlarını gerdi.

Artık Uja'nın neden böyle davrandığını biliyordu. Geçmişinde, arkadaşının tarif ettiği şeyi yapmıştı.

Ne zaman Huvuita'nın kanatlı sakinleri tarafından reddedilse ya da Dawten tarafından fazla zorlansa, her zaman Klinara'yı aramıştı. İlk başta nazik davranmıştı ya da o öyle sanmıştı ve bu nezaketin hatırasına çok uzun süre tutunmuştu.

Fejo dönüp Uja'ya baktı. Erkek bakışlarını ondan ayırmayana kadar bekledi, sonra sesinde dile getirilmemiş bir sözle, "Değil," dedi.

Uja bir an için onu inceledi, kesinliği karşısında şaşırmıştı. Tekrar omzunu çıkardı, sonra kaşlarını kaldırdı. "Ah."

"Ne?" Fejo kaşlarını çattı.

"Ona sadece bir eş olarak bağlı olduğunu sanıyordum ama..." Uja uzun bir iç geçirdi ve başını salladı. "O bakışı aynada görmüştüm. İnsana karşı daha derin hislerin var, değil mi?"

Fejo'nun çenesi gerildi. Uja sahip olamayacağın bir dişiyi istemenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Yıllardır Mithrandir'den gelen Clecanianlı bir kadınla gizli bir ilişki sürdürüyordu. Bu ilişki başından beri lanetliydi. Uja bir suçlu olarak evliliğe uygun değildi. Kadını Ziritha ise Mithrandir'in bir sonraki kraliçesi olmaya adaydı. Bu gerçekleştiğinde, onun da bir ilişki yaşamasına izin verilmeyecekti.

Fejo yere baktı, gerçek kabul edilemeyecek kadar aptalcaydı. Vanessa'yı bu kadar zaman içinde bu kadar önemsememeliydi ama... elinde değildi. Arkadaşlarına ve ailesine olan sarsılmaz sadakati onu daha çok arzulamasına neden oluyordu. "Gördüğünüz gibi," diye mırıldandı, "Vanessa'ya sahip olamasam bile, asla Klinara'ya geri dönmem."

"Fejo, o burada mutlu olmayacak. Bunu biliyorsun," diye ısrar etti Uja, yaklaşarak. "Özür dilerim. Haklısın. Onu göndermemeliydim ve nasıl hissettiğini bilseydim göndermezdim, ama... bunu yüzünde gördüm. Durmayacak."

"Görünüşe göre bu yönünü seviyorum." Fejo sefil bir sırıtışla başını kaldırdı.

Uja'nın kaşları birbirine yaklaştı ve ağır bir avuç içini Fejo'nun omzuna koydu. "Ne

yapacaksın?"

Acı göğsünü delip geçti. Ne yapacağını biliyordu. İçten içe, o mektupları ilk bulduğu andan beri biliyordu. "Onu geri alacağım." Doğruldu ve Uja'nın avucunu silkti. "Ama bunu yapmak için senin yardımına ihtiyacım var."

Uja daha fazla tartışmadan başını salladı.

Arkadaşının tekrar yanında olması iyi olsa da Fejo yine de kalbindeki acıyı dindiremiyordu. Zaten halletmesi gereken işlerle ilgili zayıf bir mazeret uydurarak Uja'nın yanından ayrıldı ve havuza doğru yürüdü. Derin ve serin suda oturmak onu her zaman daha iyi hissettirirdi. Belki de bastıran sessizlik zihninde dikkat çekmek için yaygara koparan tüm karanlık düşünceleri bastırırdı.

Suya batmadan önce giysilerini yakındaki bir askıya yerleştirmeye özen gösterdi. Başının yan tarafındaki sert bir sızı ona açık bir kesiği olduğunu hatırlattı. Suyun içinden akan kan miktarına bakılırsa derin bir kesikti bu. Şu anda umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Ayrıca, baş yaraları her zaman çok kanardı.

Yakında gemideki her odada bulunan taşınabilir şifacıyı kullanmaya gidecekti. Şimdilik boğazını kapadı ve suyun solungaçlarından süzülmesine izin verdi. Bütün gece uyanık kalıp Vanessa'yla ilgilenmenin verdiği yorgunluk üzerine çökmüştü.

Göz kapakları kapandı ve mutlu bir uykuya dalmanın mutluluğuyla havuzun zeminine uzandı.

Bölüm 18

Vanessa köpüklü duşun altında dururken midesi bir kez daha bulandı. Fejo bunu hak etmemişti. Hem de hiç hak etmemişti. Onunla ilgilenmiş, gece boyunca ona sarılmıştı. Bir noktada, kendi terinden oluşan bir su birikintisinde uyanmasın diye çarşafları bile değiştirdiğinden emindi.

Hayal meyal, fısıltıyla söylediği yatıştırıcı sözler aklına geldi ve sesinin onu ne kadar sakinleştirdiğini hatırladı. Peki o ne yapmıştı? Her zaman yaptığı şeyi.

Kendini en ufak bir savunmasız hissettiği anda, utancı şekil değiştirmiş ve öfkelenmişti. Ama bu kez, davranışını kolayca bastırıp hiçbir şey olmamış gibi davranamıyordu.

Sorunlarını Fejo'dan çıkarması doğru değildi. Dünya'ya dönmesine izin vermektense onu burada tutuyor olması konunun dışındaydı. O iyi bir adamdı ve kız ona sürekli zarar vermekten başka bir şey yapmamıştı. Derin bir nefes aldı ve temizliğini bitirdi. Duşun dahili hava üfleyicisi kalan köpüğün üzerinden damlamasını sağladı. Daha sonra dişlerini temizlemek için köpük kullandı ve yeni giysiler aramaya başladı.

Kalın, dar siyah bir pantolon ve vücudu saran patlıcan rengi bir kazak giyerek Fejo'nun dönmesini bekledi. Özrünü kafasında prova etti, kelimeleri her alaycı olduğunda ya da ses tonu asidikleştiğinde kendini azarladı. Bunu yaptığı için aptal olduğunu düşünmeden, en başta duyguları olduğu için utanmadan duygularını nasıl ifade edeceğini öğrenmesi gerekiyordu. Bir saat geçmiş ve Fejo geri dönmemiş gibi hissettiğinde sinirli bir nefes verdi.

Kendi hatasıydı. Ona gitmesini söylemişti. Neredeyse onu kapı dışarı etmişti. Yatmak için başka bir oda bulup onu burada çürümeye terk etse Vanessa şaşırmazdı. Bir daha geri gelmeyebileceği düşüncesi -ne kadar mantıksız olsa da- Vanessa'yı ayağa kalkmaya ve kapıya doğru yürümeye teşvik etti.

Ama buna gerek yoktu. Yaklaşır yaklaşmaz kapı açıldı ve adamın ona giriş izni verdiğini fark etti.

Bu onu daha da boktan hissettirdi. İçini çekti ve koridorda bir aşağı bir yukarı bakarak merak etti

nereye gitmiş olabileceğini düşündü. Önce kontrol odasını kontrol etti ve bir zamanlar boş olan odada birdenbire ortaya çıkan sıra sıra sandalyeler ve masalar arasında onu göremeyince yoluna devam etti. Adamlar onu hemen fark etmemiş gibiydi. Hepsi ekrandaki bir şeyi işaret ediyor ve birbirleriyle sohbet ediyorlardı.

Sonra kafeteryada durdu. Orada bulunan birkaç adam onu fark *etti* ama hiçbir şey söylemedi. Neredeyse yirmi dakikadır aradığı turuncu, keskin dişli doktora ve Uja'ya ancak o zaman rastladı.

Yine kaşlarını çattı ama bu kez kaşları eleştirel olmaktan çok boyun eğmiş gibiydi, sanki camın altındaki böcek hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmişti ve şimdi duvarında çirkin bir dekorasyon olarak onunla yaşamak zorundaydı.

"Fejo'yu gördün mü?" diye sordu.

Bir tür köpekbalığına benzediğine karar verdiği turuncu adam ona tekrar sırıttı. "Tahmin etmem gerekirse, havuzda olmalı. Eğer onu bulamazsan, genellikle orada olur."

Adama belli belirsiz bir sırıtışla karşılık verdi ve onun ürkütücü görüntüsünün ardını görmeye çalıştı. "Ah, teşekkürler." "Birkaç dakika önce yanından ayrıldım. Eğer içerideyse, yeni gelmiş olmalı. Genelde kapıları kilitler.

yüzmeden önce odayı terk etmeli," diye ekledi Uja. Adam kaşlarını çatmaya devam edince kadının omuzları çöktü.

"O zaman gidip dışarıda bekleyeyim," diye karşılık verdi, etraflarından dolaşıp dik koridordan sağa döndü. İçinden bir küfür savurarak hemen durdu. Gözlerini kapatarak yanağının içini ısırdı. Yüzünde yükselen sıcaklıkla döndü ve ters yöne, *doğru* yöne *doğru* yürümeye başladı. O geçerken Uja hâlâ koridorda duruyordu. Vanessa garip bir şekilde el salladı ve hatasına gülmeye çalıştı.

Daha on adım atmadan arkasında ağır adımlar duydu. "Eğer oradaysa seni içeri alabilirim," diye homurdandı Uja.

"Peki bunu neden yaptın? Benden nefret ettiğini sanıyordum." Ona yan gözle baktı.

"Çünkü *o* nedense senden nefret etmiyor ve ben de daha iyi bir arkadaş olmaya çalışıyorum." Vanessa başını salladı. Onun için yeterince iyiydi.

Yolun geri kalanında sessizlik içinde yürüdüler. Havuza açılan küçük depo tarzı soyunma odasının kapısına geldiklerinde Uja kontrol paneline baktı. "Kilitli. Demek ki içeride." Kaşları çatıldı. "Daha yeni geldi ama kilidi iki saat boyunca açık kalacak şekilde ayarlamış. İkinizin arasında bir şey mi oldu?" diye çıkıştı, sesinde suçlama çınlıyordu.

Vanessa gözlerini devirdi. Evet, bir şeyler olmuştu. Yine de Fejo'yla bunu çözmeye çalışacak kadar enerjisi yoktu ve Uja'ya kendini açıklamakla zaman kaybetmeyeceği kesindi. "Huh, biliyor musun? Bir şey oldu ve bunun kesinlikle seni ilgilendirmediğini hatırladım," diye şaka *yaptı ve* ona sahte bir gülümseme verdi.

Yüzünü buruşturup tuş takımına bir şeyler yazdıktan sonra topuklarının üzerinde tepinerek uzaklaştı. Kapı kayarak açıldı ve kadın çıplak görünen lacivert odaya doğru yürüdü. Eşyaların saklandığı gizli duvar bölmelerinden hiçbiri kullanımda olduklarını belirtecek şekilde mor renkte yanmıyordu. Eğer adam burada yalnızsa ve odayı kilitlediyse, eşyalarını saklamaya gerek duymayacağını düşündü.

Havuz odasına adım atmadan önce derin bir nefes aldı. *Tamam. Sadece soğukkanlılığını korumayı ve bir yetişkin gibi özür dilemeyi unutma. Ve savunmasız ol. Ve ona yardımını ne kadar takdir ettiğini söyle.* Havuz odasına girmeden önce sakinleştirici bir nefes daha aldı.

Boş alanı ve durgun suyu tararken kafası karıştı. Burada kimse yoktu. Turları sırasında ona göstermediği, saklanıyor olabileceği başka bir yer var mıydı? Belki bir sauna ya da başka bir şey?

Suyun içinde bir şekil gözüne çarptı ve kalbi midesine indi. *Hayır, hayır, hayır.* Gördüklerine inanmak istemeyerek havuzun kenarına doğru ilerledi. Aşağıda, suyun içinde bir adam vardı. Koyu renk, dalgalı saçları olan, Fejo biçimli bir adam. Başının etrafındaki su pembe renkteydi.

Nefesleri kesik kesik geliyordu, ayakkabılarını beceriksizce çıkardı ve hiç düşünmeden havuza daldı. Berbat bir yüzücüydü. Çocukken aldığı dersleri yarıda bırakmıştı. Kimse onu devam etmeye zorlayacak kadar önemsemediği için de hiçbir zaman yetenekli bir yüzücü olmayı öğrenememişti.

Havuzun dibine ulaşmaya çalışarak çırpındı ve tekmeledi. Tuzlu su gözlerini yakıyordu ama adamın bulanık şekli giderek yaklaşıyordu. *Kahretsin, bu ne kadar derin?* Çok hızlı daldığı *için* kafasındaki basınç artarken düşündü.

Sonunda ona ulaştı ve elini çekiştirdi ama adam kıpırdamadı. Onun vücut ağırlığını kullanarak kendini havuzun dibine çekti, kollarını adamın omuzlarının altından geçirdi ve havuzun zeminini olabildiğince sert bir şekilde itti ama adamın ağırlığı çok fazlaydı. Bu cüruf gibi adam nasıl yüzebiliyordu ki?

Kalp atışları göğsünde çarpıyor ve boğazı oksijensizlikten kasılıyordu ama çekmeye devam etti. Adamın gittiğini fark ettiğinde son havası da kontrol edemediği bir hıçkırıkla boğazından kaçtı.

Yine de aniden hareket etti. Zarif bir hareketle ona doğru döndü, gözleri geniş ve endişesizdi. Bir kolunu kızın beline doladı ve bacaklarını sert bir tekmeyle yüzeye fırlattı. Saçları yüzünün her tarafına dağıldı ve öksürerek havasız kalan ciğerlerine hava çekti.

Suyun içinde çırpınıyor, sırılsıklam giysileri ona ağırlık yaparken yüzeyin üzerinde kalmaya çalışıyordu. Fejo kolunu onun beline doladı ve ikisini de suyun kenarına doğru kürek çekti. Kadın yüzüne yapışmış uzun saçlarını gözlerinin önünden iterek öksürmeye devam etti. O anda *The Ring filmindeki* boğulan kıza çok benzediğinden emindi.

"Vanessa, ne yapıyorsun? İyi misin? Boğuluyor gibi görünüyordun. Düştün mü?"

Sonunda saçlarını yüzünden uzaklaştırdı, onun öldüğünü ve havuzun dibinde yüzdüğünü düşününce kalbi hâlâ göğsünde çarpıyordu. Daha önce kendine verdiği tüm öğütlere rağmen öfkesi patladı. "Ne yapıyordun *sen*?" diye bağırdı. "Öldüğünü sandım. Kafanı çarptığını ve boğulduğunu sandım. Ne haltlar dönüyor?"

Kaşlarının arasında derin bir çizgiyle ona göz kırptı. Olması gerektiği gibi mahcup görünmek yerine, yavaş ve lezzetli bir gülümseme dudaklarını kıvırdı. "Beni kurtarmaya mı çalışıyordun?" diye sordu ona doğru bir adım atarak.

Kendini aptal gibi hissederek tekrar öksürdü. Adamın iyi olduğu belliydi ama nasıl olduğunu hâlâ anlayamamıştı. "Planımız buydu! Ama görünüşe göre sen sadece havuzların dibinde takılmayı ve insanları ölümüne korkutmayı seviyorsun."

"Ama... iyi bir yüzücü gibi görünmüyorsun." Başını eğerek bir adım daha attı.

Bir anda adamın tamamen çıplak ve ıslak olduğunun farkına vardı. Dikkati adamın vücudunda gezinirken sözcükleri unuttu. Tekrar onun yüzüne odaklandı ve yutkundu. "Şey... hayır. Harika değilim ama seni orada öylece bırakamazdım," diye mırıldandı, savunmasızlığı eriyip gitmişti.

"Beni kurtarmaya çalışırken neredeyse boğuluyordun." Adamın sırıtışı, karnını ısıtan nefes kesici, ışıltılı bir şeye dönüştü.

Yine de, nedense, eski alışkanlıklar zor ölüyordu ve onu bir daha asla göremeyeceğini düşündüğünde ne kadar korktuğunu bilmesinden rahatsız olarak bunu inkâr etmek istedi.

Suya daldı, onunla neredeyse göz hizasına gelene kadar alçaldı ve onu kendine çekti.

Sertleşti, henüz tekrar yüzmeye hazır değildi. "Aşağıda nasıldın?" diye sordu. Tek bildiği, adamın o girmeden sadece bir dakika önce dibe batmış olabileceğiydi ama havuzun yüzeyi o kadar durgundu ki. Öylece aşağıya düşmüş olsaydı, suda hâlâ dalgalanmalar olurdu.

Islak saçlarını yana doğru çekerek güçlü, telli boynunu ortaya çıkardı. Vanessa dudaklarını yaladı. Buna karşılık göğsünde bir gümbürtü koptu, ama o sadece gülümsedi. "İzle," dedi.

Gözlerinin önünde, boğazının yan tarafında yarıklar belirdi. Kanatlar, hayır... solungaçlar, bir balık gibi. "Aman Tanrım." Onlara doğru uzandı, neredeyse dokunacaktı ama kendini kısa sürede durdurdu. "Solungaçların var. Bunu nasıl bilemedim? Sen deniz adamı mısın?"

Solungaçlar kayboldu, sadece lekesiz deri kalana kadar kendilerini yumuşattılar. Kıkırdadı. "Deniz adamının ne olduğunu bilmiyorum ama suyun altında nefes alabiliyorum. Sana bahsettiğim ve artık var olmayan atalarım eski gezegenimizde suda yaşıyorlardı."

"Oh." Söylemeyi düşünebildiği tek şey buydu. O kadar insana benziyordu ki, neredeyse onun insan olduğunu unutmuştu.

bir uzaylıydı. Yine de itiraf etmeliydi ki, gördüğü tüm uzaylı özellikleri arasında bu oldukça havalı bir tanesiydi.

Suya bir şey damladı ve kadın aşağıya baktı. Saçından bir kırmızı kan damlası daha düşmüş ve havuza dağılmıştı. Bakışları tekrar ona yöneldi ve siyah saç çizgisinde karanlık bir nokta fark etti. Uzanarak adamın yüzünü kavradı ve onu kendine çekti. "Ne oldu? Neden bu konuda hiçbir şey yapmadın?" Elini tutup onu sudan çıkarırken kendi kendine homurdandı. "Düpedüz bir psikopat gibi tuzlu su havuzunda serbest kanama."

Arkasından kıkırdadı ve parmakları onu kavradığı yerde kızınkilere doğru kıvrıldı.

Kıyafetleri suyun dışında ona daha ağır geliyordu ve boğulmuş bir kediye benzediği izlenimine kapıldı. Yine de kibrinin beklemesi gerekecekti. "Üzerinize bir şeyler giyin de revire gidelim."

Onu soyunma odasına kadar takip etti -emrine rağmen hâlâ çıplaktı- ve "Burada geçici bir şifacımız var" dedi.

Dönerek adamın bahsettiği noktayı bulmaya çalışırken beyni tekledi. Su damlacıkları adamın yontulmuş, parıldayan vücudundan aşağıya doğru akıyordu. Bakışlarını zorla tavana çevirdi. "Hâlâ çıplak," dedi topuklarının üzerinde sallanarak.

Fiyat tarayıcı şeklindeki *şifacıyı* ona uzattı. "Bunu yapmak zorundasın," dedi sesini aydınlatan bir sırıtışla.

Onu kovaladı. "Peki, tamam. Gidip bir yere oturalım ve belki üzerimize bir şeyler giyeriz."

Döndü, kasıla kasıla odadan çıktı ve omzunun üzerinden, "Yine de oldukça rahatım," dedi.

Vanessa onun sert ve kaslı kalçalarına bakarken dudağını ısırdı. "Eminim öylesindir." Onun peşinden gitti,

Adam oturunca da kaşlarını kaldırarak cihazı uzattı.

Küçük ekranda birkaç tuşa bastı ve saçlarını şakağından geriye doğru çekerek saç çizgisi boyunca uzanan kesiği ortaya çıkardı. "Sadece kesik boyunca gezdirin ve onu kapatacaktır. Clecania'ya döndüğümüzde yara iziyle ilgilenilmesini sağlayabilirim."

Yaklaşıp adamın dizlerinin arasında durdu ve gözlerini kısarak yaraya baktı.

cihazı yavaşça kesiğin üzerinden geçirdi. Şaşırtıcı bir şekilde, fokurdayan siyah bir sıvı yarayı kapladı ve derisini gerginleştirdi. Yanağının dibine ulaştığında, gözlerine bir bakış attı ve onun kendisine hülyalı, boğucu bir ifadeyle gülümsediğini gördü. Başını salladı ve gülümsemesini bastırarak yeniden adamın şakağına odaklandı.

"Şimdi sen soy," dedi, belli ki bunu da onun yapmasını bekliyordu, gerçi o bunu yapabilecek güçteydi.

Ona karşı dudaklarını büzdü ama yine de ellerini kaldırdı. Siyah katranın köşesi kolayca kalktı ve kesiği soymaya başladı. Derisi sanki koli bandını soyuyormuş gibi sıkıca çekildi.

Onunla göz göze geldiğinde, yüzünde zerre kadar acı olmadan kendisini izlediğini gördü. "Bu iyi mi?" diye sordu, kendi ifadesi de yüzünü buruşturarak.

"Harika," diye iç geçirdi.

"Seni asla anlayamayacağım," diye mırıldanarak siyah katranın geri kalanını çekiştirdi ve kırmızı bir yara izinden sıyırdı. Katran parçasını adamın yanındaki banka fırlattı, parmaklarına biraz sıvı bulaşması için elini ıslak gömleğine bastırdı ve adamın tenine yapışan kan kalıntılarını sildi. Göğsünden derin bir mırıltı yükseldiğinde eli durakladı.

Yavaşça elini kaldırdı ve ona baktı. Bu mırıltının ne anlama geldiğini biliyordu. Bunu Tapınak'ta öğrenmişti. Bu, Clecanialıların mutlu olduklarında, çok mutlu olduklarında çıkardıkları bir şeydi. Onun bu sesi çıkardığını daha önce hiç duymamıştı ve neden böyle bir tepki verdiğini anlayamıyordu.

Buna layık değildi ve bu ses ona en başta buraya neden geldiğini hatırlattı. Çenesini gerdi, niyetlendiği şekilde özür dilemeye kararlıydı. "Fejo, buraya sana bir şey söylemeye geldim," diye başladı.

Gözlerini ona dikti. "Bu da ne, güzelim?"

Ses tonundaki sıcaklık ve ona taktığı ismi mırıldanma şekli karnına bir ateş düşürdü. Onun kendisiyle bir daha bu şekilde flört ettiğini duyacağını hiç düşünmemişti. Adamın elleri kadının kalçalarında gezinirken düşünceleri kayboldu. Ellerine gönülsüzce vurarak onları odak noktasına getirmeye çalıştı.

"Hey, kes şunu. Seninle konuşmam gerek."

Yine kıkırdadı, kadının tüylerini diken diken eden derin bir gümbürtü. "Benimle ne hakkında konuşmak istiyorsun?" Onu kendine doğru çekmek için kalçalarının arkasındaki tutuşunu kullandı. Vücudunun sıcaklığı soğuk ve ıslak giysilerinin arasından sızdı ve göğüs uçları sertleşti. Kendini uzaklaştırmaya çalışarak adamın omuzlarına yapıştı. Adamın başı eğildi ve ıslak gömleğinin üzerinden göğüslerini okşadı, elleri aynı anda kıçını okşamak için yukarı kaydı.

Ellerinin vücudunda hissetmeyi ve kokusunun onu sarmasını ne kadar özlediğini fark etmeden bir inilti çıkardı. Sonra beyni onu yakaladı ve daha güçlü bir şekilde itti.

"Hayır, Fejo." Tek bir parmağını sallayarak onu uzak tutmaya çalışarak onu işaret etti. Meme uçları kazağının ıslak kumaşının altında sürtünüyordu ama cesaretini kaybetmeden ve adam onu körü körüne affetmeden önce bunu söylemesi gerekiyordu.

Şeytani bir şekilde sırıtıyordu ve kollarını bankın arkasına dayayarak hafifçe yaslandı ve ona kaygan vücudunun ve sert, çıkıntılı ereksiyonunun tam görüntüsünü verdi. Kadının odağı orada ona kilitlendi ve nefesi kesildi. Adam o kadar güzeldi ki. Gözlerini kapadı ve onu görmemesinin daha iyi olacağını düşünerek olduğu yerde döndü.

"Bu sabah için özür dilemek istiyorum," diye başladı. Adam bir şey söylemedi, o da derin bir nefes alarak devam etti. "Bunu hak etmedin. Gerçek şu ki, dün sana her şeyi anlatmak istedim, ama bu sabah... o tarafımı gördüğünü bilmek hoşuma gitmedi." Gerisini hızlıca anlattı. "Ve utandım ve hıncımı senden çıkardım ve bu adil değil ve bunun üzerinde çalışacağım."

Ilık parmaklar ensesindeki saçları okşadı ve kız sıçrayıp döndüğünde adamın bir adım ötede durup ona sırıttığını gördü. "Bana sırrını açtığın için pişman mısın?" diye sordu, geniş ve sıcak avucuyla yanağını okşayarak.

Alçak bir iç çekerek onun dokunuşuyla rahatladı. Adam zevkten titriyor gibiydi, mırıltısı boş odada gümbürdüyordu. "Hayır. Yani, bu konuda konuşmaktan hiç hoşlanmıyorum ama..." Kaşları birbirine çatıldı. Hissettiklerini tam olarak nasıl tarif edeceğini bilmiyordu. "Ben... Bildiğinden nefret etmiyorum. Bu mantıklı mı? Başka biri olsaydı kontrolümü kaybederdim ama bir şekilde

Sana söylemek güzeldi. Üzerimden bir yük kalkmış gibi."

Adam ona gülümsedi ve kız eridi. Adam elini ensesine dolayıp onu ağzına doğru çektiğinde hiç tereddüt etmedi. Onu geri öptü, dudaklarının tuzlu ısırığının tadını çıkarırken dudakları onunkilere karşı hareket etti, güçlü ve talepkârdı.

İki elini kadının kıçına koyarak onu göğsüne doğru kaldırdı. Bacaklarını adamın beline doladı ve kollarını boynunun arkasına geçirdi, öpücüğü vücudunu kemiksiz hale getirirken tutunmaya çalıştı. Hareket ettiklerini fark etmeden önce, adam onu karanlık, yabancı bir odaya getirmişti. Adamın bir şeye tekme attığını hissetti, sonra yere düştü ve şimdi onun üzerine oturdu.

Sert şaftının karnına sürtündüğünü hissettiğinde ağzına doğru inledi. Fejo'ya karşı daha fazla utanması kalmamıştı, kalçalarını onun sikine karşı sallayana kadar öne doğru kaydırdı.

Elleri ıslak, yapışkan kazağı başının üzerine fırlattı. Nemli kumaş kollarına yapışmış gibiydi ve kazak orada öylece kalırken ikisi de kıkırdadı. Kıpırdanmaya çalıştı ama adamın sıcak ağzı göğüslerine indiğinde bir iniltiyle dondu kaldı, ısırıklarını yakıcı diliyle yatıştırmadan önce dişlerinin küçük ısırıklarıyla onu kızdırdı.

Merkezinde biriken ve iç uyluklarını ısıtan ısı, cildinde tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Sığ pantolonlarla klitorisini onun horozunun çubuğuna karşı salladı, aralarındaki engelden nefret ediyordu ama kopmak istemiyordu. Sol eli esnek pantolonunun kıvrılmış kumaşına gitti ve yumruğunu sırtının küçük kısmına sokarak kalçalarını zorladı. Diğer eli kızın yan tarafını kavradı, büyük başparmağı ve parmakları göğüs kafesinin etrafını sararak göğüslerini aç ağzına doğru kaldırdı.

Boğazına kadar öptü, sonra güçlü dilini kullanarak kulağına giden yolu yaladı. Kız inledi ve adamın elleri saçlarına dolanmak için havalandı.

Vanessa'nın başı döndü. Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. Karışık, ıslak ve şimdi sıcak havlu olarak tanımladığı bir yatakta Fejo ile sarılmıştı. Bacaklarının arasındaki baskı artmıştı ama Fejo kalçalarını sabitlemiş, pantolonunu çekiştirerek kalçasını onun nabız gibi atan aletinden uzaklaştırmıştı.

Kız kalçalarını oynatıp hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkardığında omzuna doğru hırladı.

Diğer elini kızın saçlarına gömüp bakışlarını karanlık, muhteşem gözlerinde tuttu. "Sor bana güzelim. Ne istiyorsan iste."

Vanessa'nın nöronları tekliyor gibiydi, yarısı onun meydan okuması ve hınzır sırıtışı karşısında tereddüt ediyordu. Diğer yarısı ise onu mutlu edecekse dizlerinin üzerine çöküp yalvarması için haykırıyordu.

Bölüm 19

Fejo Vanessa'nın kızarmış yanaklarına ve kızarmış dudaklarına baktı. Onun sözleri karşısında gözbebekleri bir parça büyüdü ve vücudu kadife gibi okşanıyormuş gibi hissetti. Mırıltısı yine göğsünden koptu. Hiç şaşırmamıştı.

İsteğine nasıl tepki verdiği önemli değildi. Ne söylerse söylesin, mutlu olacaktı. Onun konuşmasını duymak için sabırsızlandığını fark etti. Zihninin nasıl çalıştığına daha fazla tanık olmak için. Onu her yönüyle tanımak istiyordu. Nasıl düşündüğünü, nasıl mantık yürüttüğünü, nasıl seviştiğini bilmek istiyordu.

Sudan gelen tuz kokusu tenine sinmiş ve doğal tatlı, ekşi kokusuna karışmıştı. Boğazını bir sızı sıktı. Kadının kokusu ona Huvuita sahillerini hatırlatıyordu. Ancak şimdi, kıyıda tek başına otururken hep hissetmek istediği gibi hissediyor, yaz gününün tadını birlikte çıkarabileceği birinin olmasını diliyordu.

Kadın ona sırıttı ve adamın sikinin zonklaması arttı. Onu havuzun dibinden çekmeye çalıştığında, ruhu canlanmıştı. Birdenbire, yolu onun için netleşmişti: Vanessa.

Kadının gülümsemesi sinsi bir hal aldığında Fejo'nun kalbi göğüs kafesine çarptı. Avucunu adamın göğsünde gezdirdi, sonra sağ tarafındaki hassas doğum çizgisini izledi. "Gerçekten sormama gerek var mı?" diye mırıldandı ve diğer eliyle onun sikini okşamak için uzandı. Parmakları kalın başın içinden geçen özel piercing'e değdiğinde gözleri şaftına kaydı. Metal çubuğun altın düz tepeli ucuna yerleştirdiği güncellemeyi ona göstermek için sabırsızlanıyordu.

Kadının avuçları onun üzerinde cennet gibiydi ama kafasını temiz tutmak zorundaydı. Yıllarını kendi ihtiyaçlarını dizginlemeyi öğrenerek geçirmişti, öyleyse Tanrıça aşkına neden onun eline dökülmesine birkaç pompa kalmıştı?

Adam onu yere serdiği havlu yığınının üzerine çevirirken keyifli bir çığlık attı. Parmaklarını pantolonunun belinin altına sokarak karnına kontrollü, kararlı öpücükler kondurdu, pantolonunu ve iç çamaşırını kalçalarından sıyırırken aşağıya doğru takip etti. Sonra ayağa kalktı,

Islak kumaşı bacaklarından sıyırıp kenara fırlattı.

Kız onun için dizlerini açıp kollarını başının üzerine koyduğunda, dudaklarında meydan okuyan bir sırıtış belirdiğinde neredeyse kendi dilinde boğulacaktı. Kalçalarının üzerine oturarak bir eliyle çenesini ovdu, kendini sakinleştirdi ve onun sarhoş edici kokusunu içine çekmemek için sıkılmış dişlerinin arasından nefes aldı. Seksinin kıvrımları uyarılmışlığıyla parlıyordu. Amcığı şimdiye kadar gördüğü en güzel pembe tonundaydı ve tümseğindeki koyu renkli tüylerle bir tezat oluşturuyordu.

Bacağını uzatarak narin ayağının adamın dış uyluğundaki doğum çizgisi boyunca ilerlemesine izin verdi. Elektrik doğrudan sikine ulaşarak seğirmesine ve vücudunun her yerinde kıvılcımlar çakmasına neden oldu.

Bir hırıltıyla kızın bacağını tuttu ve onu kendine doğru çekti. Ayak bileğinin hemen üstündeki küçük kemikten başlayarak bacağının iç kısmına sert, ıslak öpücükler kondurdu. Göğsündeki mırıltı artıyordu. Yukarı doğru çıktıkça, kızın uyarılma kokusu daha da yoğunlaştı, ta ki damlayan amının hemen altındaki uyluğunun içini yalayana kadar.

Kadının vücuduna baktı ve şehvet dolu bakışlarının onun ilerleyişine perçinlendiğini, nefeslerinin kısa kesildiğini gördü. Adam kızın kalçasını tekrar öptü ve kız boğuk bir inilti çıkardı. Pembe dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı.

Fejo, diğer uyluğuna geçmeden ve bacağından aşağı doğru ilerlemeden önce sıcak nefesinin hassas etini kızdırmasına izin vererek onun seksinin üzerinde gezindi.

Kız sinirli bir çığlıkla başını arkaya atarken, adam kıkırdayarak kızın tenine dokundu, sonra kız güldü. "Oh, siktir git."

"Bu ayarlanabilir. Ne yapacağını biliyorsun," diye fısıldadı kadının seksinin tepesindeki küçük zevk merkezinin hemen üzerinde. Oraya doğru bir nefes soğuk hava üfledi ve ona sırıttı. Güzel, kara kaşları konsantrasyon içinde çekilmiş, dudağını endişelendiriyordu.

Sonra, yenik bir iç çekişle, "İyi. Sen kazandın."

"İşte benim iyi kadınım." Bir parça geri çekildi ve kaşlarını kaldırarak ona baktı, her hücresi onu

ödülünü almaya çağırmasına rağmen vücudunu hareketsiz kalmaya zorladı.

aracılığıyla.

"İstiyorum... Beni yalamanı istiyorum." Kelimeler ancak soluk soluğa söylenmişti ama Fejo'nun umurunda değildi. Tatmin olmuş bir halde kızın üzerine atıldı ama kız daha hedefine ulaşamadan sert bir "Dur bakalım," diyerek onu durdurdu.

"Ne?" diye biraz fazla agresif bir şekilde bağırdı.

Yarı sırıttı ve dudağını çiğnedi. "Bir şey denemek istiyorum."

Fejo bu gizemli kadının ne denemek isteyebileceğini hayal bile edemiyordu ama şu anda hayır diyebileceği tek bir şey bile düşünemiyordu.

Kadın uzaklaştı ve adam onu geri çekmemek için altındaki havluları ölümüne kavramak zorunda kaldı. "Oldukça uzunsun, ama sanırım bunu başarabiliriz," dedi, onu aşağı yukarı tarayarak. Boyunun herhangi bir şeyle ne ilgisi vardı?

"Şuraya uzan." Kadın yattığı yumuşak alanı işaret etti ve adam şüpheyle baktı. Kadın kıkırdadı ve dizlerinin üzerinde ona doğru süründü.

Bu güzel manzara karşısında midesi düğümlendi.

Kendini yukarı çekti ve elini onun kolunda gezdirerek doğum çizgisinin zevkle dalgalanmasını sağladı. "Söz veriyorum hoşuna gidecek," diye fısıldadı ve kulağına sıcak bir öpücük kondurdu. Omuzlarındaki gerginlik eriyip gitti ve mırıltısı içinde gürledi. Gülerek onu nazikçe işaret ettiği noktaya doğru itti.

Onu altına çekme isteğini bastırarak yere uzandı. Ama sonra dizlerinin üzerinde ona doğru kaydı ve başının tepesine yakın bir yere diz çöktü.

Yanaklarında koyu bir kızarıklık belirdi, onun üzerine süründü ve yumuşak kalçalarını yüzünün iki yanına yerleştirerek avuçlarını karnına dayadı. Adamın kalbi durdu.

Fejo onun seksinin güzel dudaklarına baktı, gözleri kesinlikle fincan tabağı kadar genişti. "Bunu sevdim," diye mırıldandı, ellerini kalçalarına dolayıp onu ağzına doğru çekerken mırıltısının içinde titreşmesine izin verdi. Kadın önce bir çığlık attı, sonra da kısık bir inilti.

Kadının "Sen bekle" dediğini duyduğunu sandı ama üstündeki ziyafetle o kadar ilgiliydi ki

Dikkat. Öne doğru eğildi, yumuşak alt karnı göğsüne dayanacak şekilde vücudunu aşağı indirdi. İnsan anatomisini araştırırken tasarladığı tüm yöntemleri denemek üzereydi ki, onun sıcak avucunun şaftını sardığını hissetti.

Kalçalarını sıkıca kavradı ve alt bedenini yukarı kaldırdı. Kadın ciyakladı ve avuçlarını yere koyup vücudunun üst kısmını desteklemek için çabaladı. Fejo ayrılmış bedenlerinin arasındaki boşluktan aşağıya, onun yüzüne baktı.

Vanessa sırıttı, sonra başını onun sikine doğru eğdi ve dudaklarını onun etrafına sardı. Fejo bir tıslama sesi çıkardı ve amını tekrar diline doğru indirdi.

Kadının ıslak, kadifemsi ağzı onu sarmaladı, dili sikinin başının etrafında dönüyordu ve Fejo gözlerinin kararabileceğini düşündü. Yüzünü kadının iç uyluğuna gömdü ve vücudunun titremesini engellemeye çalıştı. Daha önce hiçbir kadın bunu yapmamıştı.

Göğüsleri adamın alt karnına bastırdı ve kalçalarını hafifçe salladı. Adamın gözleri geri döndü ve kollarını kadının beline doladı, ağzı insanların klitoris dediği küçük yumruya yapışırken onu kendine doğru çekti. Kız bu şaft boyunca titreşen bir çığlık attı ve onun cevap veren mırıltısı, amcığının diline karşı öğütülmesine ve titremesine neden oldu.

Onu inleten ve vücudunun sertleşmesine neden olan hareketi bulana kadar deneyerek diliyle girdap yaptı, fiske vurdu ve yaladı. Sonra aynı girdap hareketini defalarca tekrarladı, ta ki kız onun üzerinde titreyene kadar.

Karnının alt kısmındaki basınç artıyor, siki serbest bırakılma ihtiyacıyla zonkluyordu. Kadının eli kesesini avuçlamak için aşağı inerken, diğeri de sikinin ağzına sığmayan kısmını okşadı. Ellerinin ve ağzının onu birlikte okşaması, orgazmının etrafında gürleyerek aşağı inmesini sağladı.

Başını geriye atıp karanlık odaya doğru kükrerken kadın onu içine çekti. Zihni geri döndükten sonra vücudu titremeye devam etti, ancak lezzetli çekirdeği üzerinde çalışmaya başlamadan önce kendine gelmek için daha fazla zaman vermedi. Kadın inledi ve adamın sıkı tutuşuyla kıvrandı, ellerini hâlâ nazikçe onun şaftında aşağı yukarı gezdiriyordu.

Dilini klitorisinin etrafında daha hızlı döndürdü ve vücudunun üzerinde gerildiğini hissetti; kulaklarını yastıklayan kalçaları titremeye başladı. Zafer kazanmışçasına hırladı, dişisinin eşsiz anatomisinde ustalaştığını biliyordu. Tırnaklarını sırtında ve kıçının yumuşak derisinde gezdirdi, vücudu üzerinde sarsılana kadar şişmiş yumruyu yaladı ve mırıldandı.

Uzun, nefessiz bir çığlıkla boşaldı, derin nefesler aldı ve boğuk iniltiler çıkardı. Sonunda kadının bedeni gevşedi ve adamın önünde, başı adamın kalçasında gevşedi. Başı dizlerinin yanında, sırtüstü yatana kadar onu nazikçe kaydırdı, sonra ona doğru süründü ve yüzüstü yanına çöktü. Kolunu göğüslerinin hemen altından beline doladı ve başını kızarmış yüzüne doğru çevirdi.

Kadın gözleri kapalı, nefesini tutarak yatıyordu ve adam, kadının tatmin olduktan sonra birçok kadının yaptığı gibi onu itip itmeyeceğini merak etti. Ama itmedi. Bunun yerine sırıttı ve yüzünü ona dönene kadar başının yana düşmesine izin verdi. "Hoşuna gideceğini söylemiştim," diye nefes aldı.

Fejo güldü, göbekli, içten bir kahkaha ve yüreği hafifledi. Vanessa ona gülümsedi ve kolunu belinden çekti. Tartışmak üzereydi, kadının şimdi boşluk isteyeceğini bilmenin acısı boğazını kesiyordu. Ama uzaklaşmak yerine yan döndü ve vücudunu onunkinin üzerine yerleştirdi. Bir açıklama yapmak yerine, "Ateşim var," diye mırıldandı.

Kıkırdadı. "Peki üzerime yatmanın ne faydası olacak?"

Parmaklarını adamın omzunda gezdirirken omuz silkti. "Öyle işte."

Fejo bir iç çekti, yumuşak parmak uçlarının omurgasında gezindiğini hissedince göz kapakları kapandı. Kürek kemiğinin üzerinde bir noktada durdu ve sırtında zonklayan düğümlerden birine doğru bastırdı. Adam tısladı, omzu büküldü.

"Oh, adamım. Bu kötü bir tane."

Sırtına binip avucunun içiyle kaslarının ağrıyan yerlerini ovmaya başladığında vücudunu bir sıcaklık kapladı, göğsü bir anda daralıp genişledi. Daha önce hiç kimse *ona* masaj yapmamıştı.

"Bu işte iyi değilsem özür dilerim. Bunu pek yapmadım." Özellikle acı veren bir yerini yoğurdu.

Boynunun dibine yakın bir noktaya dokundu ve gerginliğin serbest kalıp eridiğini hissetti. Boğazındaki sıkışıklığın içinden konuştu. "Harikanın da ötesindesin."

Hafifçe kıkırdadı ve eğilip omzunun birleştiği yere bir öpücük kondurdu, bir yandan da ellerini sırtında gezdirmeye devam etti. Adamın teni karıncalanıyor ve Vanessa'nın tatlı kokusu havada yayılarak onu uyuşturuyordu. Mırıltısı göğsünde her zamankinden daha yüksek sesle gümbürdedi. Kollarını önünde gererek vücudundaki tüm gerginliğin yere çökmesine izin verdi.

Gerçek mutluluk böyle bir şey miydi?

Vanessa adamın ensesine bir öpücük daha kondurdu, sonra elleri adamın sırtında durdu ve kadın adamın tenine doğru bir nefes verdi. Adam omzunun üzerinden tek gözüyle ona bakmak için başını çevirdi. Vücudunu öne doğru eğdi, ellerini kollarına ulaşana kadar pazuları boyunca gezdirdi, sonra dirseklerini bükmesi için ona rehberlik etti ve kollarını kendine doğru çekti.

Omzundaki zor bir noktaya ulaşmaya çalışıyor olabileceğini düşündü, o sırada yüzünün önünde çapraz duran ellerine baktı ve parmakları boyunca dolanan parlak mavi işaretleri gördü.

Bölüm 20

Fejo dikleşti, bakışlarını artık ellerini kaplayan çiftleşme izlerinden ayıramıyordu. Vanessa'nın tatlı kokusu tekrar burnuna geldi ve soğuk bir dehşete kapılarak karnını ve göğsünü çukurlaştırdı. Çenesinde şimdiden bir kas kasılmaya başlamıştı, dikkatini Vanessa'ya çevirdi. Gözleri kocaman açılmış, çenesi düşmüştü. Sanki taşa dönüşmüş gibi hareketsiz, bakışları onun işaretlerine perçinlenmişti.

Sözleri boğazında düğümlendi. Bu dişi onun eşiydi. Bunu bir şekilde hep biliyor muydu? Ama gitmek istediğini hatırladı. Eğer işler daha önce imkânsız gibi geldiyse, şimdi daha da kötüydü. Fejo'nun ne yapması gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Onu elinde tutmak için ne kadar ileri gitmesi gerekecekti? Ve bunun için ondan nefret etmeyi bırakması ne kadar zaman alacaktı?

Sonunda bakışları onunkilere kaydı. Göz göze geldiler, kadının gözbebekleri büyümüştü. Aralarındaki boşluk şimdi yüklü, manyetik hissediyordu. Sanki görünmez bir güç onu kendisine çekmeye çalışıyordu.

"Fejo, burada mısın? Bir sorunumuz var," diye gürledi Uja'nın sesi dışarıdan bir yerlerden.

Vanessa ses karşısında irkildi, ama geniş bakışları onunkilerden hiç ayrılmadı.

"Fejo!" Uja tekrar seslendi.

Vanessa irkilerek kendine baktı ve çıplak vücudunu örtmek için bir havlu çekti, sonra bakışları kapıya yöneldi.

Korkmaya başlamıştı. Bunu yüzünde, göğsündeki havluyu sıkıca kavrayışında görebiliyordu. "Şimdi olmaz!" diye gürledi, Uja'nın gitmesini umarak.

Burnu kapının dışında Uja'nın kokusunu aldı, tam da ağır bir yumruk gelip metale vurmadan önce. "Durmamız gerekiyor. Yönlendirme sisteminde bir sorun var. Desteğimizle yakınlarda bir liman bulduk ama kaptan liderliğinde giriş gerektiriyor."

Fejo, Uja'nın ne dediğini zar zor fark etti, dikkati hâlâ Vanessa'da ve yeni durumlarındaydı. Kıpırtısızlığı ve solgun teni ona korkmuş bir hayvan görüntüsü veriyordu.

Çenesini kapalı tutmalıydı. Şu anda ne söylerse söylesin iyi gitmeyecektir. O bir insandı ve bildiği kadarıyla çiftleşmiyorlardı. Belki de ona biraz zaman vermek en iyisiydi.

Az önce olanları kabullenmek için zaman ve mekan.

Kafeteryada Capra'yı azarladığında, Capra koşarak uzaklaşmış ve soğukkanlılıkla onu affetmişti. Ve bu sabah onu tersledikten sonra, duygularını düzene sokmak için tek ihtiyacı olan şey yalnız kalmakmış gibi görünüyordu. Belki de şimdi onu rahat bırakırsa, gelecekleri hakkında konuşmaya daha açık olacaktı - şüphesiz gelecekleri hakkında. Aksine inanması halinde ortaya çıkacak kaostan korkuyordu.

Adam ona doğru eğilip başını avuçlarının arasına aldığında dikkati ona döndü. "Bunu hallettikten sonra seninle odamızda buluşuruz," diye fısıldadı, sesine sızan belirsiz sertlikten nefret ediyordu.

Onu öptü, daha fazlasını yapmak için içini kemiren yabancı içgüdülere rağmen onu dizginledi. Aleti onu bastırma ve sahiplenme ihtiyacıyla kıpırdandı. Adam geri çekildiğinde, kadın kara kaşları çatılmış bir halde onun gözlerinin içine baktı.

"Bunu şimdi konuşmamız gerek," diye fısıldadı.

Uja kapıya tekrar vurdu ve Fejo ona doğru ters ters baktı. "Yakında," diye garanti verdi.

Boğazındaki yumruyu yutarak, kendini onu bırakmaya ve kapıya doğru gitmeye zorladı. Ne kadar uzaklaşırsa vücudu o kadar ağırlaşıyordu. Mide bulantısı içinde kıpırdandı ve tedirginlikle tüyleri diken diken oldu. Kapıdan içeri süzüldüğünde arkasına bakmadı, çelişkili zihninin bunu kaldıramayacağından korkuyordu.

Uja'ya bir bakış bile atmadı, sadece kıyafetlerine yöneldi, eşiyle arasındaki mesafe arttıkça teni ürperiyordu. Kıyafetlerini giyerken teninde zımpara kağıdı gibi hissetti.

Uja nefesinin altından küfretti ve Fejo'nun bileğini yakaladı. Bir hırıltıyla elini savurdu. Kontrolü dışında, dikkati havlu odasının ve çıplak eşinin bulunduğu koridora çekilmeye devam etti.
-vardı.

"Bunlar-" diye başladı Uja, gözleri Fejo'nun ellerine yapışmıştı.

"Şu anda onları düşünemem," dedi, ama aklı başka bir şey düşünmekte zorlanıyordu. Uja'nın kokusunun Vanessa'nınkine bu kadar yakın olduğunu fark etmek parmaklarını kıvrılmaya

zorluyordu.

Fejo sıkı yumruğuyla ağzından nefes almaya çalıştı. "Sorun nedir?" Uja'nın cevap vermesini beklemeden kararlı adımlarla havuz odasından çıktı ve köprüye doğru ilerledi.

"Fejo," diye tekrar denedi Uja ama Fejo onu susturmak için elini kaldırdı. Aklı çok karışıktı. Dönüp Vanessa'ya geri dönme dürtüsüne karşı öfke duyuyordu. Bacak kasları ileri doğru adım atmaya devam etme çabasıyla yanıyordu.

Kadının kokusu adamın giysilerine sinmiş, gerginliğini artırmıştı. Çiftleşme bağını reddederse ona ne olacaktı? "Şu anda başka bir şeye odaklanmam gerekiyor. Artık bunu düşünemem," dedi Uja'dan çok kendi kendine.

Uja'nın bakışlarının sırtını ısıttığını neredeyse hissedebiliyordu ama erkek konunun kapanmasına izin verdi. "Vulstrata Limanı'nın bize bir iniş pisti tahsis etmeden önce özel izin kodunuza ihtiyacı var." Uja ona yaklaştı ve fısıldadı, "Aşırı tepki veriyor olabilirim ama güdüm sistemimizi devre dışı bırakan böcek daha önce gördüklerime hiç benzemiyordu. Acaba son birkaç gün içinde yerleştirilmiş olabilir mi?"

Uja'nın sesindeki aciliyet Fejo'yu düşüncelerinden koparacak kadar güçlüydü. Erkeğe baktı. "Ama neden? İlkel bir yedeğimiz olduğunu biliyor olmalılar."

Uja başını iki yana salladı, yüzünde sıkıntılı ve önsezili bir ifade vardı. "Neden, gerçekten mi?"

***

Fejo koridordan odasına doğru uçtu, bir şekilde Vanessa'nın orada olduğunu biliyordu. Sistemdeki hatanın harita dosyalarını bozduğu ortaya çıkmıştı ve limanda yapmaları gereken tek şey güncellenmiş sürümleri indirmekti.

Diğer tüm mürettebatın gergin ve solgun olmasına neden olan böcekle uğraşırken, zihni bölünmüştü. Bir şekilde Vanessa'yı hissetmişti. Nerede olduğunu ve nereye gittiğini tam olarak biliyordu.

Sırtında dolaşan bir gıdıklanma gibi, kızın bilardo salonundan ne zaman çıktığını biliyordu. Gittiği yönü biliyordu. Ve her nasılsa, yolda kaybolduğunu, sonunda odalarına geri dönmeden önce üç kez

geminin garip bir bölümünde dolaştığını biliyordu. Ya da belki de dolaşması kasıtlıydı. Tek bildiği, ondan saklanmaya çalışıyor olabileceğiydi.

Odalarına yaklaştıkça, midesindeki bulantı daha da hafifledi. Yine de soğuk korku devam ediyordu.

Eşini, onu gerçekten istemeyen başka bir kadın yapmak evrenin acımasız bir oyunuydu.

Daha önce havuzda şefkatli bir an yaşamış olsalar bile, Vanessa sıkı sıkıya sarılmıştı. En ufak bir kırılganlık gösterisinden bile korkuyordu. Ve lanet olası Tanrıça, eş olduklarını açıklamak için bu anı seçmişti. Onu kazanması için daha fazla zaman veremezdi. Bunu tam da ilerleme kaydetmeye başladığı anda yapmalıydı. Tam da kızın en kolay korkacağı anda.

Onu kız kardeşine geri götürmeye karar verdiğini bile açıklamamıştı. Şimdi bunun iyi bir şey olup olmadığını merak ediyordu. Onu şimdi geri götüremezdi. En azından daha sonra onunla birlikte Dünya'yı terk edeceğine dair sağlam güvenceler alana kadar.

Kamarasının önünde durdu. Ruhu duraklamasına isyan etti, sanki göğsünden uzanarak onu arkadaşının bulunduğu odaya doğru ilerlemeye çağırdı. Damarlarına bir sıcaklık yayıldı ve kötü zamanlanmış bir kan hücumuyla siki kalktı. Daha önce hiç böyle bir ihtiyaç hissetmemişti. Kendini onun kokusuyla sarmak bir zorunluluktu. Onun güzel yüzünü görmek de öyle. Ve onu beslemek. Ve kendini onun sıcak-

Başını salladı. *Kendine gel!*

Bu içgüdüler çıldırtıcı ve baskındı. İnsanlar bu şekilde nasıl yaşayabilirdi ki?

Yine de reddedilme korkusu yeni dürtülerini bastırdı ve ellerini kapının iki yanına dayayarak olduğu yerde kaldı. Başını eğdi, zihinsel olarak konuşmanın alabileceği yönlere hazırlanıyordu, ama sonra metal kenara kaydı ve Vanessa aceleyle ileri atıldı, nefes nefese kalıp bir adım geri atmadan önce neredeyse ona çarpıyordu.

Üst baldırlarını saran yumuşak siyah bir elbise giymişti. Dudaklarını yaladı ve dikkatini onun yüzüne vermeye zorladı. Saçları dağınık bir şekilde kurumuştu ve gözleri kocaman açılmış, dudakları büzülmüştü.

"Nereye gidiyorsun?" diye patladı, kendini durduramadı. Çiftleşme bağı vücuduna onun kendisine ait olduğunu söylese de, sahiplenme içgüdülerinin kendini göstermesine izin vermek

davasına yardımcı olmazdı.

Belki de hala onun ses tonunu umursamayacak kadar şoktaydı çünkü boğazını temizledi ve

"Uh, yürüyüş için."

Ayakları onu rızası olmadan ileri götürdü ve odanın derinliklerine doğru itti. Kadın da onun hareketlerini yansıttı ve adam yaklaşırken ayaklarını sürüyerek geri çekildi. Aralarında çınlayan ağır bir sessizlikle durdular. Kadın adamın ellerine baktı, gözleri yeni işaretlerin üzerinde gezindi. Parmakları kıpırdadı. "Hâlâ oradalar," dedi, sesi sertti.

Onun bakışlarıyla tekrar karşılaştı ama konuşmadı.

"Bir şey söyle," diye inledi. Önce o konuşmayacaktı. Düşüncelerinin onu nereye götürdüğünü öğrenmeden önce olmazdı. Tek yapmak istediği şeyin onu kendine doğru çekmek, yatağa bağlamak ve asla gitmesine izin vermemek olduğunu bilmesine izin veremezdi. Hele ki başka bir kaçış planının eşiğindeyse. Bu oyunu doğru şekilde oynamalıydı. Bu, söylemek ve yapmak istediği her şeyi bastırmak ve bunun yerine onu rahatlatmak için yorulmadan çalışmak anlamına geliyorsa, bunu yapacaktı.

Ağzını açtı, sonra kapattı ve tekrar denedi. "Bu işleri karmaşıklaştırıyor," diye mırıldandı.

Fejo'nun kasları kaskatı kesildi ve içine dolan hayal kırıklığı duvarı yumruklama isteği uyandırdı. Kendini hareketsiz kalmaya zorlayarak direndi.

Gözlerini yere dikmiş, kaşları konsantrasyonla çatılmıştı. Çarkların döndüğünü görebiliyordu ve ne anlamaya çalışıyor olabileceğini merak ediyordu.

"Julie ve Mia'ya geri dönmem gerekiyor. Bu asla değişmeyecek," dedi bir elini saçlarında gezdirirken yere doğru. "Bence eğer biz-" Kız tekrar ona baktı ve adam kendini daha fazla tutamadı.

Kolları kadının beline dolandı ve onu göğsüne bastırıp ayaklarından kaldırarak kendine çekti. Yüzünü onun boynunun kıvrımlarına gömdü ve içine çekerek zihninin onun kokusuyla bulanıklaşmasına izin verdi. "Gitmene izin veremem Vanessa," diye hırladı onun tenine doğru. "Hissetmediğini biliyorum ama artık benimsin. Ben seninim. Yapamam... Yapmayacağım..."

Kollarının boynuna dolandığını hissettiğinde sözleri göğsünde düğümlendi. "Fejo, bırak beni." Sesi... nazikti. Sanki onu rahatlatmaya çalışıyordu. Darbeyi yumuşatmak için mi?

Derin bir nefes verdi ve onu vücudundan aşağı indirdi ama ellerini onun üzerinden çekmedi.

Bel.

Gözlerinin içine bakabilmek için sırtını dikleştirdi. "Çiftleştik, değil mi?" diye sordu. Adam sessizce başını salladı. "Julie ve Mia... onlar benim ailem. Onlar benim bir parçam ve onları öylece unutamam." Kalbi göğsünde sertleşiyordu. Bir elini onun yanağına koydu. "Ama çiftleşme hakkında bir şeyler duydum. Tanınma ihtimalimize karşı Tapınak'ta bizimle bu konu hakkında konuştular. Bunun ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve sende bir şeyler olduğunu biliyorum ve eğer gidersem bu sana zarar verir. Bu hastalanacağın ya da mutsuz olacağın anlamına mı gelir bilmiyorum ama bunu sana yapmayacağım."

Gözlerinin derinliklerine bakmak için başını eğdi. "Sen de benim bir parçamsın. Sadece işlerin artık daha karmaşık olduğunu söylemek istedim. *Biz*"-kelimenin altını çizdi ve derisi uğuldadı, zihni ne dediğini anlayamadı-"bunu nasıl yürüteceğimizi bulmamız gerekiyor. Ya ben tek başıma Dünya'ya gidip bir şekilde dönüş yolunu bulacağım ya da sen benimle oraya geleceksin. Onları bırakmayacağım." Diğer elini onun yanağına koydu ve yumuşak bir gülümsemeyle ona doğru eğildi. "Ama ben de seni bırakmayacağım."

Kalbi önce hızlı hızlı çarptı, sonra tekrar tekledi. Bağı kabul mü ediyordu? Bu şekilde mi? Fikrini değiştirmesinden korktuğu için şansını zorlamak istemedi ama elinde değildi. "Bunu sadece kendini mecbur hissettiğin için mi yapıyorsun? Senin yanında olamazsam ne olur diye mi?"

Yanıtını beklerken elleri kadının sırtında sıkılaştı. Kadın sırıttı. "Hayır. Bunu yapıyorum çünkü bir şekilde ben de bunu hissediyorum. Seni çok az tanıyorum ama nedense hiç böyle hissetmemiştim. İlk tanıştığımız andan beri seni düşünmeden edemiyorum." Gülümsemesi sinsi bir hal aldı ve yanakları hafifçe kızardı. "Ayrıca... şu anda bana biraz takıntılı olduğun fikri hoşuma gidiyor."

Fejo'nun göğsünde derin bir mırıltı yankılandı. Eşi kollarındaydı ve o da orada olmak istiyordu. Şimdiye kadar tanıştığı en büyüleyici kadının onu istediği kesindi. Bunu onun gözlerinde ve gelecekleri hakkında konuşma tarzında görebiliyordu. Sanki onun hayatının bir parçası olması artık tartışılmazdı. Onu tekrar göğsüne doğru kaldırdı. "'Takıntılı' demek hafif kalır."

Bölüm 21

Fejo küçük havlu odasından adeta kaçar gibi çıktıktan sonra, Vanessa elleri titreyerek giyinip odalarına doğru yola koyuldu ve yolda üç kez kayboldu.

Ne yapacaktı ki? Fejo onun eşi miydi? Gerçek eşi mi? Clecania'daki bazı insanlar eşlerini bulmuşlardı ve inanılmaz derecede mutlu görünüyorlardı ama onun başına böyle bir şey gelebileceğini hiç düşünmemişti.

Bu adil görünmüyordu. Fejo hayatının geri kalanında kendini tamamen ona mı adayacaktı? Bu, kızın öfkelenmesi ya da öfkesini göstermesi ya da başka bir şekilde ne kadar hayal kırıklığı yaratan bir insan olduğunu göstermesi durumunda, Fejo'nun buna katlanmak zorunda kalacağı anlamına mı geliyordu? Artık başka bir seçeneği olmadan ona mahkum muydu? Ya onu perişan ederse?

Çok fazla baskı vardı. Böyle kopmaz bir bağa sahip olmayı hak etmesine imkân yoktu ve dürüst olmak gerekirse, bu çok fazla bir şeydi.

Fejo'nun onu eşi olarak tanıması hayatına yepyeni bir karmaşıklık katmıştı. Odalarında volta atıyor, midesi düğümleniyor, onun dönmesini bekliyordu. Onunla kalacaktı. Kalmaması doğru değildi ama bazı şeyleri açıklığa kavuşturmaları gerekiyordu. O onaylasa da onaylamasa da Dünya'ya geri dönecekti. Eğer bu kaçıp kendi başının çaresine bakması, sonra da geri dönüp onun çok kızmamasını umması anlamına geliyorsa, öyle yapacaktı.

Fejo'yla kalmak mantıklı ve yapılacak doğru şeydi, başka bir şey değil. En azından, onun dönmesini beklerken kendine tekrar tekrar söylediği şey buydu.

Ama şimdi onu kollarına aldığında, sanki çok sıkmamaya çalışıyormuş gibi sıkı ama titrek tutuşuyla, kararında daha fazlası olduğunu biliyordu. Fejo'yu istiyordu. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyordu. Güçlü, güvenilir ve seksiydi ve her ne kadar görmezden gelmeye çalışsa da, onu terk etmeyi her düşündüğünde kalbine keskin bir acı saplanıyordu.

Alice bir keresinde çiftleşme bağını Luka gibi hissetmese de yine de bir şeyler hissettiğini söylemişti. Vanessa sonunda, Luka'nın ilk çiftleşme anından beri vücudunda var olan o derin

çekimin farkına varmıştı.

Fejo ile tanışmak. O onun eşiydi ve buz tutmuş kalbinin bir parçası, yüküne rağmen onu herkesten çok istediği fikriyle çözüldü.

Fejo'nun da içinde bir şeyler kopmuş gibiydi. Ağzı, daha önceki ustalıkla yerleştirilmiş öpücüklerinden çok farklı olarak pürüzlü, sert bir şekilde boynundan aşağı indi. Göz kapakları kapandı ve Fejo'nun iri bedeninin kendi bedenine sarılması hissinde kaybolmasına izin verdi. Daha ne olduğunu anlamadan çatı katına çıkmışlardı ve adam onları yatağa yatırıyordu.

Vanessa nabzının damarlarında attığını hissedebiliyordu. Fejo geri çekilip gömleğini çıkardığında nefesi boğazında düğümlendi. "Bekle," diye mırıldandı.

Pantolonunun düğmelerini çözerken durakladı ve kaşlarını kaldırarak ona baktı. Adamın ateşli bakışlarındaki kaynayan yoğunluk boğazının kurumasına neden oldu. Yutkundu.

"Beni daha önce duyduğunu bilmem gerek." Vanessa dirseklerinin üzerine doğruldu. "Fazla bir şey söylemedin ve Julie ile Mia'nın hâlâ benim önceliğim olduğunu anlamanı istiyorum... yani önceliklerimden biri."

Fejo'nun parmakları pantolonunun metal kopçalarını uçları beyaza dönene kadar sıktı. Bakışları kızın üzerinde daraldı. "Bunu neden şimdi söylüyorsun?"

"Beni Dünya'ya geri götürmeyi kabul etsen de etmesen de bunu istiyorum," diye mırıldandı yanakları kızarırken. Bakışlarını başka yöne, altındaki yumuşak turkuaz battaniyeye çevirmek zorunda kaldı. "Ben... Bunun bir takas ya da başka bir şey olduğunu düşünmeni istemiyorum - çünkü değil," diye aceleyle konuştu, sonra onun cevabını beklerken nefesini içine çekti.

Ağzının köşesi kalktı. Sanki büyük bir ateş kaslarındaki buzu ısıtıyormuş gibi vücudu erir gibi oldu, omuzları düştü ve kaşlarının arasındaki kırışıklık yumuşadı.

Fejo şimdi kendinden emin, akıcı hareketlerle giysilerinin geri kalanını çıkardı ve elleri kalçalarında, onun önünde durdu. "Ah, sevgili dostum, zaten benim olan bir şeyi takas edemezsin."

"Senin mi?" Vanessa ses tonunun uyarıcı olmasını istemişti, ama dehşete kapıldı, ses tonu istekliydi. Fejo hınzır bir sırıtışla, "Evet," dedi. Yatağa doğru alçaldı ve Vanessa'nın bakışları şimdi onun şaftına kaydı.

Dizlerini şiltenin üzerine koyup kadının önünde doğrulurken sertleşip sallanıyordu.

Dilinin üzerindeki o tuhaf sanatsal çıkıntıların anısı zihnine geri döndü ve dudaklarını yaladı. Adamın tadı da güzeldi. Tatlı ve tuzlunun karışımı onu kendine çekmişti. Adamın sikinin başındaki metal parıltısı gözüne ilişince içi ısındı.

"Gördün mü?" diye gürledi. Dişlek, eşit gülümsemesi genişledi ve gamzesinin patlamasına neden oldu. "Gözlerini benden alamıyorsun. Şu anda bile iç çamaşırını ıslatan uyarılmışlığının kokusunu alabiliyorum." Parmak uçlarını çıplak bacağının yan tarafında gezdirdi ve kalçasındaki tüyleri diken diken etti. Onlara bakarken inledi. "Vücudunu senden daha fazla kontrol ediyor gibiyim."

Vanessa doğruldu ve Fejo parmaklarını Vanessa'nın bükülmüş dizlerinin iki yanına koyarak ona doğru eğildi. Vanessa kollarını arkasında birleştirdi ve kendini dik tutmak için yana doğru eğildi. Adamın vücudunu incelerken kaşlarını ukalaca kaldırması, teninin kızgınlıkla ısınmasına neden oldu. Bu kesinlikle kızgınlıktı.

"Bunun hiçbir anlamı yok," diye nedenini bilmeden karşı çıkarken buldu kendini.

Karanlık bakışları onunkilere döndüğünde ve gülümsemesi meydan okuyan bir şeye dönüştüğünde, nedenini biliyordu. Beklenti, kalçalarının arasındaki sıcaklığın canlanmasına neden oldu. Göğüslerinin hassas derisi elbisesinin yumuşak kumaşı altında çiğ gibi hissediyordu ama elbisesini çıkarmayı reddetti.

Onunla Fejo arasındaki bu irade savaşıyla ilgili bir şey onu başka hiç kimseyle olmadığı kadar tahrik ediyordu. Sağ elini kaldırıp beline doladığında, başparmağı göğsünün hemen altında gezinirken, Fejo'nun kazanacağını bildiği için mi bunu bu kadar çok sevdiğini merak etti.

"Vücudun bana sanki benimmiş gibi tepki veriyor," dedi konuşkan bir tonda. Avuç içi göğüs kafesini kavramaya devam ederken, diğer eli yataktan aşağı kayarak kızın parmaklarından yukarı çıktı ve bileğinin etrafında dolandı. Fejo, şimdi dizlerinin üzerinde kızın vücuduna doğru eğilmiş, burnunu kızın göğüslerinin arasına sokmuş, sonra da karnına doğru solumuştu. "Ve amın kesinlikle başka biri için bu kadar ıslak olmazdı."

Vanessa'nın başı kıkırdamaya dönüşen yumuşak bir iniltiyle geriye düştü. "Çok kibirlisin."

Başını kaldırıp ona baktı ve elini ensesine koyarak bakışlarını nazikçe kendi bakışlarına

yönlendirdi. "Bana yanıldığımı söyle, küçük dostum."

Vanessa tam da bunu yapmak üzereydi ki, tamamen yalan olmasına rağmen, eli onun etrafında kıvrıldı

Bel kısmı kayboldu ve iki iri parmağı iç çamaşırının içinden seksinin uzunluğunu izledi. Sırıtışı geri dönmüştü ve ensesindeki eli başını başka yöne çeviremeyeceğini açıkça gösteriyordu.

"Bana yanıldığımı söyle," diye tekrarlarken iç çamaşırını yana itti ve kalın bir parmağını göbeğine daldırdı. Vanessa bir inilti çıkardı ve sırtını kamburlaştırdı, ağzını kapalı tutmak için çaresizdi ama vücudunu onunkine karşı hissetmek için can atıyordu. Fejo onu yatıştırmadı, onun yerine vücudunu çileden çıkarıcı bir mesafede tutarak içini okşadı.

İkinci bir parmak daha ekledi, avucunun topuğunu klitorisine bastırırken onu gerdi. Vanessa'nın kolları güçsüzleşip bir inilti daha çıkardığında, Fejo ensesindeki eliyle onu dik tuttu. Parmaklarını kıvırıp en iyi yerlere ulaşırken, işkence edercesine yavaş bir ritimle içine pompalamaya devam etti.

Kalçaları Fejo'nun yavaş itişleriyle birlikte sallanırken, karnındaki düğüm sıkılaştı. Nefesleri derinleşti ve Fejo'nun üst bedenini destekleyeceğine güvenerek kendini gevşek bıraktı. Fejo'nun ağzını kendi ağzına çekti ve onu öptü ama Fejo karşılık vermedi. Bacaklarının arasındaki eli de durakladığında sinirli bir nefes verdi. Yaklaşan orgazmının yarattığı gerginlik, adamın sabit ritminin yokluğunda azaldı. Kalçaları kendi kendine sallanmaya devam etti.

Ona doğru baktı ve kaşlarının kalkık olduğunu ve beklentiyle kendisine baktığını gördü. Vanessa'nın nefesi kesildi, zihni bir an için bulanıklaştı. Adamın gözleri siyahtı. Hem irisleri hem de beyazları. Bunun yeni çiftleşmiş Clecanian'larda olabileceğini duymuştu ama sadece bir kez görmüştü. Alnına düşen koyu dalgalı saçları ve içini ısıtan yakıcı, çapkın sırıtışıyla, siyah gözleri onu bir iblis gibi gösteriyordu. Ya da belki bir karabasana.

Adam kaşlarını bir kez daha hızlıca kaldırdığında zihni yeniden canlandı. "Eee?"

Ne istediğini anlaması bir anını aldı. Anladığında ise dudaklarını kıvıran gülümsemeye engel olamadı. "Haksız değilsin," diye inledi adamın ağzını tekrar kendi ağzına götürürken.

Dudakları bu kez buluştuğunda ağzı onunkinin üzerine eğildi ve dilinin sert hareketleriyle karnındaki ateşi körükledi. Parmakları ve avuçları tekrar hareket ederek kadının içine daha hızlı pompaladı. Ölmekte olan orgazmı hızla geri dönüp birkaç saniye içinde ateşli bir seviyeye ulaştığında ağzının içinde inledi.

Bir eliyle adamın ön kolunu, diğeriyle omzunu kavradı, tüm kasları gerilirken vücudu kaskatı kesildi. Başı geriye düşen Vanessa her nefesinde bir inilti çıkarıyordu. Fejo başını eğdi ve elbisesinin kumaşı arasından göğüs ucunu ağzına aldı.

Orgazmı içini parçaladı ve çığlığıyla birlikte sırtı kamburlaştı. Tanıdık doygun sıcaklık kaslarını gevşetip çığlıklarını iç çekişlere dönüştürene kadar dalga dalga içinden geçerken vücudu titreşti.

Onu yatağa yatırana kadar indirdi, titrek nefesler alıyordu. Metalin çıkardığı sesle göz kapakları açıldı. Dizlerinin üzerinde bacaklarının arasına çömelmiş olan ve elinde çok keskin bir bıçak tutan Fejo'ya baktı.

"Bu da nereden çıktı?" diye sordu derin nefesler arasında adamın çıplak bedenini tararken.

Adam bıçağı elbisesinin altından geçirdiğinde nefesleri ciğerlerinde dondu. "Bu benim yatağım,
Hatırladın mı? Onları her yere sakladım."

Bıçağın ucu elbisesini kestiğinde boğazından cırtlak bir nefes kaçtı. Arkasına yaslandı ve o anda göğüs uçlarının gerilmesi için nasıl bir hasara sahip olması gerektiğine odaklandı. Bıçağı yakasına kadar kaydırdı, elbiseyi ikiye böldü, sonra bıçağı her iki askıya da küçük bir fiske vurdu, sonra kalçalarındaki kalın iç çamaşırı bantlarından geçirdi.

Sanki kağıt mendilden yapılmış gibi ayrıldılar ve yatağa düştüler. Kadının giysileri başarılı bir şekilde çöp haline getirildiğinde, bıçağı fırlattı ve bıçağın ağzından yakalayarak yatağın sol tarafındaki bir sandığın ahşap kaplamasına gömdü.

Vanessa'yı aynı anda birçok duygu kapladı. Amından tekrar sıcaklık akarken duvarları sıkıştı. Adrenalini yükseldi ve yarısı tahtaya saplanmış bıçağa bakarken gülmeye başladı. "Vay canına. Bunlarla aran iyi." Sessiz bir kuşkuyla güldü.

Ellerini onun iki yanına koydu. Sırıtıyor olsa da kaşları kızın tuhaf davranışı karşısında çatılmıştı. Havayı kokladı. "Hoşuna gitti mi güzelim?" diye sordu, yüzü hâlâ şaşkınlık ve memnuniyetin komik bir karışımı içindeydi.

Vanessa kısık bir kahkaha daha attı ve kendi tepkileri karşısında başını salladı. "Görünüşe göre."

Fejo mırıldandı, sonra yerdeki bir şeye uzandı. Topuklarının üzerinde geriye doğru otururken iletişim cihazı göründü. Şaftının parlayan başı kadının alçak göbeğine dayanana kadar öne doğru kaydı, kalçaları bacaklarının arasında genişçe açıldı. Kadın, adamın iri bedenine uyum sağlamak için dizlerini daha da genişletti.

"Ne yapıyorsun?" Adam iletişim cihazındaki düğmelere basarken kadın neredeyse nefes nefese kalmıştı.

"İlk tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun?" Sırıttı, iletişim cihazını eğilmiş sağ dizine indirdi ve diğer avucuyla kalçasını ovdu.

Gözlerini devirdi ve sırıttı. "Evet."

"Senin için daha iyi bir seçenek olduğumu söylediğimde kastettiğim buydu." Adam iletişim cihazında bir şeye bastı ve kadın adamın bakışlarını takip ederek penisin başına kadar gitti.

Adamın sikinin ucundan geçen metal halter değişince bir nefes aldı. Bu hiç de basit bir piercing değildi. Metalin düz tepesinden süngerimsi mavi bir düğme şişti. Gözleri o küçük mavi çıkıntıya sabitlendi. İçinde nasıl bir his uyandıracaktı?

Olasılıklar karşısında cinsel organı sıkıştı. Birden mavi düğme kayboldu ve bakışları adamın iletişim cihazının üzerindeki eline kaydı.

Fejo onun yoğun bakışları karşısında kıkırdadı ve iletişim cihazını ona uzattı. Şaftının tabanını kavrayıp girişine doğru bastırdığında, kızın kavradığı elindeki cihaz unutuldu. Adam ona sırıttı ve gözleri karardı. "Seni ilk gördüğümden beri her gün o güzel amcığının neye benzeyeceğini düşündüm."

Teninin üzerinde vızıldayan elektrik onu ihtiyaçtan titremeye bıraktı. "Fejo, lütfen..." dedi, bedenini ona doğru bastırmaya ve ağrıyan çekirdeğini doldurmaya çalışarak.

İçinden kaba bir mırıltı geçti ve onu içine doğru itti. Vanessa'nın boştaki eli yatak takımını kavradı ve o garip çıkıntılardan biri içine her girdiğinde bir çığlık attı. Adam tam olarak oturduğunda, Vanessa'nın nefes alışları hızlı bir pantolondan öteye gitmiyordu. Hâlâ içinde gümbürdeyen mırıltı, sikinde ve seksinin duvarlarında titreşiyordu.

Fejo'nun parmakları kadının üst uyluklarına saplandı ve kendini kadının içinde sabit tuttu. Kasları esnedi,

Ve çekilip tekrar içine girdiğinde sert bir inilti çıkardı. Vanessa inledi ve vücudu bir bina orgazmının başlangıcıyla gerildi.

Fejo boğuk bir sesle, "İletişim cihazı, tatlım," diye mırıldandı. Adam kadının içine pompaladı ve adamın ne istediğini anlamak için tüm konsantrasyonunu toplaması gerekti. Ona vermek için uzandı ama adam başını salladı. "Mavi kare," diye ısırdı.

Ekrana baktı ve bir düzine farklı renkte şekil olduğunu gördü. Mavi kareyi buldu ve bastı. İçinde büyüyen bir his, şaşkın bir çığlık atmasına ve dirseğine doğru kalkmasına neden oldu.

Fejo kalçalarını salladı ve piercingin ucundan çıkan çıkıntı G noktasına sürtündü. Göz kapakları kapandı ve olduğu yerde donup kaldı.

"Daha büyük olmasını istiyorsan tekrar bastır," diye homurdandı. "O zaman bana ver."

Onu geri uzattı ve bu hareket adamın aletinin kaymasına ve içinden bir sıcaklık fışkırmasına neden oldu. "Pekâlâ, küçük dostum. Hazır mısın?" Fejo bir elini onun üst göğsüne koydu ve onu aşağı doğru bastırdı.

yatağın içine. Eli orada kaldı, parmakları omzunun üzerinde kıvrılmıştı ve avuç içi boğazının hemen altında düz duruyordu. "Törenden sonra senin türünü inceledim ve birkaç sürpriz hazırladım."

Kız ne demek istediğini soramadan, adam başka bir düğmeye basmıştı. Leğen kemiğindeki bir kabarıklık genişledi ve klitorisiyle mükemmel bir şekilde hizalandı. Sırıtarak bir düğmeye daha bastı ve sikinin her santimi, klitorisine baskı yapan çıkıntıyla birlikte nabız atmaya ve titreşmeye başladı.

Vanessa haykırdı, vücudu ani ve şiddetli bir orgazmla sarsılıyordu. Boşalırken uzandı ve boğuk bir iniltiyle adamın kolunu tırmaladı.

Fejo onun üstünden bir küfür savurdu. "Doğru, güzelim. Benim için gel."

Büyük bir yudum hava emdi ve doruk noktasının sarsıntılarının yatışmasını bekledi, ama Fejo'nun hala içinde zonklayan şaftının hissi tamamen aşağı inmemesini sağladı. Vanessa hem Fejo'nun iri eli hem de vücudunu saran yoğun zevk nedeniyle sıkışmıştı. Bakışlarını zorla Fejo'ya çevirdi ve onun kendisine hınzırca sırıttığını gördü, göğsünde ter parlıyordu ve nefesleri ağır ve derin geliyordu.

Başka bir orgazm daha oluşmaya başlamıştı ve onu aşağı çekmeye çalışarak üstüne uzandı. Onu karşısında hissetmeye ihtiyacı vardı. Fejo buna mecbur kalarak iletişim cihazını yana fırlattı. Dirseklerinin üzerine çöktü ve onları başının iki yanına dayadı. Klitorisinin üzerindeki lezzetli titreşimli baskı arttı ve karnındaki düğüm sıkılaştı.

Dilini ağzına götürdü, onu öptü ve iniltilerini yuttu. Alt dudağını ısırırken inledi, "Benim için tekrar gel, güzelim. Bunu yaptığında çok iyi hissediyorum."

Adam kalçalarını hafifçe sallayarak içine pompalarken vücudu kaygandı ve sürekli sürtünme onu bir orgazm daha yaşamaya zorladı. Bu kez gözleri kamaştı ve bir çığlık attı. Fejo onaylayarak homurdandı ve dilini boynunda gezdirerek boğazına sıcak öpücükler kondurdu. Hızını kesmedi ve Vanessa inledi. Midesinin boşaldığını hissediyordu ve uzuvları erimişti.

"Bu çok fazla," diye yalvardı, kalbi göğsünde çok sert çarptığı için bayılacakmış gibi hissediyordu.

Kalçaları durmasa da Fejo iletişim cihazına uzandı ve kemikleri titreten titreşim kesildi. O zaman hareketlerine ara verdi ama Vanessa'nın içine gömülü kaldı. Vanessa titreyerek aldığı nefesleri sakinleştirmeye çalışıyor, kol ve bacaklarındaki titremenin geçmesini bekliyordu.

Fejo'nun dudaklarını nazikçe boynunda titreyen nabzına, ardından çenesine ve kulağına bastırırken ağzının geniş sırıtışını hissedebiliyordu. Sonunda düşüncelerinin kontrolünü tekrar ele geçirdiğinde gözlerini ona dikti. "Bu hoşuna gidiyor mu?" diye sordu, adamın bu kadar az çabayla onu titreyen bir su birikintisi haline getirebilmesine biraz sinirlenmişti. Zihinsel olarak bir gün aynısını ona nasıl yapacağını öğreneceğine ve ona işkence edeceğine söz verdi.

Kıkırdadı ve onun bakışlarıyla buluşabilmek için başını kaldırdı. "Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar keyif aldığımı hatırlamıyorum. Görünüşe bakılırsa sen de aynı şekilde hissediyor olmalısın." Sırıtışı kibirli bir hal aldı.

Vanessa gülümsemesini gizleyemedi. "Seni ukala, koca kafalı..." Aklına bir fikir geldi ve sustu. Parmaklarını adamın yanlarına götürerek, gövdesinin her iki yanından aşağı doğru uzanan kahverengi çizgileri nazikçe izledi. Adam uzun bir inilti çıkarmadan önce tüm vücudu gerildi. Göz kapakları

kapandı ve alnı eğildi.

Vücudu onun üzerine çökerken omzuna doğru eğildi. Şaftının içinde nabız gibi attığını hissedebiliyor ve şimdi verdiği zevke sırıtıyordu.

Adam kalçalarını tekrar hareket ettirmeye başladığında gülümsemesi kayboldu ve gözleri geri döndü. Artık titreşmiyor olsa da, daha önceki yoğun his kanalını aşırı duyarlı hale getirmişti ve sikinin sıcak, kaygan uzunluğunun içine girip çıkması cennet gibi hissettiriyordu.

Kadın adamın yanlarını okşamaya devam etti ve adamın nefes alış verişi ağırlaştı, hamleleri hızlandı ve sertleşti.

Başını yana çekerek kulağının hemen altında, doğum çizgisinin başladığı noktaya odaklandı ve yaladı. Fejo onun üzerinde ürperdi ve derin, yankılanan bir mırıltı çıkardı.

Vanessa bacaklarını adamın beline doladı ve adam ona daha hızlı vurdukça inledi.

Sağ kulağının yanındaki eli aşağı inip kalçasını kavradı, sonra vücudunun altına kayarak kıçını

avuçladı. "Vanessa," diye hırladı boynuna doğru, kafa derisinde ürpertiler yarattı. Kendisinin de Tekrar boşalabilirdi, kasları gerektiği gibi sıkılamayacak kadar bitkin düşmüştü ama Fejo'nun boynuna karşı sınır tanımayan iniltisi ve kıçını sahiplenici bir şekilde kavraması gerilimi artırıyordu.

Kadın, adamın sert ve esnek kıçının yanlarındaki izlerin yollarını takip etti ve adam her hamlesinde hırıltılı bir homurtu çıkardı, hareketleri düzensizleşti. Eli kafatasındaki saçlara saplandı ve yüzünü kulağının hemen altındaki boynuna gömdü, vücudu sertleşti.

Onun tenine karşı boğuk bir kükreme çıkardı ve boşalırken titreyerek durdu. Vanessa'nın kendi orgazmı hâlâ sınırlarda geziniyordu ama bu gece onu yeterince boşaltmıştı ve açgözlü değildi.

Yine de onu içinden çıkarmak yerine, vücudu onunkine karşı eridi ve genişleyen piercing'i içeride hafifçe salladı. Adamın hareketlerinin kasıtlı olmadığından emindi çünkü küçük bir inilti çıkarıp ellerini adamın sırtının alt kısmına kaydırdığında adam kıkırdadı ve onu izlemek için başını kaldırdı. "Bir kez daha, güzelim. Sonra dinlenebilirsin."

İnatçı zihni onun kendinden memnun ses tonuyla tartışmaya fırsat bulamadan vücudu onun talebine karşılık verince kahkahası boğazında düğümlendi. Adamın belini kavradı ve göbeğinde sıvı

bir ısı biriktiğini hissetti. Adamın kaslarının ve omurgasının, onun durgun hamleleriyle aynı anda kıvrılıp esnemesine bayılıyordu. Adam

Onu yavaşça ve derinden öptü ve bu sefer orgazm olduğunda, orgazm uzadı. Erimiş. Nazik. Bir inilti çıkardı ve yatağa doğru gevşedi, vücudu gevşedi.

Sonunda Fejo, "İşte benim iyi kadınım," diye gürledi ve tüm ağırlığıyla onu ezmemek için yanına yığıldı.

Bölüm 22

Vanessa'nın nefes alış verişi nihayet duruldu ve Fejo'ya döndü. Gözleri kapanmıştı ve nefes alış verişi onunki kadar ağır olmasına rağmen, yüzünde hoşnut bir gülümseme kıvrılıyordu. Göz kapakları yavaşça kalktı ve ona odaklandı.

Hiçbir şey söylemedi, sadece onu göğsüne doğru çekti ve parmaklarını sırtında gezdirdi. Uzun bir süre bu şekilde yattılar, her ikisi de içinde yüzdükleri parlayan memnuniyet balonunun tadını çıkardılar. Yerdeki iletişim cihazından gelen küçük bir ping sesi sakin odada yankılandı.

Fejo küçük bir inilti çıkardı ama Vanessa'yı da yanına alarak yuvarlandı ve cihazı geri aldı. "Sorun mu var?" diye sordu.

İçini çekti ve telsizi yanındaki yatağa fırlattı. "Birkaç saat içinde Vulstrata Limanı'na yaklaşmış olacağız. İhtiyacımız olan malzemeleri çoktan talep ettik, bu yüzden dur-kalk şeklinde bir ziyaret olacak."

Vanessa'nın kafasının içinde, yapmak istediklerinden çok yapması gerekenleri hatırlatıp duran dırdırcı ses, geçici komasından çıkmıştı. Bu bir liman durağıydı ve bir sonraki durağın ne zaman olacağını bilmiyordu. Bu mükemmel anda bu konuyu açmaktan nefret ediyordu ama başka seçeneği yoktu.

"Orada Dünya'ya seyahat etmek isteyebilecek bir pilot var mı? Ya da belki Alice'i arayıp Vitash'ın gelip beni buradan almasını sağlayabilirim?" diye sordu, cevabının ne olmasını istediğini bilmeden. Fejo'dan ayrılmak istemiyordu. Henüz değil. Birbirlerine karşı daha yeni yeni gerçek olmaya başladıkları bir zamanda.

Fejo'nun boğazından küçük bir hırıltı yükseldi ve omuzlarına doladığı kolu sıkılaştı. Sırt üstü yuvarlandı, gözleri kapalıydı. "Hayır. Burada kalacaksın."

Kararlılık, içinde kıvılcımlanan rahatlamayı bastırdı. "Fejo... bunun hakkında konuşmuştuk-" "Seni Dünya'ya götürüyorum," diye gürledi adam teslim olmuş bir ses tonuyla.

Vanessa dirseğinin üzerine çıktı ve Fejo'nun muhteşem yüzüne baktı. Bu mümkün olan en iyi seçenekti. Kendini bu seçenekten korumak için güvenmemeye ya da umut etmemeye zorlamıştı.

hayal kırıklığı. "Gerçekten mi?"

Bir gözünü açtı ve tekrar kapatmadan önce onu inceledi. Bir gülümseme kırıntısı gördü. "Haritalarımız arızalandığında çoktan oraya doğru yola çıkmıştık."

Çenesi düştü. Sonunda söylediklerinin ağırlığı farkına vardı. Tüm bunlardan önce onu geri almaya karar vermişti. Havuzda neredeyse boğulmadan önce. İşaretleri ortaya çıkmadan önce. Ve onunla kalmayı kabul etmeden önce. Sıcaklık göğsüne sızdı ve kalbini mutlulukla sızlattı.

Vanessa'nın içinde bir şeyler değişti. Bir parçası kopmuş ve artık geri dönüşü olmayan bir şekilde Fejo'ya gömülmüştü. Birbirlerine aittiler ve Vanessa o anda, saçmalığına rağmen ona aşık olduğunu anladı. Sert ve hızlı bir şekilde.

Boğazında sıkı bir yumak oluştu. İçgüdüleri ona kaçması için bağırıyordu. Onları bastırdı. Bu sefer kaçmadı. Bunun yerine eğildi, gözlerinin dolmasına izin verdi ve onun dudaklarına uzun, kalıcı bir öpücük kondurdu. Fejo onun altında inledi ve yanağını avuçladı. Kız geri çekildiğinde gözleri açıldı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı tıkanmış boğazına rağmen.

"Sen benim eşimsin. Bana teşekkür etmene gerek yok," diye fısıldadı ve başparmağını nazikçe yanağında gezdirdi.

Vanessa sırıttı ve başını onun göğsüne yasladı, arkadaş olduklarını hatırlatan bu küçük hatırlatmadan aptalca bir mutluluk duyuyordu. "Bunu bana söylemek kötü bir fikir. Zaten çok sık teşekkür etmiyorum." Sırıttı, içinde alevlenen ağır duyguların bir kısmını mizahla bastırmaya çalışıyordu. Fejo'nun göğsü kıkırdayarak gümbürdedi. "Ayrıca, biz eş olmadan önce karar vermiştin."

"Doğru," diye iç geçirdi. "Bu durumda hem sözlü hem de sözsüz teşekkürleri kabul edeceğim."

Vanessa onun yan tarafına küçük bir çimdik attı, hassas izlerine dokunmamaya dikkat etti. Parmağını kahverengi izin yan tarafında gezdirdi ve orada derisinin farklı olduğunu fark etti. Neredeyse daha tombuldu, sanki o çizgilerde üç kat daha fazla gözenek vardı. "Bunlar neden bu kadar hassas?" diye sordu, onun hakkında bilgi edinmek için yanıp tutuşuyordu.

Parmaklarını vücudunda gezdirmeye devam ederken küçük bir mırıltı göğsünü titretti.

Kaslarının dalgalanması ve şişmesi. "Suda yolumu bulmama yardımcı oluyorlar. Titreşimleri, sıcaklık değişimlerini ve bunun gibi şeyleri algılıyorlar."

Hem onun hem de Uja'nın kendisine anlattıklarını hatırladı. "O bilim adamları sana tüm bunları açıkladı mı?" Mırıltısının titreşimi durdu. "Hayır." İçi boş sesi dişlerini sıkmasına neden oldu.

Fejo türünün tek örneğiydi. Böyle çizgilere sahip olup da ne olduklarını ya da neden vücudunun geri kalanından bu kadar farklı hissettirdiklerini bilmemek nasıl bir şey olmalıydı? Vanessa başını Fejo'nun göğsüne yasladı, kendisine bakılmadığı zaman acı verici şeyler hakkında konuşmanın her zaman daha kolay olduğunu biliyordu. "Uja bir ara onlardan kaçtığından bahsetti."

Yanağının altındaki kaslar sertleşti. "Oh, yaptı, değil mi?" Vanessa dudaklarını yaladı. "Bana söylemek zorunda değilsin."

Göğsü genişledi ve derin bir nefes verdi. Parmakları, şimdi göğsünün üzerinde duran bileğini sardı. "Bana dokunmaya devam et, ben de sana söyleyeyim."

Kadın sırıttı ve parmaklarını adamın teninde gezdirmeye devam etti. Vücudundaki gerginlik azaldı. "Beni yapan genetikçiler beni test etmekle çok ilgilendiler. Her şeyi öğrenmek istediler. Vücudumun nasıl çalıştığını biliyorlardı ve pek de nazik değillerdi. On bir yaşımdayken, ergenliğe girdiğimde denemek istedikleri testler hakkında konuştuklarına kulak misafiri oldum. Ertesi gün kaçtım."

Vanessa'nın parmakları durdu ve çenesi sıkıştı. O orospu çocuklarının nasıl bir test planladıklarını hayal edebiliyordu. Adam onun altında kıpırdandı ve Vanessa elini tekrar hareket ettirdi. "Sonra ne oldu?" Vanessa merakını sesinden uzak tutmaya çalıştı ama Uja, Fejo'nun laboratuvardan ayrıldıktan sonraki hayatının pek de iyi olmadığını ima etmişti.

"Binlerce adadan oluşan denizin ortasındaki bir şehirden geliyorum. Oradaki insanlar Uja gibi Huvuitian'dır. Birçoğunun adalarda özel evleri var ve ihtiyaç duyduklarında topluluk adalarına uçuyorlar. Doğduğum adadan yüzerek uzaklaştım ama kayboldum. Sonunda, Huvuita'nın eteklerinde özel bir konutta karaya vurdum. Orada yaşayan erkek beni buldu ve yanına aldı."

Vanessa kendini tutamadı. Başını kaldırdı ve Fejo'ya baktı. Açıkça görülüyordu ki

söylediğinden çok daha azını açığa vuruyordu. Sesi tüm o söylenmemiş şeylerle ağırlaşmıştı.

Adam onun beklenti dolu bakışlarıyla karşılaştı, yüz ifadesi gergindi. "Gerisini duymana gerek yok. Mutlu bir hikâye değil."

Uzandı ve parmaklarını adamın şakağındaki saçlarda gezdirdi. "Bunu duymak istemiyorum ama duymak da *istiyorum.* Dediğin gibi, artık benim eşimsin. Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Ayrıca zihinsel ölüm listeme kimi eklemem gerektiğini de bilmek istiyorum."

Fejo'nun yüzüne bir sırıtma yayıldı. "Onları benim için öldürecek misin, küçük dostum?"

Çenesi adamın göğsüne düştü ve dudaklarını büzdü. "Hayalimde onların içini boşaltacağım."

Fejo'nun sırıtışı genişledi, sonra içini çekti ve gözlerini tavana dikti. "Dawten. Beni bulan erkeğin adı buydu. O adada kendisi için çalışan birçok kişiyle birlikte büyük bir yerleşkede yaşıyordu. Kaçakçılık işindeydiler. İlk başta nazikti. Bana yiyecek ve uyuyacak bir yer verdi. Bana aileden biri gibi davrandı."

Devam ederken Fejo'nun kaşları birbirine yaklaştı. "Onun için çalışmaya başladım, çalınan malların en değerli olanlarını adaların etrafındaki okyanusta küçük mağaralarda sakladım. Başka kimsenin ulaşamayacağı yerlere." Çenesi bir gerilip bir gevşeyerek çalıştı. "Suda beni takip etmeye başlayan bir Hitha sürüsü vardı. Birkaç kez saldırdılar. Dawten'a artık bunu yapmak istemediğimi, çok korktuğumu söyledim. İşte o zaman değişti."

"Seni oraya gitmeye zorladı mı?" Vanessa neredeyse tıslıyordu.

Ses tonu Fejo'nun dikkatini çekti ve Fejo sesindeki zehirden memnun, yarım bir sırıtışla ona baktı.

"O yaptı. İlk başta kafam karışmıştı. Beni aileden biri olduğuma inandırmıştı. Her gece onunla ve kızıyla birlikte masasında yemek yerken, yerleşkenin diğer tarafındaki küçük bir odada tek başıma yemek yemeye başladım. Sonradan anladım ki beni bulduğunda sadece potansiyel faydalar görmüştü. İstediği şeyi yapmayı reddettiğim gün nezaketi sona erdi."

"Ona ne oldu?" Zihninde o anda meçhul bir adamın kanatlarını kesiyordu.

Fejo yutkundu. "Onu ben

öldürdüm." "Güzel."

Kaşlarını kaldırıp ona baktı.

Gözlerini devirdi ve uyarıcı bir sesle, "Oh hayır. Bu korkunç bir şey. Öldürmek kötüdür. Vesaire, vesaire." Adamın hafifçe kıkırdamasıyla kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. "Tekrar kaçmak yerine onu öldürmene ne sebep oldu?"

Bir anda Fejo'nun yüzü düştü, kara gözleri soğudu ve ağzı yüzünü buruşturdu. "Onun kızı, Klinara."

Uja'nın ona bahsettiği kadın. Görünüşe göre eşini kontrol eden kadın.

"Yerleşkede her zaman etrafımdaydı ama onunla fazla konuşmamam gerekiyordu. Akşam yemeklerinde bile hep çok sessizdi. Ama Dawten seyahate çıktığında beni bulmaya gelirdi. Bana sevdiğim özel yemekleri getirir ve benimle konuşurdu. Bir süre sonra bana güvenmeye başladı. Bana babasının ona karşı ne kadar korkunç olduğunu anlat. Şehirdeki okula gitmesine nasıl izin vermediğini ve onu nasıl incittiğini." Fejo alaycı bir homurtu çıkardı. "Bunların doğru olup olmadığını tam olarak bilmiyorum ama o zamanlar ona inanmıştım.

"Birbirimizi gizlice görmeye başladık. Seks yapıyorduk ve o geleceğimiz hakkında konuşuyordu. Bir gün babası öldüğünde onun işlerini yürüteceğimizi, bir çocuğumuz olacağını ve ilişkimizi herkese açıklayacağımızı anlatırdı. Nasıl oldu bilmiyorum ama bir şekilde beni onu öldürmeye ikna etti. Ve öldürdüm de. Bir gece beni gizlice odasına soktu ve boğazını kestim."

Fejo başını salladı, tüm vücudu kaskatı kesilmişti ve öfkeyle çınlıyordu. "O öldükten sonra herkese kendisine saldırdığını ve onu öldürdüğünü söyledi. Çok uzun bir süre bunu beni korumak için söylediğini sandım ama aslında beni kontrol altında tutmak içinmiş. Odama yaptığı ziyaretler ve bir ilişkiden bahsetmesi kesildi. Babasının işini devraldı. Ne zaman bir daha dönmemek üzere ayrılmaya yaklaşsam, kalan sevgimi bana karşı kullanırdı. Bu işe yaramadığında, yetkililere ne yaptığımı söylemekle tehdit ederdi. Bahanesi her zaman bensiz yaşayamayacağıydı. Buna çok uzun süre inandım."

"Neden hâlâ onun için çalışıyorsun?" Vanessa'nın parmakları yumruk haline geldi. Vücudunun her yeri

Beyaz bir öfke.

***

Eşi alevler içinde yanacakmış gibi görünüyordu. Gözleri kısılmış ve mosmordu; nabzı o kadar sert atıyordu ki, tenine çarptığını hissedebiliyordu. Geçmişi hakkında konuşmak zor olsa da, eskisi kadar acı verici değildi. Her şeyden çok utanç vericiydi. Ona zerre kadar nezaket gösteren herkese bu kadar kolay güvenmiş olması, geriye dönüp düşündüğünde küçük düşürücüydü. Ama Vanessa'nın ölümcül ifadesi karşısında eski yaraları hızla kapanmaya başlamıştı.

Yan yattı ve başını elinin üzerine koydu. "Benim için onun zihnini mi boşaltıyorsun, güzelim?"

Dudaklarını büzdü ve kollarını kavuşturarak doğrulup oturdu. "Seni hâlâ tehdit ediyor mu? Çünkü bana yalnız beş dakika ver-"

Kendini yukarı kaldırarak onu bir öpücükle susturdu. "Gerek yok. Yakında ondan kurtulacağım."

Vanessa'ya hayatının şu anki durumunu açıklamaya çoktan karar vermişti ve şimdi bunun için en iyi zaman gibi görünüyordu. Kraliçe ile yaptığı anlaşmayı ve Klinara'nın ona yaptırdığı işi anlatırken Vanessa'nın çenesi gevşedi.

Sözünü bitirdiğinde, sanki bir şey üzerinde derin derin düşünüyormuş gibi gözleri odaklanmamıştı. "Kiraladığı iki adamın haritalarla oynanmasıyla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Fejo omuz silkti ve Vanessa'nın üzerine örttüğü battaniyenin altından görebildiği açık kısımlarına baktı. "Bu fikri göz ardı etmiyorum, ama bunu yapmak istemeleri için bir neden düşünemiyorum. Eğer onun için çalışıyorlarsa, amaçları paketin güvenli ve hızlı bir şekilde teslim edilmesini sağlamak olacaktır. Bizi neden oyalasınlar ki?"

Vanessa düşünceli düşünceli dudağını çiğnedi ve o da bu fırsattan yararlanarak battaniyeyi

Vanessa'nın elinden çekip aldı. "Hey!" Onu kendine doğru çekerken yüzünde şaşkın bir

gülümseme canlandı. "Biz konuşuyoruz

ciddi bir şey hakkında."

Başını onun boynunun kıvrımına doğru eğdi ve içine çekti. Sesine sahte bir umutsuzluk enjekte ederek iç çekti. "Evet ve çok üzücüydü. Bu beni daha iyi hissettiriyor." Adam onu sırt üstü çevirip köprücük kemiklerine öpücükler kondururken kıkırdadı.

"Böyle davranarak casus olarak kalmayı nasıl başardın bilmiyorum."

Adam göğsünü ısırıp sert meme ucunu yaladığında, kadın nefesini tuttu ve ellerini adamın saçlarına gömdü. Onu dehşete düşürmek için, bu tutuşu adamın başını yukarı çekmek için kullandı.

"Liman için hazırlanmamız gerekmiyor mu?"

Fejo sırıttı. Kızın uyarılma kokusunu şimdiden alabiliyordu. Vücudunda daha da ilerledi ve parmakları onun sıkı çekirdeğini bulana kadar bir elini aralarına soktu. Bir parmağını içine daldırdığında bir inilti çıkardı. "Uzun sürmeyecek."

Bölüm 23

Vanessa iç çamaşırını değiştirmek ve biraz rahatlamak için gizlice kıpırdanmaya çalıştı. Çok güzel bir şekilde ağrıyordu, ama aceleyle seçtiği dar iç çamaşırı ve etek kötü bir seçim olmuştu. Aşırı hassas tenine sürtünüp duruyor, düşünmesini zorlaştırıyordu.

Uja ile derin bir sohbete dalmış olan Fejo'nun peşinden gitti. Kanatlı adam ona anlam veremediği tuhaf bakışlar fırlatmaya devam ediyordu. Onu umursamadığı bir sır değildi, ama Vanessa'nın umurunda bile değildi. Artık Fejo'yla birlikteydi ve Uja er ya da geç ona alışmak zorunda kalacaktı.

Mürettebatın büyük bir kısmının beklediği köprüye vardılar. Fejo içeri girer girmez oda sessizleşti ve Vanessa seksi korsan-kaptan arkadaşına gururla gülümsemekten kendini alamadı. Selamlamak için elini kaldırdığında, bir mırıltı koptu.

Odadaki tüm erkekler adamın kaldırdığı elindeki izlere baktı, sonra gözlerini kadına çevirdi. Vanessa çenesini yukarı kaldırdı ve kaşlarını meydan okurcasına kaldırdı. Midesinde hastalıklı bir korku kıvrıldı. Fejo'nun onu tanıdığını öğrenince çok mu şaşıracaklardı? Şaşırtıcı bir şekilde, kimse hayal kırıklığına uğramış görünmüyordu, sadece şaşırmış ve belki de imrenmişlerdi.

Fejo'ya baktı ve onun kendisine gülümseyerek baktığını gördü, eşini takdim ederken gururlu bir ifadeye bürünmüştü.

Yüzü alev alev yandı ve kendini içten içe çökmüş hissetti. Onun eşi olduğu için o kadar mutluydu ki, o kadar memnundu ki ve nedense, onun eşi olduğu için duyduğu kibir, onu çok utandırsa da kendine olan güvenini artırdı.

Fejo elini indirerek sessizce onu yanına çağırdı ve kız onun rahatlatıcı varlığını arzulayarak ona doğru koştu. Kız onun yanındayken mürettebatına döndü ama kız elini onun elinin içine kaydırınca durakladı. Çatık kaşlarıyla ona baktı. Dudaklarında yavaş bir sırıtış belirdi ve elini sıktı. Bu küçük sevgi gösterisini bile beklemediğini bilmek kalbini sıkıştırdı.

"Hepinizin gördüğü gibi, Vanessa benim eşim. Ben yokken ona öyle davranın." Fejo'nun sesi alçaktı

Tembel sırıtışı yerinde duruyordu ama ölümcül ses tonu anonsunun boşlukta patlamasına neden oldu. Adamların her birini sessizce süzdü, bakışları şimdi muhtemelen Klinara'nın casusları olduğunu bildiği iki boynuzlu adamın üzerindeydi.

Birkaç dakika önce hazırlanırken çok tartışmış olmasına rağmen, Fejo onu kendisiyle birlikte limana götürmeye yanaşmamıştı. Görünüşe göre, bu limanda aşırı sıcak nedeniyle biyo-değiştirme giysileri gerekliydi. Pusuda bekleyen hırsızlar hırsızlık yaparken bu giysileri özel ısıtmalı bıçaklarla kesip açmayı daha kolay buluyorlardı. Vanessa bunu duyduktan sonra, aynı şeyin kendi başına da gelebileceğini ileri sürerek sinir krizi geçirmişti.

Onun banshee taklidi sağır kulaklara düşmüştü çünkü Fejo onun endişesini sevimli buluyor gibi görünerek gittikçe daha da kızışırken sadece sırıtmıştı.

Adamlara yol tarif etmeyi bitirdiğinde, kadının elini hafifçe sıktı. "Yakında döneceğim."

Fejo geri çekilmek istedi ama o kendini tuttu. "Hâlâ bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum. Yani, ayak işlerini kendin yapacaksan neden bir ekibin var ki? Patron sen değil misin?"

Muhteşem gülümsemesi yüzünü aydınlattı ve Vanessa dudaklarını büzdü. Birkaç saatlik iyi bir seks onu eskisinden daha da yıkıcı göstermişti. Cildi daha renkliydi, gözleri parlak ve berraktı ve kendine güvenen aurası iki katına çıkmıştı.

"Yükledikleri her şeyin doğru olduğundan emin olmalıyım. Birinin virüs yerleştirmesi çok kolay olur. Eğer böyle bir şey olursa, bozulmadan ve soyulmadan önce sadece birkaç sistem kurabiliriz." Adam eğilip kızın yanağını kavradı ve kızın kıpırdamadan durmaya zorladığı ağzına bir öpücük kondurdu.

Vanessa kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve Fejo kıkırdadı, dönüp boynuzlu adamlardan birini, daha birkaç gün önce bıçakladığı öfkeli adamı işaret etmeden önce yanağına hızlı bir öpücük daha kondurdu. "Capra. Uja. Şimdi benimle."

Capra arkadaşı Maladek'e baktı. Vanessa'nın hiç hoşuna gitmeyen bir bakış attılar ve sonra Maladek alaycı bir tavırla köprüden dışarı çıktı.

Fejo çıkışa doğru geri geri yürüyerek bir gösteri yaptı ve yol boyunca onu süzdü. Onun sadece şaka yaptığını bilse de içi yine de ısındı. Ona gözlerini devirdi ve geminin göbeğine açılan diğer kapıyı kullanarak oradan ayrıldı.

Sonraki bir ya da iki ya da üç saat boyunca - takip edemiyordu - geminin etrafında dolaştı, aynı anda hem sıkıldı hem de endişelendi. Yalnız mı kalmak yoksa mürettebatın geri kalanıyla kaynaşmak mı istediğine karar veremiyordu. Her iki seçeneğin de kendine göre dezavantajları vardı. Yalnızken tek yapabildiği Fejo için endişelenmekti. İnsanlarla birlikteyken ise rahatlayamıyor, sürekli her birine bakıyor ve içlerinden birinin rehberlik sistemini bilerek sabote edip etmediğini merak ediyordu.

Ayrıca, uygunsuz bir şey yapmamış olsalar da, bakışları sinir bozucuydu. Onu merak etmelerinin makul olduğunu düşünüyordu ama bir oda dolusu iri uzaylının aval aval bakması pek de iyi bir zaman geçirme fikri değildi.

Sonunda, kafeteryayı ve yemeği aramaktan vazgeçti. Bir süredir yemek yememişti ve Fejo ile yaptığı olimpik düzeydeki yatak sporu onu aç bırakmıştı. Yemek sentezleyicilerinin önünde durdu, hepsi de Clecania'da kullanmayı öğrendiğinden çok farklıydı. Yemek yapmayı bile bilmediği için kendini aptal gibi hissederek omzunun üzerinden bakmaya devam etti, pes edip gitmek ile kalıp gemideki adamlara aptal olmadığını göstermek arasında gidip geliyordu.

Kendisine bir fincan kalın mor jel doldurmayı başarmış ve yenilebilir olup olmadığını anlamak umuduyla koklamaya başlamıştı ki sırtında bir sıcaklık hissetti ve ensesindeki tüyler diken diken oldu. Önünde uzun bir gölge uzanıyordu ve tavana yakın bir yeri işaret eden iki büyük kıvrık boynuzu seçebiliyordu. İniltisini içinde tutarak yavaşça döndü ve Maladek'le yüzleşti.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye gürledi kaba saba dış görünüşüne mükemmel bir şekilde uyan kaba, çakıllı bir sesle. Maladek'e çok fazla kızmaması ya da ondan şüphelenmemesi gerektiğini biliyordu. Eğer öyle davranırsa Fejo'yu ele verebilirdi ama içindeki öfkenin kaynayıp vücuduna öfkeli bir titreme yaymasına engel olamıyordu.

Kan kırmızısı gözlerini kırpmadan, anlaşılmaz bir ifadeyle ona baktı. "Ben

hallederim," dedi, kelimelerini dantel gibi işlemek isteyen asidi zar zor zapt ederek.

Mor jel sönüp eriyerek kalın bir macun haline gelirken dudağını bükerek fincana baktı.
Tek kelime etmeden onun yanından uzandı ve yemek sentezleyicisine birkaç şey yazdı. Geri adım attığında, gözleri tekrar onu buldu, bakışları inatçıydı. Vanessa'nın bakışları sentezleyiciye kaydı ve adamın onu sevdiği hamur işlerinden daha fazla yapması için programladığını fark etti. Fejo'nun her öğünde bir gemi dolusu hamur işi yaptığını görmüş olmalıydı.

Dişlerini birbirine geçirdi. Teşekkür edemezdi. Muhtemelen başkalarını manipüle etmekten zevk alan bir kadın için çalışan bu adama değil. Bunun yerine başıyla onayladı ve hamur işlerini büyük bir tepsiye topladı. Olduğu yerde dönerek artık kabarmakta olan yapışkanları için bir çöp kutusu bulmaya çalıştı ama göremedi.

Ne aradığını anlamış gibi görünen Maladek elini uzattı ve sessizce fincanı onun için almayı teklif etti. Avuç içi geniş ve sertti. Soluk lavanta rengi yara izleri parmaklarının üzerinde çaprazlama uzanıyordu ve tırnakları siyahtı. İlk başta bunun oje olduğunu düşünmüştü ama renk doğal görünüyordu.

Bardağı ona uzattı ve onun bardağı tutmasıyla bardağın iki beden küçüldüğüne yemin edebilirdi. Uzun parmakları bardağın çevresini sarmış, neredeyse görünmesini engellemişti. Adamın bardağı aldıktan sonra bir çöp kutusu bulmaya gideceğini umuyordu ama bulamadı. Sadece tuttu ve ona baktı.

Sonunda sabrı taştı. "*Size* yardımcı olabilir miyim?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. Adam hiç utanmadan hemen cevap verdi: "Onun işaretlerini nasıl ortaya çıkardın?
Ortaya çıktıklarında ne oldu? Sen ne yapıyordun?" "Bu seni
ilgilendirmez," diye cevap verdi, onun yanından geçerken.

Yan adım atarak onun yolunu kesti. Parmakları tepsinin üzerinde sıkılaştı. "Hayır, değil, ama yine de bilmek isterim." Çenesi sabitti, ifadesi özür dilemez ve sertti. Ona cevap verene kadar hiçbir yere gitmesine izin vermeyeceği hissine kapıldı.

Boş versene. Adama karşı bir garezi olmasa bile, bir yabancıyla, Fejo'yla bir çamaşır dolabında altmışlık sevişmeyi henüz bitirmişken adamın izlerinin aniden nasıl ortaya çıktığını konuşacak

değildi. Hem özeldi hem de zamanlaması tuhaftı. Pek de romantik bir hikâye sayılmazdı.

yabancılara anlattım. *Düşündüğümden daha iyi oral seks yapıyor olmalıyım*. Kendi kendine kıkırdadı. "Siz sevişirken mi oldu?" Hem sert ses tonu hem de kaba ama gerçekçi sorusu onu irkiltti. Cildi utançtan kızardı. Eğer insanlar Vanessa'nın açık sözlü olduğunu düşünüyorlarsa, bu adam düpedüz kabaydı. Hiçbir filtresi yoktu.

Tekrar yanından geçmeye çalıştı ama adam onu engelledi. "Yanaklarındaki kırmızılıktan haklı olduğumu görebiliyorum. Sadece bana bir cevap ver, insan."

Vanessa bazılarının hırıltı diyebileceği bir ses çıkardı ve ona ters ters baktı. "Evet, eğer bilmek istiyorsan. Ama işaretleri ortaya çıkarmak için bir hile arıyorsan, sana söylemeliyim ki, tanınan birkaç kadın daha tanıyorum ve bu seks sırasında olmadı. Yani, yatağa atacak zavallı bir kadın bulmayı düşünüyorsanız, işe yaramayacaktır. Ayrıca, bilmelisiniz ki, insan kadınlar köşeye sıkıştırılmaktan ve zorbalıkla özel hayatları hakkında bu tür sorulara cevap vermek zorunda bırakılmaktan hoşlanmazlar.
Şimdi geri çekil."

Maladek'in gözleri fal taşı gibi açıldı, vücudu kaltak bayrağının dalgalanmasıyla kaskatı kesildi. Onun yaşadığı şoktan faydalanarak hamur işlerinden birini havaya fırlattı ve Maladek onu yakalamakla meşgulken iri bedeninin etrafında zıpladı. Hızla uzaklaşırken omzunun üzerinden ona baktı ve böreği yumruğunun içinde ezdiğini gördü.

Yakındaki bir masadan neşeli bir yuhalama sesi duydu ve durdu. Sese doğru döndüğünde köpekbalığı doktorunun sırıttığını ve sivri dişlerini gösterdiğini gördü. Odadaki diğer adamlar gibi o da kızgın Maladek'le arasında bakışıp duruyordu.

Olası bir kötü adamı kızdırıp sonra da odasına tek başına dönmenin iyi bir fikir olmayacağına karar veren Vanessa çenesini kaldırdı ve doktorla arkadaşlarının oturduğu masaya doğru yürüdü. Yaklaştığında bütün gözler ona çevrildi. "Size katılmamın bir sakıncası var mı?"

Bölüm 24

Dışarıdaki hava kemiklerindeki eti eritecek kadar sıcaktı ama Fejo sanki havada yürüyormuş gibi hissediyordu. Vücudu ve tüm kasları hoş bir şekilde ağrıyordu, zihni hafifti ve endişeleri normalde olduğu gibi ona ağırlık vermiyordu. Vanessa'dan uzaklaştıkça midesini bulandıran hastalık hissi ruh halini bozmaya yetmiyordu bile. Bu ona sadece çiftleştiğini hatırlatıyordu.

Hâlâ farkında olması gereken bir tehdit olduğunun farkındaydı. Vanessa'yla hayatının geri kalanının tadını gerçekten çıkarabilmesi için hâlâ yapması gereken şeyler vardı ama zihni uzun süre olumsuzluklara odaklanamazdı.

Hayatının büyük bir kısmı insanları onun değerini görmeye zorlamakla geçmişti, ama Vanessa bunu kendi başına görüyor gibiydi. Vahşi, korkusuz ve şefkatliydi, yine de kimsenin onun bu yönünü görmesine izin verdiğinden şüpheliydi. Ensesinden yukarıya doğru bir sıcaklık yayıldı. Kendisi dışında herkes, yani.

Hâlâ eski, yaralı bir yanı bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu ve onu Dünya'ya götürene kadar kullanması gerektiğini fısıldıyordu ama kendini bu sesi bastırmaya zorladı. Vanessa bir şeyse, sadıktı ve artık onun sadakatine sahip olduğuna inanıyordu.

Fejo, Uja ve Capra hedeflerine doğru yürürken, biyo-değişken giysileri uzun adımlarıyla ileri geri sallanıyordu. Zihnini şu anda önemli olan şeye odaklanmaya zorladı - gemisini Dünya'ya geri götürebilmek için yönlendirme sistemini çalıştırmak ve ardından Klinara'nın buluşma noktasına gitmek. Sadece çok uzakta olmamasını umabilirdi.

Artık bir limanda olduklarına göre, hem Klinara hem de Kraliçe'yle temas kurma imkânına sahipti ama bunu yapmamayı tercih etti. Her iki kadının da son derece kısıtlı bir gezegende planlanmamış bir mola vermesini hoş karşılamayacağını düşünüyordu. Vanessa'yı güvende tutmak ve mürettebatının kendilerine ait bir insan bulmak için Dünya'ya gizlice girmeye karar vermelerini engellemek konusunda yeterince endişelenmesi gerekiyordu. İşaretlerini gördükten sonra bunu yapmalarını nasıl engelleyeceği ise hâlâ bir çözüm bulamadığı bir sorundu.

Ve onları suçlayamazdı. Hayatında hiç bu kadar doğru hissetmemişti. Sanki ruhu her zaman biraz yamuktu ve sonunda kendini düzeltmişti. Vanessa'yı tanıdığını açıkladığında aldığı kıskanç bakışlar tehlikeli olduğu kadar üzücüydü de. Clecania'yı son ziyaret ettiğinde gerginliğin arttığını hissetmişti.

Bir zamanlar üzücü ama gerekli bir yaşam biçimi olan bu şey gün geçtikçe daha da nefret edilir hale geliyordu. Her ne kadar bunu saklasa da, Kraliçe'nin barışı korumak için umutsuzluğa kapıldığını anlayabiliyordu. Çaresizlik tehlikeli bir şeydi ve Clecania'nın acımasız bir şeyin eşiğinde olmasından korkuyordu. Dünya'yı da kendisiyle birlikte aşağı çekecek bir şeyin.

Şimdi Fejo'nun gemisinin kontrolünü ele geçirmeye her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı. Vanessa'yı orada güvende tutabilirdi.

Clecania'da büyüyen kötü huylu şeyi uzak tutmak.

Vulstrata Limanı'nın sokaklarında dolaşırken Capra'nın kendisine doğru parlayan gözlerini görmeye devam etti ve parmakları astarlı cebindeki yapay bıçağın etrafında daha sıkı kenetlendi - atmosfer normal metal bıçaklarını taşımak için çok sıcaktı.

Fejo erkeği öldürmek zorunda kalmak istemiyordu. Kimseyi öldürmekten pek hoşlanmazdı ama gerekirse tereddüt etmezdi. Yine de, Capra'ya güvenmese de, bu limanda ölmek çok kolaydı ve yanında ne kadar çok erkek olursa o kadar iyiydi.

Vulstrata'nın ateşli gezegeni Galaksilerarası İttifak'ın dış sınırlarındaydı ve limanları sık sık kaçaklar tarafından istila ediliyordu - bir şekilde galaksi etrafında kayıtsız uzay araçları uçurmayı başaran bağlı olmayan gezegenlerin vatandaşları.

Bir yaşam biçimi olarak hırsızlık yapan ve cinayet işleyenlere *süprüntü* denirdi. Burada asıl endişelenmesi gerekenler onlardı. Capra bunların yanında sadece bir baş belasıydı.

Dreglerin hiçbir koruması ve müttefiki yoktu ve genellikle acımasız koşullarda, sadece hayatta kalmayı bilerek büyüdüler. İttifak'a karşı duyulan küçümseme bazı dreg gruplarında, özellikle de bir zamanlar İttifak üyesi olup şu ya da bu nedenle yasadışı ilan edilenlerde derinlere işlemişti ve İttifak gezegenlerinin vatandaşlarını cezalandırmak için ellerine geçen her fırsatı değerlendiriyorlardı.

Birkaç iyi erkeği serserilere kaptırmıştı. Hatta bir tanesi üç yıl önce onu öldürmeye çok yaklaşmıştı.

iç baldırını kesmiş ve neredeyse kan kaybından ölmesine neden olmuştu. Eğer bu gezegende böyle bir şey olsaydı, giysisini yamamaya fırsat bulamadan yanardı.

Uja onun yanında tepiniyor, Fejo'nun hissettiği kadar, hatta daha fazla gergin görünüyordu. Devasa kanatlarını, kanatlı ırkları barındıran küçük biyo-değişim giysilerinden birine sokmak zorunda kalmıştı. Rahatsız edici bir uyumdu. Kanatları sırtında birbirine çarpıyor, açılamıyor ve onu koruyamıyordu. Uja takım elbise giymek zorunda olduğu limanları ziyaret etmekten her zaman nefret ederdi. Fejo onu suçlayamazdı. Solungaçlarını bantlayıp onu suya atmak gibi bir şeydi bu.

Veri merkezine yaklaştılar ve Fejo bilgi kabinlerinden birinde uzanan parlak turuncu kadınla konuştu. Alevler tenini yalıyor ve sarı gözleri kırmızı bir girdaba dönüşüyordu. Vulstratalar göz kamaştırıcı ama dokunulmazdı, gerçi daha gençken ve evrendeki pek çok harika dişi türü keşfederken yaratıcı çözümler bulmak için beynini yormuştu.

Şimdi başka birine dokunma fikri bile midesini bulandırıyordu. Vanessa'ya sahipken değil. Onun altında kıvranışının anısı zihninde canlandı ve aniden biyo-değişim giysisinin kalın kumaşından memnun oldu.

"*Ylare*'deki navigasyon haritalarımızın güncellenmesine ihtiyacımız var ve taşınabilir bir kopya satın almak istiyorum." Birisi haritalarına tekrar saldırmaya kalkarsa, yön bulma sistemlerini tekrar rayına oturtmak için bir limanda durarak zaman kaybetmek zorunda kalmayacağından emin olmak istiyordu.

Dişi oturduğu yerde kıpırdandı ve arkasından geçen içi boş bir lav tüpüne konuşarak Fejo'nun isteklerini iletti. Hareket ettikçe teni elektrik mavisi ve kırmızıyla titreşiyor, limandaki yoğun oksijen tenindeki alevleri besliyordu. Parasını ödedi ve mürettebatına döndü, Capra'nın etrafına bakındığını fark etti, gözleri genç Vulstrata'nın içinde oynadığı yavaş hareket eden lav tarlalarından mağara sistemi restoranlarının girişlerini süsleyen kararmış kaya heykellerine kayıyordu.

Capra'nın ağzı kapalıydı ama gözleri yuvarlaktı, şaşkınlığı kalkanlı ifadesinden bile anlaşılıyordu. Fejo Tetralılar hakkında bildiklerini düşündü. Capra'nın ırkı yalnızdı ve geleneklere bağlı bir kültürleri vardı. Kuzeybatı kıtasının karlı dağlarındaki mağara sistemlerinde yaşarlardı. Fejo sık sık

başkentleri Emlades'e uğrardı. Tetralılar çoğunlukla

olağanüstü madenleriyle tanınıyordu.

Clecania'daki değerli taşların çoğu Emlades'i çevreleyen mağaralardan çıkarılırdı. Boynuzlu, engebeli ırk sert kayaları kazabilirdi ve hazine bulmak için bir göze sahipti.

Fejo şimdi düşününce, hayatı boyunca Emlades dışında bir avuçtan fazla Tetralı gördüğünü hatırlamıyordu. Gördükleri de sadece evlerine dönmeden önce seyahat ediyorlardı. Klinara bu erkeklere böyle bir göreve gelmeleri için ne teklif etmiş olabilirdi?

Capra başını bir kez daha iki yana salladı, biyo-değişim giysisini giymeden önce boynuzlarının üzerine takmak zorunda kaldığı dolgulu örtüden rahatsız olduğu belliydi. Kıyafetinin üst kısmı gökyüzüne doğru yükseldi, boynuzlarını kapladı ve başının üst kısmını olduğundan altı kat daha büyük gösterdi. Boynuzları artık eşit uzunlukta olmadığı için giysinin üst kısmının sağ tarafı sönüktü. Eğer Fejo erkeğe karşı bu kadar temkinli olmasaydı, bu durum komik olabilirdi.

Soldan gelen bir koşuşturma Fejo'nun dikkatini bir anda ileri doğru çekti. Dört küçük, çelimsiz Dooglies gölgeden gölgeye koşuyor, saklanıyor ve saldırmaya hazırlanıyordu. Fejo'nun ne yapmak istediğine karar vermek için sadece bir dakikası vardı.

Homurdanarak ileri atıldı, Capra'nın giysisini göğsünden kavradı ve tam o sırada erkeğin birkaç saniye önce ayak bileğinin olduğu yerde küçük, ateşli bir bıçak belirdi. Fejo bıçağını saldırmaya hazırlanan küçük yaratığa doğru fırlattı ve bıçak havayı yararak Doogly'nin boğazına saplandı. Diğerleri tıslayarak ve sıçrayarak uzaklaştı, gölgede saklanabilecekleri binanın kenarlarında durdular.

Fejo'yu defetmek için yumruğunu kaldırmış olan Capra, ölü Doogly'nin yattığı yere bakarken sustu. Bakışlarını Fejo'ya çevirdi ve kaşları çatıldı.

Uja kendi kendine mırıldandı, nefesinin altında küfrediyordu, kanatları arkasında seğiriyordu.

Fejo, Capra'nın bakışlarını üzerinde tuttu. "Bunu unutma," diye homurdandı ve erkeği küçük bir itişle serbest bıraktı.

Uja kabindeki kadınla konuştu ve *Ylare*'ye indirilen bilgileri gözden geçirip verilerde gizli bir şey olmadığından emin olmadan önce navigasyon haritalarının kopyasını topladı. Fejo sırtını gruba dönmüş, şimdi başka bir saldırı için tetikte bekliyordu.

Uja işini bitirdiğinde, *Ylare'ye* daha önce olduğundan daha temkinli bir şekilde geri döndüler. Fejo Capra'nın ölmesine izin verebilirdi. Belki işler bu şekilde daha kolay olurdu ama o bundan şüpheliydi.

Erkeğe güvenmese de, onun Klinara'ya sadık olduğuna dair acımasız bir varsayımda bulunduğunun farkındaydı. Tek bildiği, Capra'nın da Fejo ile aynı durumda olabileceğiydi.

Klinara bir manipülasyon ustasıydı ve eğer bir kalbi varsa bile yıllar önce yok olmuştu. Uzun zamandır kötü davranışları için uydurduğu bahane buydu ama korkunç bir geçmiş bir insana ancak daha iyi olmak istemediği anlaşılana kadar hoşgörü kazandırabilirdi.

Capra sessiz kaldı ve Fejo erkeğin kendisine doğru kayan bakışlarının şaşkın ve düşünceli bir hal aldığını fark etti. Capra'nın ruhunun henüz tamamen kararmamış olma ihtimali vardı. Şimdi Fejo'nun tek yapması gereken erkeği kurtarmanın daha sonra kendisine zarar vermek için geri dönmemesini ummaktı.

Ylare'ye bindikten ve giriş kapılarının mühürlendiğinden emin olduktan sonra Capra biyo-yer değiştirme giysisini yırtıp attı.

"Ne zaman gidiyoruz?" Uja hâlâ takım elbisesini giyerken sordu.

Fejo, Uja'nın gerçekte ne sorduğunu anlamadan önce bir an durakladı. Vulstrata Limanı'nda kıyafet olmadan içinde bulunabilecekleri bir atmosfere sahip bir bölüm vardı. Ayrıca hava kubbesi olan birkaç limandan biriydi. Devasa havalandırma delikleri ve jetler geniş, açık bir alandan hava akımlarını itiyor, kanatları olanların akıntılara binmesine ve kanatlarını germesine izin veriyordu.

Uja Capra'ya baktı, uçmak için kubbeye koşmakla *Ylare*'de kalıp iki Tetralı gözlemek arasında kalmıştı. Capra tepinerek uzaklaşmadan önce ikisine de ters ters baktı.

"Git." Fejo el salladı, Capra'yı takip etmeye başlamıştı bile. Vanessa'nın geminin ön tarafına yakın olduğunu hissedebiliyordu ve görünmez bir güç onu ona doğru çekti. "Bir saat içinde dönerim," diye seslendi omzunun üzerinden.

Odamızda olmaz. Geminin koridorlarında hızla ilerlerken düşünebildiği tek şey buydu. Eğer içgüdülerine inanılacak olursa, kız kafeteryanın yakınındaydı. Midesi bulanmasına rağmen, onu

bulmadan önce köprüye uğramak için kendini zorladı. Rotalarının belirlendiğinden ve kalkışlarının planlandığından emin olması gerekiyordu.

Ancak odaya girdiğinde, kontrollerin kaldırılmış olduğunu ama etrafta dolaşan hiçbir erkek olmadığını gördü. Hiç kimse

Sistemlerinde ön kontroller yapıyorlar. Liman yetkilileriyle konuşan kimse yok. Onun bakmadığını düşündüklerinde uzanıp gizlice oyun oynayan kimse yoktu. Vücudu sertleşti ve zihinsel olarak gizli bıçaklarını saydı.

Odadan dışarı fırlarken, kalbi kulaklarında çarparak kafeteryanın kapısından içeri girene kadar uzun adımları altındaki zemini yiyip bitirdi. Derin kahkahalar ona doğru süzülüyordu ve kümelenmiş bir grup erkek gördü. Hafif, çınlayan kahkahalar kulaklarına ulaştı. İçgüdüsel olarak eli gizli bıçaklarından birine gitti.

Yavaşça ilerledi, harekete geçmeden önce sahneyi görmeye ve neler olup bittiğini anlamaya çalıştı. Bir köşede, herkesten uzakta, Maladek oturuyordu.

"Köprüde neden kimse yok?" diye bağırdı ve uzaya bir yankı gönderdi.

Erkeklerin hepsi dikleşti ve ona bakmak için döndüler. Birkaçı elindeki bıçağı fark etti ve ayrıldı. Uzun masada oturan Vanessa'yı gördü, kaşları kalkıktı. Onu görünce sırıttı.

Fejo bir heykel gibi hareketsiz kaldı. Kıskançlık iliklerine kadar işlemiş, onu kaskatı ve içi boş bir hale getirmişti. O kendi görevleriyle ilgilenirken, diğer erkekler Vanessa'yla oturup konuşma ve onu güldürme ayrıcalığına sahip olmuşlardı. Önünde duran boş tepsiyi fark etti ve eşine ayrılmış olması gereken bir iş olan yemek almasına yardım edip etmediklerini merak etti. Sanki biri kafatasını deliyormuş gibiydi.

"Buraya gel," diye seslendi. "Ben de tam onlara Dünya'yı anlatıyordum."

Yanlarına gitti ve erkeklere ters ters baktı. Tam onlara gitmelerini ve lanet olası işlerini yapmalarını emredecekti ki Vanessa yumuşak bir avuç içini koluna yerleştirdi ve onu yanına oturması için aşağı çekmeye çalıştı. Bıçağını masanın pürüzsüz yüzeyine vurdu, bıçağın ucunu kabzasına kadar gömdü ve herkese açık bir mesaj gönderdi. Mürettebatla konuşmak isterse onları göndermeyecekti ama yerlerini bilmelerini sağlayacaktı.

"Hey," diye seslendi Vanessa onun yanından, ama sesi sanki çok uzaktaymış gibi geliyordu. Adam ona döndü ve Vanessa eğilip adamın dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. Adam dondu kaldı, onu üzerinden atmakla

Omzuna alıp odadan çıkardı ve sadece onunla konuşmak için görevlerini bırakan tüm erkeklere sunduğu kolay şefkati gösterdi. Elini masanın altından onun elinin içine sokarak geri çekildi. "İhtiyacın olan her şeyi hallettin mi?" diye sordu bıçağa bakarak.

Başını salladı, sonra mürettebatına döndü. "Bir saat içinde yola çıkacağız," diye homurdandı.

Her zaman güler yüzlü olan ve Fejo'nun ruh halinin kendisini etkilemesine nadiren izin veren *Ylare* doktoru Molu sırıtmaya devam etti. "Vanessa bize insan ilişkilerinden bahsediyordu. Partnerlerine ölü bitkiler hediye etmekten hoşlandıklarını biliyor muydunuz?" Molu sanki böyle saçma bir şeyi hiç duymamış gibi başını salladı.

Fejo bunu da duymamıştı ama şu anda espri yapacak bir şey bulamıyordu. Vanessa ona ölü bitkiler vermesini mi istiyordu? Limana gizlice geri dönmek için yeterli zamanı olup olmadığını anlamaya çalışarak beynini yokladı. Ama kavurucu atmosferde konuşulacak çok az bitki vardı.

"Çiçekler. Sana çiçek olduklarını söyledim. Ve evet, ölürler ama onları suya koyup sergilediğinizde çok güzel görünürler. Önemli olan düşünmektir."

Fejo'nun nadiren konuştuğu bir başka erkek olan Manx da söze karıştı. "Yani, bunu yapmayı düşünür ama yapmazsan, bir insan seni çekici mi bulacak?" Erkek gülümsedi, bakışları Fejo ve Vanessa arasında gidip geliyordu. Sanki hâlâ masada istenip istenmediğinden emin değilmiş ama şansını deniyormuş gibi yavaşça yerine oturdu. "Bunu düşünüp düşünmediğimizi nereden bilecekler ki?"

"Hayır, gerçekten yapmalısın. Demek istediğim, bazen çaba göstermeye çalışmak, sonunda ne yaptığınızdan daha önemlidir." Vanessa masanın altında onun elini sıktı, parmakları sanki rahatsız olduğunu hissetmiş gibi onunkilerin arasında dolanıyordu. "Dürüst olmak gerekirse, hiçbirinizin bu konuda sorun yaşayacağını sanmıyorum. Clecanian erkekleri şimdiye kadar tanıdığım en istekli erkeklerdir. Dünya'daki bazı insanlar sadece arada bir *ölü bitkiler* ister ve *hala* bakkaldan bir buket almak için kıçlarını kaldırmayan insanlar var. Olanlar da hemen kapışılıyor." Demek istediğini vurgulamak için parmaklarını şıklattı.

"Canlı bitkiler işe yarar mı? Evlenirsem diye topladığım mücevherler ne olacak? Onun yerine

bitki mi toplamalıyım?" Manx bastırdı, gözleri geniş ve ciddiydi. Etrafta toplanan erkeklerden bazıları zihinsel notlar alarak yaklaştı.

Vanessa Fejo'ya doğru yumuşak bir sırıtış fırlattı ve Fejo'nun yüreği hopladı. "Diğer hediyeleri de çok seviyoruz. Fejo'nun bana verdiği güzel kolyeyi gördün mü?" Göğsü eğildi ve gerginliğinin bir kısmı eridi. "Ama yine de," diye uyardı, "herkes farklıdır. Bunu aklınızda tutun. Bazı insanlar hediye almayı hiç umursamazlar. Onlar sadece eşleriyle kaliteli zaman geçirmeyi önemserler. Bazıları fiziksel şefkat gösterilmesinden hoşlanır. İlgilendiğiniz kişiyi tanımalı ve nelerden hoşlandığını görmelisiniz. Çoğunlukla, sadece önemsediğinizi bilmeleri ve birlikte olmasanız bile onları neyin mutlu edebileceğini düşünmeleri gerekir."

Fejo homurtusunu bir öksürüğün içine gömdü. Eğer bu doğruysa, zihninin iç işleyişini açığa vurmalıydı. Vanessa onun kendisini ne kadar sık düşündüğünü ve onu mutlu etmek için neler yapabileceğini bilirse yanabilirdi. Kaşlarını kaldırıp ona sırıttı, sonra içkisinden bir yudum alıp bardağı boşalttı.

Adam bir başkasını getirmeyi teklif etmeye fırsat bulamadan, kadın ayağa kalktı. "Size bir şey getireyim mi?" diye sordu kayıtsızca.

Fejo yüzünü buruşturdu. Bana *bir şey getirmek mi?* Bu onun işiydi. Erkeklerin geri kalanı da aynı şekilde şaşkın ifadeler takındı.

Kimse cevap vermeyince kaşlarını çatarak etrafına bakındı. "Tamam... Ben ayaktayken başka bir şey isteyen var mı?"

Fejo ayağa fırladı ve fincanı onun elinden kaptı. Kadın ani hareket karşısında irkildi. "Ne içiyordun?" diye homurdandı, eşini umursamıyormuş gibi görünmek istemiyordu. Bir elini kadının omzuna bastırdı ve onu bankın üzerine doğru eğilmeye zorladı.

Yüzü pek de mutlu değilmiş gibi buruştu ama koltuğuna geri döndüğünde omuz silkti ve Molu'yu işaret etti. "Bilmiyorum. O seçti. İyiydi."

Molu doğruldu, Fejo'nun bakışları altında rahatsız olmadan önce keskin sırıtışı genişledi. "Onu evimden getirdim."

Fejo, Molu'nun sesinde duyduğu gurur karşısında elindeki fincanı ezmek istedi. Fikrini değiştirerek bir elini Vanessa'nın pazusuna doladı ve onu nazikçe ayağa kaldırdı. Vanessa gözlerini

devirerek sinirli bir of çekti, ama onun dışında sessiz kaldı. "Bunu odamıza geri götüreceğiz.

Herkes işinin başına. Bir saat içinde yola çıkmaya hazır olduğumuzdan emin olun."

Erkeklerden bazıları homurdandı, ancak kendilerine yönelttiği ters bakış karşısında şikâyetleri çabucak sustu. Kafeteryadan çıkarken birbirlerine bir şeyler mırıldandılar. Maladek odanın bir köşesinde durmuş, gözlerini dikmiş ikisine bakıyordu.

Fejo bir elini kaldırarak çıkışı işaret etti. "Dışarı," diye homurdandı, uyarısı açıktı.

Maladek'in kaşları çatıldı, bakışları Fejo'nun işaret parmağını kaplayan izlere takıldı. Elindeki içkiyi yudumlamadan önce bir nefes aldı, boş kabı masaya geri koydu ve ayağa kalkıp arkasına bile bakmadan odadan çıktı.

Ortalık boşaldığına göre Vanessa konuştu. "Senin derdin ne?" diye sordu kalçasını yana eğerek. "Beni burada bıraktın. Bu adamların benimle konuşabileceğini söylemiştin, şimdi nihayet onları tanıyorum ve sen öfke nöbeti geçiriyorsun." Güzel pembe dudakları büzüldü. "Bazıları aslında oldukça iyi." Bardağı adamın elinden aldı ve yemek sentezleyicisine doğru ilerledi, nasıl yapılacağını göstermemiş olmasına rağmen ustalıkla bir şeyler programladı. Mürettebatından birinin ona öğretmiş olması gerektiğini bilmek rahatsız ediciydi.

"Biliyorum..." diye başladı, kadın kaşlarını kaldırıp ona bakınca. Öfkesini kontrol etmeye çalışarak boğazını temizledi. "Biliyorum. Sadece seni diğer erkeklerle çevrili, gülerken görmenin beni nasıl etkileyeceğini fark etmemiştim," dedi basitçe. Ne de olsa gerçek buydu. Onun mürettebatıyla bağ kurduğunu görmenin beynini aşırı hızda çalıştıracağını kavrayamamıştı.

"Bunu kabullenmenin bir yolunu bulmalısın çünkü bir daha hiçbir erkekle konuşamayacağım gibi bir şey değil. Gezegeninizin çoğu erkek. Ve eğer bu gemide benimle, bu adamlarla birlikte yaşamayı planlıyorsan, erkek arkadaşlarım olmasıyla yaşamayı öğrenmen gerekecek." Sentezleyiciye doğru döndü ve başka bir şey yazdı.

Fejo omuzlarını gevşetmek için zorladı, onları yuvarladı. Şu anki yaklaşımı onu hiçbir yere götürmüyordu, bu yüzden taktik değiştirdi. Ona doğru ilerledi ve ellerini beline dolayarak kokusunu içine çekmek için eğildi. "Biliyorum," diye gürledi tenine karşı. "Sanırım yatağımızda birkaç ay daha yalnız kalmamız gerekiyor, o zaman belki seni bırakmaya razı olurum."

Vanessa kıkırdadı, kafa derisine bir sıcaklık yayıldı. Ellerinin vücudunun ön kısmında dolaşmasına izin verdi.

Adam göğsünü avuçladığında küçük bir nefes çekti, onu önüne doğru çekerken kabaca sıktı. "Fejo, burada olmaz. Herkes içeri girebilir," diye bir şekilde fısıltıyla bağırdı.

Kadının uyarılma kokusu burnuna çarptı ve beynini harekete geçirdi. Geminin her odasında onu boşaltmak istemesine rağmen, diğer erkeklerin onu bu şekilde koklamasını ya da yanlışlıkla içeri girip vücudunu görmesini istemediğini fark etti.

Sessizce bir elini bileğine doladı ve onu arkasından çekti. Adam onu odadan

çıkarıp koridorda sürüklerken "Yemeğim," diye ciyakladı.

"Sana daha sonra dağlar getireceğim." Ona geniş bir sırıtış fırlattı. Kızın yanaklarını renklendiren kızarıklık vücudunda elektrik çarpmasına neden oldu.

Şu anda hiçbir şey onu odasında yalnız ve güvende hissettirmekten daha acil olamazdı. Daha önce hiç böyle bir kıskançlık yaşamamıştı ve onu bu kadar üzen şeyin ne olduğunu tam olarak kestirmek zordu. Kara ruh halinin, kızın mürettebatla birlikte gülümseyip gülmesinden değil de, onun hakkında bilmediği şeyleri biliyor gibi görünmelerinden kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etti. Bu doğru değildi. Eşini herkesten daha iyi tanıması gerekirdi.

Onu odasına çekti ve nefes alışının arttığını, uyarılmışlığının kokusunun derinleştiğini fark etti. Adamın kontrolü ele alış şeklinden hoşlanıyordu ve bu bilgi adamın sikine kan hücum etmesine neden oldu. Kapı arkalarından kapandığında, fincanını oturttu ve ellerini boynunun arkasında birleştirdi, ancak adam bileklerini kavradı ve onu sakinleştirdi.

Başka hiç kimse tarafından geride bırakılmayacaktı. "Hediyeleri sevdiğin doğru mu güzelim?" diye sordu, geriye doğru yürüyüp onu da yanına çekerek.

Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. Başını iki yana salladı. "Bu sadece bir örnekti. Bana bir şey vermek zorunda değilsin." Kadının odağı adamın dudaklarına kilitlendi ve pantolonunun yumuşak kumaşı adamın sertleşmiş şaftına sürtündü.

"Sana bir şeyler vermek *istiyorum*." Merdivenlerin altındaki alçak bir dolaptan metal bir kutu

çıkardı ve ona uzattı. "Bunlar ölü çiçekler değil, ama mücevherleri de sevdiğini söylemiştin."

Kutuya baktı, sonra ona sırıttı. "Gerçekten, hiçbir şeye ihtiyacım yok. Beni ne kadar önemsediğini hissedebiliyorum. Benim için hep güzel şeyler yapıyorsun. Beni mutlu etmek için bana bir sürü hediye vermen gerektiğini düşünmeni istemiyorum." Bakışları uzaklaştı, kaşları çatıldı. "Aslına bakarsan, muhtemelen bunu çocuklara da açıklamalıyım. Çok iyi açıklayamadım, değil mi?" Omuz silkti ve tekrar ona odaklandı. "Sonra," diye fısıldadı. Kutuyu bir kenara bıraktı ve ellerini adamın göğsünde gezdirerek ceketini omuzlarından açtı ve kollarından aşağı kaydırmaya çalıştı.

Fejo ne yapacağını şaşırmıştı. İnsanların hediyelerden hoşlandığını söylemişti ve onda da bol bol hediye vardı. Ondan istediği tek şeyin arkadaşlığı olması hâlâ kafasını karıştırıyordu. Hayatıyla ilgili hikâyeler. Onunla birlikte gülmek ve gülümsemek.

Yine de şu anda başka bir şey istediği açıktı ve o da bunu yerine getirmekten çok mutluydu. Ellerini sabit tutarak onu bir adım öteye itti ve giysilerinin arasına gizlenmiş bıçakları çıkardı. Onu soyarken izlemek bir rüyaydı ama kazara kendine zarar vermesi riskini göze alamazdı.

Bıçakları küçük bir masanın üzerine yığarken Vanessa'nın aç bakışları üzerinde gezindi, şu anda onları düzgün bir şekilde saklama zahmetine girmedi. Vanessa'nın bacaklarının arasından sızan tatlı uyarılma kokusu kasıklarına ısı yaydı.

Bütün gizli silahları yok olmuştu, sırıtarak ellerini kaldırdı ve kaşlarını kaldırarak ona baktı. Başka bir kadın olsa onu tatmin etmek için acele etmemesine sinirlenebilirdi ama Vanessa onun ne istediğini anlayarak sırıttı. Ona doğru yürüdü. Adamın göğsü genişledi, boğazı kurudu, elleri pantolonunun bağcıklarına gitti ve dudaklarını yaladı.

Kadın, adamın gergin şaftının üzerine gerilmiş metal tokalarla boğuşurken, adam ona yardım ederek gömleğini çıkardı.

Parmakları bir an durdu ve bakışları takdirle adamın göğsünde gezindi. Adam onu durdurduğunda pantolonunu kalçalarından aşağı indiriyordu. Cebinden iletişim cihazını çıkardı, ona yapabildiği birkaç yeni şeyi göstermek niyetindeydi ama kadın elini indirerek iletişim cihazını ondan aldı. Kadın iletişim cihazını bıçak yığınının üzerine fırlatırken metal metalle şıngırdadı.

Vücudunu ona doğru bastırdı ve adamın midesi takla attı, siki şimdi pantolonunun gevşek kumaşının altında zonkluyordu. Kadın parmak uçlarına kalktı ve adam bir kolunu kadının beline doladı, diğer kolu ise aşağı kayarak kadının kıçını kavradı. Nazik öpücükler sallanan boğazında tüyler oluşturdu ve tenini yalayarak ısı gönderdi. "Bu sefer seni hissetmek istiyorum. Sadece seni."

Kadının sözleriyle göğsünde bir mırıltı patladı ve ona daha sıkı sarıldı. Sözleri göğsünün ağrımasına ve midesinin sıkışmasına neden oldu. Numara yok mu? Hediye yok muydu? Sadece *o mu*?

Tüm geliştirmelerinin onun anatomisine mükemmel bir şekilde uygun olduğundan emin olmuştu. Yaptığı her şey onun hoşuna gidecek bir şeydi. Yine de buradaydı, onu soymak istiyordu.

Gemisi, eşyaları ya da kıyafetleri umurunda değildi. Kendini örtmekten hoşlandığı gösterişli şeylerin hiçbiri onun için önemli değildi. Onu sade, süssüz, hediyesiz ve donanımsız istiyordu. Ama bunlar tam da onun tutunduğu şeylerdi. Tüm sis perdesi ve aynalar ortadan kalktığında, geriye kalan erkek yeterli olacak mıydı? Fejo emin değildi. Ama Vanessa öyle görünüyordu.

Mırıltısı göğsünde şiddetle gümbürdedi ve onun çenesini kavrayarak ağzını kendi ağzına yaklaştırdı. Kadın onu öne doğru çekti ve adam da onu takip ederek kanepeye doğru götürmesine izin verdi. Pantolonunu bacaklarından aşağı kaydırdı, sonra yumuşak bir avuç içini karın kaslarına koyarak onu geriye doğru bastırdı.

Kanepeye uzandı ve kendinden geçmiş bir halde onu izledi. Güzel bir sırıtışla soyunmaya başladı. Küçük, yuvarlak göğüsleri ve esmer meme uçları ortaya çıkınca adamın siki seğirdi. Parmakları uzanmak ve onu kucağına almak için kaşındı, ama bunun yerine onları yanlarına doğru zorladı ve kanepenin sert malzemesini yumrukladı.

Adamın bu sabah alelacele önüne attığı kısa, işlemeli eteği indirdi. Bunu çok büyütmemişti ama onun için bir dolap dolusu kıyafet seçmiş, her birini beğenip beğenmeyeceğini kara kara düşünmüştü. Eteğin ne kadar "şirin" olduğuna dair kayıtsızca bir yorumda bulunduğunda, içinde bir gurur kabarmıştı.

Tamamen çıplaktı, önünde diz çöktü ve çok sert çekmemeye dikkat ederek botlarını çıkardı. Artık

nefesleri kesilmişti, nabzı kulaklarında atıyordu.

Pantolonunu ayak bileklerinden sıyırdı, sonra ellerini bacaklarının kenarlarında gezdirerek hatlarını okşadı

Parmaklarıyla onun sevdiği şekilde. Öne doğru eğildiğinde, göğüsleri onun iç uyluklarına sürtündü ve ellerinin nereye gittiğini fark ederek boğuk bir inilti çıkardı. Hınzır sırıtışı ona doğru yükseldi ve tam orada boşalmamak için gözlerini kapatmak zorunda kaldı.

Bacaklarının arasında diz çökmüş, siyah saçları bir omzunun üzerinden dökülmüş ve eli şaftını kavramış olan eşi, hayal bile edemeyeceği bir manzaraydı. Hayatında hiçbir zaman vücudu üzerinde bu kadar kontrol sahibi olmak zorunda kalmamıştı. Ama Vanessa'yla birlikte olmak farklıydı.

Sıcak, ıslak ağzı sikinin başını kapladığında kendi dilinde boğuldu, gözleri fal taşı gibi açıldı. Aklı öylesine gitmişti ki, nasıl nefes alacağını unutmuş gibiydi ve yanlışlıkla boğazını kapatmış, solungaçları yukarı kalkmıştı. Kendini toparlayıp tekrar nefes almayı hatırlayabilmek için başının geriye düşmesine izin verdiğinde boynunda bir kızarıklık belirdi. Kadının ağzını üzerinde görmek dayanılacak gibi değildi.

Kıkırdadı, sesi adamın sikini gümbürdetti ve vücudunun sarsılmasına neden oldu. "Bunlar da ne?" diye fısıldadı tenine karşı, sıcak nefesi ağzından ıslanan sikinin ucunda geziniyordu. Adam ürperdi ve kalın kafasından pre-cum boncuk boncuk aktı. Narin bir parmağıyla şaftındaki kabarık implantların izini sürdü. "Bunlar doğal mı?"

Fejo bir yanıt veremeden yutkunmak zorunda kaldı, zihni bulanıktı. Tek nefesi "Hayır," oldu.

Ona sırıtarak baktı ve aletinin alt tarafını uzun uzun yalayarak bir tıslama sesi çıkarmasını sağladı. "Söylemem gerek, çok güzel bir sikin var." Adamın vücudu onun mırıltısıyla titreşirken gülümsedi.

Buna daha fazla dayanamadı. Kadının onun her santimini takdirkâr ve açgözlü bir şekilde okşaması, şimdiye kadar deneyimlediği en çıldırtıcı şeydi. Ona doğru uzandı. "Buraya gel güzelim," diye gürledi.

Kadın buna mecbur kalarak adamın üstüne çıktı ve kucağına yerleşti. Kalçalarını ve göbeğini ıslatan ıslaklık adamın şaftına kayarak onu sıcak ve kaygan hale getirdi. Daha dik oturdu, kollarını onun beline doladı, sonra onu hafifçe kaldırıp ağrıyan sikinin üzerine indirdi. Kadın adamın omuzlarını pençeledi ve adam tamamen içine oturana kadar aşağı doğru kayarken kısık bir inilti

çıkardı.

Ellerini saygıyla vücudunun yanlarında gezdirdi ve sert meme ucunu ağzına alıp dişleriyle alay etti. Kadının iniltisi titreyerek dışarı çıktı ve kalçaları ona doğru sallandı. Kendini hareketsiz tutmaktan kasları yandı ama yerinde kaldı.

Hiçbir donanımını kullanmadan onun sıkı, sıcak amcığına girip çıkma hissi inanılmazdı. Ham, doğal ve bir şekilde daha cinsel. Kalçaları hızlanırken elleri adamın omuzlarında ve göğsünde uçuştu. Nefes alış verişi onunkiyle eşleşiyor ve kalp atışları onunkiyle aynı anda atıyordu. Böyle olması gerekiyordu. Samimi. Bağlantılı. Erotik.

Vanessa'nın parmakları onun saçlarına saplandı ve boynunu öne doğru eğip onu öpebilmek için ağzını göğüslerinden uzaklaştırdı. Fejo diliyle ağzını keşfederken Vanessa'nın üst bedenini sıkıca kavradı.

Ter her ikisinin de vücudunu kayganlaştırıyor, kadının onun üzerinde kaymasını sağlıyordu. Her nefeste çıkardığı iniltiler azaldı ve boğuklaştı. Vücudu geriliyordu ve nefesini tutuyordu, orgazmla dağılmadan önce yaptığı gibi kendini bir düğüme bağlıyordu.

Sanki şimdiye kadar duyuları gerçek anlamda çalışmamış gibiydi. Vanessa'dan önce, sessiz bir varoluş yaşadığını bilmiyordu. Şimdi her şeyi hissetmek, her şeyi duymak istiyordu. Kadının ağzından uzaklaşarak kolunu kadının beline doladı ve elini omzuna atarak, kadının miyavlayarak çıkardığı zevk sesleri kulağına gelene kadar onu öne doğru çekti. Kollarını onun boynuna doladı, başını yakın tuttu ve yanağını onunkine bastırdı.

Adam onun ritmine uyarak kalçalarını içine doğru sallarken bir çığlık

attı. "Kulağımın içine, dişi," diye homurdandı.

Bir saniye sürdü, ama sonra ağzını kulağına bastırdı, lobunu ısırdı ve vücuduna, doğrudan horozuna elektrik darbeleri gönderdi.

Kadının vücudu kıpırdamadı, ona karşı gerildi ve adam kadının içine doğru sallanmaya devam etti. Tırnakları derisine doğru kıvrıldı, bir eli kafa derisinde, diğeri sırtını tırmalıyordu. Boşalırken kanalının onu sıktığını hissetti. Titreşim açıkken bu his daha sönüktü ama şimdi karısının her santiminin sikini kavradığını hissediyordu. Kadın haykırdı, adını doğrudan kulağına haykırdı ve tüm

vücudu

alevler içinde.

Orgazmı onu sararken vücudu seğirdi ve titredi, ama artık kendini tutamıyordu. Bir kıpırdanmayla onları ters çevirdi, böylece sırtüstü yattı, sonra kontrolü ele aldı, sert, eşit itişlerle içine pompaladı.

Fejo istediği gibi, ona en iyi gelen şekilde hareket etti ve bir şekilde onun da istediği şeyin bu olduğunu biliyordu. Bacaklarını onun beline doladı, boğuk bir "Evet" çıkardı ve sırtını kavradı. Topukları kıçına batarak onu teşvik etti ve o da bencilce devam etti. Üzerinden akan ter, onu kendi kokusuyla kapladı.

Benimkini.

Onu aşağı çekti ve ağzını kendi ağzıyla yakaladı. Dilini dudaklarının arasına daldırarak kendini tutmadan onu keşfetti. İnledi, kasları sertleşti ve taşakları sıkılaştı. Onu itti ve yüzüne bakabilmek için omzunu yatağa doğru itti.

Yanakları kızarmıştı. Saçları güzel, solgun, oval yüzünü çevreliyordu, dudakları öpücüğün etkisiyle pembeleşmişti. Koyu renk kirpikleri dalgalanarak açılmış, çekik kaşlarıyla parlak bir zevk ifadesiyle ona bakıyordu.

İnledi, hamleleri artık sert ve düzensizdi. "Çok güzelsin amına koyayım," dedi Fejo derin nefesler alırken, kasları yanıyordu. Ona yönelttiği göz kamaştırıcı bir gülümseme yüz hatlarını değiştirdi ve bu onun felaketi oldu. Gökyüzüne doğru kükredi, durmadan ve iç kısımlarını tohumuyla yıkamadan önce ona iki kez daha çarptı.

Alçak sesle iç geçirdi ve siki seğirip içine boşaldıkça omurgasını aşağı yukarı okşadı. Ağırlığıyla onu ezmemek için kendini destekleyerek alçaldı; sonra, içinden çıkmak istemesinin uzun zaman alacağını fark ederek, kalçalarını ve omuzlarını kavradı ve kadın üstüne yayılana kadar vücutlarını çevirdi, şaftı hâlâ gömülüydü.

Çoğu kadının yaptığı gibi temizlenmek ya da ayrı bir odaya çekilmek için uzaklaşmak yerine, Vanessa içini çekti ve göğsüne yaslanarak eridi, başı mükemmel bir şekilde çenesinin altındaki boşluğa gömüldü.

Mırıltısını kesmek mümkün değildi. Ruhu tatmin olmuştu. Kokuları birbirine karıştı ve

Vücudunun kıvrımları onunkilerin çukurlarına ve vadilerine mükemmel bir şekilde yerleşti. Güçlü kalp atışları göğsüne çarparak onunkiyle eşleşti ve onu sükûnete kavuşturdu.

Ne zaman olduğunu bilmiyordu ama bir noktada uykuya dalmıştı. Uyandığında nerede olduğunu anlaması bir anını aldı. Hâlâ kanepedeydi. Vanessa rahat yatakta tek başına uyumak yerine, bir battaniye alıp geri dönmüş, onun yanına kıvrılmış ve ikisini de örtmüştü. Kolunu onun beline dolamış, ona sıkıca sarılmıştı ve vücudu sanki rüya görüyormuş gibi kıpırdıyordu. Kalbi göğsüne sığmıyor, boğazı tıkanıyordu.

"Göz kamaştırıcı, muhteşem Vanessa," diye nefes aldı Vanessa uyurken saçlarına doğru, dudaklarının bu aşırı iltifattan rahatsız olarak büzüldüğünü hayal ederken sırıttı. "Seni seviyorum ve gitmene asla izin vermeyeceğim."

Bölüm 25

Vanessa uzay izleme odasında bir yığın kabarık yastığın üzerine uzandı. Işık hızında uçarken, dışarıda görecek pek bir şey yoktu. Her şey bir bulanıklık içinde akıp gidiyordu. Ama özellikle akıllı bir kontrol noktasından kaçmak için yavaşlamışlardı ve yakındaki bir galaksi görülebiliyordu. Pencerenin dışında parlıyor ve spiral çiziyordu, gerçekte olduğundan çok daha yakın görünüyordu.

Fejo onu buraya getirmiş ve dün, kapıları kilitlemeden hemen önce, onu uzun bir yastık yığınının üzerine eğip içine dalmadan önce ona işaret etmişti. Hatırladıkça midesi bulanıyor, klitorisini çekiştiriyordu. İçini çekti ve Fejo'nun bugün bütün gün çalışmak zorunda olmasından duyduğu hayal kırıklığını yatıştırmak için küçük bir yudum aldı.

Geçen hafta bir bulanıklık içinde geçmişti. Fejo, Dünya yoğun bir şekilde izlendiğinden, gemilerini düzgün bir şekilde gizlemek için kontrol noktalarından geçerken yavaşlamaları gerektiğini açıklamıştı. Bilinen galaksinin farklı bölgelerini tarayan teknolojiyi aşabileceğinden emindi, ama Vanessa gerçekte olduğundan daha emin davrandığını hissetti.

Yavaş bir hızda ilerlerken bile galaksilerin birkaç gün içinde geçilebilmesi ona hâlâ inanılmaz geliyordu. Görünüşe göre, Samanyolu'na ulaştıklarında, emekleme sayılabilecek kadar yavaşlamaları gerekecekti.

Vanessa'nın aklı karmakarışıktı. Elinde olmadan Fejo ile geçirdiği her anın değerini biliyordu. Ondan uzakta geçirdiği zamanlar bile doğru geliyordu. Onu mürettebat ve onların kötü geçmişleri hakkında uyarmış olmasına rağmen, çoğu ona saygıdan başka bir şeyle davranmamıştı.

Fejo çalışırken, Vanessa zamanını nöbetçi olmayan ekip üyeleriyle kaynaşarak geçiriyordu. Fejo kendisini mürettebatından uzak tutsa da, sadece korku aşıladığı için onu dinlediklerini varsaysa da, çoğunun ona bildiğinden daha fazla saygı duyduğunu fark etti. Hatta onu bir kaptan olarak önemsiyordu.

Her ne kadar bununla övünmemiş ve hatta bundan ona bahsetmemiş olsa da, Vulstrata Limanı'na

düştüklerinde Fejo'nun Capra'yı kurtarmış olması gözünden kaçmamıştı. Manx ona köprüdeki birkaç farklı kontrolü gösterirken, Uja'dan duyduğu hikâyeyi anlatarak onu eğlendirmişti.

Uja'nın adamlara olanları anlatırken sahip olmadığından emin olduğu bir yetenekle olaylar. Fejo her ne kadar sert olsa da mürettebatının her birini elinden geldiğince koruduğuna dair konuşulmayan bir anlayış vardı.

Şaşırtıcı bir şekilde onlar da kendisinden hoşlanıyor gibiydi ve çoğundan hoşlandığını fark etti. Özellikle yırtıcı görünümlü Molu'nun çok komik ve çok tatlı olduğu ortaya çıkmıştı.

Önüne gelene ateş püskürecekmiş gibi duran devasa siyah-kırmızı ejderha adam Vrok da ona ısınmış, duvara yaslanıp keskin pençeleriyle geminin metaline narin ve güzel çizimler yaparken onu izlemesine izin vermişti.

Uja'nın bile buzları çözülmüştü. Fejo'nun gösterişli kıyafetlerini eleştirip o kadar mücevherle yürümenin ne kadar zor olduğunu söylediğinde bunu kişisel bir zafer saydı ve Uja kendine kızıp aceleyle uzaklaşmadan önce hızlıca kıkırdadı.

Hayat yolunda gidiyor gibiydi. Üzerine titreyen bir eşi vardı. Hem gemide hem de Clecania'da arkadaşları vardı. Ve hatta sağlam bir planı bile vardı. Molu ile konuşmuşlardı ve Molu, Julie kanserinin son evrelerinde olsa bile onu kurtarabileceğinden emindi. Şu anki planları onu komaya sokmak ve uygun bir Clecanian tıbbi tüpü bulup ona iksiri verene kadar kanseri durduracak acil durum kriyo tüplerinden birine yerleştirmekti.

Fejo ile de bir plan hakkında konuşmuş ve talihsiz bir çözüme ulaşmıştı. Vanessa Dünya'ya inecek ve Julie hâlâ hayattaysa ona iki zorlu seçenek sunacaktı. Birincisi, Julie ve Mia gelip onunla birlikte gemide yaşayabilir ve sağlıklı bir anne-kız olarak evreni keşfedebilirlerdi. Ya da Julie'yi iyileştirene kadar kısa bir süre için gemide seyahat edebilirlerdi, sonra Vanessa ikisini de Dünya'ya geri getirecek ve onlarsız gidecekti. Başka seçenek yoktu. Vanessa Julie'nin Dünya'da ölmesine izin vermezdi ve Fejo'yla çiftleştikten sonra onunla birlikte orada kalmak artık bir seçenek değildi. Fejo Dünya'da yaşayamazdı ve onsuz da mutlu bir şekilde yaşayamazdı. Eğer çiftleşme bağının bu konuda söyleyecek bir şeyi yoksa.

Her taraftan gelen mutluluğun kendisini ele geçirmesine izin vermek istese de, bir yanı hâlâ korkuyla düğümlenmişti. Dünya'ya vardığında Julie'nin öldüğünü ve Mia'nın da öldüğünü görürse

ne olacaktı?

Korkunç bir yerde mi? Ya babasıyla birlikteyse?

Julie öldüyse, Mia'yı kaçırıp uzaya götürmek zorunda kalacaktı. En iyi seçenek bu değildi. Özellikle de Mia büyüdükçe ona kızmaya başlayabileceği için. Vanessa yeğenine, tam da ona en çok ihtiyaç duyduğu anda kız kardeşini terk ettiğini nasıl açıklayacaktı? Her gün Mia'ya bakıp da Julie'nin ona baktığını görmemeyi nasıl başaracaktı? Ebeveyn olmaya hazır mıydı, eğer iş buna geldiyse? Fejo hazır mıydı? Bunların hiçbirini o istememişti ama artık çiftleşmişlerdi. Bu hafta neredeyse birçok kez endişelerini dile getirecekti ama o kara, sızan korku onu geri tutmuştu.

Ya Mia'ya kendi çocuğu olmadığı için kızdıysa? Vanessa doğum kontrol hapını taktırmıştı ama ya gerçekten hazır olmadan önce kendisinden bir çocuk sahibi olması için ona baskı yaptıysa? Mia'ya nasıl iyi bir vasi olacağını tam olarak öğrenmeden önce? Bu düşüncelerin hepsi yanlıştı ama zihnini işgal etmelerine engel olamıyordu.

Fejo'yla geçirdiği zamanların çoğu mutlak mutluluğun ışıltılı anlarıydı, ancak karanlık endişeleri kenarda bekleyen gölgeler gibiydi. Her an onu ele geçirmekle tehdit ediyorlardı ve o da onları sadece inatçı bir inkârla uzak tutuyordu.

Kelimeleri yüksek sesle söylememiş olsa da Fejo'yu sevdiği çok açıktı. Kendisinde olmayan her şey ondaydı. Kendine güvenen ve zeki. Çabuk gülüyor, kızdırıyor ve affediyordu. Sadece onun yanında olmak bile onu daha iyi yapıyordu. Ve iyi bir etki yaratabileceğini hiç düşünmemiş olmasına rağmen, belki de onu da daha iyi hale getirdiğini fark etti.

Ona her gün ne kadar harika olduğunu göstermeye çalıştı. Ne kadar değerli olduğunu. Göğsünün eğildiği ve omurgasının dikleştiği anlarda, onun kendisini duyduğunu hissetti.

Fejo gibi birinin onu tekrar sevebileceğini hayal bile edemiyordu ama engelleri yıkılıyordu. Ona bakma şekli... sadece aşk olarak tanımlanabilirdi. Sanki ona dokunmazsa kemikleri kırılacakmış gibi bakıyordu. Sanki duvarların rengini beğenmediğini söylerse kendi gemisini batıracakmış gibi.

Karanlıkta, geceleri birlikte yattıklarında, hayatlarının hem mutlu hem de kalp kırıcı kısımları hakkında hikayeler paylaştılar. Rüya gibi sırıtışlarla, yaşadığı şehirden okyanusu tarif etti

ve nasıl gelgitlere bindiğini ve hazineler için deniz dibini araştırdığını. Ve ona hayatını anlattı. Yaşadığı birçok koruyucu aileyi, annesini... Julie'yi. Ona gizli günlüklerinden ve Loretta'nın bir tanesini çalıp evin geri kalanına okuduktan sonra onları şifonyerine nasıl sakladığından ve okulda Jeremy adında bir çocuğa aşık olduğunu ortaya çıkardığından bahsettiğinde kıkırdadı ve sırtını okşadı.

Kendini, hayatının neye benzemesini istediği hakkında giderek daha fazla düşünürken buldu. Denkleme ne katabileceğini. Fejo çok yetenekliydi. *Kendisinin* bile fark etmediği bir şekilde zeki ve kurnazdı. Tamamen sıfırdan gelmiş ve kendini çok geliştirmişti. Ona sürekli hayranlık duyuyordu.

Dün Vrok'la konuştuktan sonra aklına harika bir fikir gelmişti. Onun bir havalandırma deliğinde başka bir sanat eserini yonttuğunu görmüş ve onunla planı hakkında konuşmuştu.

Vrok'un şimdiye kadar işten çıkmış olabileceğini düşünerek ayağa kalktı ve Fejo'nun büyük ahşap masasından aşırdığı malzemeleri topladı. Bütün gün meşgul olacağını söylemişti, ki bu mükemmeldi. Akşam yemeği için Fejo'yla buluşmadan önce Vrok'a sihrini göstermesi için yeterli zamanı verecek ve romantik bir akşam olacağını varsayacaktı.

Artık Dünya'dan sadece bir hafta uzaktaydılar ve her ne kadar ters gidebilecek farklı şeylerin endişesi içini kemirse de, kendini daha fazla tutmak istemiyordu. Fejo'ya nasıl hissettiğini söylemenin zamanı gelmişti.

Vrok'la kafeteryada buluşmayı kabul etmiş, Fejo'nun örümcek hisleri yerini tespit ederse bir şey düşünmeyeceğini varsaymıştı. Yolun yarısına gelmişti ki, iletişim sistemlerinden bangır bangır bir bip sesi geldi.

Vanessa'nın vücudu gerildi ve sanki yardımı olacakmış gibi çömeldi. Dehşet omurgasından aşağı kayarak midesini bulandırdı. Fejo bugün köprüde çalışıyor, özellikle zor bir kontrol noktasından radara yakalanmadan geçmelerini sağlıyordu. Başarısız mı olmuşlardı? Bu alarm gemiye yetkililerin yolda olduğunu mu söylüyordu?

Nerede olduğunu değerlendirdi ve zihinsel olarak köprüye giden en hızlı yolun haritasını çıkardı, ancak bangır bangır sesler aniden kesildi. Binlerce plağın aynı anda cızırdaması gibi garip bir cızırtı

yayıldı

ses sisteminden. Dizlerinin üzerine çökerek ellerini kulaklarına kapattı, beyni zonklamaya başlamıştı. Duvara yaslandı ve korkunç sesin kesilmesini bekledi ama kesilmedi.

Birkaç dakika geçtikten ve hiçbir şey değişmedikten sonra, hala kulaklarını kapatarak dengesizce ayağa kalktı ve koridorda belirsiz adımlarla ilerledi. Köprü sadece birkaç dakika uzaklıktaydı. Eğer oraya ulaşabilirse, neler olup bittiğini anlayabilirdi.

Yakalanırlarsa Fejo'ya ne olur? Mürettebatın geri kalanına ne olacaktı? Boğazında safra birikti. Bunların hepsi onun suçuydu. Onları bu duruma o sokmuştu.

Biri yanından geçip sertçe ona vurdu ve kendini düzeltip ellerini kulaklarına götürmeden önce duvara çarptı. O kişiye doğru baktı ve onun Galaksilerarası İttifak'taki farklı galaksiler hakkında bilgi edinmesine yardımcı olan genç adam Manx olduğunu gördü.

"Manx!" diye seslendi ama adam durmadı. Göğsü sıkıştı. Bir şeyler ters gidiyordu. Koşmuyordu, hatta hızlı bile yürümüyordu ama yine de onu fark etmemişti. "Manx!" diye tekrar bağırdı, adam uzaklaştıkça.

Koşarak ona yetişmeye çalıştı ve hemen arkasından adını seslendi ama adam yavaşlamadı. Onun önüne fırladı. Gürültü onun için kendisinden daha mı yüksekti? Onun önünde kayarak durduğunda kaskatı kesildi. Bakışları ileriye dönüktü ama gri gözleri camsı ve odaklanmamıştı. Garip, boş bir gülümseme dudaklarını kıvırdı.

Sanki bir şey tarafından hipnotize edilmiş gibiydi. Ellerini indirirken, ses sisteminden gelen cızırtılı ses başını ağrıttı ama dayanmaya çalıştı. Adam durmadığı için geriye doğru yürümeye devam etti. Adamın göğsüne bastırdı ve bir adım geri atmasını sağladı. Ama o sadece tekrar ileri itti. Kadın tüm gücüyle itti. Manx yalpaladı, sonra ilerlemeye devam etti. Çabaları boşunaydı. Adam onu bir örümcek ağından farksızmış gibi iterek geçti.

Çılgın bakışlarını koridorda bir aşağı bir yukarı gezdirirken, Manx'la aynı yönde yürüyen başka bir adam gördü. Onu makine dairesinin yakınında çalışan sessiz bir adam olarak tanıdı. Sık sık karşılaştığı

Okuyordu ve ürkekti, ne zaman selam vermeye çalışsa sanal mesajını kaldırıyor ve onu engelliyordu.

Aynı boş bakış onun yüzünde de parlıyordu.

Fejo, diye düşündü, zihni karmakarışıktı. İki adamı takip etti ve aynı yöne gittiklerini fark etti.

Ne haltlar dönüyor burada? Beyni neler olabileceğini anlamaya çalıştı ve cırtlak seste karar kıldı.

Verakko ile çiftleşmiş bir insan kadın olan Lily ile yaptığı bir konuşmayı hatırladı. Lily, Verakko da dahil olmak üzere Clecania'daki birkaç türün sahip olduğu bir tür zihin kontrolü olan *sway* hakkında bir şeyler söylemişti ve bunun insanları diğer herkesi etkilediği gibi etkilemediğini anlatmıştı.

Bu da benzer olabilir mi? Sadece gemideki Clecanian'ları etkileyebilecek bir ses mi? Eğer durum buysa, boku yemişti. Ama bunu kim yapacaktı? Gemideki herkes Clecanian'dı. Yakınlarda bir yerden mi geliyordu?

İki adamı koridorun sonundaki köprüye kadar takip etti. Açık kapılardan içerinin ne kadar kalabalık olduğunu seçebiliyordu. Sürünerek ilerledi, yere çömeldi ve içeriye göz attı. Çığlık sesiyle birlikte başı zonklamaya başladı ve bir mide bulantısı dalgası ona çarptığında karnını tuttu.

Tanıdığı tüm erkekler toplanmış, odanın ortasında boş ve hareketsiz duruyorlardı. Fejo'yu aramak için alanı taradı, kalbi boğazında çarpıyordu ve Maladek ile Capra'nın iki ana istasyondaki kontrollerle uğraştığını gördü.

Öfke derisini öylesine sardı ki, en yakınındaki mürettebatın yanmamış olmasına şaşırdı. *Lanet olası pislikler. Ve* Fejo'dan *sonra...* Kalabalığın arasında duran Fejo'yu gördüğünde kalbi karnına düştü, yüzünde aynı boş gülümseme ve mesafeli ifade vardı. Hıçkırıklara boğuldu ve boğazında düğümlendi.

Manzaraya bakarken, Capra'nın odadaki insanları sayarken elinin aşağı yukarı sallandığını fark etti. Şimdi yan döndüğü için kulaklarında sarı bir madde olduğunu seçebiliyordu.

Onları tıkamıştı. Maladek'e baktı ve onun da aynı şeyi yaptığını gördü. O şerefsizler planlamıştı

Ama neden? Ne yapıyorlardı?

Başı zonkluyor, ses beyninin yumuşak kısımlarına bir solucan gibi gömülüyordu. Düşünmek zorlaşmaya başlamıştı. Adamların birbiri ardına köprüye girişini ve sessizce duruşunu izledi. Bunu durdurmak zorundaydı. Onları bir şekilde bu durumdan kurtarmalıydı. Ama nasıl?

Fejo'ya son bir kez bakınca kalbi sızladı. "Geri döneceğim," diye fısıldadı.

Ayakkabılarını çıkarıp elinde tutarak sessizce uzaklaştı. Belki ses sistemini devre dışı bırakabilirdi. Yumruklarını ve çenesini sıkıp sıkıp gevşeterek söndü. Ses sisteminin nereden kontrol edildiğini bilmiyordu. Muhtemelen köprüden.

Koridorun sonundaki hareket dikkatini çekti. Uja yürüyordu, kanatları kıvrılmış ve bakışları odaklanmamıştı. Yardım edebilecek biri varsa o da Uja'ydı ama onu bu durumdan kurtarması gerekiyordu.

Birkaç gün önce Fejo ona geminin tüm alanlarına giriş izni vermişti. Clecania'ya döndüklerinde onu her odada becermek istediğini söylemişti. O zamanlar bu aralarında seksi bir şakaydı. Yeni çiftleşme duyularını test eden bir saklambaç oyunu. Geminin neresinde olursa olsun, onu nerede olursa olsun bulabilecek miydi? Havuzdaki, uzay izleme odasındaki ve hatta yüksek güvenlikli iletişim odasındaki buharlı seansları bunu yapabileceğini kanıtlamıştı. Ama şimdi belki de bu bilgiyi kendi yararına kullanabilirdi.

İletişim odası sadece birkaç kapı ötedeydi, Fejo'nun gerektiğinde girip çıkabileceği kadar köprüye yakındı ve en önemlisi ses geçirmezdi. Koridorda hızla ilerleyerek kafeteryaya girdi ve bir tepsi kaptı, Uja köprüye girmeden ve Maladek ile Capra onu görmeden önce ona geri dönecek kadar hızlı olduğunu umuyordu. İyi bir önlem için tepsilerini iki katına çıkardı, sonra gözünü dört açarak geri döndü.

Uja'nın yavaş adımları işine yarıyordu ama yine de her adım iletişim odasından bir adım daha uzaklaşmak demekti. Arkasından yaklaşarak tepsilerini kaldırdı ve "Bunun için bana daha sonra teşekkür edeceksin," diye fısıldadı, sonra da olabildiğince sert bir şekilde kafatasının yan tarafına doğru kaldırdı.

Homurdanarak yere yığıldı. Tepsilerini yere bıraktı ve ellerini adamın kanatlarının ve koltuk altlarının altına bağladı, bakışları birkaç saniyede bir köprünün yönünde yanıp sönüyordu. Her şeyi aldı

ama onu bir tepsiye çekmeyi başardı. Adam tepsiye bindikten sonra, onun ağırlığını koridorda sürükledi. Tepsi, iri gövdesinin kauçuk zemin üzerinde kaymasına yardımcı oldu ama yine de ağırdı.

Devasa kanatları, kas yüklü 1.80'lik gövdesi ve gevşek vücudu, sahip olduğu -ve sahip olduğunu bilmediği- tüm kaslarını zorlamasına neden oldu. Üzerinden akan ter, tenine yapışıyor ve giysilerini nemli hale getiriyordu. Ciğerleri devam etmek için gösterdiği çabadan dolayı yanıyordu. Onu ilerlemeye iten tek şey korkuydu. Çığlık sesleri kara tahtaya çakılmış çiviler gibi beynine çakılıyordu. Her an Capra ya da Maladek köprüden çıkabilirdi ve o da bunu öğrenebilirdi.

Sonunda iletişim odasının kapısına ulaştığında avucunu metale bastırdı ve hâlâ erişiminin olması için dua etti. Kapı zumlayarak açıldı ve Uja'yı eşikten geçirdi. Ama Uja çok büyüktü. Bacaklarını garip bir şekilde bükmeye ve küçük odaya sığmaya zorlamak için dışarıya, koridora koşmak zorunda kaldı. Yine de sağ bacağı yerinde durmuyor ve koridora düşerek kapının kapanmasını engelliyordu.

"Gidip kimsenin bir yerde sıkışıp kalmadığından emin olacağım," diye koridordan gelen hırıltılı bir ses duydu. Konuştuğunu pek sık duymamış olsa da bunun Maladek olduğundan emindi.

Odanın içine daldı, Uja'nın bacağını yakaladı ve gökyüzünü gösterene kadar kaldırdı. Kapı kayarak kapanmadan önce dehşet verici bir an geçti. Kapı nihayet kapandığında, metal dişliler vınlayarak kapıyı yerine kilitlediğinde, Uja'nın bacağını duvara yaslanacak şekilde bırakarak yere yığıldı ve derin nefesler aldı.

Korkunç ses duvarlardan içeri girmiyordu. Odanın sağır edici sessizliği kulaklarını uğuldatmıştı. Ve şükran dolu bir nefes verdi.

Ancak iki Tetralı'nın bu odaya girip giremeyeceğini merak ettiği için rahatlaması kısa sürdü. Ne de olsa bir şekilde ses sistemini ele geçirmeyi başarmışlardı. Eğer bunu yapabildilerse, bu odaya da giremediklerini kim söyleyebilirdi? Uja'nın bacağının üzerinde beceriksizce yayılmış beklerken kalp atışları geçti. Kulaklarında sadece hafif bir çınlama vardı.

Fejo bu odanın geminin geri kalanıyla bağlantısını tamamen kesmiş, sadece kendisine açık olmasını sağlamıştı.

ve Uja'yı limandayken, yani diğer gezegenlerle iletişim kurabildikleri zaman kullanıyordu. Arkasından gelen bir inilti Uja'nın uyanmakta olduğunu haber verince dikkat kesildi ve örümcek gibi sürünerek köşeye geri döndü. Teninde soğuk bir kızarıklık belirdi, nabzı vücudunun içinde atmaya başladı.

Uja tıslayarak nefes alırken eli, kadının büyükçe bir yumru bıraktığı başını kavramak için kalktı. Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Ne oluyor lan?" diye mırıldandı, yan tarafına yuvarlandı, kanatları acısıyla birlikte seğiriyordu. Görüşünü netleştirmeye çalışır gibi birkaç kez daha gözlerini kırpıştırdı ve bakışları ona takıldı.

Adamın gözlerinin açık olduğunu görünce uzun ve rahatlamış bir nefes aldı.

Kaşları çatıldı ve odada etrafına bakındı, sonra tekrar ona baktı. "Açıkla," diye bağırdı. Kendi bağırışı irkilmesine neden oldu ve dengesizce ayağa kalkmadan önce gözlerini kapadı.

O da aynı şeyi yaptı ve ellerini önünde savunmaya yönelik olarak kaldırdı. "Bir şeyler oluyor," diye fısıldadı içgüdüsel olarak. Beyninin mantıklı kısmı kapıdan kimsenin onu duyamayacağını söylüyordu ama korkusu durumu hızla açıklarken sesini alçak tuttu.

Kadının söylediklerini anlayan Uja'nın gözleri büyüdü, sağ eli hâlâ başının yan tarafını tutuyordu.

"Seni bayıltmak zorundaydım. Çok özür dilerim," diye ekledi özür dilerken yüzünü buruşturarak. "Başka ne yapacağımı bilemedim."

Uja ayaklarının üzerinde sallandı ve kendini sabitlemek için bir avucunu duvara koydu. "Gülümsüyorlar mıydı? Transa geçmiş gibi mi?" diye sordu, sanki cevabı gerçekten bilmek istemiyormuş gibi kararsızca.

"Evet," diye rahat bir nefes aldı, adamın bunun ne olduğunu ve nasıl düzeltileceğini bildiğini umuyordu.

"Lanet olsun." İki elini saçlarında gezdirdi ve unuttuğu yaraya geldiğinde yüzünü buruşturdu. Küçük alanda bir ileri bir geri volta attı ve küfretmeye devam etti. "Siktir! Siktir! Siktir!"

"Ne?" diye bağırdı.

Bakışları vahşiydi, odanın her yerinde zıplıyordu. Onu hiç bu kadar tedirgin görmemişti ve nefesleri hızlı soluklarla gelmeye başladı. Fejo'yu geride bırakmıştı. Ya ona bir şey olduysa?

Geri dönmek zorundaydı.

"Bildiğim kadarıyla bunu yapan tek bir tür var," diye açıkladı Uja, sesi alçak ve sadece korku olduğunu tahmin edebileceği bir gerginlikteydi. "Sieliji. Yoldan geçen gemilere sahte imdat sinyalleri gönderen serserilerdir ve sesleri hipnotize edebilir. Gemileri bu şekilde gezegenlerine çekiyorlar.

Onları kaza yapmaya zorluyorlar, sonra da hayatta kalanları ve parçaları topluyorlar. Türleri yüzyıllar önce İttifak'tan aforoz edildi çünkü gemileri gezegenlerine çekmeyi ve onları soymayı bırakmayı reddettiler."

Vanessa bir adım öne çıktı. "Capra ve Maladek neden onlarla birlikte çalışsın ki?"

"Hiçbir fikrim yok." Uja başını salladı. "Ama her ne ise, iyi bir şey olamaz." Bakışları kapıya kaydı ve tekrar ona baktı. "Köprüde insanları topladıklarını söylemiştin?"

Vanessa başını salladı, kalbi göğsünde sızlıyordu.

"Ortaya çıkmazsam fark edecekler." Uja elini çenesine götürdü, hâlâ kapıya bakıyordu. "Gelmezsen kesinlikle fark edecekler." Adam ona baktı.

Vanessa'nın aklı karıştı. "Bir plana ihtiyacımız var."

Uja sanki duvarın içinden bakıyormuş gibi duvara baktı. "Tamam. Eğer dikkatli olursak, sanırım yükleme bölümüne ulaşabiliriz. Kaçış kapsülleri hâlâ çalışıyor olmalı. Onları hacklemiş olmalarına imkân yok."

"Kaçış kapsülleri mi?" Vanessa kaşlarını çattı.

"Ben onların yerinde olsam," diye mırıldanmaya devam etti Uja, "önce odaları kontrol ederdim." Kaşlarını kaldırarak bir elini havada salladı. "Ama ya daha fazla insan kayıpsa? Eğer sadece bizsek, fazla zamanımız yok. Ama eğer başkaları sesi duymadıysa-"

"Hiçbir kaçış kapsülüne binmeyeceğim." Uja'nın önüne geçerek onun görüşünü engelledi.

Elini saçlarının arasında gezdirirken durdu ve ona şaşkın bir bakış fırlattı. "Tabii ki öylesin."

"Hayır, değilim," diye karşı çıktı, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup onun duruşunu taklit ederek. "Fejo olmadan olmaz. Ve diğer tüm o adamlar olmadan da olmaz. Onları öylece terk

etmeyeceğim ve

istediğine inanamıyorum."

Uja onun kesici ses tonuyla bir adım geri çekildi, daralan bakışlarında öfke alevlendi. "Bunu Fejo *için* yapıyorum.

Neler olup bittiğini ve eşini güvende tutmak için elimden geleni yapmadığımı bilseydi, derimi yüzerdi." Uja'nın bakışları onun sert ifadesini görünce yumuşadı. Ona doğru bir adım atarak, "O da bunu isterdi," diye ısrar etti.

"Şey, umurumda değil." Başını salladı, soğuk bir kararlılıkla korkusunu yok etti. "Ben sadece Fejo'nun eşi değilim. Ben benim. Ve kaçıp sevdiğim adamın işkence görmesine, öldürülmesine ya da ona ne yapacaklarsa yapmalarına izin vermeyeceğim. İstersen gidebilirsin ama kalacaksan bir an önce gemiye binsen iyi olur."

Uja'nın çenesindeki bir kas, konuşup konuşmamaya karar vermeye çalışıyormuş gibi seğirdi. Onu inceledi. "Vanessa... kız kardeşini düşün."

Göğsünden sanki karnına yumruk yemiş gibi büyük bir nefes patladı. Daha zihni adamın indirdiği darbeyi algılayamadan gözyaşları gözlerine hücum etti.

Kararsızlık sadece bir an için içini parçaladı. Bakışlarını Uja'ya doğru kaldırdı. "Bu bir seçim değil.

Ailemi Fejo'ya tercih etmiyorum ve Fejo'yu da aileme tercih etmiyorum." Vanessa'nın parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı ve en iyi yaptığı şeyi yaptı, kendisini ele geçirmemeleri için duygularını içine gömdü. "İkisini de kurtaracağım."

Bölüm 26

Vanessa duruşunu gevşek ve bakışlarını boş tuttu, ama boncuk boncuk terin sırtından aşağı süzülmesine engel olamadı. Sadece Capra ve Maladek'in her ne yapıyorlarsa fark edemeyecek kadar meşgul olduklarını umabilirdi.

Uja sonunda onu bir yere götüremeyeceğini anladıktan sonra iletişim odasında beklemiş, o da gizlice kafeteryaya gidip dönmüş ve kulaklarını yumuşak ekmek parçalarıyla tıkamıştı. Köprüye doğru yola çıkmadan önce kapıyı aralayıp onun etkilenmediğini görmeyi ihmal etmemişlerdi.

Planları en iyi ihtimalle vasattı ama daha iyi bir şey düşünecek zaman lüksüne sahip değillerdi. Artık tek yapabilecekleri, saldırmak için bir fırsat kollamaktı. Maladek ve Capra iri yarı ve güçlüydü, Vanessa'nın ikisini de tek başına alt etmesine imkân yoktu. Ama belki sürpriz unsuru onların tarafındaysa ve Uja kendini gösterdiği kadar iyi bir dövüşçüyse... küçük de olsa bir şansları vardı.

Vanessa, açık köprü kapısı gittikçe yaklaşırken nefes alış verişini düzenli ve sakin tutmaya odaklandı.

Uja ona baktı ve tısladı, "Bayılacak gibi görünüyorsun."

"Çünkü bayılmak üzereyim," diye tısladı, Fejo'nun kulağındaki ekmeği duyamayacağını biliyordu. Sakinleştirici bir nefes daha aldı ve Fejo'yu düşündü, bunu başaramazsa Fejo'nun ölmüş sayılacağını fark etti.

Onun fısıldadığı sözleri ve yumuşak dokunuşlarını düşündü ve nefes alış verişi yavaşladı, sakinleşti. Onu köprüde dururken hayal etti ve kendi kendine attığı her adımın ona bir adım daha yaklaşmak olduğunu söyledi.

Maladek'in kalın sesinin "Ah, işte buradasın," dediğini duymadan önce arkalarından gümbürdeyen adımlar titreşiyordu. Durmak ya da onlara daha fazla dikkat etmek yerine, tepinerek yanlarından geçti ve kalabalık odaya doğru bağırdı, sesi aciliyetle kabarmıştı. "Bizi çok hızlı indiriyorsun!"

Yavaşça onları takip edip odanın eşiğini geçtiklerinde Vanessa bakışlarını odaklamadı. Ama göz ucuyla Capra'nın Maladek'e el salladığını gördü. *Kulakları tıkalıyken birbirlerini nasıl duyabiliyorlardı?*

Capra, "Bırakın uçayım," dedi. "Kontrollerin hepsi hızımızın iyi olduğunu söylüyor. Ayrılanları buldun mu?"

Maladek Capra'nın arkasında durmuş, kumandalara göz gezdiriyordu. "Evet. Alt motorda birkaç erkek vardı. Onları salona sokar sokmaz şarkıyı duydular ve aşağı indiler. İnsanı ve Uja'yı hemen dışarıda buldum. Şarkı başladığında birlikte bir yerlere gitmiş olmalılar."

Capra şehvet dolu bir kıkırdama çıkardı. "Acaba kaptanımız, arkadaşının ikinci kaptanıyla yalnız vakit geçirmekten hoşlandığını biliyor mu?"

Küçük bir sessizlik oldu, sonra Maladek tekrar konuştu. "Artık buradalar." Maladek'in sesini sıkılaştıran şey pişmanlık mıydı? Ve sesi daha mı yüksekti? Sanki şimdi bile ona doğru bakıyor gibiydi?

Uja durana kadar onu takip etti ve nefes alış verişini derin ve sakin tutmaya çalışarak arkasında gözden uzak bir yerde yerini aldı. Yavaş ayak sesleri ona doğru ilerliyordu ve boğazındaki düğümü yutmamak için kendini zorladı. Eğer Maladek onu çok yakından incelerse, kesinlikle içini görecekti.

"Şimdi hepsi burada mı?" Capra bağırarak Maladek'in yaklaşımını durdurdu. "Herkesin burada olması gerektiğini söyledi. Hepsi bunu duymak zorunda, yoksa inemeyiz."

"Son ikisi de şimdi koridordan geliyor. Bu lanet gürültü onları yavaşlatıyor," diye homurdanarak cevap verdi.

"Güzel, çünkü bu gemiden inmeye hazırım. İner inmez geri döneceğiz. Dağdaki avımı çoktan planladım. Artık bu lanet gemiye binmek yok. Bu işi kabul etmek büyük bir hataydı. Sen ve ben uzaya ait değiliz." Capra sert bir kıkırdama çıkardı. "En azından bu iş bittikten sonra istediğimizi alabileceğimizi söyledi. Sanırım o insanı alacağım."

"Çiftleşti," diye homurdandı Maladek.

Vanessa onun uyarıcı ses tonuyla biraz rahatladığını hissetti, ama Capra gürleyerek cevap verince bu rahatlama kayboldu: "Orada kalmasını mı tercih edersin? Onunla ne yapacaklarını sanıyorsun? Çalışamaz ve

Zaten çok fazla dişileri var. Atıklarla birlikte atılacak ya da boğulacak. Ayrıca, ona iyi davranacağım."

Vanessa'nın kanı damarlarında buza dönüştü. *Siktir et,* diye düşündü, çenesi gıcırdıyordu.

"Bu onun kendi hatası," diye devam etti Capra. "Eğer programa sadık kalsaydı, onları yönlendirmek zorunda kalmayacaktık."

Gözleri akmayan yaşlarla doldu. Bu onun yüzünden miydi? Klinara'nın sevkiyatını almadan önce Dünya'ya gitmeye karar verdiği için mi?

Maladek ne aynı fikirdeymiş ne de karşı çıkıyormuş gibi bir homurtu çıkardı, ardından konuyu değiştirerek "Şimdi atmosfere giriyoruz" dedi.

Hem Maladek hem de Capra, Uja'nın büyük kanatları tarafından görüş alanından çıkarılmıştı, bu yüzden bir anlığına Fejo'ya bir bakış attı. Fejo'nun yanağında daha önce olmayan derin bir yarık fark ettiğinde kahvaltı midesinde çalkalandı. Ona zarar vermişlerdi. Büyük ihtimalle Capra. Maladek odanın dışındayken ona bir yumruk atmıştı ve Fejo kendini savunamamıştı.

Kan yanağından aşağı sızdı ve ceketinin zümrüt yeşili yakasında toplandı. Dehşet içinde adamın karnında sızan bir yara daha gördü. O şerefsiz onu bıçaklamış mıydı? Parmaklarının yumruk olmasını engellemek için bakışlarını ileri doğru zorladı.

Gemi titreyerek yana doğru sallandı ve büyülenmiş adamlardan bazılarının domino taşları gibi devrilmesine neden oldu. Yüzlerinde aynı aptal ifadeyle düştükleri yerde kaldılar. Önünde, Uja'nın yanındaki adam Vanessa'ya doğru devrildi ve Vanessa'nın onun üzerine düşüp yere çarpmasına izin vermekten başka çaresi yoktu. Omurgası sert zemine çarptığında sırtında bir acı dalgası yükseldi. Kafatasının yerden sekmesini engelleyebildi.

"Dikkatli ol," diye bağırdı Maladek. "Sieliji onları sağlıklı istiyor. Klinara'nın bu toplama için dünyalarını kullanmasına ancak işçi sağlarsak izin veriyorlar. Yaralanmamış olanları."

Uja'nın kanatlarının sanki ona bakmaktan kaçınıyormuş gibi çırpındığını gördü. O da diğerleri gibi devrilmemişti. Bir ayağını bileğine doğru uzattı ve iyi olduğunu göstermek için oraya dayadı. Omuzları bir parça gevşedi.

Maladek ve Capra'nın didiştiği birkaç dakika geçti, ama saldırmak için açık bir fırsat yoktu. Birincisi, Vanessa yerdeydi ve ağır bir adamın altında sıkışmıştı. İkincisi, Uja ile ana kontrol istasyonu arasında en az on beş adam duruyordu. Adamların arasından geçip Maladek ve Capra'ya ulaştığında, onlar alarma geçmiş ve hazır olacaklardı.

"İnsanı bir yere saklayın," diye emretti Capra. "Onun burada olduğunu hiç bilmemeleri daha kolay olur.

Ayrıca, Klinara en sevdiği evcil hayvanını çalan dişiyle tanışmak isteyebilir."

Maladek konuşmadan önce bir homurtu duydu. "Klinara Fejo'yu tek başına uzaklaştırdı." Sesi yükselmeye devam etti ve Vanessa onun kendisine doğru ilerlediğini fark etti.

Vücudu hareketsiz kalma çabasıyla gerildi, gözleri odaklanmamak için yanmaya başladı. Birden Maladek üzerine çömeldi. Korku derisinin üzerinde sıçradı ve midesine doğru ilerledi. Gözbebekleri büyümüş ve onu ele mi vermişti?

Yorgun bir iç geçirdi ve onu deviren adamı üzerinden sürükledi, sonra koltuk altlarından tutarak ayağa kaldırdı. Eğilerek onu omzunun üzerine yatırdı.

Maladek onu odadan çıkarırken vücudunun gevşek kalmasına, ileri geri sallanmasına izin verdi. Maladek sert bir eliyle dizlerinin arkasından tutarak onu yerinde tuttu. Koridorda yalnız kaldıklarında, silah olarak kullanabileceği bir şey bulmaya çalışarak onun görebildiği her santimini taradı.

Hiçbir şey.

Göğsü de boğazı gibi daraldı. O kadar çaresizdi ki. Belki de onu götürdüğü yerde bayıltacak bir şey bulabilirdi. Dehşet boğazını asitle kapladı. Ya zamanını beklemek hiç işe yaramadıysa?

Bir köşeyi döndüler ve bir kapının sürgü sesi duyuldu. Maladek dikkatle tekrar çömeldi ve onu omzundan çekerek ayağa kaldırdı. Yere mi yığılmalıydı yoksa dik mi durmalıydı? Korkunç gıcırdama sesinin kesildiğini fark ettiğinde beyni hâlâ çalışıyordu.

"Artık rol yapmayı bırakabilirsin, dişi," diye homurdandı Maladek.

Her parçası olduğu yerde dondu, ağzı kurudu. Yavaşça görüşünün odaklanmasına izin verdi ve

bakışlarını Maladek'e doğru kaldırdı. Maladek tam karşısında duruyordu, elleri kalçalarında ve yüzünde

Gözleri kısılmıştı. Küçük siyah bir kablo mumsu maddenin içine gömülmüş, kulaklarını tıkıyor ve ağzına doğru uzanıyordu. Kulaklık gibi bir şey olmalıydı ve Capra ile konuşabilmesinin nedeni de buydu.

Diğer kulağını kazdı ve balmumunu çıkardı, böylece onunla da konuşabildi.

"Nasıl-" diye başladı. Bir sarsıntı daha gemiyi salladı ve kendini yakalamadan önce yana doğru tökezledi.

Maladek dudağını büktü ve nefesinin altında Capra'ya küfretti. Bakışları tekrar ona odaklandı.

"Çok iyi bir oyuncu değilsin," dedi. "Yine de Capra'yı kandıracak kadar iyiyim." Omuz silkti.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye nefes aldı, öfkesi ona geri dönüyor ve güç veriyordu.

Çenesi kapandı, kaşları alnında bir kırışık oluşturdu. Topuklarının üzerinde döndü ve Vanessa soluk soluğa, "Bekle. Bunu yapmak zorunda değilsin. Sadece geminin kontrolünü geri al ve biz de gidelim. Fejo'nun seni affedeceğinden eminim."

Yüzü ona dönük olan Maladek'in bedeni kaskatı kesilmişti. Vanessa odayı taradı ama böyle bir adamı alt edebilecek herhangi bir silah göremedi.

"Bu sadece bir iş," diye gürledi. "Fejo bizi yönlendirip Klinara'nın elini zorlamasaydı, bunu yapmak zorunda kalmayacaktık."

"Ondan bunu yapmasını ben istedim," diye ağladı. "Aileme yardım etmesi için onu ben zorladım. Benim yüzümden bir gemi dolusu iyi adamı cezalandıracak mısınız? Ölmekte olan bir kadına ve küçük bir kıza yardım etmek istediğim için mi?"

Maladek'in omuzları daha da dikleşti, kadının sözleri üzerine gerginlik yayıldı.

"Oh, bunu bilmiyordun, değil mi? Sadece eğlenmek için yoldan saptığını mı sandın?" diye alay etti. Ona doğru bir adım attı ve ellerinin kıpır kıpır olduğunu, başparmağının parmak uçları üzerinde ileri geri hareket ettiğini gördü. "Eğer ayrılırsak ona ne olacağını biliyorsun. *Eğer* yaşarsa, giderek daha da hastalanacak." Ayağını yere vurdu. "Sizin için eşlerin kutsal olduğunu sanıyordum!" Sesini beyaz bir öfke kapladı ve kendini sakinleştirmek için bir nefes aldı. Bu sineği sirkeyle değil, balla yakalamaya çalışmalıydı ama öfkesini kontrol edemiyordu.

Maladek tek kelime etmeden kapıya doğru iki adım attı.

"O zaman bizi terk ettiğin yerde onunla kalmama izin ver!" diye bağırdı, tam da adam balmumu tıkacı kulağına geri sokup odadan çıkarken. "En azından bunu yap!"

Ama o gitmişti, boynuzları yüksek kapı aralığından çıkabilsin diye eğilmişti.

Vanessa tam olarak ne aradığını bilmeden odanın etrafında döndü. Fejo'nunkine benzeyen bir yatak odasıydı, ama bu daha küçüktü ve bir yerine iki uyku bölmesi vardı. Kendisine yardımcı olabilecek herhangi bir şey bulmak için çabalayarak, bulabildiği her bölmeyi açtı. Elindeki kör bir tereyağı bıçağını kavradı ve ona baktı. İşe yaramaz bir silahtı ve aniden onu duvara fırlatma isteği duydu ama yapmadı.

Gemi daha sık sallanmaya ve sarsılmaya başlayınca karaya çıkmak üzere olduklarını düşündü. Kör bıçağı sert metal kapının kenarına sapladı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, yerinden oynamadı.

Yumruklarını sıkarak avazı çıktığı kadar bağırdı. Hayal kırıklığına uğramış gözyaşları yanaklarından süzüldü ve kalbi göğsünde sıkıştı. Gemi sarsıldı ve sonra duruldu, her şey sessizleşti. Nefesini tuttu, bakışları kapının siyah metaline odaklandı. Uzun dakikalar geçti ve hayal kırıklığıyla çığlık atmak istedi.

Kulağını soğuk metale dayadı ve kapı aniden açıldı. Koridorda öne doğru savruldu ve Maladek'in sert gövdesine düştü. Kendini toparladı ve beceriksizce bir panikle kolunu kaldırarak bıçağı ona saplamaya çalıştı. Bir homurtuyla bileğini yakaladı ve işe yaramaz metal parçasını düşürene kadar kolayca döndürdü.

Onu pazusundan kavradı ve geminin içinde ileriye doğru çekti.

Nabzı boğazında atıyor, göğsü sıkışıyor ve ağrıyordu. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu. Adam cevap vermedi. Vanessa soru üstüne soru sormaya devam etti, ama Maladek sessiz kaldı, çenesinde bir kas kasıldı.

Gemiden dışarı çıkan rampaya doğru ilerliyorlardı ve midesinden umut fışkırıyordu. Kesinlikle öleceği bir gezegende bırakılmayı ummak aptalcaydı. Ama ne kadar aptalca olursa olsun, Fejo'dan ayrı kalmak daha da kötüydü. Aşk onun hayatta kalma içgüdülerini alt üst etmişti. Çiftleşme bağı bir şekilde içinde başını mı kaldırıyordu? Aralarındaki tuhaf bağ, Fejo'dan daha çok korkmasına mı

neden oluyordu?

Fejo'yu bir daha hiç görmemek ölümden daha mı iyi? Yoksa onu bu kadar çok mu seviyordu?

Geminin arka tarafındaki açık kapıya yaklaştıklarında burnuna tuzlu bir koku çarptı. Okyanus mu? Koku Fejo'nun taze, tuzlu kokusuna benziyordu ama kumun üzerinde çürüyen deniz yosunu gibi hastalıklı bir tatlı tonu vardı.

Vanessa'nın şimdiye kadar gördüğü ikinci yabancı gezegen göründü ve kalın, bunaltıcı havaya rağmen titredi. Sessiz pastel maviler, griler ve yeşiller göz alabildiğine uzanıyordu. Soluk ten rengi kum parçaları, aralarına serpiştirilmiş ıslak bulanık su birikintileriyle geniş bir alanı kaplıyordu. Su, durgun yeşil-mavi gökyüzünü yansıtıyor ve okyanusun kasvetli deniz köpüğü rengiyle karışarak karanın nerede bitip denizin nerede başladığını görmeyi zorlaştırıyordu. Gökyüzü aydınlıktı ama güneş görünmüyordu.

Yine de en korkutucu olan, yakın mesafedeki üçgen binaları oluşturan metal yığınları ve devasa, kıvrımlı kemiklerdi. Vanessa gözlerini kıstı ve nefesi kesildi. Bunlar eski uzay gemileriydi. Sökülmüş ve binalar oluşturmak için imal edilmiş gemilerin büyük bölümlerini seçebiliyordu. Bu gemi enkazı yığınlarının ortasında, diğerlerinden daha yüksekte duran bir tane vardı. Kırık metal ve kıvrımlı beyaz kemiklerden yapılmış bir tür kale.

Bakışlarını etrafta gezdirerek bu büyüklükte kemiklere sahip olabilecek kadar iri bir yaratık aradı ama hiçbirini göremedi. Derisinde soğuk terler birikti.

Uja bu insanların leş yiyici olduğunu söylemişti ama bunu hiç hayal etmemişti. Kuma yarı yarıya gömülmüş yüzlerce parçalanmış gemi vardı, sanki düştükleri yerde bırakılmışlardı. Bu kazalarda kaç kişi ölmüş olmalıydı?

Dikkati birkaç metre önlerindeki bir grup insana yöneldi. Mürettebatın hepsi toplanmıştı, hala hareket etmiyordu. Daha önce hiç görmediği altı uzaylı, hipnotize edilmiş adamlardan oluşan grubun önünde duruyordu. Pullu yeşil sürüngen uzaylılardan biri sırıtan Capra'yla konuşuyordu. Sanki nemli bir kumsalda değil de Antarktika'da yürüyormuş gibi kat kat giysilere sarınmıştı.

Diğer beş uzaylı neredeyse aynı görünüyordu ve ürkütücü manzaraya o kadar iyi uyuyorlardı ki, onların Sieliji olduğunu varsaydı. Beşinin her biri okyanusla aynı soluk yeşil renkteydi.

Derileri kaygan ve kılsızdı; çıplak omuzlarında, kollarında ve bacaklarında parıldayan pullar vardı. Soğanlı, parlak, siyah gözler kafalarından küre gibi çıkıyordu ve dalgalanan yüzgeçler yüzlerinin, boyunlarının ve kollarının yanlarını çevreliyordu. Her bir yüzgeç taraklı ve sivri uçluydu. Fazla bir şey giymezlerdi. Sadece koltuk altlarından dizlerine kadar uzanan ince, gümüş rengi bir kumaş.

"Numara yapmaya zahmet etme. Capra'ya etkilenmediğini söyledim bile."

Maladek onu gruba doğru sürükledi ve diğerlerinden biraz daha uzakta duran Fejo'yu gördü. Sieliji'lerden ikisi yüksek sesle şarkı söylüyordu. Ses şahsen daha da kötüydü ve başındaki bıçak gibi ağrıya karşı gözlerini kıstı. Kullanacak bir ses sistemi olmadığına göre mürettebatı bu şekilde kontrol ediyor olmalıydılar. Sieliji'lerden biri hareket etti ve Uja'ya doğru ilerleyişlerini takip etti.

Boğazı daraldı. Uzaylı kalın kahverengi bir kelepçeyi çekiştirdi ve Uja'nın ayak bileğine zincirledi. Zincirin izini takip etti ve dehşet içinde zincirin devasa bir kayaya bağlı olduğunu gördü. Uçup gidemeyeceğinden emin olmak istiyorlardı. Ve o da onlara izin vermişti. Hâlâ numara mı yapıyordu? Öyle olması için dua etti.

Zincirlenmiş olsalar bile, eğer bir açıklık bulurlarsa, Uja'nın Sieliji'lerden bazılarını kolayca alt edebileceğini düşünüyordu.

Ne de olsa sadece beş kişilerdi ve çelimsiz görünüyorlardı. Yüz hatları kâbusları andırsa da -bir denizkızının korku filmi versiyonunun nasıl olacağını hayal ettiği gibi- küçük ve hastalıklı görünüyorlardı.

Vanessa ve Maladek yaklaşırken Capra onları gördü ve ağzı açık kaldı. "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu, bakışları sert ve suçlayıcıydı.

Maladek ayrıntıya girmeden, "Hâlâ gemideydi," dedi. Vanessa onun isteğini kabul ettiğini ve Capra'ya açıkça meydan okuduğunu fark etti. Capra öfkeli görünse de, şimdi tartışamazdı. Daha önce onun varlığını gizlemişti. Şimdi Sieliji onu gördüğüne göre, mürettebatın geri kalanıyla birlikte kalmasını bekleyebilirlerdi.

Gruba ulaştıklarında Maladek'in elinden kurtuldu ve Fejo'ya doğru koştu. Adını söyleyerek onu omuzlarından sarstı ama o ileriye bakmaya devam etti. Ellerini kulaklarına bastırdı, boğazından bir

hıçkırık yükseldi ve onu daha güçlü bir şekilde salladı, ama işe yaramadı. Adam

ses hala nüfuz ediyor gibiydi.

Güçlü bir kol beline dolandı ve onu geri çekti. "Kendini kontrol et, dişi. Onu uyandırmanın bir yolu yok." Bu Capra'nın biraz daha tiz, hırıltılı sesiydi. Kız adamın pençesinde çırpındı ama adam onu kolayca sürükledi. Maladek Fejo'nun yanında belirdi ve Fejo gözleriyle yalvararak boynuzlu adama baktı.

"İşin sizi tatmin edecek şekilde tamamlandığından emin olması için Klinara'yla irtibata geçme emri aldım," diye tısladı kertenkele adam, derisinin üzerinde kayan sümüksü bir sesle. Gruptan bir adım öne çıkan Sieliji'lerden biriyle konuşuyordu.

Yetkili Sieliji konuşurken sesi, şarkı söylerken çıkardığı cırtlak, tahtaya çivi çakma sesinin aynısıydı ama daha kısıktı. "Onunla konuşacağım."

Kertenkele adam cebinden bir iletişim cihazı çıkardı, bir şeyler yazıp bekledi. Göz ucuyla Uja'nın ilerlediğini gördü. Sürüngen uzaylı iletişim cihazını gruba doğru tuttuğunda durdu.

Bir kadın sesi boşlukta yankılandı. "Flimoi, seni tekrar görmek çok güzel." Vanessa ne bekleyeceğini bilememişti. Belki de bir gremlinin hırıltılı sesi? Ama ışık, Klinara'nın kadınsı sesi onu şaşırttı, kafasında kurduğu öfkeli canavarla hiç uyuşmuyordu. Vanessa'nın vücudundan ateş fışkırdı ve belindeki sert, kaslı kola karşı mücadele etti.

Şu anda konuşan kadın Fejo'yu çocukluğundan beri kontrol eden, onu manipüle eden kişiydi ve şimdi onu bu lanet gezegende ölüme terk edecekti.

Sorumlu Sieliji Flimoi konuştu. "Teslimatınıza ev sahipliği yaptık ve karşılığında bize sağlıklı işçiler getirdiniz. Bir dahaki sefere kadar işimiz bitti."

"Muhteşem," dedi Klinara, sesi memnuniyetle çınlıyordu. "Yalnız bir şey var," diye ekledi ve Flimoi'nin şişkin gözlerinin kısılmasına ve ince kesik ağzının açılarak geniş aralıklı, sivri dişlerinin ortaya çıkmasına neden oldu. "İnsan dişinin gemimize geri yerleştirilmesini istiyorum. O asla bizim ticaretimizin bir parçası olmamalıydı."

Kertenkele adam iletişim cihazının ekranını Vanessa'ya doğru çevirdi ve Vanessa Klinara'nın sahneyi izlediğini fark etti. Vanessa'nın öfkeli bakışları Maladek'e yöneldi. Capra'nın kolunu pençeledi, ama o sadece pozisyonunu değiştirdi, diğer kolunu onun gövdesine çarptı ve ellerini yanına sabitledi.

Sieliji lideri kertenkele adamın bakışlarını takip etti, belli ki toplanan mürettebattan hangisinin *insan* bir *dişi* olduğunu bilmiyordu. Flimoi Vanessa'yı inceledi, o karanlık, cam gibi gözlerle bir aşağı bir yukarı baktı. Vanessa güçlü bir işçinin yapısına sahip değildi ve belli ki şarkılarından etkilenmemişti. Yüzünün yan tarafındaki yüzgeçler onu incelerken çırpındı, sonra kafatasına doğru düzleşti.

Vanessa nefesini tuttu. Bu çorak, sert gezegende kalmak istemiyordu ama Klinara'nın onun için planladığı şeyin muhtemelen daha kötü olmasından korkuyordu. Tekrar Maladek'e baktı ve onun kaşlarını çatarak ağzını kapattığını, gözlerini kalabalığın üzerinde gezdirdiğini gördü.

Boynuzlu adamın bir kalbi vardı. Çelişkiler içindeydi. Her konuştuğunda bunu duyabiliyordu. Pisliğin tekiydi ama bir şekilde onu ikna edebilirse... Omuzları çökme tehlikesi geçirdi.
Onu ikna etse bile, o sadece tek bir adamdı. Ne yapabilirdi ki?

Şimdi yapabileceği en iyi şey gemiye bindikten sonra bir şekilde kaçmak ve yardım bulmaktı. Zamanını bekleyebilir ve Fejo'yu kurtarmak için geri dönebilirdi. Sieliji işçileri istiyordu. Kimseyi öldürmek için bir sebepleri yoktu. Bakışları Uja'ya kaydı ve yutkundu. Bir tehdit olduğunu düşünmedikleri sürece.

"Pekâlâ," dedi Flimoi, görünüşe göre Vanessa'nın değerinden daha fazla sorun çıkaracağına karar vermişti.

Vanessa'nın dişleri birbirine çarptı ve Uja'nın göğsü inip kalkmayı bıraktı, vücudu belli belirsiz sertleşti. *Henüz bir şey yapma,* diye içinden telkinde bulundu. Şu anda, üç güçlü adam ve beş Sieliji'ye karşı o olacaktı. Ve o bir kayaya zincirlenmişti. İhtimaller onların lehine değildi.

"Harika," diye bağırdı Klinara telefonun kendi tarafından. "Oh, ve lütfen Kaptan Fejo'ya selamımı söyleyin."

Vanessa'nın ensesinde bir sıcaklık yükseldi ve siyah iletişim cihazına ölümcül bir bakış fırlattı. Klinara şu anda bile onunla oynuyordu. İçinde bulunduğu trans halinden çıktığında, onu buraya getirenin ve eşini elinde tutanın kendisi olduğunu bilmesini istiyordu. Vanessa'nın kadına ve karşılaştığı zorluklara duyduğu sempati yok oldu.

Flimoi kayıtsızca, "Biz bağlantıyı kestikten sonra erkek fazla yaşamayacak," dedi. Maladek gibi Vanessa da dondu kaldı, vücudu kaskatı kesildi. "Kaptanları öldürmek en iyisidir. Uzun zaman önce öğrendik ki, güçlü bir lider köleleştirilmiş olsa bile halkına ilham kaynağı olabilir. İşçilerimizin böyle şeylerle dikkatlerinin dağılmasını istemeyiz," diye açıkladı Flimoi, sanki bu çok açıkmış gibi.

Vanessa sonunda sesini buldu ve "Hayır!" diye haykırdı. Kalbi göğsünde çarpıyor, midesi altından çekiliyordu. Telefonda sessizlik vardı ve Klinara'nın hâlâ bir parça namusu kalmış olması için dua etti. Eğer Fejo'yu birazcık bile önemsemiş olsaydı, buna bir son verirdi.

Flimoi iletişim cihazına baktı, belli ki Klinara'nın da ne yapacağını merak ediyordu.

Kadın sonunda konuştu. "Pekâlâ. Yapman gerekeni yap."

Vanessa tekrar çığlık attı; Capra sert bir eli dudaklarının üzerine kapatana kadar ağzından Klinara'ya yönelik küfürler döküldü. Çığlık atıp Capra'nın tutuşuna karşı çırpınırken boğazı yandı, sesi çiğ kaldı.

Kulakları uğuldamaya başladı ve konuşmanın geri kalanını algılayamadı. Sulu bakışları, vücudu kaskatı kesilmiş ve gözleri kocaman açılmış Fejo ve Maladek'e takıldı.

Capra'nın eli bir parça gevşediğinde çenesini yukarı kaldırdı, sonra da parmağını sertçe ısırdı. Adam bir çığlık atarak elini çekti ve o da bu fırsatı değerlendirerek kafasını Capra'nın suratına çarptı ve tatmin edici bir çıtırtı duydu. Kafatasının arkasından acı fışkırdı ve önünde yıldızlar dans etti.

Gözlerini hızla kırpıştırarak görüşünü netleştirmeye çalıştı ve eğilmiş, burnunu tutan Capra'ya doğru döndü. İleri atılarak kulağındaki kordonu kopardı, sonra da Fejo'ya doğru tökezledi. Başı çarpıyor, görüşü gidip geliyordu ama Maladek'e ulaşmayı başardı. Bir baş dönmesi dalgası onu yana savurdu ama Maladek onu yakaladı. Capra'nın küfrettiğini duyabiliyordu, ses giderek yaklaşıyordu. Birkaç dakika içinde ona ulaşacaktı.

Kabloyu ağzına götürdü ve Maladek'in gömleğini yumrukladı. Gözyaşları arasında kısık ve boğuk bir sesle Maladek'in bakışlarını tuttu, içindeki her şeyle yalvardı ve fısıldadı: "Onu boğ. *Sen* yap. Boğ onu."

Capra'nın yumruğu bir balyoz gücüyle kadının şakağına çarptı ve her şey karardı.

Bölüm 27

Gökyüzü parlak, elektrik mavisiydi, hava deniz eriklerinin tatlı kokusuyla doluydu. Fejo ılık, kadifemsi kumda dirseklerinin üzerine yaslanmış, Vanessa'nın suya girip çıkmasını izliyordu. Islak, çıplak vücudu güneş ışığında parlıyordu ve bulduğu hazineye bakıp sırıtarak büyük, spiral bir deniz kabuğunu kaldırdı.

Kız kardeşi ve yeğenini Dünya'dan kurtardıktan sonra bu gezegende mola vermişlerdi. Aklı durdu. *Kız kardeşi.* Kız kardeşinin neye benzediğini hatırlamaya çalıştı. Mia'nın neye benzediğini. Ama nedense hatırlayamıyordu.

Dikkati tekrar Vanessa'ya yöneldi ve kafası karıştı. Vanessa sudan çıkmıştı, dalgalar kalçalarına vuruyordu, koyu renk saçları omzunun üzerinden ıslanmıştı. Adamın doymak bilmez bakışları Vanessa'nın vücudunda gezindi; sevişme nöbetleri arasında haftalardır yediği yemeklerden dolayı vücudu daha dolgundu. Nazik bir gülümsemeyle ona el salladı.

Kalbi göğsünde sıkışıp kaldı. Hiçbir isteğe hayır diyemeyerek ona katılmak için ayağa kalktı. Ilık, yumuşak kum son birkaç gündür olduğu gibi vücuduna yapıştı, tenlerini pul pul ve yumuşacık bıraktı. Kadının gülümseyen yüzüne baktı, parlak güneşin vurduğu teni biraz pembeleşmişti. Deniz kabuğunu bırakıp kollarını ona uzattı ve derin bir mırıltıyla ellerini onun kaygan vücudunda gezdirdi.

Deniz eriklerinin kokusu arttı ve bu gezegenin nerede olduğunu hatırlamaya çalıştı. Daha önce burada olduğunu hiç hatırlamıyordu. Burayı nasıl bulmuştu? Çatık kaşlarını kaldırıp etrafına baktı. Çok güzeldi, çok el değmemişti. Uzakta ne insanlar ne de binalar vardı. Hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Sadece gür yeşillikler, parlak beyaz kum ve turkuaz su. Buraya nasıl gelmişlerdi?

Bu düşünceye kapılır kapılmaz gözlerinin ucuyla gemisini gördü. Bir dakika önce orada mıydı?

"Fejo," diye nefes aldı Vanessa, adamın dikkatini tekrar kendisine çekerek. Suya battı ve okyanus tabanının yumuşak, ıslak kumları üzerinde oturana kadar onu da kendisiyle birlikte aşağı çekti. Onun üzerine süründü

kucakladı ve onu öptü. Teni güneşten sıcaktı ve soğuk su aralarından akarak aşırı ısınmış bedenlerini ferahlattı.

"Benim muhteşem Vanessa'm," diye mırıldanarak saçlarını omzunun üzerinden itti. Kadın ona sırıttı.

Bir şey beyninin üzerinde bir böcek gibi geziniyordu. Kaşlarını çattı. Ona böyle hitap edilmesinden nefret ederdi. Sanki bir program hata vermiş gibi yüzü değişti, dudakları onun beklediği şekilde büzüldü.

Fejo gözlerini kırpıştırdı. Yanlış bir şey vardı.

Omzuna yumuşak bir el koyarak onu geriye itti, yaslanmaya zorladı ama sadece su vardı. Adam dik durmaya çalıştı ama kadının tutuşu çok güçlüydü. Çok güçlüydü. Karşı koyamadı. Başı suyun altına daldı, vücudu olduğu yerde dondu. Kollarını ya da bacaklarını hareket ettiremiyor, mücadele edemiyordu. Birden boğaz kapağı çalışmaz oldu ve solungaçları açılmayı reddetti.

Suyun altında ilk kez nefes aldığı anılar gözünün önüne geldi ve Vanessa'nın güzel görüntüsü, çocukluğunda onu suyun altında tutan beyaz kanatlı erkeğe dönüştü. Erkeğin kanatları parlayarak parlak güneşi kapattı ve su koyu bulanık bir griye dönüştü. Çırpındı ama faydası olmadı. Çok güçsüzdü.

Ciğerleri oksijensizlikten yanıyor, boğazı çaresizce sallanıyordu. Suyun içinden öksürdü ve bu kez bilim adamının onu öldüreceğinden emindi.

Yine de Vanessa'nın görüntüsü aklına geldi ve soğukkanlı bir kararlılık onu sardı. Bir anda boğaz kapağı kapandı; solungaçları boynunun kenarlarını kesti. Suyu içine çekerek havayı filtreledi. Sivilceli görüşü tekrar odaklandı.

Üstündeki su dalgalanıyordu ama boynuzlu bir erkeği seçebiliyordu. İri elleri Fejo'nun omuzlarındaydı ve onu aşağıda tutuyordu. Maladek.

Onu boğmaya mı çalışıyordu? Fejo hangi Clecanian ırkından olduğunu nadiren açıklardı. Mürettebatı biliyordu ama çoğu bilmiyordu. Klinara iki Tetran casusuna söylemiş miydi? Maladek boğulamayacağını biliyor muydu?

Kafa karışıklığı kafatasına çarparak onu olduğu yerde dondurdu. Kulaklarına uzaklardan bir çığlık sesi geldi ve beyninde bir çekilme hissetti. Yemyeşil adanın görüntüsü gözünün önüne geldi ama

zorla çıkardı.

O neredeydi? Vanessa neredeydi?

Maladek'in hırıltılı sesi suyun içinden zar zor bir fısıltıyla süzüldü. "Rol yap."

Rol yapmak mı? Ölmek için mi?

Fejo neler olup bittiğini bilmiyordu ama Maladek'in onu altında tutmasına rağmen tek yaptığının bu olduğunu fark etti. İri elleri boğazına sarılmamıştı ve bulanık ifadesi zalimce değil, sıkıydı.

Dalgalanan suyun içinden Maladek'i incelemeye devam etti ve erkek sanki biriyle konuşuyormuş gibi başını çevirdi. Fejo erkeğin kulağını tıkayan bir şey gördü ve anıları canlandı. Köprüde çalışıyordu, *Ylare'*nin radarın altında kalmasını sağlıyordu, o sırada ses sisteminden korkunç bir gürültü yankılanmış ve her şey bulanıklaşmıştı. Bunu yapabilen bildiği tek bir ırk vardı.

Fejo nedenini bilmiyordu ama içinden bir ses ona Maladek'e güvenmesini söylüyordu, bu yüzden boğuluyormuş gibi yaparak çırpındı. Birkaç dakika daha çırpındı, sonra su içeri akmadan önce ciğerlerinden çıkan son nefesi taklit ederek büyük bir baloncuk üfledi. Vücudunun hareketsiz kalmasına izin verdi.

Maladek zar zor fark edilir bir şekilde başını salladı, elleri Fejo'nun gömleğinden çözüldü. Su ceketini ve giysilerini ağırlaştırmıştı ve sırtının altında toprak hissedene kadar vücudunun batmasına izin verdi. Su derin değildi, sadece birkaç metre. Altındaki kaba kumu hissederken keskin bir şey elini kesti. Bir bıçaktı ama pürüzsüz, sivri sapına bakılırsa onun bıçağı değildi. Maladek onun için mi düşürmüştü?

Yan çizgileri, uzaklaştıkça ayak seslerinin titreşimlerini algıladı. Gözleri yana kaydı ve Maladek'in onun üzerinde durduğunu, orada başka kim varsa ona doğru baktığını seçebildi. Erkek ellerini gerinir gibi arkasına koydu ve altı parmağını havaya kaldırdı. Belki de düşmanlarının sayısıdır?

Altı Sieliji mi? Haklı mıydı? Sieliji gezegenine mi düşmüşlerdi? Ama yakınına bile gelmemişlerdi. Aklı olan her kaptan Sieliji'den uzak dururdu. Hayır, eğer düşmüş olsalardı, çoğu

ölü ya da yaralı.

Vanessa.

Ne kadar zamandır baygındı? Vanessa neredeydi? Vücudu dalgalandı, duyuları onun yerini tespit etmeye çalıştı ve rahatladı. Onu hissedebiliyordu. Buralarda bir yerdeydi ama yakınlarda değildi.

Vücudu savaşmak için gerildi. Altı Sieliji. Sadece altı mı? Maladek'in kulaklarını tıkayan maddeyi hatırladı ve bunun bir tuzak olduğunu anladı. Eğer düşmüş olsalardı, Sieliji onları bir dövüşle ve çok daha fazla silahlı askerle karşılayacaktı.

Çığlık atan şarkının sesi üzerine grubun tekrar konuştuğunu duydu. Dikkatleri dağılmış olabilir. Bıçağı kullanarak gömleğinin parçalarını yavaşça kesti. İşe yaramayabilirdi ama daha iyi bir şeyi yoktu, sesi engellemenin başka yolu yoktu. Vanessa her an daha da uzaklaşıyordu. Onları çabucak öldürmesi gerekiyordu ve Maladek'in yardım edeceğini umuyordu.

Sieliji'yi tek başına öldürmek zor değildi ama daha fazlası gelirse istila edilirlerdi. Tüm gözlerin kendisinden uzaklaştığından emin olduktan sonra ıslak kumaş parçalarını teker teker kulaklarına tıkadı.

Bir mermi gibi sudan fırladı ve geçici kulak tıkaçlarının arasından sızabilecek sesleri bastırmak için böğürmeye başladı. Fejo hücum etti ve büyülenmemiş olanların tüm gözleri ona çevrildi. Sadece beş Sieliji vardı. Şarkı söylemeyenler çığlık atıyor, gözleri yuvalarından fırlayıp kocaman oluyordu.

Kenarda duran bir erkek Cae ortaya çıktı. O neden buradaydı? Fejo'nunkine iki körük daha katıldı ve ortalık hareketlendi. Maladek ileri atıldı ve kendisine en yakın Sieliji'nin boğazını kesti. Uja güçlü kanatlarını açarak mücadelenin içine daldı ve kanatlarının pençeli uçlarını kullanarak hâlâ şarkı söyleyen iki Sieliji'nin boğazını kesti.

Son ikisi kaçtı ve Uja peşlerinden atlamaya çalıştığında geri çekildi, bacağı bir kayaya zincirlenmişti. Nişan alan Fejo bıçağını savurdu. Bıçak havada uçarak Sieliji'lerden birinin boynunun arkasını kesti ve kemik, tendon ve kıkırdağı kesti. Yere düştüler, beyaz yarı saydam kanları kumda birikti. Diğer Sieliji koşmaya devam etti.

Korkak Cae de kaçtı ve Fejo etrafına bakındı. Hepsi de büyülenmiş olan mürettebatı kendi aralarında mırıldanıyor, başlarını tutuyor ve Sieliji şarkısı gittiği için şaşkınlıkla etraflarına bakıyorlardı.

Gürültülü bir motor gürledi ve Fejo döndü. Gemisinin canlanmasını dehşet içinde izledi. Koşmaya başladı, içinden bir ses Vanessa'nın tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Göğsü çarpıyor, nabzı kulaklarında uğulduyordu. Bağırdı ve kükredi, kumda hızla ilerlerken kasları yırtılma tehlikesi geçiriyordu, daha önce hiç olmadığı kadar hızlı koşuyordu ama yine de yeterince hızlı değildi.

Kayarak durdu ve kumdan kalkarken gemisinin karnına baktı.

Öfke vücudundaki tüm tendonlara yayıldı. Gemiye doğru kükredi, gümbürdeyen motorların sesiyle eşleşti, boğazı düğümlendi. Çaresizce, arkadaşını taşıyan geminin gittikçe daha uzağa uçmasını izledi. Parmakları kıvrıldı.

Fejo kan istiyordu. Ulaşabildiği ilk yaratığı parçalamak istiyordu ve bir yanı savaşacak daha fazla Sieliji olmadığı için üzgündü. Döndü ve Maladek'i Uja'nın yanında yerde buldu, metal bir anahtarı erkeğin kelepçesine sokuyordu.

Fejo Uja'ya böğürdü ve Cae'nin kaçtığı yönü işaret etti. Uja'nın ayak bileğindeki kahverengi metal tıngırdayarak açıldı ve şeytani bir sırıtışla Uja'nın bakışları daraldı. Korkunç bir nabız sesiyle çığlık atarak gökyüzüne fırladı ve zumlayarak uzaklaştı.

Fejo gruba geri döndü, bakışları Uja'nın kanatlarının parlak beyazını takip ederek başka bir çığlık sesi duyana kadar uzaklara doğru ilerledi. Bir Huvuitian avını buluyordu. Uja yere doğru dalışa geçerken beyaz bir spiral şeklinde aşağıya doğru parladı.

Sieliji kalesinden çığlıklar yükseldi ve düzinelerce asker onlara doğru koşmaya başlayınca Fejo'nun midesi daraldı. Asla başaramayacaklardı. Sieliji şarkı söylemeye başladıktan sonra asla. Fejo adamlarına bağırdı ve Uja'nın uçtuğu yönü işaret etti. Hepsi ileri atıldı. Cae'nin buralarda bir yerde bir gemisi olmalı.

Maladek olduğu yerde kaldı ve Fejo küfrederek erkeğe doğru koşmaya başladı. "Gidelim!" diye bağırdı. Maladek'in gözleri ilerleyen Sieliji'ye odaklanmıştı ve Uja'nın zincirini yumruğunun

etrafına sardı,

Fejo'nun sahip olduğunu fark etmediği bir güçle devasa kayayı kendisine doğru çekiyordu. Maladek'in çenesi gerildi, vücudu saldırganlıkla gümbürdüyordu.

"Git," diye hırladı. "Onları senden uzak tutacağım."

"Seni burada bırakmayacağım," diye tekrar havladı Fejo.

"Seni buraya ben getirdim. Eşini buraya ben getirdim. Bunun olmasına ben izin verdim. Bunu yapmama izin ver."

Fejo onun ifadesini inceledi ve tartışmak istedi ama bunun anlamsız olduğunu gördü. Maladek'in bakışları sert ve teslimiyetçiydi. Hareket etmeyecekti. Fejo uzanıp omzunu kavradı, sonra başka bir şey söylemeden döndü ve mürettebatına doğru fırladı.

Arkasına dönüp baktığında Maladek'in zinciri ve kayayı etrafında salladığını, kaslarının eforla gerildiğini gördü. Karşıdan gelen askerlere doğru hücum etti ve kayayı onlara doğru döndürdü. Taşın altında yığıldılar, vücutları yere çöktü ve içlerinden kan sızmaya başladı. Maladek çığlık atan Sieliji'leri dalga dalga yere serdi ama sayıları çok fazlaydı.

Aniden, güçlü eller Fejo'yu omuzlarının altından kavradı ve onu havaya kaldırdı. Uja.

Bu yükseklikten uzaktaki Cae gemisini görebiliyordu. Son bir kez arkasına baktı ve kayanın zincirden koptuğunu, Maladek'in silahının başarısız olduğunu gördü. Çığlık atan bir Sieliji dağı Maladek'in görüş alanını kapatırken, Fejo sessizce erkeğe teşekkür etti.

Bölüm 28

Bıçak gibi bir acı Vanessa'ya saldırdı, kafatasının arkasına saplandı ve midesini bulandırdı. Yatağın üzerine eğildi ve beyni nabız gibi atmaya başladı. Hareket etmek her şeyi daha da kötüleştiriyordu, bu yüzden birkaç dakika boyunca yatağın kenarına büzülmüş, bıçak gibi saplanan ağrının azalmasını bekledi. Azaldığında, nihayet bazı şeyleri hatırlayabildi.

Etrafını taradı ve *Ylare'*de, Fejo'ya ait olmayan bir yatak odasında olduğunu fark etti.
Sol tarafındaki hareket bakışlarını çekti ve dehşet içinde duvar boyunca uzanan üç yuvarlak pencereye çenesi açık bir şekilde baktı. Uzay. Uzaydaydı. Sulu gezegende değil. Fejo'nun odasında olmaması tek bir anlama gelebilirdi. Fejo burada değildi.

Bu yeni farkındalık, midesindekilerin boğazından yukarı çıkmasına neden oldu. Yere kustu, safra göğsünde kabaran hıçkırıklarla savaşıyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Hepsi onun suçuydu. Fejo'yu, Julie'yi, Mia'yı, Manx'ı, Molu'yu, Uja'yı ve herkesi hayal kırıklığına uğratmıştı. Onun yüzünden hepsi ölmüştü ya da daha kötüsü olmuştu. Geri dönmek zorundaydı.

Korku ve çaresizlik içinde yataktan sürünerek çıktı ve kapıya doğru tökezledi. Kapı açılmadı. Elleri her vuruşta avuçlarına bıçak saplanıyormuş gibi hissedene kadar metale vurdu. Vanessa dakikalar ya da saatler boyunca çığlık atmaya ve kapıyı tırmalamaya devam etti.

Sonunda durdu. Yenik bir hıçkırıkla avuçlarını soğuk metalin üzerine koydu ve sessiz çığlıklar omuzlarını sarsarak yere yığıldı. Gözyaşı kanalları tıkanana kadar ağladı, vücudu daha fazla nem üretmeyi reddediyordu.

Gözlerini kırpmadan baktı. Gözleri açıktı ama gerçekten görmüyordu. Soğuk öfke, içi boş, ağrıyan göğsüne yerleşti. Er ya da geç birilerinin gelip onu görmesi gerekecekti ve bunu yaptıklarında onları parçalayacaktı.

***

Bedeni artık ona ait değildi. Sadece intikam almak isteyen bir canavar onun yerini almıştı. O

Saatlerdir kapının önünde durmuş, yırtılmış ellerinden kanlar akan üç ayak uzunluğunda sağlam bir metal çubuğu tutuyordu. Buradaki her mobilyayı parçalarına ayırmış, bunu yaparken de derisini kesip açmıştı. Uyuduğu çatı katının korkuluklarından aldığı bu uzun, sivri kenarlı metal parçası bulabildiği en iyi silahtı.

Clecania'da kaçırıldığı ve bir hücreye kapatıldığı anıları aklına geliyor ve damarlarındaki ateşin daha da parlamasına neden oluyordu. Eğer bu gemiyi kullanan şerefsiz de onu ilk başta hapseden şerefsizler gibiyse, tek yapması gereken gelip onu kontrol etmesini beklemekti.

Öyle olması gerektiği halde, ayakları artık acımıyordu. Ellerindeki açık kesikleri hissetmiyordu. Öfke onu sertleştirmişti. Ya da belki de adrenalin acı hissetmemesine neden oluyordu. Sopayı omzuna kaldırmış, biri kapıyı açar açmaz beyzbol sopası gibi savurmaya hazır bir şekilde duruyordu.

Bu pozisyonda pazılarının yanması gerekirdi ama yanmıyordu.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre geçtikten sonra, metal kilitlerin yerlerinden kaydığını duydu. Zaman yavaşlıyor gibiydi, saniyeler sanki dakikalar gibi geçiyordu. Silahını sıkıca kavradı. Önce yiyeceklerle dolu bir tepsi gördü ve savurdu. Çubuk Capra'nın yüzünün tam ortasına temas etti. Tepsi yere düştü ve Capra koridorun duvarına çarparak yere yığıldı. Burnundan kan aktı ve inledi.

Çubuğu yanında tutarak geminin içinde hızla ilerledi. Fejo birçok kez ona kaçış kapsüllerini ve nasıl çalıştıklarını anlatmıştı. Her ne kadar onu Maladek ve Capra'dan uzak tutmak istediği için yükleme bölümünü ziyaret etmesine izin vermemiş olsa da, kapsülün onu yaşanabilir en yakın limana götürmesini sağlamak için basması gereken her düğmeyi ve sembolü tarif etmişti.

Boğazı kapandı. Fejo hâlâ hayatta mıydı? Demirin tadını alana kadar dudağını ısırdı. Acı, tamamen dağılmasını engellemeye yardımcı oldu. Onun öldüğüne inanmayı reddediyordu. Kendi gözleriyle görene kadar inanmayacaktı. Yükleme bölümünün kapısını buldu ve avucunu kontrol paneline bastırarak metalin üzerinde bir kan lekesi bıraktı.

Aklına Maladek'e söylediği son şey geldi ve onun ne yaptığını bilmediğini fark etti. Gemide miydi? Capra ona yemek getirirken o da bu şeyi kullanıyor muydu?

Yükleme bölümünün kapısı kayarak açıldı ve şimdi Maladek'in herhangi bir köşenin ardında gizleniyor olabileceğinden korkarak çubuğu yapışkan avuçlarıyla kavradı. Geniş, açık alan, nakliye konteynerlerinin daha küçük versiyonları gibi emniyetli metal kutularla kaplıydı. Ve odanın ortasında en büyük konteyner duruyordu. Hâlâ biraz kokuyordu; o gezegenin tuzlu, ekşi kokusu yayılıyordu.

Bakışlarını ayırdı ve Fejo'nun tarif ettiği yerde kaçış kapsüllerini gördü. Vanessa onlara doğru ilerledi, omuzları çökmüştü. Büyük bir metal konteyner duvardan kopmuş ve doğrudan kapsül kapılarının önüne düşmüştü. Elleri yana düştü, silahı yerde tıngırdıyordu. Milyon yıl geçse de konteyneri yerinden oynatıp kaçış kapsülüne giremeyecekti.

İçindeki öfke yeniden kabardı ve bakışları mağara gibi odanın içinde döndü. Kancalar ve makineler oraya buraya vidalanmıştı ama nereden bakmaya başlayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Öfkeli bir çığlık atarak çubuğu kaldırdı ve düşmüş konteynerin kenarına çarpmamak için kendini zor tuttu. Kolları titreyene kadar yumruklarını ve çenesini sıkarak göğsünü tırmalayan çığlığı bastırmaya çalıştı ve onun yerine kafasının içinde dışarı çıkmasına izin verdi. Avuçlarını kapalı gözlerinin içine soktu.

Nefes almakta zorlanınca bakışları tekrar odanın ortasındaki büyük konteynere takıldı.

Tüm bunlar, içinde ne varsa onun içindi. Tüm o adamların hayatı -Julie'nin ve Mia'nın hayatı- görünüşe göre o lanet kutunun içindeki şeyden daha değersizdi. Kutunun uzun kenarında, yanında kontrol paneli olan bir kapı vardı ve hafif aralık olduğunu gördü. Capra onu kilitleme zahmetine bile girmemişti.

Konteynerin siyah iç kısmına doğru yürüdü, kapıyı açık bıraktı ve gözlerinin alışması için zaman tanımaya çalıştı. Kör edici ışıklar tepesinde titriyordu, hareketle etkinleşmişti. Etrafına bakındı. Beş yüksekliğinde ve dört genişliğinde istiflenmiş uzun dikdörtgen kutular vardı ve her sütunun arasında yürünebilecek dar bir boşluk vardı. Kutuların her birinin üzerinde titrek ışıklar yanıp sönüyordu.

Vanessa gözlerini kırpıştırdı ve ileriye doğru yürüdü, yapışkan kanlı silahı arkasında yerde sürükleniyordu. Omuz hizasındaki kutulardan birine ulaştı ve üstünde şeffaf bir cam bölüm

olduğunu gördü. İçeri baktı ve kalbi durdu. Bir avucunu camın üzerine koyarak kesik bir feryat kopardı ve

alnını avucunun yanında dinlendirdi.

Kadınlar. Bu, insan kadınlar olduğunu tahmin ettiği şeylerle dolu bir konteynırdı. Dokunduğu kutunun içindeki güzel sarışının gözleri kapalıydı. Çok huzurlu görünüyordu. Sadece uyuyordu. Bildiği her şeyden koparıldığının henüz farkında değildi.

PRIC yenilmemişti. İsyancılar o kadar uzun süre sessiz kalmışlardı ki çoğu kişi dağıldıklarını düşünmüştü. Belki de dağılmışlardı. Ama yeni birinin yönetimi devraldığı açıktı. Tabut büyüklüğündeki kutunun uzun kenarının ortasına yerleştirilmiş bir ekrana baktı ve uyuyan kadının aynı pozisyonda, gözleri kapalı bir resmini gördü. Resmin yanında bir yazı vardı.

Klekanya yazısını okumayı öğrenmek için aldığı derslerden birkaç harfi tanıdı.
Henüz iyi okuyamasa da yazının biçimi tanıdıktı, harfler sık sık gördüğü bir şekilde dizilmişti. Bu bir isimdi.

Sarışının adı mıydı? Kadının yüzünü gösteren cam kısma tekrar baktı ve bir zamanlar elinin olduğu yerde kanlı bir el izi gördü. Dışarıdan bir hareket sesi geldi. Hırıltılı nefesler ve sendeleyen adımlar. İçgüdüsel olarak metal çubuğu kaldırdı ve boru kutulardan birine çarptı. Dondu kaldı. Dışarıdan gelen hırıltı sesleri kesildi.

Onu duymuştu.

Kapıya doğru sessiz, ölçülü adımlar attı. Kulakları gerildi ve herhangi bir hareket belirtisi olup olmadığını dinledi. Daha yaklaştığını bile fark etmeden Capra kapı aralığında belirdi. Kadın sopayı tekrar ona doğru savurdu ama bu sefer Capra sopayı büyük bir avucunun içinde yakaladı ve elinden çekip alarak onu öne doğru çekti ve yere yuvarlanmasına neden oldu. Hâlâ nefesini ciğerlerine geri çekmeye çalışan kadın takla atarak geriye doğru süründü ve ona dik dik baktı.

Yüzü kan içindeydi, burnu ezilmiş ve garip bir açıyla bükülmüştü. Kan çenesinden aşağı akıyordu ve yüzünde oluşan morlukları şimdiden görebiliyordu. Ona hırlayarak saldırdı. Etli yumruğu gömleğinin kumaşını kavradı ve onu bir bez bebek gibi kaldırdı, kumaş karnından yukarı yükselirken parmak eklemleri çenesine çarptı.

"Sorun çıkaracağını bilmeliydim." Bir sprey başlığını kızın yüzüne doğru kaldırdı.

Dünya'daki son gecesinde yaşadığı benzer bir sprey anısı aklına geldi. Olacakları bildiğinden hemen dışarı fırladı, "Fejo nerede?"

Başlığa bastırmadan önce yüzünü buruşturdu ve mizahsız bir kıkırdama çıkardı. "Öldü."

***

Vanessa uyandığında kolu ve omzu ağrıyordu. Bıçak gibi bir ağrı boynundan bileğine kadar iniyordu. Ağrının yayıldığı yere doğru baktı. Sağ bileği bir zincire kelepçelenmişti ve bu zincir, gemideki birçok odadan birinde bulunan bir uyku odasının merdivenlerine bağlıydı. Bu oda daha önce parçaladığı odadan farklıydı.

Ne kadar zamandır dışarıdaydı? Hiçbir fikri yoktu ama bir süredir dışarıda olduğunu tahmin ediyordu çünkü midesini kemiren bir açlık vardı ve yanına gelişigüzel yerleştirilmiş üç tepsi su ve yiyecek vardı, bunlardan biri kötü kokuyordu. Capra ona yemek getirmiş ama yediğinden emin olmak için uyandırmaya zahmet etmemiş miydi?

Boştaki eliyle omzunu ovdu, ardından karıncalanmalar geçene kadar kolunun geri kalanına masaj yaptı. Bileğini hareket ettirdiğinde acı dolu bir tıslama duydu ve çiğ olduğunu fark etti.

Acı içinde bir şeyleri yerinden oynatmış gibiydi ve Fejo'yu hayal etti. Gözleri yaşlarla doldu ve çenesi titredi. Capra onun öldüğünü söylemişti.

Vanessa'yı teşvik eden tüm mücadele içinden sızıp gitmişti. Kız kardeşini ya da yeğenini bir daha asla göremeyecekti. Fejo gitmişti. Ve bu geminin nereye gittiğini hayal edebiliyordu. Capra onu Clecania'ya geri götürüyordu, ama onu İnci Tapınağı'nda bırakacağından içtenlikle kuşkuluydu. Hayır.

Özellikle de paketin içinde ne olduğunu gördükten sonra. Buna tanık olduktan sonra Klinara'nın onu serbest bırakmasına imkân yoktu.

Yiyeceklere baktı, açlık sancıları içini parçaladı ama yemek yiyemeyecek kadar midesi bulanıyordu. Üç bardağın her birine uzanarak suyu yudumladı ve bayat bir parça ekmek almadan önce vücudunun onu reddedip reddetmediğini görmek için bekledi.

Gemide bulunmasının tek nedeni Klinara'nın onunla tanışmak istemesiydi.

Fejo'nun kendisinden daha çok değer verdiği kadınla tanışmak istiyordu. Ve eğer Fejo'nun Klinara hakkında anlattığı her şey doğruysa, kadının ona bir şekilde işkence etmek isteyeceğini hayal ediyordu.

Vanessa'nın umurunda bile değildi. Onu ayakta tutan tüm umutlar akıp gitmiş ve onu hissizleştirmişti. Hiçbir şeyin önemi yoktu. O sadece önemsiz, aciz bir insandı. Aptalca, bencilce planları yüzünden o adamları korkunç bir kadere mahkum ettiğini bilmek boğazını safra ile kapladı.

Tırnağını elindeki sert ekmek parçasının üzerinde gezdirdi ve yerde top gibi kıvrıldı. Kapı sürgüyle açılıp Capra içeri girene kadar ekmeğe sarılarak orada öylece kaldı.

Bakışları ona kaydı ama yerde kıvrılmış bir şekilde kaldı. Kadın sessizce baktı ve adam da ona baktı, sanki onu dövmek istiyormuş gibi görünüyordu.

"O kadınlarla ne yapacaksın?" diye mırıldandı, aslında onun cevap vermesini beklemiyordu.

Ağzı çirkin, zalim bir sırıtışla kalktı, ama yüzü hâlâ o kadar şişmiş ve morarmıştı ki, bu hareket onu irkiltti. Vanessa ona güldü. O da kaşlarını çattı. "Aptal olduğunu bilmiyordum. İnsanlara ne yapacağını *sanıyorsun?*"

Vanessa çenesini kapadı ve bakışlarını başka yöne çevirdi. Ne yapacaklarını ancak hayal edebiliyordu. "Peki ya ben?" diye sordu ona bakmadan.

Göz ucuyla onun omuz silktiğini gördü. "Hiçbir fikrim yok. Seni memleketime geri götürmeye hazırdım. Sana iyi davranacaktım. Ne kadar küçük bir vahşi olduğunu fark etmemiştim. Ama Klinara seni şimdi istiyor."

"Muhtemelen bir briç partnerine ihtiyacı vardır." Vanessa espri yapmadan alay etti, her yanı oyulmuş ve acıydı.

"Yemeğini bitirdin mi?" diye homurdandı.

Kırıntı halindeki ekmek parçasına odaklandı. "Hayır."

"Bu çok kötü. Seni izleyecek ve bana bir sonraki vuruşunda ne yapacağını düşünecek vaktim yok."

"Bir uzay gemisini uçuracak kadar zeki olduğunu fark etmemiştim," diye mırıldandı.

Ona hırladı, ilerledi ve arka cebine uzandı. Spreyi çıkardı ve yüzüne sıktığında kadın ne karşı koydu ne de hareket etti.

Belki uyku daha iyi gelirdi. Uyanık kaldığı her an onu biraz daha yıkıyordu. Kaybettiği ve başkalarının kaybetmesine neden olduğu her şeyi hatırlatıyordu. Seçme şansının elinden alınması onu rahatlatmıştı.

***

Önünde üç yeni tepsi saydı. Üç gün mü? Yoksa bir günde üç öğün mü?

Vanessa ne kadar süre yolculuk ettiklerini bilmiyordu. Herhangi bir limanda mola verip vermediklerini. Hiper hızda mı yoksa radarın altında kalmak için yavaş bir hızda mı seyahat ediyorlardı. Nereye gittiklerinden bile emin değildi ama Clecania olduğunu tahmin ediyordu.

Uyanık olduğu tüm saatler aynı hissi veriyordu. Daha önce hiç bilmediği kadar kötü bir acıyla delik deşik olmuşlardı. Sürekli olarak uyuşmuş bir kayıtsızlık maskesi altında boğduğu bir acı. Tüm çabasını Fejo'yu düşünmemeye odaklamıştı.

Eninde sonunda Capra gelirdi. Ona hakaret edecek, kendisini tekrar uyutması için onu kışkırtacaktı. Mutluluk veren karanlık, dört gözle beklenecek tek şeydi.

Ona son kez sprey sıkmadan önce, yaklaştıklarını söylemişti. Bir dahaki sefere uyandığında eve yakın olacaklardı.

Ağrıyan bileğinin çekiştirilmesi onu bir anda soluk soluğa uyandırdı. Capra'yı üzerine çömelmiş, onu yerinde tutan kelepçeyi çıkarırken buldu.

Banyoya doğru işaret etti. "Git temizlen," diye emretti.

Kaşlarını çattı ve kıpırdamadan durdu. Neden yapmalıydı? Kimin yararına? Çünkü umurunda olmadığından emindi.

"Ya sen yaparsın ya da ben yaparım." Capra kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"O zaman sen yap. Artık umurumda değil," dedi bileğini göğsüne götürerek.

Derin bir iç geçirdi ve onu kaldırıp köpüklü duşa doğru sürükledi. Açtı ve onu içine attı. Kafası duvara çarptı ve kafatasını tutarak inledi. Yıldızlar görüş alanından kaybolurken, duşun dibine doğru kaydı ve ılık, köpüklü köpüğün tamamen giyinik vücuduna yağmasına izin verdi.

Çapra banyodan çıktı, sonra elinde yeni giysilerle geri döndü. Kendisi için satın almadığı renkli işlemeli kıyafetler. Fejo. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken yüzünü sakladı ve köpüren temizleme köpüğünün içinde eridi.

Boğazının düğümlenmesini ve çenesinin titremesini engelleyebildiğinde tekrar Capra'ya odaklandı. Yüzü hâlâ ezilmişti, ortası morarmıştı ve burnu tam olarak yerine oturmamıştı. Fejo ona Tetralıların her küçük şey için şifacıları kullanmaya inanmadıklarını söylemişti ama yine de Capra'nın onu iyileştirmemiş olmasına şaşırmıştı. Giysileri lavaboya fırlattı ve homurdanarak üstünü değiştirmesini istedi.

Kirli köpük vücudundan ve giysilerinden kayarak duşun zeminine çöktü. Bu yolculukta sadece birkaç kez banyoya girmişti, zinciri ancak tuvalete ulaşacak kadar uzundu. Lavabodaki temiz giysilere göz attı.

Bir yanı bunu onun için olabildiğince zorlaştırmak istiyordu. Onu, öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi gevşek bedenini giydirmeye zorlamak istiyordu. Ama aynı zamanda yetişkin bir kadın olduğunu ve bir erkekle çıplak olmanın

Daha önce onu "tutmakla" ilgilendiğini ifade eden kızgın adam aptalca bir fikirdi.

Ayağa kalktı, köpüğün geri kalanının kaymasına izin verdi ve soyunmadan ve köpüğün vücudunun geri kalanını temizlemesine izin vermeden önce ona el salladı. Giyindi ve köpüğün bir kısmını dişlerini temizlemek için kullandı.

Saçları onun için en önemsiz şeydi ve kuruyup dağılacağını çok iyi bildiği için saçlarını kendi haline bıraktı. Ayna onun hayalet görünümünü yansıtıyordu ve neredeyse kendine bakıp irkilecekti. Gözlerinin altındaki koyu halkalar solgun teninde belirgindi ve dudakları kuru ve çatlamıştı. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve görünen bir parça beyaz da donuktu. Günlerdir uyuyan bir insandan çok bir zombiye benziyordu.

Büyük serulean gömleği ve vücuda oturan pantolonunu giyerek banyodan çıktı. Capra bir anda arkasındaydı ve bileklerini arkadan bağlamıştı. "Yine üzerine atlayacağımdan mı korkuyorsun?" diye takıldı.

Capra, "Gidelim," diye homurdanarak odadan çıktı.

Vanessa sonunda bu havasız yerden ayrılacağı için pek heyecan duymuyordu. Gidecek bir yeri ya da gidecek bir kimsesi yoktu. Aslında, önemsediği hiç kimseyi bir daha göremeyecek olması muhtemeldi.

Ayaklarını koridorda sürükleyerek Capra'nın arkasına geçti. Capra onu geminin göbeğine ve yükleme bölümüne götürdü. Odadan gelen gürültüyü duyunca adımları durakladı.

Kadın ve erkeklerden oluşan gruplar bilinçsiz kadınların kutularını kaldırıyor ve onları büyük, açık bir kapıdan geçiriyordu. Normalde bu geniş kapı geminin dışına ve uzaya açılıyor olmalıydı. Ama anlaşılan başka bir gemi yanaşmıştı çünkü açıklıktan açık gri metal bir koridor gördü.

"Demek Fejo'nun eşi bu. Onunla ilgili bu kadar özel olan şeyin ne olduğunu gerçekten anlayamıyorum," diye seslendi arkasından bir kadın sesi.

Vanessa'nın tüm kasları gerildi ve yavaşça döndü. Yattığı odanın köşesinden, şok edici gümüş rengi saçları ve siyah irisleri olan soluk gri bir kadın çıktı.

Çok güzeldi, parlak beyaz kanatları ve ipeksi gümüş saçları loş ışıkta bile parlıyordu.

Gemiye. Ama yüzündeki alaycı ifade yüz hatlarını çirkinleştirdi ve kadının yüzü zarif ve yumuşak olmasına rağmen, Vanessa bakışlarının ölü ve boş olduğunu fark etti. Klinara'nın bir şeyler hissedebilmesinin tek yolunun acı vermek olup olmadığını merak etti.

"Oh, Capra. Bu küçük şeyin yüzüne bunu yaptığına hâlâ inanamıyorum. Bir kemikten fazlası bile değil."

Vanessa'nın bakışları Klinara'nın üzerinde sıcak ve ağır bir şekilde kaldı ve "Bu bir gelişmeydi," diye mırıldandı.

Capra irkildi ve Vanessa'ya hırlarken Klinara kıkırdadı. "Hızlısın. Hakkını vermeliyim," diye onayladı, bakışları Vanessa'nın üzerinde bir aşağı bir yukarı geziniyordu.

"Ve sen..." Vanessa, Klinara'nın değerlendiren bakışlarını taklit ederek ama yüz ifadesindeki açık tiksintiyle başladı. "Düşündüğümden daha az etkileyicisin," diye bitirdi omuz silkerek. "Fejo'yu bu kadar uzun süre nasıl manipüle edebildin? Müsait olan tek kadın sen miydin?" Klinara'ya sahte bir dudak büküşü yaptı, sonra özür dilercesine yüzünü buruşturdu. Vanessa'nın son bir haftadır hissettiği tek neşe kıvılcımı, hakareti tescillenip öfke Klinara'nın ağzını yüzünü buruşturduğunda göğsünde parladı.

"İlişkimiz hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diye fısıldadı Klinara, yine sahte bir güven ifadesi takınarak, ama Vanessa yine de yumruğunun hedefine ulaştığını görebiliyordu. "Eğer patlarsam, Fejo koşarak bana geri döner." Kendini beğenmiş bir kaş kaldırdı.

Vanessa yutkundu, parmakları kadının yüzüne çizgiler çizmek için kaşınıyordu. "Ölmemiş olsaydı demek istiyorsun. Öyle değil mi? Eğer onu ölüme götürmeseydin?"

Klinara irkildi. Güzeldi. Eğer bu kadını suçlu hissettirmenin bir yolu varsa, Vanessa bunu kullanmak istiyordu.

Bir başka kanatlı erkek öne çıktı ve aralarına baktı. "Şimdi sonuncuyu yüklüyoruz," diye duyurdu.

Klinara'nın ağzının kenarı kalktı, ama gözlerini Vanessa'dan ayırmadı. "Güzel. Tüm alıcıların isimlerini iki kez kontrol ettiniz mi?" Adama doğru sorgulayıcı bir bakış fırlattı.

Vanessa, son bilinçsiz insanı yükleme kapılarından geçirmelerini izledi. Kapılar kayarak kapandı.

Yaklaşık on silahlı adam yükleme bölümünde bekliyordu. Klinara'nın bu kadar çok adamla seyahat etmesi utanç vericiydi.

çok fazla destek. Vanessa en azından onun canına okumayı denemekten gerçekten zevk alırdı. Ama bu kadar koruma varken yanına bile yaklaşamazdı.

"Kutularının üzerindeki isimler bu muydu?" Vanessa alaycı bir şekilde homurdandı. "Kadınları çiftlik hayvanı gibi gönderiyorsunuz. Söylesene, o şerefsizlere teklif verdirdin mi?" Kadına karşı dudağını büktü. "Bütün mesele para mıydı?"

Klinara güldü. "Para mı? Kimse para için bir şey yapmaz. Bir şeyleri güç için yaparsınız. Ben iyilik ticareti yaparım ve çok fazla iyilik biriktirdim. Seni takas edebileceğim mükemmel bir insan tanıyorum." Kaşlarını kaldırdı. "Zevkleri çok... çeşitli olduğu için istekli kadın bulmakta zorlanıyor."

Vanessa başını salladı ve çenesini kaldırdı. "Sana ne oldu?" diye sordu çatık kaşlarla. "Nasıl bu hale geldin? Fejo bana babandan bahsetti. Bu kadar kötü biri olmanın nedeni o mu?"

Klinara'nın dudakları inceldi, beyazlaştı. Vanessa'ya göz kırptı. "Hiçbir şey bilmiyorsun," diye tısladı, gözleri odanın içinde geziniyordu.

"Haklısın. Çok şey bilmiyorum ama Fejo babanın adam kaçırma ve kaçakçılıkla ilgilendiğini hiç söylemedi ama görünüşe göre sen öylesin. Sen ondan daha kötü oldun."

Kanatları arkasında parladı ve kendini durdurmadan önce Vanessa'ya doğru üç tehditkâr adım attı. "Sessiz ol insan, yoksa bu gemiden sağ çıkamazsın."

"Umursadığımı mı sanıyorsun?" Vanessa kıkırdayarak Klinara'ya doğru ilerledi. Hissettiği kadar çılgın görünüyor olmalıydı çünkü Klinara içgüdüsel olarak bir adım geri çekildi. "Bana ne istersen yapabilirsin ama en azından sevildiğimi biliyorum. En azından *sevebileceğimi biliyorum.*"

Klinara'nın kanadı parladı ve Vanessa'nın yüzüne çarptı.

Yanağında ateşli bir acı alevlendi ve çenesinden aşağı ılık bir sıvı damladı. Klinara'ya döndü ve sırıttı. "Orada bir sinire mi dokundum?"

Klinara'nın iri gözleri Capra'ya dikildi. "Çıkarın onu buradan." Vanessa, Capra'nın ensesini kavrayıp onu uzaklaştırırken güldü.

"Hepsi ayrı kapsüllerine yüklendi mi?" diye Klinara'nın iletişim cihazına seslendiğini duydu.

Kimse cevap vermeyince tekrar "Naol!" diye bağırdı.

Capra durakladı ve hat sessiz kaldığında Klinara'ya döndü. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Klinara nefesini tuttu ve odadaki silahlı adamlara toplanmalarını işaret etti. "Sadece işlerini yapamayan daha fazla embesil. Ben onları bulurum," diye homurdanarak onların bulunduğu yöne doğru ilerledi.

yükleme kapıları. Capra kontrol paneline bastı ve metal yükleme kapıları birbirinden ayrıldı. Açıldıklarında odanın içinde bağırışlar yankılandı. Herkes dondu kaldı.

Kapılar açıldığında, diğer geminin koridorunda bir hareket gördü. Siyah pantolon ve süslü işlemeli zümrüt yeşili bir ceket giyen bir figür santim santim ortaya çıktı.

Vanessa nefes alamıyordu. Gözlerine güvenemeyerek gözlerini kırpıştırdı. Fejo'nun karanlık, delici bakışları üzerine indi. Yumruklarında iki kanlı bıçak sıkılıydı. Birini savurdu, tüm vücudunu eğdi ve tüm ağırlığını savuruşunun arkasına verdi. Bıçak Capra'nın alnının ortasına kabzasına kadar batmadan birkaç dakika önce boynundaki el sıkılaştı. Boynuzlu adamın kadının ensesindeki tutuşu sıkıştı, ardından yere yığılırken tamamen gevşedi.

"Merhaba güzelim." Fejo bir kolunu onun beline doladı ve gözünü kırpmasına fırsat vermeden onu diğer geminin koridoruna sürükledi. Alnına hızlı bir öpücük kondurdu ve "Hemen döneceğim," demeden önce onu bir köşeye iterek yükleme bölümünde gözden kayboldu.

Vanessa'nın boğazından bir hıçkırık koptu ve dizlerinin üzerine çökerek kör bir şekilde önüne bakmaya başladı.

Koridorun aşağısından gelen ayak sesleri yankılandı, ardından Uja göründü, onu mürettebatın geri kalanı izledi. Klinara'nın muhafızlarıyla savaşan mürettebat içeri girerken yükleme bölümünden yanıp sönen bıçakların ve çarpan yumrukların sesleri yankılandı.

Molu köşeden göründü ve jilet gibi keskin dişleriyle ona sırıttı. "Dur sana yardım edeyim," dedi gülümseyerek, diz çöktü ve bileklerindeki kelepçelerle oynayabilmek için kadının üst bedenini öne doğru itti. Cebinden küçük bir oval çıkardı ve birkaç bip sesinden sonra kelepçeler tıklayarak açıldı.

Sonra gitti, çatışmanın içine daldı.

Vanessa'nın aklı nihayet başına geldi ve ayağa kalkarak köşeden etrafına baktı. Fejo, Vanessa'ya bir

dirseğini kendisine doğru koşan bir muhafızın suratına indirdi. Kanatlı adam yere düştü. Fejo sanki onun bakışlarını üzerinde hissetmiş gibi döndü ve ona kalp durduran bir sırıtış fırlattı.

Vanessa mutluluktan hıçkıra hıçkıra ağladı, gözyaşları bir anda fışkırdı. Fejo bir anda oradaydı, onu köşeden geri çekip göğsüne doğru sürükledi. Onun taze tuzlu kokusu Vanessa'nın duyularını istila etti ve Vanessa diğer odada devam eden savaşın seslerini belli belirsiz tanıdı.

Fejo onun yanağını kavradı ve ağzını kendi ağzına yaklaştırdı. Onu öperken dudakları titredi, gözleri kısıldı ve kaşları birbirine yaklaştı. O buradaydı. Yaşıyordu.

Vanessa kendini onun üzerine attı ve adam geriye doğru yalpalayarak Vanessa'nın dudaklarına kıkırdadı. Vanessa kollarını onun boynuna doladı. "Sen ölmedin," diye bağırdı.

"Hayır, aşkım. Seni asla terk etmeyeceğim." Başparmağı ve kıvrık parmak boğumları arasında çenesini yukarı kaldırdı, bakışları sanki onu görmeye açmış gibi yüzünde geziniyordu. Yanağındaki kesiği incelerken dudakları aşağı doğru döndü. "Ama birkaç şeyi halletmem gerekiyor. Sen burada kal."

Sesini yükseltmeye, tartışmaya çalıştı ama buna fırsat bulamadan adam gitmişti. Yükleme bölümüne tekrar baktı ve dövüşün sona ermekte olduğunu gördü. Sadece birkaç silahlı muhafız hâlâ ayaktaydı ama asık suratları ve kanı çekilmiş yüzlerinden adamlarının olmadığını bildikleri anlaşılıyordu.

Bakışları köşedeki beyaz bir parıltıya takıldı ve iri gözlü Klinara'yı gördü.

Vanessa, Klinara'nın bakışları manzarayı incelerken kaskatı kesildi, odağı sanki bir kaçış yolu arıyormuş gibi odanın içinde yer değiştirdi. Kadın son bir çabayla zıplayarak odadan dışarı uçmaya çalıştı.

Vanessa bir anda yükleme bölümüne daldı ve Capra'nın alnına saplanmış bıçağı çekiştirmeye başladı. Üçüncü hamlede bıçak kurtuldu. Derin bir nefes alarak ayağa fırladı ve yükleme bölümünün kapısından çıkmak için eğilirken Klinara'yı bileğinden yakalamayı başardı. Vanessa kendini yere attı ve tüm vücut ağırlığını kullanarak Klinara'yı havaya kaldırdı. Kadın bir çığlık atarak yüzüstü yere düştü.

Sırtından atlayan Vanessa, Klinara'nın kanatlarına tırmanarak kafasını kafa derisindeki saçlardan tutup kaldırdı ve bıçağı boğazına dayadı.

"Vanessa, dur," diye gürledi Fejo'nun sesi odada. Adam onun önüne geçti ve Vanessa ona baktı.

"Fejo, lütfen bana yardım et," diye bağırdı Klinara, bir eliyle ona doğru

uzanarak. Vanessa bıçağı onun boğazına dayadı. "Onunla konuşma," diye bağırdı.

Fejo onun önünde çömelmiş, ellerini uzatmış ve gözlerini ona dikmişken, "Çok güzel," diye seslendi. "Onu öldürme. Bırakın gitsin."

Vanessa'nın gözleri Fejo ile Klinara'nın başının arkası arasında gidip geldi; kadının kanatları Vanessa'nın dizlerinin altında işe yaramaz bir şekilde çırpınıyordu. "Neden?" diye tartıştı. "Seni öldürdü! Yani... denedi. Bana gerçekten onun yaşamasını istediğini mi söylüyorsun? Haklı mıydı? Senin üzerinde hâlâ garip bir kontrolü mü var?" Fejo'nun kıkırdadığını duyunca bakışları ona döndü.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Kraliçe'ye teslim edebilmek için ona canlı ihtiyacım var. O zaman özgür oluruz, sen ve ben."

Her iki durumda da bunun kendisi için iyi sonuçlanmayacağını anlayan Klinara mücadele etmeye başladı.

Fejo Vanessa'nın bakışlarını tuttu ve Vanessa onun haklı olduğunu bilerek zihinsel olarak kendini sakinleştirdi. Bıçağı Klinara'nın boğazından uzaklaştırdı. "Bu eşim için," diye tısladı kadının kulağına. Klinara'nın başının arkasındaki tutuşunu kullanarak yüzünü yere çarptı. Klinara bir homurtu çıkardı ve bayıldı.

Manx ve her zaman makine dairesinin yakınında takılan utangaç adam hemen oraya koşarak Klinara'nın kanatlarını ve ellerini arkadan bağladılar.

Vanessa Fejo'ya doğru fırladı ve onun uzanan kollarına atladı. "Öldüğünü sanmıştım. Ne oldu?"

"Maladek. Beni öldürecekmiş gibi davrandı. Bu fikre nereden kapıldığını merak ediyorum..."

Vanessa onun boynunun kıvrımına doğru sırıttı. "Çok özür dilerim. Benim hatamdı." Gözlerinin kenarlarından mutlu ve rahatlamış gözyaşları süzüldü.

"Molu," diye seslendi Fejo, çenesinden tutup yanağını inceleyebilmek için yüzünü çevirerek. "Vanessa'nın yardıma ihtiyacı var." Çenesi gergindi, Vanessa'nın yüzündeki yaraya bakarken

bakışları ateş saçıyordu.

Birden adamın yanağındaki kesiğin neredeyse aynısını ve sonsuzluk gibi gelen bir süre önce köprüde hipnotize edilirken gördüğü bıçak yarasını hatırladı.

Adam onu bırakıp her tarafına dokunana kadar kıvrandı ve kalan yaraları kontrol etti. "İyi misin?" diye nefes aldı, pantolonundan gömleğini sıyırdı ve karnını inceledi. Hiçbir şey göremedi. Çoktan iyileşmiş olmalıydı.

Mırıltısı göğsünde titreşti ve avuçlarını gıdıkladı. "Klinara'yı sonsuza dek ortadan kaldırmaya yetecek kadar param var. Özgürlüğüme kavuşacağım ve seni geri alacağım. Benim vahşi, muhteşem, görkemli Vanessa'm."

İltifat karşısında dudaklarını büzdü, ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı.

Tekrar kıkırdadı, gamzesi geniş sırıtışıyla birlikte patladı. "Seni çok seviyorum Vanessa."

Vanessa gülümsedi ve kollarını onun boynuna doladı. "Ben de seni seviyorum, benim yıkıcı cesurum,

Mükemmel Fejo." Kadın onu aşağı çekti ve adam derin, nefes kesen bir öpücükle onun ağzını aldı.

Sonsöz

Fejo Vanessa'nın elini sıktı ve bakışları parmaklarının üzerinde kıvrılan mavi işaretlere takıldı. Son üç hafta bir bulanıklık içinde geçmişti, ama en önemlisi Vanessa'nın onun için planladığı sürprizdi. Geçen hafta, yüzünü güzel arkadaşının kalçalarının arasına gömmeye hazır bir halde odalarının kapısından içeri dalmıştı ama kızın nazlı, yaramaz sırıtışı onu duraksatmıştı.

Kadın hafifçe şişmiş ellerini kaldırdığında, adamın aklı karışmıştı. Her iki elinin üzerinde, kendisininkine neredeyse tıpatıp benzeyen ama daha ince, kıvrımlı mavi işaretler vardı.

"Vrok'a bir şişe mürekkeple dövme yaptırdım. Beğendin mi?" diye sordu, hafif bir kırılganlık sesini yumuşatmıştı.

Bakışlarını onunkilerle buluşmak için kaldırmıştı. Onları sevdi mi?

Adamın sesi göğsündeki muazzam basıncın altında kaldığında, kadın dudaklarını büzdü. "Beğendiğini söylesen iyi olur, çünkü dövme teknolojisi bu gemide yok ve Vrok bunu iğneyle yapmak zorunda kaldı ve çok acıttı."

Yüzünü bölen sırıtış yanaklarını sızlatmıştı. Ona doğru bir adım attı ve ellerini kendi ellerinin arasına aldı, parmaklarını birbirine geçirdi ve eşleşen izlere bakarak gülümsedi. "Gemide sana vermeyi planladığım kilolarca mücevher saklıyordum. Ama sen eski bir şişe dewasque mürekkebiyle beni geride bıraktın." Adam başparmağını kızın yanağına dokundurdu ve kız da adamın göğsünün zonklamasına neden olan bu dokunuşa doğru eğildi. "*Önemli olan düşüncedir,* dediğinde ne demek istediğini şimdi *anlıyorum.*"

O zamandan beri Fejo her fırsatta parmağını onun işaretleri üzerinde gezdirmemek için kendini zor tutuyordu. Onu neredeyse kaybetme hissini hatırladığında, ki bu sık sık oluyordu, ona dokunmak sakinleşmesine yardımcı oluyordu.

Ama güzel eşi şimdi kollarındaydı ve hayatında hiç bu kadar minnettar hissetmemişti. Cae'nin gemisini çalıp Sielijia'dan hızla uzaklaştıklarında Fejo, değerli gemisinin çalınması ihtimaline karşı uzun zaman önce yerleştirdiği özel bir hack'i kullanarak *Ylare*'ye bağlanmıştı.

Ondan sonra yetişmek çok kolay olmuştu. Cae gemisi en gelişmiş görünmezlik teknolojisine sahipti.

paranın satın alabileceği bir şeydi. Teknolojinin Dünya'dan insan çalmak için yapılan yolculukları kolaylaştırmak için kurulduğunu fark ettiğinde ruh hali kararda.

Neyse ki *Ylare*'yi *bulduklarında* Klinara'nın gemisini de görmüşlerdi. İlk günlerinde onu soyan dreg korsanlarından çaldığı bir emme yöntemini kullanarak geminin gövdesine aşağıdan girmişlerdi.

Ekibi Klinara'nın gemisinden gizlice geçerken, gerektiğinde muhafızları keserken ve yapabildiklerinde diğerlerini etkisiz hale getirirken, zihni ve ruhu Vanessa'nın yakınlarda olduğunu kaydetmişti. Derisinden fırlamaya hazırdı, onun hayatta ve yakınında olduğunu bilmenin verdiği sevinç tüm ilaçlardan daha etkiliydi.

Ylare'ye giderken, Uja gemisinde çalan Sieliji şarkısından sonra olan biten her şeyi anlatmıştı. Vanessa'nın onu geride bırakmak istemediğini, sadece güvende olduğundan emin olmak için her şeyi riske attığını öğrendiğinde göğsü yanmış ve boğazı düğümlenmişti.

İlk başta Uja'ya çok kızmıştı. Arkadaşı onu bayıltmalı, bir kapsüle taşımalı ve yoluna göndermeliydi. Ama sonra dudakları kıvrıldı. Arkadaşı inatçıydı. Aklına bir şey takıldığında onunla tartışmak mümkün değildi. Ve sonunda, yaptıkları hepsini kurtarmıştı.

Fejo sonunda koşulsuz sevilmenin nasıl bir şey olduğunu anlamıştı. Vanessa'yı güvende tutmak için hayatını seve seve feda edebileceğini zaten biliyordu ve onun da aynı şeyi yapacağını bilmek güzel olduğu kadar alçakgönüllüydü de.

Uzay izleme odasının penceresinden dışarı bakan ve elini tutan Vanessa'ya baktı. Gözleri yuvarlaktı ve alt dudağını çiğniyordu. Yakınına eğilerek mırıldandı, "Gergin görünüyorsun, tatlım. Sakinleşmen için sana bir orgazm yaşatayım mı?"

Sözlerinin onun meşgul zihninde tam olarak ne zaman kaydedildiğini biliyordu çünkü gözleri kısıldı ve sonra ağzı bir sırıtışa dönüştü. Bakışlarını ona kaydırdı ve şakacı bir şekilde bacağını tokatladı. "Biraz dinlen."

Yine de rahat durmadı. Eşini gergin görmekten hoşlanmazdı ve onu endişeli düşüncelerinden şaşırtmak her seferinde ruh halini hafifletmeye yarayan bir şeydi. Bugünlerde genellikle sırıtıyor ve teklifini kabul ediyordu, bu da onu son derece memnun ediyordu ama bugün farklıydı. O

Clecania'ya döndüklerinden beri onu hiç bu kadar gergin görmemişti.

Klinara'nın gemisini ve çalınan Cae gemisini temizledikten sonra, her ikisini de Kraliçe'nin onları karşılamak için beklediği Clecanian limanına çekmişlerdi. Klinara kibrinden her bir insanın kime gönderildiğinin kaydını tutmuştu, bu da Fejo'nun sadece Klinara ve mürettebatını Kraliçe'ye teslim etmekle kalmayıp her bir alıcının ismini de öğrenebildiği anlamına geliyordu. Fejo Klinara'yı ve daha sayısız yasadışı insan tacirinin, bir düzine insan kadının ismini teslim ettiğinde Tremanta'nın soğukkanlı Kraliçesi'nin gözleri tuhaf bir duygu gösterisiyle dolmuştu.

Keşif haberi gizli tutuldu ve bir hafta sonra Galaksi Denetleme Federasyonu ajanları ortaya çıkarak kapıları kırdı ve bazıları şehirlerinde saygın yetkililer olan gafil İsyancı üyelerini tutukladı. Klinara, PRIC'e mensup olduğunu bildiği diğer yüksek rütbeli yetkililer hakkında bilgi vererek cezasını hafifletmeye bile çalışmıştı.

İsyancıların sessiz kalmalarına rağmen sayılarının arttığını öğrenmek yıkıcıydı. Memnuniyetsiz Clecanialılar örgütü duymuş ve gezegendeki insanların şimdiye kadarki muamelesinden hoşnut olmadıkları için onları arayıp bulmuşlardı.

Fejo'ya söz verildiği gibi, Kraliçe'nin onun geçmişini temizlemekten, özgürlüğüne ve gemisine izin vermekten başka çaresi yoktu. *Ylare* nihayet onundu ve artık himayesi altında tahmin ettiğinden çok daha fazla onurlu erkek olduğunu biliyordu. Gemideki küçük hasar onarılır onarılmaz, o ve yanında tutmayı seçtiği mürettebat çok önemli bir sefer için gemiye binmişti.

Vanessa'nın ana gezegenine ulaşmak öncekinden daha kısa sürmüştü. Mola vermeleri gerekmemişti ve sadece İttifak kontrol noktalarından kaçmak için yavaşlamaları gerekmişti ki bunu da zar zor başarmışlardı.

Çifte görev yapan hevesli mürettebatı sayesinde, tespit edilmekten kaçınmak nihayetinde mümkün olmuştu, ancak bu onları günlerce diken üstünde tutmuştu. Bir hafta gibi kısa bir süre içinde mürettebat, kurtuluşlarının anahtarı olan yeşil ve mavi renkli güzel gezegene bakıyordu.

Erkeklerin Dünya'ya açgözlülükle baktığı yerde, Vanessa sadece korkuyla baktı.

"Seni affedecektir." Fejo Vanessa'nın çenesini sıkıca kavrayarak bakışlarını kendi bakışlarıyla

buluşturdu. "Her neredeyse." Onun bakışlarını tuttu ve sözlerinin yerleşmesine izin verdi. Küçük, kara kaşları çatıldı ve

düzeltmek için başparmağının ucunu alnında gezdirdi.

Küçük bir gülümseme ve başını sallayarak başını adamın boynunun kıvrımına gömdü, iyice sokuldu ve fısıldadı: "Umarım öyledir."

***

Vanessa ellerini birbirine kenetledi ve revire bağlanan loş odada volta attı. Bakışları, ağır minderli bir karyolada uyuyan bir figüre takıldı. Julie. Zayıf olmasına ve Vanessa'da var olan aynı inatçılıkla hayata tutunmasına rağmen, Julie hâlâ yaşıyordu.

Dünya'ya yaptıkları yolculukta pek çok şey ters gidebilirdi. Dünya polisi ya da başka bir şekilde polis tarafından yakalanabilirlerdi. Ama yakalanmadılar.

Vanessa, Julie'nin evini boş bulacaklarından ve ona ne olduğunu ve Mia'nın nereye yerleştirildiğini anlamak için Denver'ın her yerini aramak zorunda kalacaklarından emindi. Ama soğuk bir kış gecesinde pelerinli jumper'larını Julie'nin evinin bahçesine indirdiklerinde, hem Julie'yi hem de Mia'yı içeride uyurken bulmuşlardı.

İkisi de kıpırdamamıştı bile, çünkü Fejo uyku spreyi sıkarak baygın kalmalarını sağlamış ve Dünya'ya yolculuğu biraz daha kolaylaştırmak için aldıkları jumper'a onları nazikçe bindirmişti.

Her ne kadar inanılmaz görünse de, her şey çok kolay olmuştu. Vanessa Dünya'ya ayak basmış, ailesini bulup bir araya getirmiş, tüm insanlardan gelen mektupları eve postalamış ve *Ylare*'ye bir saatten kısa bir sürede yeniden binmişti. Bakkaldan pul almak için gizlice kaçmasına bile gerek kalmamıştı. Dikkatli ve düzenli bir insan olan Julie'nin küçük masasında bol miktarda zarf ve pul vardı.

Her şey çok mükemmel gitmişti.

Peki Vanessa neden midesindeki o iğrenç çalkantıdan kurtulamıyordu?

Julie'ye doğru birkaç adım daha attı ve kollarını kendi beline doladı. Yukarıdan gelen ışık kız kardeşini aydınlattı ve Vanessa bir elini ağzına bastırmak zorunda kaldı.

Kemiklerinden sarkmış gibi görünen teni solgun, yanakları zayıftı. Bu kadar kısa sürede çok kilo vermişti. Julie bir hayalete benziyordu, Vanessa'nın hatırladığı doğanın gücünün yakınında bile değildi.

"Hazır mısın?" Fejo arkasından fısıldayarak onun sıçramasına neden oldu.

Bakışları Julie'ye geri dönmeden önce bir an için ona kaydı. Molu onun arkasındaydı ve onay vermesini bekliyordu. "Olabileceğim kadar hazırım," diye fısıldadı.

Molu, Julie'nin yatağının yanına gitti ve uyku spreyinin etkilerini gidermek için ona bir şey enjekte etti. Kavgalarından bu yana kız kardeşiyle ilk kez konuşmak üzereydi ve aniden ne söylemesi gerektiğini hatırlayamadı.

Molu ona döndü ve gülümsedi, sırıtışı her zamankinden biraz daha sönük ve daha az sivriydi. "Birkaç dakika sürecek ama yakında uyanır. İçinde bulunduğu durum göz önüne alındığında, onu kriyo-uykuya sokmadan önce çok fazla beklememiz gerektiğini düşünmüyorum."

Vanessa başıyla onayladı ve terli avuçlarını pantolonuna sildi. Fejo'nun kolları omuzlarını sarmadan önce, keskin, tuzlu su kokusu bir an için onu sardı. "Kalmamı ister misin?"

Mia'nın bir yığın battaniyenin altında derin uykuya daldığı odadaki küçük, pütürlü kanepeye doğru baktı. "Hayır, bence sadece üçümüzün olması daha iyi. Uyandığında kafası karışacak."

Saçlarına yumuşak bir öpücük kondurdu ve ayrılmadan önce onu sıktı.

Birkaç adım daha attı ama Julie hareketsiz kaldı. *Uyanmadan önce birkaç dakika.* Vanessa'nın hızla akan düşüncelerini düzenlemek için çok az zamanı vardı.

Duyguları bir tenis topu gibi boğazında düğümlendi ve gözlerini duvara dikti. Gözleri buzdolabının üzerinde bulduğu ve Julie'nin kendini evinde hissetmesine yardımcı olmak için çıplak metal duvara yapıştırdığı renkli resimlere takıldı. Hepsi Mia tarafından çizilmişti. *Ben ve annem*. *Bizim evimiz*. Kilolu bir tek boynuzlu at ile bir ineğin karışımı gibi görünen bir diğeri.

Nessa Teyze yazan bir tane bile vardı. Vanessa dudaklarını yaladı ve boğazında biriken iniltiyi bastırmak için yanağının içini ısırdı. Taşıdığı tüm suçluluk ve utanç

Sonunda hayal kırıklığına uğrattığı iki kişiyle yüzleştiği için vücudunda yeni bir şiddetle sarsıldı.

Julie ne diyecekti? Onu affeder miydi? Dünya'ya geri dönmeyi talep eder miydi? Vanessa, orada onu iyileştirebilecek bir şey olduğunu bile bile geri dönmesine nasıl izin verebilirdi?

"Nessa?" Zayıf bir ses ona doğru süzüldü ve döndü. Julie'nin göz kapakları yarı açıktı, başı yana eğikti. Sanki bir hayalet görmüş ve zihninin ona oyun oynadığını tamamen kabullenmiş gibi boş bir gülümsemeyle bakıyordu.

Vanessa duvarın dibinden bir sandalye kaptı ve Julie'nin yatağının yanına koydu.

Julie'nin gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü ve yanağına doğru süzüldü. "Vanessa, sen misin?

Nerelerdeydin?" Derin bir nefes aldı. Gözleri tekrar uykuya dalmak üzereymiş gibi dalgalandı. "Ah. Yine rüya görüyorum," diye mırıldandı kendi kendine.

Vanessa uzandı ve Julie'nin elini kavradı. "Hayır, Jules, rüya görmüyorsun. Ben buradayım. Geri geldim."

Julie'nin gözleri parlayarak açıldı ve kaşları -kalan kaşları- çatılmış bir halde ayağa kalkmaya çalıştı. "Bu gerçekten sen misin? Nerelerdeydin? Çok endişelendim." Bakışları yer değiştirdi ve odanın etrafında döndü. Julie'nin çenesi düştü ve daha dik oturmaya çalıştı. "Neredeyiz biz? Mia nerede?"

Vanessa onun elini okşadı, kendi gözyaşları da yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Geçti artık. Her şey yolunda. O burada. O güvende. Söz veriyorum." Vanessa, Julie'nin arkasındaki kanepede uyuyan Mia'yı net bir şekilde görebilmesi için yana kaydı ve Julie biraz sakinleşti. Odağı Vanessa'ya döndü ve bakışlarını Vanessa'dan ayırmadı, gözleri Vanessa'nın yüzünü tarıyordu, sanki onu gördüğüne inanamıyormuş gibiydi.

"Julie, ben..." Boğazı tıkandı ve ağzını kapatarak tekrar konuşmadan önce şişliğin inmesini bekledi. "Julie, çok özür dilerim," diye boğuldu Vanessa, sesi kalınlaşmıştı. "O gece hakkında, ben... söylediğim hiçbir şeyde ciddi değildim. Tabii ki Mia'ya göz kulak olacağım. Elbette." Julie'nin elini hafifçe sıktı.

Julie'nin yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı ve diğer eli Vanessa'nın elinin üzerine geldi. "Biliyorum. I

Yapacağını biliyorum. Yapacağını hep biliyordum. Bunu sana böyle söylediğim için özür dilerim. Bunun bir şok olduğunun farkındayım. Ortadan kaybolduğunda, bir şeylerin yanlış gittiğini anlamıştım. Ertesi gün gelip özür dileyeceğinden emindim. Ne oldu peki? Her yere baktım. Polis senin sadece... gittiğini söyledi."

Suçluluk duygusu nefeslerini kesiyordu ama Julie'nin kolay affediciliği gözyaşlarının daha hızlı akmasına neden oluyordu. "Her şeyi açıklayacağım, söz veriyorum. Ama şu anda bana güvenmene ve açık fikirli olmana ihtiyacım var." Bakışlarını ciddileştirerek Julie'ye sertçe baktı.

Julie'nin gözleri düğümlendi. "Sende farklı bir şeyler var, Nessa. Bana ne olduğunu anlat," diye tekrar ısrar etti.

"Ben... Kavgamızdan sonra..." Vanessa dudaklarını büzdü. Kız kardeşine uzaylılar tarafından kaçırıldığını ve şu anda ikisinin de bir uzaylı gemisinde olduğunu nasıl söyleyecekti? "Uzaylılar tarafından kaçırıldım." Vanessa yüzünü buruşturarak sözcükleri ağzından çıkardı.

Julie güldü. "Kapa çeneni. Gerçekten, ne oldu?"

Vanessa sessiz kaldı.

Julie'nin yüzü yavaşça düştü. Kaşları çatıldı. Vanessa'nın ciddi ifadesi karşısında, "Kes şunu," diye söylendi. "Bu doğru," diye ısrar etti Vanessa. "Ve Julie..." diye nefes aldı. "Seni iyileştirme yeteneğine sahipler."

Julie'nin gözleri cam gibi oldu ve tekrar Mia'ya doğru kaydı. Mia elini geri çekti. "Bu söylediğin çok boktan bir şey, Vanessa."

Kız kardeşi doğrulmaya çalışırken gözyaşları içinde konuşmaya çalıştı. "Bu doğru, Jules. Doğru. Bunu kanıtlayabilirim." Derin bir nefes aldı ve cebinden bir bıçak çıkardı.

"Nessa, kes şunu!" Julie'nin elleri parladı ve bıçağı uzaklaştırmaya çalıştı ama çok güçsüzdü.

Vanessa bıçağı avucuna dayadı ve yumuşak eti kesmeye başladı. Keskin metalin avucunu kesmesinin verdiği mide bulandırıcı hisle bir iniltiyi bastırdı. Julie'nin nefesi kesildi, gözleri Vanessa ve Mia arasında gidip geliyordu, çocuğunu kendi kız kardeşinden koruması gerekip gerekmediği konusunda bocaladığı belliydi.

Vanessa bıçağı cebine yerleştirdi ve küçük taşınabilir şifacıyı çıkardı.

"Ne oluyor Vanessa?" Julie fısıldadı, bakışları tekrar Mia'ya doğru kaydı.

"Sadece bak, tamam mı? Ne söylersem söyleyeyim bana inanmayacağını biliyordum, bu yüzden bunu kanıtlamam gerekiyordu. Seni iyileştirebilirim ve hepimiz birlikte olabiliriz," diye hızla söze girdi.

Julie'nin gözleri her geçen saniye daha da büyüyordu ve bakışları sanki odanın ne kadar tuhaf göründüğünü daha fazla fark etmeye başlamış gibi etrafta geziniyordu. Ne tür bir hastanenin siyah metal duvarları ve bir aydınlatma armatürü yerine tavandan yayılan ışığı vardı?

Vanessa şifacıyı eline tutuşturdu, Julie'nin görebilmesi için avucunu kaldırdı ve açtı. Julie'nin bakışları yaraya kilitlendi, siyah köpüren sıvı kanlı kesiği kapladığında çenesi gevşedi. Şifacıyı fırlatıp attı ve siyah maddeyi soyarak çıkardı, geriye sadece küçük kırmızı bir yara izi ve biraz kan kalmıştı.

Julie Vanessa'nın duyamadığı bir şeyler söyleyerek yara izine baktı.

"Gördün mü?" dedi elini uzatarak. "Yalan söylemiyorum ve deli de değilim. Kavga ettikten hemen sonra kaçırıldım. Seni asla öyle bırakmazdım. Ama acaba kaçırılmam bir mucize değil mi? Bu gezegende seni iyileştirmenin bir yolu var."

Julie'nin sulu bakışları sonunda kalktı. Yüzü daha da solgundu ve göğsü sığ vuruşlarla inip kalkıyordu.

"Ama Dünya'yı terk edip benimle gelmen gerekecek. Bu senin seçimin Jules. Neyi seçersen seç saygı duyacağım ve istediğin buysa Mia'yı da yanımda götüreceğim ama Dünya'ya geri dönemem."

Julie'nin bakışları ince kırmızı yara izi ile Vanessa'nın gözleri arasında gidip geldi. Sonunda yastıklarına yaslanmadan önce bunu uzun süre yapmaya devam etti. Bakışları bir kez daha, kendini kabarık mor bir yorgan yumağı haline getirmiş olan Mia'ya kaydı. Julie'nin geniş gözlü ifadesi kızına bakarken yumuşadı. Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı ve yutkundu. "Bu doğru mu? Onunla kalabilir miyim?"

Vanessa rahat bir nefes aldı ve Julie'nin elini tekrar kavradı. Julie elini çekmeyince Vanessa'nın omuzları gevşedi. "Evet. Söz veriyorum. Doktor, seni iyileştirmek için gereken her şeyin olduğu bir

yere gidene kadar seni koma gibi bir şeye sokmamız gerektiğini söyledi, ama ben

Söz veriyorum, sana ya da Mia'ya bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Sonraki birkaç saatini Dünya'dan alındığından beri başına gelen her şeyi anlatarak geçirirken, Julie hâlâ bilinçsiz olan kızını kucağına oturtmuş, saçlarını okşuyordu. Julie, Vanessa'nın söylediklerinin çoğunu iyi karşıladı ama şu anda Dünya'nın üzerinde yüzen bir uzay gemisinde olduklarını öğrendiğinde Mia'yı göğsüne bastırdı.

Julie'yi kendisiyle gelmesi için ikna etmek çok kolay olmuştu. Julie harika bir anneydi ve kızı için hayatta ve iyi olabileceği en ufak bir şans bile olsa, bunu kabul ederdi.

Vanessa onu tekrar uyku spreyiyle bayılttıktan sonra -ki Molu'nun keskin dişleri ve turuncu derisiyle çok fazla şok yaratabileceğini düşünerek ikisinin de daha iyi olacağı konusunda hemfikir olduğu bir şeydi- Vanessa, Julie'nin kriyo-uyku odasına konulmasını izledi.

Vanessa Mia'yı taşırken Fejo içeri girdi ve Mia'nın eşyalarını odalarına taşımasına yardım etti. İçeri girdiğinde Fejo'nun, kanepenin olduğu çatı katının altında kendisi için bir yatak hazırladığını görünce ona gülümsedi.

Mia'yı yatırmış, tüm bunları yedi yaşındaki bir çocuğa nasıl açıklayacağını düşünmeye çalışıyordu. Fejo küçük kıza sanki daha önce hiç görmemiş ve çığlık atarak uyanabileceğini düşünmüş gibi dikkatle baktı. Sonra Mia'nın sırt çantasını yere bırakırken, ağzı eğlenerek kıvrılmış bir şekilde baktı.

Vanessa ışıltılı çantaya baktı ve kıkırdadı. Önünde parlak bir UFO'nun içinde limon yeşili bir uzaylı olan parlak mor bir çanta. "Evet. Mia'nın beş yaşından beri uzaylılara takıntılı olduğunu söylemeyi unuttum."

Fejo'nun sırıtışı genişledi.

***

"Mia bugün kime işkence ediyor?" Vanessa ıslak saçlarını havluyla kurularken, "Mia bugün kime işkence ediyor?" diye sordu.

Fejo hınzırca sırıttı. "Vrok. Tekrar renklenmesine izin vermesi için ona yalvardı."

Vanessa kıkırdadı. Mia geçen hafta boyunca bir uzay gemisindeki yaşama alışmakta hiç

zorlanmamıştı. Sabahları, hâlâ kapsülünde huzur içinde uyuyan annesini ziyaret ediyor ve onunla sohbet ediyordu.

O gün konuştuğu havalı uzaylılar hakkında.

Zeki küçük bir kız olan Mia, devasa, korkunç uzaylıların onun ellerinde oyuncak olduğunu da oldukça erken fark etmişti. Vanessa'nın Vrok'un ona bakmasına izin verdiği günleri özellikle seviyordu. Vrok'un birkaç saatliğine bebek bakıcılığı yaptığı son seferde Vanessa ikisini de koridorda bulmuştu; Vrok dizlerini bükmüş, endişeli gözlerle yere oturmuştu. Mia onun dizinin ucunda durmuş, denge için bir boynuzuna tutunmuş, bir yandan da Vrok'un saatlerce uğraşarak yaptığı çizimleri boyayla "renklendirmişti". Vrok ellerini Mia'nın altında, sanki masanın kenarında duran cam bir heykelcikmiş gibi açmıştı.

Vanessa Vrok'tan bolca özür dilemişti ve Mia onu bir sonraki görüşünde tekrar onunla resim yapmak için yalvardığında Vanessa ona hayır demişti. Resim yapmak için tek başına kalmayı seven devasa siyah-kırmızı boynuzlu uzaylı Vrok, hemen aldırmadığını mırıldanmış ve Mia'yı onun için çizdiği yeni bir oymaya doğru çekerken bir gölge koyulaşmış gibi görünmüştü.

Ama Mia'nın herkesten çok sevdiği kişi şüphesiz Fejo'ydu. Onun süslü püslü paltolarını giymeyi çok severdi ve normalde ihtiyaç duyduğu altı-yedi yüz tane şamandıra olmadan onu havuza sokmayı bile başarmıştı. Suyun altında nefes alabiliyor olması onun yüzme korkusunu azaltıyor gibiydi.

Vanessa ve Fejo bugün nihayet baş başa kalabilmişler ve havuz alanındaki farklı bir odayı ziyaret etmişlerdi. Fejo'nun kurulanmasını ve bakışlarını onun çıplak vücudunda gezdirmesini izlerken memnun bir iç çekti. Gözleri onunkilere kaydı ve yakalanmaktan hiç de utanmadan sırıttı.

Birkaç gün içinde, Julie'yi yüzeye kaçırıp iyileştirmek için Clecania'ya yeterince yaklaşmış olacaklardı.

Vanessa bir adım daha yaklaşıp kollarını Fejo'nun boynuna doladı ve onun sıcak göğsünün kendi göğsüne bastırdığını hissederek iç çekti. "Başardık," diye nefes aldı.

Sırıtışı yumuşadı ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurmadan önce kızın saçlarını omzunun üzerinden süpürdü. "Yaptık."

Göğsü genişledi, aşk onu bir bütünlük duygusuyla doldurdu. "Teşekkür ederim," dedi.

Sesinde toplayabildiği tüm minnettarlık vardı.

Kadının ellerinden birini ağzına götürdü ve avucuna yumuşak bir öpücük kondurdu. "Vanessa..." diye başladı.

Gülümsedi ve onun sözünü kesti. "Biliyorum, biliyorum. Ben senin eşinim ve sana teşekkür etmek zorunda değilim, değil mi?"

Yüzünde sahte bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Aslında, bir şey değil diyecektim. Açıkçası, benim uzmanlığım olmadan bunu yapamazdınız. Hayatımızın geri kalanı boyunca bana teşekkür edilmesini bekliyorum. Hem sözlü hem de sözsüz."

Vanessa kahkahasını içinde tutmak için dudaklarını büzdü. "Çok ukalasın," diye fısıldadı. Derin bir iç çekerek ona baktı. "Ve seni o kadar çok seviyorum ki."

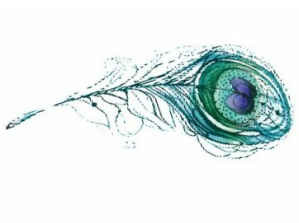
Sanki bir an için onun sözlerinin tadını çıkarıyormuş gibi derin bir nefes çekti ve mırıltısı göğsünde gürledi. "Biliyorum."

Yazar Hakkında

Victoria Aveline kendini iyi bir romantizme kaptırmaktan her zaman keyif almıştır. Alfa erkekleri onun zayıf noktasıdır, ancak sahiplenici baskın kahramanlar her zaman iç gıcıklayıcı olsa da, bir şeyler arzuluyordu
Daha fazla. Bu yüzden, yıkıcı derecede seksi erkeklerin agresif ve otoriter olabileceği ama yine de anaerkilliğe boyun eğebileceği bir dünya yaratmaya karar verdi.

Victoria kocası, köpekleri ve yaklaşık altmış bin baş belası bal yapan kadınla birlikte yaşıyor. Yazmadığı ya da gelecekteki karakterler hakkında hayal kurmadığı zamanlarda seyahat etmekten, okumaktan ve
aşırı pahalı hipster kokteylleri.

Yorumlar ve takipler her zaman takdir edilir!

Beni Bookbub'da takip edin @victoriaaveline

Web sitemi ziyaret edin victoriaaveline.com

Beni Facebook'ta takip edin @VictoriaAvelineBooks

Okuma grubuma katılın Victoria Aveline'in Okuyucu Grubu

Bültenime kaydolun

Bana e-posta gönderin
Victoria.aveline@yahoo.com
Sizden haber almak isterim!